

TIỂU THUYẾT TRÌNH THẮM

ANGELA
MARSONS
EVIL GAMES

TRÒ CHƠI ÁC QUỶ

Nguyễn Thị Minh dịch

Angela
MARSONS
**TRÒ CHƠI
ÁC QUỶ**

KIM STONE #2
Evil Games (2015)
NGUYỄN THỊ MINH *dịch*
<http://tieulun.hopto.org>

Lời Cảm Ơn

Tôi bắt đầu viết *Trò chơi ác quỷ* với dự định thể hiện bản chất của một kẻ tâm thần đúng nghĩa. Đã có những thời điểm trong suốt cuốn sách tôi dường như khiến cho Alexandra Thorne giẫm lên gót chân Asin hay một điểm yếu nhỏ nhoi nào đó với hi vọng cứu rỗi tâm hồn cuối cùng của cô ấy. Rồi cuối cùng, tôi vẫn trung thành với sự thực, rằng tuy đôi khi sự thật khó chịu và không thể chấp nhận, rằng trong chúng ta cũng có những kẻ không có chút lòng thương người nào. Thế nhưng, thật may mắn vì cũng có những cá nhân như Kim Stone đứng ra bảo vệ chúng ta khỏi những con người đó.

Cụ thể, có hai cuốn sách đặc biệt vô giá khi tôi nghiên cứu để viết *Trò chơi ác quỷ*:

Kẻ tâm thần phòng bên của Martha Stout.

Vô lương tâm của Giáo sư Robert D Hare.

Như thường lệ, tôi muốn gửi lời cảm ơn tới nhóm cộng sự tại Bookouture vì say mê không ngừng của họ dành cho Kim Stone và những câu chuyện của cô ấy. Sự khích lệ, nhiệt huyết và niềm tin của họ đã biến ước mơ từ lâu của tôi thành hiện thực ngọt ngào. Lời cảm ơn không thể truyền đạt hết niềm cảm kích của tôi dành tặng Keshini, Oliver, Claire và Kim.

Cùng với các tác giả tuyệt vời của Bookouture, tôi vinh dự được là một thành viên của đại gia đình tài năng và luôn giúp đỡ lẫn nhau này.

Tôi cũng muốn gửi lời cảm ơn chân thành tới mẹ của mình, người luôn để một cuốn sách của tôi trong giỏ xe điện mỗi khi ra ngoài và tới cha tôi, người luôn đi cùng mẹ. Nhiệt huyết và sự ủng hộ của họ luôn khiến tôi ngạc nhiên.

Tôi cũng bày tỏ lòng biết ơn với tất cả những blogger và những nhà phê bình đã không chỉ đọc và viết bài phê bình những cuốn sách của tôi mà còn yêu mến Kim Stone và đấu tranh vì hành trình của cô ấy. Tình yêu của họ dành cho sách và sự hỗ trợ nhiệt thành của họ là nguồn cảm hứng sáng tác cho tôi.

Tôi xin cảm ơn những thành viên đáng yêu trong câu lạc bộ sách địa phương tôi hoạt động: Pauline Hollis, Merl Roberts, Dee Weston, Jo Thomson, Sylvia Cadby và Lynette Wells.

Cuối cùng, thật khó dùng từ ngữ để diễn tả lòng biết ơn của tôi với người bạn đồng hành, Julie. Mỗi cuốn sách là một minh chứng cho niềm tin bền bỉ của cô ấy dành cho tôi. Cô ấy là ánh sáng dẫn đường trong những ngày đen tối và cô ấy không bao giờ cho phép tôi ngừng phấn đấu. Cô ấy thực sự là thế giới của riêng tôi.

Lời Đề Tặng

Tôi muốn dành tặng cuốn sách này cho bà của tôi, Winifred Walford. Người bạn tốt nhất và với tôi thời gian dành cho bà chưa bao giờ đủ.

Hạt Black Country
Tháng 3 năm 2015

Còn ba phút.

Những cuộc đột kích lúc rạng đông chưa từng rầm rộ như lần này. Vụ án đã tốn vài tháng chuẩn bị. Và bây giờ Kim Stone cùng đồng đội đã sẵn sàng. Những nhân viên xã hội đã vào vị trí ở bên kia đường và chỉ chờ tín hiệu để hành động. Hai cô bé con sẽ không ngủ lại nhà tối nay.

Còn hai phút.

Cô nói vào bộ đàm. “Mọi người đã vào vị trí hết chưa?”

“Đang chờ lệnh của sếp,” Hawkins đáp lời. Đội của Hawkins đang ở cách đó hai con phố, sẵn sàng hỗ trợ an toàn ở phía sau khu đất.

“Sẵn sàng, thưa sếp,” Hammond trả lời từ trong chiếc xe đậu phía sau. Anh nắm trong tay ‘công cụ quan trọng’ sẽ giúp thâm nhập nhanh và dồn dập.

Còn một phút.

Tay Kim đặt trên nắm đấm xoay cửa. Toàn thân căng như dây đàn, những mối nguy hiểm tiềm tàng khiến cho hoóc-môn adrenaline tăng lên đột biến; cơ thể cô phải lựa chọn giữa chiến đấu hoặc chạy trốn. Như thể chạy trốn từng là một lựa chọn.

Cô xoay người nhìn Bryant, cộng sự, người nắm giữ thứ quan

trọng nhất: lệnh bắt.

“Bryant, sẵn sàng chưa?”

Anh gật đầu đáp lại.

Kim nhìn kim giây nhích tới số mười hai. “Lên đi! Mau lên! Lên!” Cô nói vào bộ đàm.

Tám đôi chân bước vội trên vỉa hè và cùng đổ về cửa trước. Kim đến đó đầu tiên. Cô lui sang bên cạnh để Hammond tung cú huých vào cánh cửa trước mặt. Khung cửa làm từ loại gỗ rẻ tiền đổ sập trước sức mạnh cú huých của Hammond.

Theo chỉ thị, Bryant và một cảnh sát sẽ chạy thẳng lên tầng trên vào phòng ngủ chính để đọc lệnh bắt.

“Brown, Griff, kiểm tra phòng khách và bếp. Lục soát thật kỹ, không bỏ sót một xen-ti-mét nào. Dawson, Rudge, Hammond, đi theo tôi.”

Ngay tức thì, cả ngôi nhà ngập tràn tiếng cánh cửa tủ bị mở tung và tiếng ngăn kéo bị đóng sập.

Ván sàn ngay trên đầu cô phát ra tiếng cọt kẹt và tiếng một người phụ nữ kêu khóc điên loạn. Kim phớt lờ hành động đó và ra hiệu cho hai nhân viên xã hội tiến vào khu nhà.

Cô đứng trước cánh cửa dẫn tới tầng hầm. Cánh cửa được cài then và khóa cẩn thận.

“Hammond, mang kìm cắt sắt lại đây,” cô nói vọng ra.

Người sĩ quan đứng cạnh cô thao tác thành thạo và nhanh chóng cắt đôi thanh thép.

Dawson bước lên phía trước cô, đưa tay sờ dọc tường để tìm công tắc.

Một luồng sáng hình cái phễu từ hành lang soi đường xuống

những bậc thang đá. Dawson bước xuống và đốt đuốc, thấp sáng đường đi ngay dưới chân cô. Mùi khói thuốc lưu cữu và không khí ẩm thấp tràn ngập.

Hammond tiến tới góc phòng nơi có một chiếc đèn rọi xa. Anh bật công tắc. Ánh đèn chiếu tới chiếc thảm tập gym hình vuông án ngữ ở giữa phòng. Một chiếc giá đỡ máy ảnh đặt ngay phía sau nó.

Ở góc phòng đối diện là một chiếc tủ quần áo. Kim mở tủ và thấy một vài bộ đồ bao gồm một bộ đồng phục học sinh và một số bộ đồ bơi. Đây tủ là đồ chơi: một chiếc phao bơi, bóng để chơi ở bãi biển, và những con búp bê.

Kim cố gắng kiềm chế không nôn ọe.

“Rudge, chụp ảnh,” cô ra lệnh.

Hammond gõ tay lên các bức tường để tìm kiếm không gian bí mật khác.

Ở góc xa nhất, trong hốc tường, có một chiếc bàn với máy vi tính. Trên đó là ba kệ. Chiếc cao nhất chứa đầy tạp chí. Những gáy sách nhỏ không cho biết nội dung, nhưng Kim có thể đoán được. Kệ ở giữa là máy ảnh kỹ thuật số, đĩa từ quang học và thiết bị vệ sinh. Trên chiếc kệ thấp nhất, Kim đếm được mười bảy đĩa DVD.

Dawson lấy chiếc đĩa đầu tiên được dán tên Daisy đi bơi và đưa vào đầu đọc đĩa. Chiếc máy nhanh chóng hoạt động.

Daisy, bé gái 8 tuổi, xuất hiện trên màn hình trong bộ đồ bơi màu vàng. Chiếc phao bơi vòng quanh eo cô bé. Hai cánh tay mảnh dẻ ôm lấy phần thân trên nhưng không thể ngăn cô bé ngừng run lẩy bẩy.

Xúc động dâng trào tắc nghẹn nơi cổ họng của Kim. Cô muốn quay mặt đi nhưng không thể. Cô lừa dối bản thân rằng cô có thể ngăn điều sắp xảy ra - nhưng tất nhiên cô không thể bởi nó đã diễn ra rồi.

“Ch...chuyện gì vậy bố?” Daisy hỏi với giọng run run.

Mọi hoạt động đều dừng lại. Cả tầng hầm im lặng như tờ. Không một âm thanh phát ra từ bốn nhân viên cảnh sát chờ người ra vì giọng nói của cô bé.

“Chúng ta sẽ chỉ chơi một trò chơi nhỏ thôi, con yêu ạ,” ông bố nói, và xuất hiện trong khung hình.

Kim cố nén chịu đựng và lên tiếng. “Tắt đi, Dawson,” cô nói rất nhẹ. Họ đều biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

“Thằng khốn,” Dawson nói. Các ngón tay run lên khi cậu ta lấy chiếc đĩa ra.

Hammond nhìn chăm chăm vào trong góc và Rudge chậm chạp lau ống kính máy ảnh của mình.

Kim đã trấn tĩnh lại. “Các bạn, chúng ta sẽ bắt tên khốn này phải trả giá cho những gì hắn đã làm. Tôi hứa với các bạn.”

Dawson lấy giấy bút và ghi chép lại toàn bộ chứng cứ. Cậu ta sẽ có cả một đêm dài phía trước.

Kim nghe có tiếng ồn ào phía trên. Giọng một phụ nữ hét lên điên loạn.

“Sếp, lên đây được không?” Griff nói vọng xuống.

Kim nhìn quanh lần cuối. “Các cậu, xối tung chỗ này lên.”

Cô gặp người cảnh sát ở bậc thang trên cùng. “Sao vậy?”

“Bà vợ muốn hỏi vài câu.”

Kim sai bước tới cửa trước, người phụ nữ ở tuổi 40 đang đứng đó với chiếc áo choàng mặc nhà bám chặt vào thân thể gầy hốc hác của mẹ ta. Những nhân viên xã hội đưa hai bé gái run lẩy bẩy ra chiếc xe Fiat Panda đậu bên ngoài.

Cảm nhận được Kim đang đứng phía sau mình, Wendy Dunn quay người lại. Đôi mắt đỏ hoe trên khuôn mặt tái nhợt. “Họ mang con tôi đi đâu?”

Kim cố gắng kiểm soát để không đấm mẹ ta ngã nhào. “Tránh xa khỏi lão chồng bệnh hoạn, đồi bại của bà.”

Người vợ kéo chiếc áo choàng lên che cổ họng. Mẹ ta lắc đầu liên hồi. “Tôi không biết gì hết, tôi thề tôi không biết gì hết cả. Tôi muốn các con tôi. Tôi không biết gì hết.”

Kim đẩy nhẹ đầu mẹ ta. “Thật hả? Những mẹ vợ thường không tin cho tới khi được xem bằng chứng. Bà vẫn chưa xem bất kì bằng chứng nào kia mà, phải không, bà Dunn?”

Đôi mắt mẹ ta phóng ra khắp nơi rồi dừng lại ở Kim. “Tôi thề với cô, tôi không biết gì hết.”

Kim ngả người về phía trước, hình ảnh của Daisy vẫn còn rõ nét trong tâm trí cô. “Mày là con quỷ cái dối trá. Mày biết. Mày là mẹ của chúng và mày cho phép chúng bị hủy hoại mãi mãi. Tao hi vọng mày sẽ không có lúc nào bình an từ nay tới khi mày kết thúc cuộc đời khốn khổ khốn nạn của mày.”

Bryant xuất hiện bên cạnh cô. “Sếp...”

Kim rời ánh nhìn khỏi người phụ nữ đang run lẩy bẩy kia và quay lại.

Cô nhìn qua vai của Bryant, thẳng vào mắt của kẻ phải chịu trách nhiệm với việc khiến hai cô bé con sẽ không bao giờ nhìn

thế giới theo cách mà lẽ ra chúng nên nhìn. Mọi thứ khác trong ngôi nhà mờ nhạt dần và trong vài giây dường như chỉ có hai người họ.

Cô nhìn chăm chăm vào hắn, để ý thấy lớp da nhão nhoẹt, thừa thãi hai bên khoe miệng hắn trũng xuống như thể sáp ong đang nóng chảy. Hơi thở của hắn nhanh và nặng nhọc, thân hình rắn chắc của hắn kiệt sức không thể cử động được.

“Mày không thể... tự ý vào đây... và cứ làm những điều... vớ vẩn mày muốn được.”

Cô bước tới gần hắn. Cả người cô chống lại việc này. “Tôi có lệnh của tòa cho phép việc này.”

Hắn lắc đầu. “Cút ra khỏi... nhà tao... trước khi tao gọi... luật sư.”

Cô lôi còng từ túi sau ra. “Ông Leonard Dunn, tôi bắt ông vì nghi ngờ có hành vi hành hung trẻ em dưới 13 tuổi bằng các hành động thâm nhập cơ quan sinh dục và buộc trẻ dưới 13 tuổi thực hiện hành vi tình dục.”

Mắt cô chán nản nhìn vào đôi mắt hắn. Điều duy nhất cô thấy là sự kinh hãi.

Cô mở còng khi Bryant nắm cẳng tay Dunn ở tư thế chuẩn bị.

“Ông có thể giữ im lặng. Nhưng nếu ông không trả lời khi bị thẩm vấn về những điều sau này ông sử dụng tại tòa, thì việc đó có thể gây tổn hại tới sự bào chữa cho ông. Bất kì điều gì ông nói có thể được sử dụng làm bằng chứng trước tòa.”

Cô khóa còng, cẩn thận để nó không bập vào phần cổ tay lông lá, trắng bột núc ních thịt của hắn. Cô đẩy tay hắn ra xa và nhìn về phía đồng sự.

“Bryant, đưa tên khốn bệnh hoạn này ra khỏi tầm mắt tôi trước khi tôi làm gì đó khiến chúng ta phải hối hận.”

Kim ngửi thấy mùi nước xoa mặt trước khi chủ nhân của nó xuất hiện.

“Về đi, Bryant, tôi có ở nhà đâu.”

Thân hình gần 1,9m của Bryant gập xuống để chui qua cánh cửa cuốn của garage mới kéo lên một nửa.

Cô chặn tiếng chiếc iPod, tạm dừng những âm sắc trong nư bậc của bản Concerto mùa đông của Vivaldi.

Với lấy một nùi giẻ, cô lau tay, rồi đứng lên và cố gắng tận dụng chiều cao 1,8m của mình để đứng đối diện trực tiếp với anh. Theo bản năng, tay phải của cô đưa lên lùa vào mái tóc đen, ngắn của mình. Bryant biết đó là thói quen của cô trước mỗi cuộc đấu. Cô chống tay còn lại lên hông.

“Anh muốn gì?”

Anh cẩn thận đi xung quanh mở phụ tùng xe mô tô lộn xộn nằm trên sàn garage.

“Trời đất, rồi những thứ này sẽ thành cái gì vậy?”

Kim theo sát ánh nhìn của anh. Đối với anh ấy chỗ này trông giống một góc nhỏ chứa toàn những đồ bỏ đi. Nhưng với cô nó là một kho báu bị lãng quên. Cô phải mất gần một năm để tìm kiếm đủ phụ tùng cho chiếc mô tô này và cô không thể chờ đợi lâu hơn được nữa.

“Đó là một chiếc Goldstar của BSA đời 1954.”

Hàng lông mày bên phải của anh nhướng lên. “Tôi sẽ tin lời cô

nói.”

Cô bắt gặp ánh nhìn của anh và chờ đợi. Đây không phải lí do của cuộc ghé thăm này và cả hai đều biết điều đó.

“Tối qua cô không tham dự,” anh nói, nhắc cái ống xả lên khỏi sàn nhà.

“Suy luận giỏi đấy, ngài Sherlock. Anh nên cân nhắc chuyển sang nghề thám tử đi.”

Anh cười và nói hiền hòa: “Đó là tiệc ăn mừng mà, sếp.”

Cô nheo mắt. Ở đây, trong nhà của cô, cô không còn là Thanh tra điều tra, và anh cũng không phải Trung sĩ điều tra. Cô là Kim và anh là Bryant, cộng sự và là người gần với định nghĩa một người bạn nhất mà cô hiện có.

“Ừ, thì cũng không sao. Nhưng cô đã ở đâu vậy?” Giọng của anh nhỏ lại. Đó không phải lời buộc tội cô mong chờ.

Cô đón lấy cái ống xả từ tay anh và đặt nó lên bàn. “Với tôi đó không phải tiệc ăn mừng.”

“Nhưng chúng ta đã bắt được hãn mà Kim.”

Và bây giờ anh nói chuyện với cô như với bạn bè.

“Đúng, nhưng ta không bắt được con mụ đó.”

Cô với tay lấy cái kìm. Một tên gốc nào đó đã gắn ống xả vào khung xe bằng một con vít quá khổ, lớn hơn so với quy định ¼ inch.

“Không đủ bằng chứng để bắt tội mụ ta. Mụ ta khẳng định không biết gì về việc này và Cơ quan công tố Hoàng gia không tìm ra cách nào khác.”

“Nếu vậy họ nên để tâm quan sát hơn và tìm kiếm thêm.”

Cô kẹp kìm vào bu-lông và bắt đầu vặn.

“Chúng ta đã làm hết sức, Kim ạ.”

“Vẫn chưa đủ, Bryant. Con mụ đó là mẹ của bọn trẻ. Mụ ta sinh ra hai cô bé đó và rồi để mặc cho chúng bị lạm dụng tệ hại nhất bởi chính cha đẻ của chúng. Những đứa bé đó sẽ không bao giờ có một cuộc sống bình thường nữa.”

“Bởi vì thằng khốn đó, Kim ạ.”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh. “Hắn là một thằng khốn bệnh hoạn. Vậy lí do mụ ta thoát tội là gì?”

Anh nhún vai. “Mụ ta khẳng khẳng rằng mình không biết, và chúng ta cũng không có bằng chứng.”

Kim nhìn ra xa. “Lúc nào chẳng có dấu vết.”

Cô tiếp tục nhẹ nhàng vặn bu-lông, cố gắng tháo ốc vít nhẹ nhàng để không làm hỏng ống xả.

“Chúng ta không bắt mụ được. Mụ khẳng khẳng nói như vậy.”

“Có phải anh đang nói với tôi rằng mụ ta không bao giờ bắn khoản vì sao cánh cửa tầng hầm đó luôn đóng kín, hoặc giả không có lần nào, dù chỉ một, khi mụ ta về nhà sớm và cảm nhận được có điều gì không ổn trong nhà mụ đúng không?”

“Nhưng chúng ta không chứng minh được điều đó. Chúng ta đã làm hết sức rồi.”

“Chà, như vậy vẫn chưa đủ, Bryant ạ. Hoàn toàn chưa. Mụ ta là mẹ chúng. Lẽ ra mụ ta phải bảo vệ chúng chứ.”

Cô mạnh tay hơn, và vặn chiếc kìm ngược chiều kim đồng hồ.

Món đồ cô đang cố sửa vỡ tanh bành.

Cô ném chiếc kìm vào tường. “Chết tiệt, mất cả bốn tháng mới

tìm được cái ống xả quý quai này.”

Bryant lắc đầu. “Không phải lần đầu cô làm hỏng đồ đúng không Kim?”

Dù đang giận dữ, Kim vẫn cố cười gượng.

“Và tôi đảm bảo vẫn còn những lần sau nữa.” Cô lắc đầu. “Đưa tôi cái kìm.”

“Thêm từ ”nhờ anh” thì hay hơn đấy. Hẳn bố mẹ cô không dạy cô cách cư xử đúng không quý cô?”

Kim im lặng không nói gì. Cô học được nhiều từ bảy lần nhận bố mẹ nuôi nhưng lại chẳng có mấy điều tốt đẹp.

“Dù sao cả đội rất cảm ơn cô vì đã để lại thẻ thanh toán tại quầy bar tối qua.”

Cô gật đầu và thở dài. Mọi người xứng đáng được ăn mừng. Họ đã tốn nhiều sức lực để giải quyết vụ này. Leonard Dunn sẽ phải ngồi tù một thời gian rất dài.

“Nếu anh định ở lại, hãy làm việc gì đó có ích và... nhờ... anh rót cho tôi chút cà phê.”

Anh lắc đầu, bước qua cánh cửa dẫn tới gian bếp. “Có ấm pha cà phê không?”

Kim không buồn trả lời. Nếu cô ở nhà, trên bếp lúc nào cũng có sẵn ấm pha cà phê.

Trong lúc anh đi vòng quanh bếp, Kim một lần nữa bị ấn tượng vì anh không có chút thái độ thù địch nào mặc dù thực tế cô được thăng chức nhanh hơn anh. Ở tuổi 46, Bryant thấy thoải mái khi nhận nhiệm vụ do một phụ nữ trẻ hơn anh mười hai tuổi giao xuống.

Bryant đưa cô một chiếc cốc và ngả người lên chiếc ghế băng.

“Tôi thấy cô lại nấu ăn.”

“Anh có muốn ăn thử không?”

Anh cười ha hả. “Không, tôi ổn. Tôi vẫn muốn sống, và tôi không ăn những đồ mà mình không thể gọi rõ tên. Trông chúng như mìn ở Afghan ấy.”

“Đó là bánh quy.”

Anh lắc đầu. “Tại sao cô phải ép mình làm việc này?”

“Vì tôi kém chứ sao.”

“Ồ, đúng thế, tất nhiên rồi.”

“Đầu óc lại trên mây rồi hả? Có mấy thứ cần đánh bóng đấy hoặc có con ốc cần... Mà anh thực sự không có việc gì hay ho hơn để làm vào một buổi sáng thứ bảy như hôm nay à?”

Anh lắc đầu. “Không, những người phụ nữ trong đời tôi đang đi làm móng. Vì thế, không, tôi thực sự không có việc gì hay ho hơn là đến đây làm cô tức chết thì thôi.”

“Cũng được, vậy tôi có thể hỏi anh một câu hơi riêng tư được không?”

“Xem nào, tôi kết hôn và sống hạnh phúc và cô là sếp tôi, vì thế câu trả lời là không.”

Kim lau bầu vài tiếng. “Cũng tốt. Nhưng quan trọng hơn, tại sao anh không có đủ dũng khí để nói với vợ anh rằng anh không thích có mùi giống như phòng thay đồ của ban nhạc thần tượng?”

Anh lắc đầu và nhìn xuống sàn. “Tôi chịu. Ba tuần nay tôi không nói chuyện với cô ấy.”

Kim quay lại, cảnh giác. “Tại sao?”

Anh ngẩng đầu lên và cười toe toét. “Vì tôi không muốn ngắt lời

vợ.”

Kim lắc đầu và nhìn đồng hồ. “Được rồi, uống hết cốc cà phê rồi xéo đi.”

Anh dốc cạn cốc cà phê. “Tôi thích sự khôn ngoan của cô, Kim ạ,” anh nói, hướng tới cửa trước gara và bước tới. Anh quay lại. Cử chỉ của anh như hỏi liệu cô có ổn không.

Cô đáp lại bằng mấy tiếng càu nhàu.

Khi chiếc xe của anh đi khỏi, Kim thở dài thườn thượt. Cô phải quên vụ này đi. Thực tế rằng Wendy Dunn đã để cho con mình bị lạm dụng tình dục khiến cô nghiến chặt hai hàm răng tới đau nhói. Cái tin hai cô bé sẽ quay về sống với mẹ làm cô khó chịu. Thực tế rằng chúng sẽ lại quay về với người lẽ ra phải bảo vệ chúng, ý nghĩ này cứ ám ảnh cô không thôi.

Kim ném miếng giẻ đã bẩn lên ghế băng và hạ cánh cửa cuốn. Cô cần đi thăm người thân.

Kim đặt bó hoa hồng trắng lên trước tấm bia mộ khắc tên người em trai song sinh của cô. Chóp những cánh hoa dài nhất vừa khẽ chạm dòng chữ ghi dấu tuổi đời của cậu bé. Sáu năm ngắn ngủi.

Cả cửa hàng hoa sáng bừng rạng rỡ với hàng xô hoa thủy tiên, loài hoa tượng trưng cho Ngày của Mẹ. Kim ghét hoa thủy tiên, ghét Ngày của Mẹ, nhưng trên hết, cô ghét mẹ mình. Có loài hoa nào dành tặng cho kẻ giết người độc ác như quỷ dữ?

Cô đứng thẳng và nhìn chăm chăm xuống đám cỏ tươi xanh mới được cắt tỉa. Thật khó để không tưởng tượng ra thân hình mảnh mai, ốm yếu bị kéo tuột khỏi vòng tay cô hai mươi tám năm trước.

Cô khao khát muốn nhớ lại kí ức về khuôn mặt đáng yêu, đầy tin cậy, tràn ngập nụ cười và niềm vui ngây thơ của cậu thời thơ ấu. Nhưng cô không làm được.

Cho dù nhiều năm đã qua đi, nỗi giận dữ trong cô vẫn chưa nguôi bớt. Chính cuộc sống ngắn ngủi của người em trai, những ngày tháng vui trong buồn khổ, sợ hãi đã ám ảnh cô hàng ngày.

Kim thả lỏng bàn tay và vịn vào tấm bia mộ đá hoa cương như thể cô đang vuốt mái tóc đen ngắn của em trai, mái tóc hết như mái tóc cô vậy. Cô thực sự muốn nói lời xin lỗi với Mikey. Xin lỗi vì cô không thể bảo vệ cậu và từ tận đáy lòng, cô xin lỗi vì không thể giữ được tính mạng cho cậu ấy.

“Mikey, chị yêu em và vẫn ngày ngày mong nhớ em.” Cô hôn

lên các ngón tay rồi chạm tay vào tấm bia mộ. “Ngủ ngon nhé, thiên thần bé nhỏ của chị.”

Nhìn tấm bia mộ lần cuối, cô quay người bước đi.

Chiếc Kawasaki Ninja đang đậu bên ngoài cổng nghĩa trang chờ cô. Có những ngày, chiếc xe 600 phân khối này đưa cô đi từ nơi này tới nơi khác. Hôm nay nó là vật cứu giúp cô.

Cô đội mũ bảo hiểm và lái xe xa lề đường. Hôm nay cô cần được trốn thoát.

Cô đi xe qua thị trấn Old Hill và Cradley Heath, hai thị trấn của Black Country từng phát triển thịnh vượng. Vào mỗi thứ bảy, dòng người mua sắm đi từ các cửa hàng tới khu chợ và rồi dừng chân ở quán cà phê để tụ tập hàng tuần. Nhưng hiện tại các thương hiệu lớn đã di dời cửa hàng tới các trung tâm bán lẻ bên ngoài thị trấn, mang theo người mua và không khí nhộn nhịp.

Tỉ lệ thất nghiệp ở Black Country cao thứ ba trên cả nước và vẫn chưa có dấu hiệu phục hồi vì sự đi xuống của ngành công nghiệp than và thép bùng nổ trong thời kì Victoria. Các xưởng đúc và xưởng thép đã bị dẹp đi để dành chỗ cho đất thương mại và chung cư.

Nhưng hôm nay Kim không muốn đi quanh Black Country. Cô muốn đi xe máy với tốc độ cao.

Cô chạy xe qua khu Stourbridge hướng về khu Stourton và con đường dài hai mươi tám ki-lô-mét uốn lượn quanh thị trấn Bridgnorth xinh đẹp. Cô không màng tới những cửa hàng hay quán cà phê dọc bờ sông. Cô chỉ muốn được phóng xe máy trên đường.

Tới tấm biển màu đen và trắng, cô tăng tốc. Cô cảm nhận được

luồng adrenaline trào dâng trong huyết quản khi nghe tiếng động cơ hoạt động mạnh mẽ ngay dưới thân mình. Cô nằm rạp trên thân xe, ngực áp sát bình đựng nhiên liệu.

Khi được thả lỏng, sức mạnh động cơ thách thức mọi thớ cơ trên người cô. Cô có thể cảm nhận được sự nồn nóng và kích động của chính chiếc xe trong mong muốn được bùng nổ. Và có lúc cô cũng đã định để mặc nó.

Nào, đánh bại tao đi, cô nghĩ khi đầu gối phải chạm mặt đường trong lúc cô cua gấp. Tao đang chờ đây, đồ khốn, tao đang chờ đây.

Chỉ thỉnh thoảng cô mới thích chế nhạo ma quỷ như thế. Cô thích trêu tức số phận đã không để cô được chết bên người em trai.

Và một ngày nào đó ma quỷ sẽ bắt lấy cô. Vấn đề chỉ là thời điểm.

Bác sĩ Alexandra Thorne đi vòng quanh phòng đến lần thứ ba. Đó là một nghi thức cô ta thường làm trước khi gặp một khách hàng quan trọng. Theo như Alex được biết, bệnh nhân đầu tiên trong ngày của cô ta vẫn chưa đạt thành tựu đáng kể nào trong hai mươi tư năm cuộc đời. Ruth Willis chưa từng cứu mạng ai. Cô gái cũng chẳng phát minh ra loại thuốc kì diệu nào, hoặc thậm chí không phải một thành viên tích cực và hiệu quả của cộng đồng. Không, lí do Ruth tồn tại chỉ vì lợi ích của Alex mà thôi. Một thực tế mà chính bản thân cô gái thật may mắn không hề hay biết.

Alex tiếp tục công việc kiểm tra với sự cẩn trọng, cô ta đặt mình nằm xuống chiếc ghế dành cho bệnh nhân - và dành cho lí do chính đáng. Chiếc ghế da kiểu Ý màu trắng ngà đồng thiết được làm thủ công nhẹ nhàng đỡ lấy lưng và mang lại cảm giác dễ chịu và ấm áp.

Chiếc ghế được đặt ở vị trí tránh cửa sổ để bệnh nhân không bị xao nhãng bởi khung cảnh ngoài cửa, thay vào đó bệnh nhân sẽ nhìn thấy những giấy chứng nhận được treo trang trí trên tường đằng sau một bàn viết mô phỏng kiểu bàn thời Nhiếp chính.

Trên mặt bàn là một bức ảnh được đặt khéo léo để bệnh nhân có thể nhìn rõ một người đàn ông đẹp trai, khỏe khoắn đứng cùng hai cậu bé, cả ba người đều mỉm cười nhìn ống kính. Một bức ảnh về một gia đình hạnh phúc.

Điều quan trọng nhất đối với cách bố trí đặc biệt lần này là hình ảnh sắc nét về chiếc dao mở bì thư với tay cầm bằng gỗ được

chạm khắc và lưỡi dao dài mỏng được đặt cẩn thận ở phía trước của chiếc bàn.

Tiếng chuông cửa rung khiến cô ta rùng mình một chút. Tuyệt vời, Ruth đến đúng giờ.

Alex dừng lại một chút để chỉnh trang bề ngoài từ đầu tới chân. Chiều cao tự nhiên 1,7m cùng đôi guốc cao bảy phân. Đôi chân dài, thon thả trong chiếc quần âu màu xanh nước biển được cắt may riêng kết hợp với dây lưng da to bản. Chiếc áo lụa đơn giản càng làm tăng hình ảnh tinh tế, thanh lịch của cô ta. Mái tóc màu nâu vàng sẫm được cắt kiểu bob, hơi xoắn ở đuôi tóc, bóng mượt và gọn gàng. Cô ta với tay lấy kính trong hộp bàn và đặt lên sống mũi để hoàn thiện ngoại hình. Món đồ này thực ra không cần thiết vì thị lực của Alex tốt, nhưng là món bắt buộc để tạo hình ảnh của cô ta.

Alex mở cửa, và nói: “Chào buổi sáng, Ruth.”

Ruth tiến vào phòng, hoàn toàn là hiện thân của tiết trời u ám bên ngoài. Khuôn mặt không sức sống, hai vai buông xuôi và chán nản.

“Dạo này em thế nào?”

Ruth ngồi xuống ghế, và đáp: “Không ổn lắm.”

Alex đứng ở gần máy pha cà phê. “Em lại nhìn thấy hắc lần nữa à?”

Ruth lắc đầu, nhưng Alex dám chắc cô bé đang nói dối.

“Em có quay lại quán đó không?”

Ruth nhìn đi chỗ khác đầy vẻ tội lỗi, không biết rằng cô đã làm chính xác những điều Alex muốn cô thực hiện.

Khi Ruth 19 tuổi và đang là một sinh viên luật tiềm năng thì bị

cưỡng bức một cách dã man, bị đánh và bỏ mặc chờ chết ở nơi cách nhà cô chừng hai ki-lô-mét.

Dấu vân tay để lại trên chiếc ba-lô bị xé rách cô đeo lúc đó đã tiết lộ danh tính của kẻ hiếp dâm - Allan Harris, 38 tuổi, người có tiền án trộm cắp vặt khi gần 30 tuổi và bị lưu thông tin trên hệ thống tội phạm của cảnh sát.

Ruth đã trải qua phiên xét xử đầy gian nan và chứng kiến hung thủ bị tuyên phạt mười hai năm tù giam.

Cô đã cố gắng hết sức để cân bằng sau cú sốc, nhưng sự kiện đó đã khiến tính cách của cô thay đổi hoàn toàn. Cô trở nên rút rè, thu mình, cô rời trường đại học và không liên lạc với bạn bè. Những buổi tư vấn sau đó với mong muốn đưa cô trở lại cuộc sống bình thường đã không mang lại hiệu quả. Sự tồn tại của cô chỉ còn là những cử động vô nghĩa. Và ngay cả vỏ bọc giả dối mong manh ấy cũng bị phá hủy trước đó ba tháng khi cô đi ngang một quán rượu ở đường Thorns và nhìn thấy kẻ đã tấn công cô dắt một con chó rời khỏi quán.

Sau một vài cú điện thoại, cô chắc chắn rằng Allan Harris đã được ra tù nhờ cải tạo tốt sau chưa đầy sáu năm. Tin này đã khiến cô gái cố tự tử không thành và Tòa án chỉ định cô đến gặp Alex.

Trong lần trị liệu trước, Ruth đã thú nhận tối nào cô cũng đứng chờ bên ngoài quán rượu đó, trong bóng tối, chỉ để nhìn thấy hắn.

“Nếu em còn nhớ, tôi vẫn muốn khuyên em nên bắt đầu từ điểm chúng ta trao đổi trong lần trước.” Đây không phải lời nói dối hoàn toàn. Alex đã khuyên cô bé không được quay lại quán rượu đó, lẽ ra lời khuyên ấy phải thật kiên quyết, nhưng cô ta đã không làm thế.

“Em biết, nhưng em phải nhìn thấy hắn.”

“Nhưng cái gì, Ruth?” Alex cố gắng để giọng mình dịu lại. “Em hi vọng sẽ nhìn thấy điều gì?”

Ruth ghì lấy tay cầm của chiếc ghế. “Em muốn biết tại sao hắn lại làm điều đó. Em muốn nhìn rõ mặt hắn để xem hắn có ăn năn chút nào hay không, liệu hắn có thấy tội lỗi vì đã phá hủy cuộc sống của em và hủy hoại em không.”

Alex gật đầu tỏ vẻ đồng cảm nhưng cô ta phải gạt bỏ ý nghĩ đó. Có nhiều mục tiêu cần đạt được trong khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại.

“Em có nhớ những gì chúng ta thảo luận lần trước không?”

Về mặt tội nghiệp của Ruth trở nên lo lắng. Cô gật đầu.

“Tôi hiểu điều này khó khăn thế nào đối với em nhưng đây là việc cần phải thực hiện trong quá trình điều trị. Em có tin tưởng tôi không?”

Ruth gật đầu không chút do dự.

Alex mỉm cười. “Tốt, tôi sẽ đồng hành cùng em. Hãy kể lại từ đầu. Hãy nói cho tôi biết chuyện xảy ra tối hôm đó.”

Ruth thở sâu vài lần và nhìn chằm chằm vào phía bên trên chiếc bàn ở trong góc. Tuyệt hảo.

“Hôm đó là thứ sáu, ngày 17 tháng 2. Em vừa học xong hai môn và có cả núi tài liệu cần phải đọc. Vài người bạn rủ đi uống ở Stourbridge để ăn mừng chuyện gì đó, sinh viên thường như thế mà.

Bọn em đến một quán rượu nhỏ ở khu trung tâm thị trấn. Khi rời khỏi quán, em cáo từ và trở về nhà vì em không muốn đi uống tiếp, sợ hôm sau sẽ mệt mỏi.

Em đến bến xe bus muộn khoảng năm phút và bị nhỡ xe. Em cố gắng bắt taxi nhưng lúc đó là giờ cao điểm mọi người kéo nhau đi chơi. Em đã chờ xe khoảng hai mươi phút và chỉ cách phố Lye khoảng gần hai ki-lô-mét vì thế em quyết định sẽ đi bộ.”

Ruth dừng lại, uống một ngụm cà phê, bàn tay run run. Alex tự hỏi những năm qua cô bé đã bao nhiêu lần ước giá mà lúc đó cô cố chờ xe taxi.

Alex gật đầu ra hiệu cho cô tiếp tục.

“Em rời khu vực chờ taxi ở trạm bus và bật máy iPod. Trời lạnh cóng vì thế em đi khá nhanh và tới đường Lye chỉ mất khoảng mười lăm phút. Em đi vào cửa hàng Spar mua một chiếc bánh sandwich vì từ trưa em vẫn chưa ăn gì.”

Hơi thở của Ruth nhanh dần và hai mắt mở to không chớp khi cô nhớ lại chuyện xảy ra tiếp theo.

“Em tiếp tục đi trong khi cố gắng mở lớp nilon quần bên ngoài chiếc bánh. Em không nghe thấy gì, không một chút nào. Ban đầu em nghĩ có một chiếc ô tô chạy ngay sau em và rồi em nhận ra rằng em bị kéo ngã xuống đất bởi sức nặng từ chiếc ba-lô sau lưng. Đến khi em hiểu chuyện gì đang xảy ra thì có một bàn tay to lớn bịt miệng em lại. Hắn đứng ở phía sau nên em không thể đánh lại. Em cố gắng vùng vẫy nhưng không thể với tới hắn.

Em có cảm giác mình bị lôi đi hàng dặm nhưng thật ra chỉ khoảng mười lăm mét vào góc tối trong nghĩa địa của khu vực này.”

Alex nhận thấy giọng của Ruth trở nên xa cách, lạnh lùng như thể đang kể lại chuyện xảy ra với một người hoàn toàn xa lạ.

“Hắn nhét giẻ vào mồm em và ném em xuống nền đất. Đầu em

đập vào cạnh bìa mộ và máu rỉ xuống má. Lúc đó, hắn lần xuống phần thân dưới và kéo khóa quần em, và khi đó em chỉ có thể nghĩ đến máu. Có rất rất nhiều máu. Quần em bị kéo xuống tận mắt cá chân. Hắn giẫm lên bắp chân em và cố đè em xuống. Em cố quên cơn đau và nâng người dậy. Hắn đá vào mạn phải đầu em và rồi em nghe tiếng kéo khóa quần và tiếng vải sột soạt.”

Ruth hít một hơi dài. “Chỉ tới lúc đó em mới nhận ra rằng hắn định cưỡng bức mình. Em cố kêu nhưng bị miếng giẻ chặn không phát ra tiếng.

Hắn giật ba-lô, rồi dùng đầu gối để tách hai chân em ra. Hắn hạ thấp người và vào từ phía sau. Cơn đau quá khủng khiếp, nó khiến em không thể thở và tiếng kêu thét chẳng thể thoát khỏi miếng giẻ để phát ra ngoài. Em ngất đi hai lần và mỗi lần tỉnh lại em cầu nguyện mình có thể chết đi.”

Nước mắt bắt đầu lăn xuống gò má Ruth.

“Tiếp tục nào.”

“Việc đó như kéo dài hàng giờ cho đến khi hắn mệt lử. Hắn nhanh chóng đứng dậy, kéo khóa quần và cúi thấp người xuống. Hắn thì thầm vào tai em, “Hi vọng chuyện vừa rồi làm em vừa lòng, em yêu.” Hắn đá em một cái nữa vào đầu và biến mất. Em ngất đi và chỉ tỉnh lại khi đang được nhấc lên xe cứu thương.”

Alex rướn người về phía Ruth và nắm tay cô bé thật chặt. Bàn tay lạnh như băng và run lên. Alex không lắng nghe chăm chú lắm. Câu chuyện cần được kể tiếp.

“Em nằm viện bao lâu?”

“Gần hai tuần. Vết thương ở đầu lành trước; hình như đầu em đã chảy rất nhiều máu. Và còn chuyện kia.”

Ruth không thoải mái khi nói về vết thương kia, nhưng Alex cần Ruth nhớ lại nỗi đau đó và cảm giác nhục nhã mà nó mang lại.

“Hãy nhắc lại một lần nữa em bị khâu bao nhiêu mũi?”

Ruth cau mày trả lời: “Mười một.”

Alex quan sát thấy cảm của Ruth nghiêng chặt lại khi cô nhớ về nỗi ghê rợn trong ngực tù bí mật của riêng mình.

“Ruth, tôi có lẽ không thể thấu hiểu những đau khổ em phải trải qua và tôi thực lòng xin lỗi vì bắt em phải nhớ lại, nhưng việc này cần thiết cho quá trình hồi phục lâu dài của em.”

Ruth gật đầu và nhìn cô ta với ánh mắt hoàn toàn tin tưởng.

“Vậy, theo em, con quỷ đó đã lấy đi điều gì ở em?”

Ruth suy nghĩ một lát, rồi trả lời: “Ánh sáng.”

“Nói tiếp đi.”

“Mọi thứ không còn tươi sáng nữa. Em nghĩ rằng trước đêm hôm đó mọi thứ trước mắt em đều sáng sủa. Thế giới thật rõ ràng, ngay cả một ngày ảm đạm, sấm chớp cũng sáng rõ, nhưng bây giờ dường như tầm nhìn của em bị che khuất, như thể có thêm một màng lọc, khiến mọi thứ tối sầm lại. Những ngày hè không còn rực rỡ, những câu chuyện vui chẳng còn gây cười, mọi sự như được lập trình sẵn. Cách em nhìn thế giới và mọi người trong đó, ngay cả những người em yêu quý, cũng thay đổi hoàn toàn.”

“Điều gì khiến em cố tự tử?”

Ruth buông thoi không bắt treo chân và rồi lại bắt treo chân. “Ban đầu khi nhìn thấy hấn, em bị sốc. Em không thể tin hấn được thả ra sớm thế, rằng công lý hoàn toàn quên em, nhưng hơn thế,” cô nói như thể cuối cùng cô nhận thức điều gì đó cô chưa

từng tìm ra. “Em nhận ra rằng em sẽ không bao giờ có thể thoát khỏi cơn thịnh nộ luôn ẩn náu trong mình. Nỗi căm hận đơn thuần chảy tràn trong từng mạch máu - và nó vắt kiệt tinh lực của em. Em nhận ra rằng hấn sẽ luôn ở trong tâm trí em như vậy, và rằng em không thể làm gì để thoát ra. Mọi việc sẽ chỉ kết thúc khi một trong hai chết đi.”

“Nhưng tại sao lại là em mà không phải hấn?”

Ruth trầm ngâm nghĩ ngợi, rồi trả lời: “Bởi vì đó là cách duy nhất em có thể kiểm soát được.”

Alex nhìn chăm chăm vào cô bé trong giây lát, sau đó đóng tập ghi chú lại và đặt nó lên trên bàn. “Có lẽ không phải vậy,” cô ta nói một cách thâm trầm như thể có ý nghĩ nào đó vừa lóe lên trong đầu, trong khi thực tế đó chính là ý nghĩ toàn bộ buổi trị liệu này hướng đến. “Em có sẵn lòng cho phép tôi thực hiện một thử nghiệm không?”

Ruth có vẻ hơi do dự.

“Em có tin tôi không?”

“Có.”

“Tôi muốn thử một liệu pháp mới mà tôi cho rằng có thể có ích. Tôi nghĩ chúng ta có thể mang lại ánh sáng cho em.”

“Thật sao?” Ruth hỏi lại một cách thật tội nghiệp, hi vọng một điều kì diệu.

“Chắc chắn.” Alex ngồi xuống đây vể sứt sảng, hai khuỷu tay đặt lên đầu gối. “Trước khi bắt đầu, tôi cần em hiểu rằng đây chỉ là hình ảnh tưởng tượng và bài tập tưởng tượng.”

Ruth gật đầu.

“Tốt rồi, hãy nhìn về đằng trước và chúng ta sẽ cùng nhau thực

hiện hành trình. Tưởng tượng em đang ở bên ngoài quán rượu hắt lui tới, nhưng em không phải là nạn nhân. Em là người khỏe khoắn, tự tin, ngay thẳng. Em không kinh hãi khi thấy hắt rời quán rượu, em biết trước việc đó. Em đã chờ cơ hội này. Em không trốn trong bóng tối và cũng không sợ hãi.”

Lưng Ruth dựng thẳng và cảm hơi hướng về phía trước.

“Hắt rời quán và em theo sau một vài mét. Em không đe dọa, em là một phụ nữ đơn độc đi sau một người đàn ông trưởng thành và em không sợ hãi. Tay em rút trong túi áo khoác và cầm một con dao. Em tự tin và kiểm soát mọi chuyện.”

Alex nhìn rõ ánh mắt Ruth hướng tới con dao mở thư, ở đúng vị trí của nó. Hoàn hảo.

“Tới cuối con đường, hắt rẽ vào hẻm. Em chờ tới đúng khoảnh khắc đó khi không còn ai khác xung quanh và em đi nhanh hơn. Em chỉ còn cách hắt vài bước chân và nói: “Xin lỗi anh.” Hắt quay lại, mặt lộ vẻ ngạc nhiên và em hỏi hắt xem mấy giờ rồi.”

Hơi thở của Ruth nhanh dần khi nghĩ tới lúc mặt đối mặt với kẻ đã tấn công cô, ngay cả khi đóng kịch, nhưng cô nuốt khan và gật đầu.

“Khi hắt đưa tay lên để xem giờ em sẽ đâm vào bụng hắt mạnh hết sức có thể. Em lại cảm nhận thấy da thịt hắt, nhưng lần này trái ngược với lần trước đó. Hắt nhìn xuống đầy ngỡ ngàng khi em lùi lại. Hắt nhìn em chăm chăm và ngờ ngợ nhận ra em. Cuối cùng, hắt nhớ ra em là ai. Hắt nhớ lại chuyện xảy ra đêm đó khi ngã xuống nền đường. Máu tuôn thấm đầm áo và tràn ra xung quanh. Em bước ra xa và nhìn máu chảy ra ngoài thân thể hắt mang theo những oán hận về hắt mà em giữ trong lòng. Em chứng kiến máu chảy lênh láng và biết rằng nỗi ám ảnh về hắt

đã qua đi. Em cúi xuống nhặt con dao. Em lấy lại thế chủ động của chính mình, tìm lại vận mệnh của riêng mình, tìm lại ánh sáng của đời em.”

Cơ mặt Ruth dần ra. Alex lịch thiệp mời cô gái điều thuốc.

Cô ta chờ khoảng hai phút rồi mới bắt đầu nói.

“Em có ổn không?”

Ruth gật đầu và đưa mắt rời khỏi vị trí con dao mở thư.

“Em cảm thấy dễ chịu hơn không?”

“Thật ngạc nhiên là có.”

“Đó là một bài tập biểu trưng giúp em hình dung qua hình ảnh nhằm lấy lại sự kiểm soát với cuộc sống của mình.”

“Em cảm thấy rất tốt, hầu như có cảm giác như mình được tẩy rửa sạch sẽ,” Ruth thú nhận với một nụ cười nhả nhỏ. “Cảm ơn chị.”

Alex vỗ nhẹ lên tay Ruth. “Tôi nghĩ hôm nay như vậy là đủ rồi. Cũng giờ này tuần tới nhé.”

Ruth gật đầu đồng tình, cảm ơn cô ta một lần nữa và rời đi.

Alex đóng cửa lại sau lưng Ruth và cười phá lên.

Kim lái xe vào đồn cảnh sát, từ lúc nhận điện thoại tới giờ đầu óc cô cứ quay mòng mòng. Cô dự cảm có chuyện chẳng lành nhưng vẫn hi vọng trực giác của mình sai. Chắc chắn chẳng ai lại ngu ngốc đến thế.

Với số lượng nhân viên hơn 11.000 người, sở cảnh sát West Midlands là đơn vị lớn thứ hai cả nước, chỉ xếp sau sở cảnh sát Metropolitan ở London. Sở này phụ trách hoạt động của các thành phố Birmingham, Coventry, Wolverhampton và khu Black Country.

Được chia thành mười đơn vị cảnh sát địa phương, phòng cảnh sát Halesowen đặt dưới sự chỉ đạo của sở cảnh sát Dudley* và là một trong bốn phòng cảnh sát dưới sự giám sát của Cảnh sát trưởng Young.

Đồn cảnh sát Halesowen không phải đơn vị lớn nhất khu vực nhưng Kim thích nó hơn những nơi khác.

“Chuyện quái quỷ gì xảy ra vậy?” Cô hỏi người Trung sĩ trực ban. Mặt cậu ta lập tức đỏ bừng.

“Là Dunn. Hắn gặp... một tai nạn nhỏ.”

Mối nghi ngại của cô là thật - rõ ràng ai đó đã làm điều ngu ngốc.

“Có tệ lắm không?”

“Bị gãy mũi.”

“Chúa ơi, Frank, hãy nói rằng cậu đang thử nghiệm giả thuyết

rằng tôi không biết đùa đi?”

“Không đâu, sếp.”

Cô chửi thề. “Ai?”

“Hai hạ sĩ. Whiley và Jenks.”

Cô biết hai người này. Số năm kinh nghiệm trong ngành của họ hoàn toàn trái ngược nhau. Whiley đã có thâm niên ba mươi hai năm còn Jenks mới chỉ ba năm.

“Họ đâu rồi?”

“Trong phòng thay đồ, s...”

“Frank, cậu gọi tôi là sếp một lần nữa, tôi thề ...”

Kim bỏ lại câu nói dở dang, chỉnh đốn lại bản thân để bước vào đồn và rẽ trái. Hai nhân viên hỗ trợ cảnh sát cộng đồng tiến về phía cô. Nhìn thấy nét mặt cô, họ tách ra nhường lối để cô đi qua.

Cô xô cửa bước vào phòng thay đồ nam mà không thèm gõ, đi lòng vòng qua các dãy tủ cho tới khi tìm được mục tiêu.

Whiley đứng tựa lưng vào một ngăn tủ đang mở, hai tay đút túi quần. Jenks ngồi trên ghế băng vò đầu bứt tóc.

“Các anh nghĩ cái quái gì trong đầu thế?” Kim hét lên.

Jenks nhìn Whiley trước khi nhìn lại cô. Whiley nhún vai và nhìn đi chỗ khác. Viên cảnh sát trẻ tuổi còn lại một mình.

“Tôi xin lỗi... tôi chỉ không thể... tôi có con gái... tôi chỉ...”

Kim hướng ánh nhìn hoàn toàn về phía Jenks. “Cả nửa cái đội chết tiệt này cũng vậy, họ còn cày ngày cày đêm để bắt được tên khốn đó.” Cô tiến lại gần hơn một chút và cúi xuống, khiến cho mặt cô gần mặt người cảnh sát trẻ hơn. “Anh có biết anh vừa làm cái gì không, anh đã liều mạng vì điều gì không?” Cô quát to.

Viên cảnh sát trẻ tuổi lại đưa mắt cầu cứu Whiley, lúc này trông ông ta có vẻ đau khổ nhưng không đáp lại ánh nhìn của Jenks.

“Chuyện xảy ra quá nhanh. Tôi không... Chúa ơi...”

“Hừm, tôi hi vọng mấy cú đấm của anh phải đau như trời giáng bởi lẽ nếu lão luật sư tinh ranh của hần kéo được hần thoát vụ này vì cảnh sát có hành vi bạo lực thì đó là hình phạt duy nhất mà hần phải chịu.”

Hai tay Jenks ôm lấy đầu run rẩy.

“Hần chỉ ngã...,” Whiley nói mà không hề nhận thức được sai lầm của mình.

“Bao nhiêu lần?”

Ông đóng cánh cửa tủ và nhìn ra chỗ khác.

Hình ảnh của Leonard Dunn hiện lên trong đầu cô. Cảnh tượng hần vẫy tay chào với nụ cười trên môi khi hần rời khỏi phòng xử án. Tự do để tiếp tục lạm dụng bọn trẻ.

Kim nghĩ tới những tháng ngày vất vả cả đội trải qua để xử lý vụ này. Họ không cần ai nhắc cũng tự giác làm việc không màng thời gian. Thậm chí có ngày Dawson còn là người đầu tiên tới đồn.

Là một đội, họ đã cùng nhau tham gia phá nhiều vụ án từ hành hung tới tội phạm tình dục rồi giết người và mỗi vụ án đều trở thành chuyện cá nhân đối với một người trong số họ. Nhưng vụ hai cô bé này là chuyện cá nhân của tất cả.

Dawson là bố của một bé gái mà nét phụng phịu dễ thương của bé đã trở thành niềm yêu thích của cậu ta. Bryant có một con gái đang ở tuổi thiếu niên, và bản thân Kim... ừ, cuộc sống ở bảy gia đình nhận nuôi lưu lại không ít tổn thương.

Vụ này chưa từng để họ yên một phút; cả trong và ngoài công việc. Khi hết nhiệm vụ, họ lại miên man nghĩ tới thực tế rằng hai cô bé vẫn bị giữ lại trong ngôi nhà đó với người chúng gọi là cha, rằng mỗi phút trôi qua khi họ không ở đồn cảnh sát là mỗi phút hai đứa nhỏ ngây thơ phải chịu đựng. Chừng đó là quá đủ để động viên họ miệt mài làm việc hàng giờ.

Kim nghĩ tới người giáo viên trẻ đã lấy hết can đảm để bày tỏ mối nghi ngại của mình với nhà chức trách. Cô ấy chấp nhận mạo hiểm danh tiếng nghề nghiệp của mình và đối mặt với lời chế nhạo của mọi người xung quanh, cô ấy đã dũng cảm để làm điều đó.

Khả năng toàn bộ công sức mọi người bỏ ra sẽ thành bong bóng là mối lo nghĩ nặng như đá tảng trong lòng cô.

Kim lần lượt nhìn hai viên cảnh sát. Không người nào đáp lại ánh nhìn của cô.

“Hai người không muốn nói gì à?”

Thậm chí với bản thân mình, lúc này cô giống như một hiệu trưởng đang trừng phạt hai cậu học sinh vì đặt một con ếch vào ngăn kéo bàn làm việc của cô.

Kim định nói thêm vài câu, nhưng cô thậm chí còn không thể mở miệng tiếp tục hét vào mặt hai kẻ đang tuyệt vọng và khúm núm kia.

Cô trừng mắt nhìn hai người họ lần cuối rồi quay người và rời phòng.

“Sếp, sếp... chờ một chút.”

Cô quay lại và thấy Whiley đang chạy về phía mình. Mỗi sợi tóc ngắn màu xám và mỗi xen-ti-mét vòng eo như được tích lũy

trong suốt sự nghiệp cảnh sát của ông ta.

Cô dừng lại và khoanh tay.

“Tôi... tôi chỉ muốn giải thích.” Ông ta hất đầu ra hiệu về phía phòng thay đồ và nói, “Cậu ta không thể dừng lại được, tôi đã cố gắng ngăn cản nhưng cậu ta quá nhanh. Cô hãy hiểu cho, trước đây... chúng tôi đã tới đó một lần. Đó là vụ bạo hành gia đình và cậu ta đã tự đổ lỗi cho mình vì chúng tôi khi đó đã chứng kiến, cô hiểu chứ. Hai đứa bé con... nằm rúc vào nhau trên ghế sofa. Tôi đã cố giải thích rằng chúng ta chẳng thể biết... hoặc ngăn chặn việc đó ...”

Kim hiểu tâm trạng thất vọng ấy. Nhưng chết tiệt, họ đã biết đến hần.

“Chuyện gì sẽ xảy ra với Jenks? Cậu ta là một cảnh sát tốt.”

“Whiley, cảnh sát tốt không đánh nghi phạm.”

Mặc dù cô cũng từng một hay hai lần gì đó tự thôi thúc bản thân làm như vậy.

Một phần trong cô ước giá như mọi phòng xử tội phạm lạm dụng trẻ em đều có một cánh cửa lật sẽ mở ra và đưa bọn tội phạm xuống một khu đặc biệt ở địa ngục.

Whiley thọc tay vào túi quần sâu hơn.

“Cô thấy đấy... tôi chỉ còn một tuần nữa là sẽ nghỉ hưu và ...”

À, giờ thì cô hiểu. Điều ông ta thực sự muốn biết là liệu toàn bộ sự vụ này có ảnh hưởng tới ông ta hay không.

Kim nghĩ tới khuôn mặt của Dawson khi họ bước vào tầng hầm ở nhà của Leonard Dunn và chiếc đĩa DVD đầu tiên đã khiến họ ngây người ra thế nào. Cô nhớ như in cảnh Bryant gọi điện báo với vợ phải hủy buổi đi xem hòa nhạc vì anh ấy không thể rời bàn

làm việc. Cô nhớ lại tiếng khịt mũi thường xuyên của Stacey và những lần cô ấy phải chạy vào nhà vệ sinh.

Là thành viên nhỏ tuổi nhất đội, cô cảnh sát điều tra trẻ và thông minh đó đã quyết tâm không thể hiện chiều sâu nội tâm của cô trước mặt cả đội.

Và lúc này vụ việc có thể sẽ không phải đưa ra tòa.

Cô nhìn Whiley và lắc đầu. “Ông biết không, thưa ông cảnh sát, tôi thực sự không quan tâm chút nào.”

Cảm thấy hài lòng sau buổi trị liệu với Ruth, Alex đứng ngắm nhìn những giấy chứng nhận được đóng khung treo trang trọng khiến bệnh nhân của cô ta có cảm giác tin tưởng. Các tấm bằng tốt nghiệp Thạc sĩ Tâm lý từ Trường Y thuộc Đại học Luân Đôn, Thạc sĩ trường Đại học Tâm thần học Hoàng gia, giấy chứng nhận vượt qua kì thi ST-4 nghiên cứu về tâm thần học và Chứng chỉ hoàn thành khóa đào tạo Chuyên gia cho biết những năm tháng học tập gian khổ của cô ta, không phải vì khối lượng bài vở - với chỉ số IQ131, hoàn thành các chương trình học đó không gây khó khăn cho cô ta - cái chính là sự tẻ nhạt phát ngán của chương trình học và nỗ lực không ngừng để không lệt trệ sự ngu dốt của bạn học và giáo sư.

Cho đến hiện tại, chứng chỉ dễ đạt được nhất của cô ta là bằng Tiến sĩ Tâm thần học. Đây cũng là tấm bằng duy nhất treo trên tường mà khách hàng của cô ta hiểu được.

Alex không tự hào chút nào về những thành tựu trên giấy tờ này. Bản thân cô ta hoàn toàn không nghi ngờ về khả năng đạt mục tiêu của mình. Các bằng cấp chứng chỉ của cô ta chỉ trưng ra vì một lí do duy nhất: niềm tin.

Sau khi học xong, Alex bắt đầu nghiêm túc thực hiện phần hai trong kế hoạch tổng thể của mình. Cô ta đã dành hai năm để tạo dựng câu chuyện, viết bài nghiên cứu và nghiên cứu tình huống trong phạm vi bó hẹp của lĩnh vực sức khỏe tinh thần có thể mang lại cho cô ta sự nể trọng. Ý kiến của bạn đồng môn chưa

bao giờ quan trọng với cô ta - động lực duy nhất thúc đẩy cô ta chính là xây dựng danh tiếng mà sau này không ai có thể nghi ngờ. Đến khi đó, cô ta sẵn sàng thực hiện công việc thực sự của mình. Chính lúc này.

Trong suốt những năm đó, cô ta bị bắt phải thể hiện trình độ chuyên môn tại tòa, thực hiện đánh giá tâm lý về những cuộc xung đột của tầng lớp bình dân trong suốt quá trình tố tụng. Công việc ấy thật khó chịu, nhưng có một vụ đã giúp cô ta có cơ hội nói chuyện với Tim - một nạn nhân tuổi thiếu niên trong một gia đình tan vỡ. Cậu ta là người dễ tức giận, hay cáu gắt, nhưng lại là một người mắc chứng cuồng phóng hỏa có kỹ năng. Bản đánh giá của Alex là mấu chốt để tòa án hoặc tuyên án tù dài hạn và bỏ tù cậu bé ở nhà tù dành cho người lớn hoặc một án phạt giam điều trị ngắn hạn trong một bệnh viện tâm thần.

Bản thân là người tháo vát khi sử dụng những kỹ năng mình sẵn có, Alex đã cùng Tim tạo dựng mối quan hệ hợp tác có lợi cho cả đôi bên. Cậu ta phải trị liệu bốn tháng tại Bệnh viện Tâm thần Forrest Hills. Sau khi ra viện, cậu ta phóng hỏa làm chết hai người và mang đến cho Alex một khoản thừa kế để thành lập phòng điều trị tư nhân mà tới nay cô ta vẫn đang hưởng dụng. Phòng điều trị là nơi Alex có thể chọn đối tượng cô ta muốn gặp và thực hành. Phải cảm ơn hai người rất nhiều, bố mẹ thân yêu ạ.

Cuối cùng Tim tự sát. Cái chết ấy đã bảo đảm rằng cậu ta đã hoàn thành những việc còn dang dở và điều này khiến cô ta tương đối bất ngờ.

Những việc Alex đã làm trong những năm tháng đó đều không uổng phí. Mỗi bệnh nhân đóng một vai trò nhất định trong việc định hình quan điểm rõ nét hơn về những cá nhân hành động do

cảm xúc chi phối; những điểm mạnh của họ, những động lực và quan trọng nhất, những điểm yếu của họ.

Có nhiều khi cô thực sự bị dẫn dắt bởi khao khát được thực hiện nghiên cứu, nhưng thời điểm đó lại bị chi phối bởi hai yếu tố quan trọng.

Đầu tiên là vấn đề về vùng an toàn. Danh tiếng hoàn hảo mà cô ta gây dựng có thể gây nghi ngờ nếu sau này có bất cứ cáo buộc về hành vi sai trái nào đổ lên đầu cô ta.

Thêm vào đó, Alex kiên nhẫn chờ đợi những ứng cử viên phù hợp tự tìm đến với cô ta. Thử nghiệm của cô ta đòi hỏi phải có những cá nhân dễ bị điều khiển và với khao khát ngấm ngầm muốn thực hiện những hành động không thể tha thứ. Sự tỉnh táo của đối tượng cần được duy trì nhưng phải có khả năng bị tác động nếu cô ta lựa chọn lớp bảo hiểm đặc biệt đó.

Alex biết Ruth Willis có thể là đối tượng nghiên cứu hoàn hảo ngay trong lần gặp gỡ đầu tiên. Alex cảm nhận được niềm khao khát đến tuyệt vọng với mong muốn lấy lại sự kiểm soát trong cuộc sống của cô gái này. Ruth bé nhỏ tội nghiệp thậm chí không biết rằng bản thân mình muốn điều đó như thế nào. Nhưng Alex thì biết - và đó là điều quan trọng nhất. Hàng tháng trời kiên nhẫn cuối cùng đã đưa cô tới khoảnh khắc này. Khoảnh khắc kết thúc.

Alex đã chọn một đối tượng, mà nếu có chuyện gì sai trái xảy ra thì mọi lí lẽ của cô bé đều sẽ bị bác bỏ. Cô ta đã mất thời gian chuẩn bị để đảm bảo rằng thử nghiệm của mình không thất bại. Cũng có những đối tượng tiềm năng khác, những cá nhân tìm mọi cách để được ban cho đặc quyền này, nhưng cuối cùng Ruth mới là người phù hợp.

Những bệnh nhân khác của cô ta không thích hợp, họ chỉ là phương tiện để đạt đến mục đích cuối cùng. Họ có được sự thoải mái khi tán thành phong cách sống đáng ghen tị của cô ta trong khi cô ta thực hiện công việc thực sự của mình.

Alex đã dành nhiều giờ gặt đầu, xoa dịu và an ủi bệnh nhân trong khi thực tế trí não cô ta lại lên danh sách đồ cần mua hoặc phát triển phần tiếp theo trong kế hoạch của mình; tất cả những việc đó tiêu tốn của bệnh nhân 300 bảng mỗi giờ.

Chi phí mua chiếc xe BMW Z4 đến từ người vợ của một cảnh sát trưởng bị căng thẳng do chứng ăn cắp vặt gây nên. Alex thích chiếc xe, vì thế việc bệnh nhân đó sớm khỏi bệnh là không có triển vọng.

Khoản tiền thuê nhà tiêu tốn 2.000 bảng mỗi tháng cho căn nhà kiểu Victoria ba tầng lầu ở Hagley là từ chủ của chuỗi công ty bất động sản có người con trai mắc chứng hoang tưởng mặc cảm bị ngược đãi và đến trị liệu ba lần một tuần. Một vài từ ngữ được chọn lựa kỹ lưỡng, được nói ra một cách tình cờ trong những buổi nói chuyện và cho đến nay củng cố thêm niềm tin của cậu bé một cách vô thức rằng cậu sẽ không nhanh chóng khỏi bệnh.

Cô ta đứng trước tấm chân dung đầy tự hào được đặt ở vị trí trang trọng ngay trên lò sưởi. Alex thích nhìn thật sâu vào đôi mắt lạnh lùng, vô cảm của ông và tự hỏi liệu ông có bao giờ thấu hiểu cô ta không.

Đó là một bức tranh sơn dầu mà cô ta yêu cầu họa sĩ vẽ lại từ bức ảnh đen trắng về người họ hàng thân thích quá cố duy nhất mà cô ta tìm được và tự hào.

Bác Jack, cô ta thích gọi ông theo cách đó, là một 'Higgler' hay còn được biết đến dưới danh từ 'đao phủ' trong những năm 1870.

Không giống như thị trấn Bolton, nơi có gia tộc Billington, và thị trấn Huddersfield, nơi có gia tộc Pierrepont, thị trấn Black Country không có gia tộc nào thực hiện nhiệm vụ khủng khiếp đó và bác Jack vô tình bị đưa đẩy tới công việc này.

Bị bỏ tù vì không ủng hộ gia đình, khi đó bác Jack đang bị giam tại nhà tù Stafford trong lần ghé thăm của đao phủ William Calcraft, đao phủ phục vụ lâu nhất, với thành tích theo ghi chép là khoảng 450 lần treo cổ cả đàn ông và phụ nữ.

Ngày hôm đó, Calcraft tới để thi hành lệnh treo cổ kép và vì thế cần thêm một người tình nguyện. Bác Jack là tù nhân duy nhất được đề nghị thực hiện. Calcraft thích thực hiện cú treo cổ gọn gàng dẫn tới cái chết gây nhiều đau đớn và vì thế cần có người giúp đánh đu trên đôi chân của người bị kết án để khiến cái chết đến nhanh hơn.

Bác Jack tìm ra sở trường của mình và từ đó đi khắp đất nước làm việc với vai trò của một đao phủ.

Đứng trước bức chân dung của ông luôn tạo cho Alex cảm giác gần gũi, mối quan hệ thân thuộc với một thành viên trong gia đình có họ xa.

Cô ta mỉm cười nhìn khuôn mặt cay nghiệt, vô cảm của ông. “Ồ, ước gì mọi việc đơn giản như thời của bác, bác Jack ạ.”

Alex ngồi vào chiếc ghế trong góc. Cuối cùng, sự nghiệp vĩ đại của cô ta đang được hình thành. Hành trình tìm kiếm câu trả lời cho những câu hỏi khiến cô ta suy nghĩ rất lâu đã bắt đầu.

Cô ta hít thở một hơi dài, thỏa mãn và với tay tới chiếc ngăn kéo trên cùng để tìm giấy viết hiệu Clairefontaine và chiếc bút Mont Blanc.

Đã đến giờ giải trí theo cách của riêng mình.
Sarah vô vàn yêu quý, cô ta viết.

Ruth Willis nép trong bóng tối nơi cửa ra vào của một cửa hàng, mắt cô hướng về phía công viên. Khí lạnh từ mặt đất len qua hai bàn chân luồn lên trên lạnh tê tái. Mùi nước tiểu vây quanh người cô. Rác thải chất đầy tràn cả ra ngoài từ chiếc thùng rác bằng nhựa bên cạnh cô. Túi đựng đồ ăn và vụn thức ăn la liệt trên mặt đường.

Bài tập hình ảnh hóa vẫn còn rất rõ nét trong tâm trí cô. Alex đang đứng cạnh cô.

“Em đã chờ cơ hội này. Em không trốn trong bóng tối và cũng không sợ hãi.”

Cô không thấy sợ hãi; chỉ có cảm giác bồn chồn như lần cuối trước khi biết kết quả kì thi đạt điểm A. Khi đó cô là một con người thực thụ.

“Em không kinh hãi khi thấy hấn rời quán rượu, em biết trước việc đó.”

Hấn có cùng cảm giác này trong đêm hấn tước đoạt ánh sáng của cô không? Hấn có run lên vì hào hứng khi quan sát thấy cô bước ra khỏi siêu thị không? Hấn có cảm nhận được cảm giác về sự công bằng đang bùng bùng trong người cô ngay lúc này không?

Có ai đó vừa đi ra từ lối cổng công viên thấp hơn và đứng ở vạch sang đường. Ánh sáng đèn đường hắt bóng một người đàn ông đi cùng một con chó. Không có xe cộ qua lại nhưng con chó dẫn

đường vẫn chờ tới khi đèn hiệu qua đường bật sáng trước khi băng qua đường cao tốc hai chiều. Tuân thủ quy định giao thông.

“Em không phải nạn nhân. Em cảm thấy mình mạnh mẽ, tự tin, ngay thẳng.”

Khi hình ảnh rõ dần, hấn dừng lại. Ruth vẫn đứng im. Cách cô chừng ba mét hấn cúi xuống, lấy chân giẫm lên dây dắt chó và buộc lại dây giày bên phải. Gần quá. Con chó nhìn về phía cô. Hấn có thể nhìn thấy cô không? Cô không hề biết.

“Em tự tin và kiểm soát mọi chuyện.”

Trong khoảnh khắc cô bị xúi giục chạy về phía hấn, đâm con dao làm bấp vào lưng hấn và chứng kiến hấn đổ nhào xuống đất, nhưng cô đã kiềm chế được. Hình ảnh tưởng tượng trong bài tập sẽ kết thúc trong một con hẻm. Cô phải làm theo kế hoạch. Chỉ tới lúc đó cô mới được tự do. Chỉ khi đó cô mới lấy lại được ánh sáng của mình.

“Em là một phụ nữ đơn độc đi sau một người đàn ông trưởng thành và em không sợ hãi.”

Cô bước ra khỏi chỗ tối và bắt đầu bước đi theo sau hấn và cách hấn vài nhịp. Đôi giày đi bộ của cô phát ra âm thanh nho nhỏ nhưng bị lấn át bởi tiếng hai chiếc ô tô đang chạy đua dọc con đường.

Đi vào trong hẻm, tiếng bước chân của cô lớn dần. Thân hình hấn toát lên cảm giác hồi hộp, cảm nhận được có người đang theo sau, nhưng hấn không quay người lại. Hấn từ từ đi chậm lại, như thể chờ người ta đi vượt lên trên. Nhưng cô không làm vậy.

“Tay em đút trong túi áo khoác và cầm một con dao.”

Đi được nửa con hẻm, tại đúng điểm cô đã hình dung ra, tim cô

đập nhanh hơn cùng với nhịp bước chân.

“Xin lỗi anh,” cô nói, tự ngạc nhiên với chính giọng nói bình tĩnh của mình khi cô nhắc lại lời Alex đã nói với cô.

Thân hình hần dường như nhẹ nhõm hần khi nghe thấy giọng nữ giới và hần quay người lại với nụ cười hiện trên khuôn mặt. Một sai lầm to lớn.

“Cho tôi hỏi mấy giờ rồi?” Cô hỏi.

Cô vẫn thể hiện biểu cảm cười mở khi đối diện với hần. Hần đã cưỡng bức cô từ đằng sau nên những đường nét trên mặt hần không lưu lại chút nào trong trí não cô. Chính âm thanh đã đưa cô về quá khứ. Hơi thở của hần có phần chậm và khó nhọc vì phải đi theo con chó. Đó là âm thanh cô nhớ rõ như in khi hần thọc sâu vào cơ thể cô.

Hần đưa tay phải lên để chiếc đồng hồ lộ ra dưới cổ tay áo khóa co giãn.

“Bây giờ là hơn...”

Con dao đâm ngập bụng hần thật gọn, xuyên qua lớp thịt, cơ, đi vào cơ quan nội tạng. Lưỡi dao hướng lên phía nam và chạm xương khi cô đẩy mạnh con dao lên phía trên. Tay cô dừng lại ngay trước bụng hần và không thể tiến xa hơn.

“Cảm nhận da thịt hần nhưng lần này trái ngược với lần trước đó.”

Cảm giác đạt thành tựu xâm chiếm toàn bộ cô khi cô rút con dao khỏi bụng hần. Cú đâm và xoay cần thiết nhằm ngăn kháng cự đã mang lại kết quả vừa ý.

“Em chứng kiến máu chảy lênh láng và biết rằng nỗi ám ảnh về hần đã qua đi.”

Hai chân hấn lão đảo khi tay phải hấn giữ chặt vết thương. Máu chảy tràn qua kẽ ngón tay. Hấn giữ chặt vết thương hơn. Hấn nhìn xuống, hoang mang, và rồi nhìn vào mắt cô và ngã xuống, hấn không thể hiểu mối liên quan giữa hai việc này: sự hiện diện của cô và vết thương bởi con dao.

“Em lấy lại thế chủ động của chính mình, tìm lại vận mệnh của riêng mình, tìm lại ánh sáng của đời em.”

Hấn chớp mắt liên hồi, chỉ trong giây lát mắt hấn không còn nhìn rõ và lạng người đi.

Mọi giác quan của cô đã hoạt động trở lại; một chiếc xe tải chạy vụt qua ở cuối con hẻm. Âm thanh đó khiến tai cô nóng bừng. Bụng cô cồn cào khi cô ngửi thấy mùi kim loại nồng nặc. Con chó rên rĩ nhưng không chạy đi.

“Em lấy lại thế chủ động của chính mình, tìm lại vận mệnh của riêng mình, tìm lại ánh sáng của đời em.”

Ruth cầm lại con dao và đâm thêm một nhát nữa. Nhát dao này không sâu như trước nhưng lực đâm làm hấn ngã ra sau. Một tiếng ạch ghê rợn khi gáy hấn đập xuống nền bê tông.

“Em lấy lại thế chủ động của chính mình, tìm lại vận mệnh của riêng mình, tìm lại ánh sáng của đời em.”

Có điều gì đó không đúng lắm. Cô đã quên một chi tiết tối quan trọng. Trong bài tập hình dung, toàn bộ cơ thể cô cảm nhận cảm giác bình an.

Cô chồm tới cơ thể đang quằn quại của hấn và đâm thêm hai nhát.

Cô đá vào chân bên trái của hấn. “Tĩnh lại, tĩnh lại, tĩnh lại,” cô gào lên nhưng chân hấn cũng như toàn thân hấn cứ trơ ra.

“Em lấy lại thế chủ động của chính mình, tìm lại vận mệnh của riêng mình, tìm lại ánh sáng của đời em.”

“Đồ chết tiệt, tỉnh lại đi,” cô đá vào mạng sườn hắn. Máu hắn phọt ra đàng miệng. Mắt hắn trợn ngược khi toàn thân quằn quại như một con thú. Con chó chạy xung quanh đầu hắn, có vẻ như không biết phải làm gì.

Nước mắt chảy dài trên hai gò má và cô ngã khụy xuống. “Trả lại nó cho tao, tên khốn. Hãy trả lại nó cho tao,” cô ra lệnh.

Thân hình đó vẫn bất động và con hẻm hoàn toàn im ắng.

Ruth đứng thẳng dậy.

Khi máu cứ thế tuôn ra từ thân hình không còn sự sống, Ruth chờ đợi.

Niềm tin của cô ở đâu?

Sự cứu rỗi linh hồn cô ở đâu?

Ánh sáng của cô đang ở chỗ quái nào?

Con chó cất tiếng sủa.

Ruth Willis quay đầu và chạy bán sống bán chết.

Chuyện bắt đầu từ một xác chết, Kim nghĩ, bước ra khỏi chiếc Golf GTI.

“Suýt thì đụng cậu ta, sắp,” Bryant nói về cảnh sát đồng phục vừa né sang một bên để tránh nắp ca-pô.

“Còn cách cậu ta hàng mét.”

Cô cúi xuống chui qua hàng rào dây chần hiện trường và đi thẳng tới nơi tụ tập nhóm người mặc áo phản quang đang đứng xung quanh chiếc lều trắng. Đường Thorns, đường cao tốc hai chiều, là cách kết nối chính từ Lye tới thị trấn Dudley.

Làn đường bên này có công viên và nhà dân. Làn bên kia có phòng tập, một trường học, và quán rượu Thorns.

Nhiệt độ giữa tháng ba gần như tăng lên mức hai con số nhưng bóng tối khiến cho mọi vật như chìm trong tiết trời tháng hai.

Trong khi Bryant xác thực thông tin của họ, Kim không chú ý tới ai và đi thẳng tới phía có xác chết. Một cái rãnh tối chạy dọc một bên của dãy nhà kéo thẳng tới khu Amblecote, một trong những khu vực xinh đẹp hơn của Brierley Hill.

Bên trái con đường là một khu đất mọc đầy cỏ dại, cỏ và phân chó, hiện đang bị cảnh sát điều tra hiện trường tội phạm hoặc bị ô tô của nhân viên cửa hàng giẫm nát.

Cô bước vào trong chiếc lều trắng và phàn nàn.

Keats, chuyên viên nghiên cứu bệnh học cô thích nhất, đang ngó xuống quan sát xác chết.

“A, Thanh tra thám tử Stone. Đã lâu quá rồi nhỉ,” ông nói mà không thèm nhìn cô.

“Tôi vừa gặp ông tuần trước mà Keats. Sau khi phát hiện xác chết của một phụ nữ tự tử.”

Ông nhìn lên rồi lắc đầu. “Không, tôi hẳn đã không tham gia. Mọi người thường làm vậy khi gặp sự kiện đau buồn, rồi cô sẽ hiểu. Đó là cơ chế tự bảo tồn. Trên thực tế, nhắc lại xem tên cô là gì nào.”

“Bryant, hãy bảo Keats rằng ông chẳng gây cười chút nào hết.”

“Tôi không thể nói dối trắng trợn được, thưa sếp.”

Kim lắc đầu trao đổi một nụ cười tự mãn.

Keats là người nhỏ thó, đầu cạo trọc và để râu quai nón dài. Vài tháng trước, người vợ đã chung sống cùng ông ba mươi năm trời đột ngột qua đời, một nỗi mất mát to lớn mà ông không chấp nhận được.

Thỉnh thoảng cô để mặc ông vui đùa một chút. Lúc này lúc khác.

Cô quay về phía chú chó chăn cừu Border đang ngồi kiên nhẫn bên cạnh người chủ quá cố của mình.

“Tại sao con chó vẫn còn ở đây vậy?”

“Nhân chứng đấy, sếp,” Bryant nhanh nhẩu nói.

“Bryant, tôi chả có tâm trạng nào mà...”

“Máu có dính vào lông của nó,” Keats nói thêm.

Kim nhìn kĩ hơn và thấy một vài vệt máu trên chân trước của nó.

Kim lướt qua hoạt động không mấy quan trọng và tập trung vào

phần quan trọng nhất của hiện trường vụ án mạng: xác chết. Một người đàn ông da trắng, khoảng đầu tới giữa tuổi 40, hơi thừa cân, mặc quần bò Tesco và áo phông trắng đã giặt nhiều lần khiến cho màu hơi ngả sang màu tro thuốc lá. Một vết máu đỏ thẫm ở phần áo phía trước với nhiều vết dao. Một vũng máu ở ngay bên dưới. Nhìn vào hiện trường, anh ta đã ngã ra phía sau.

Chiếc áo khoác của anh ta còn mới, dáng bomber may bằng da chất lượng trung bình, kích thước nhỏ hơn cơ thể anh ta nên việc kéo khóa lại là không thể. Hẳn phải là quà Giáng sinh từ ai đó yêu thương anh ta và mù tịt không biết rằng anh ta to béo như thế nào, chắc chắn phải là mẹ anh ta. Vải áo phông không có tác dụng bảo vệ cú tấn công bằng vật sắc nhọn.

Tóc anh ta lấm tấm muối tiêu và để quá dài. Mặt cạo râu nhẵn nhụi và vẫn còn nguyên nét mặt ngạc nhiên.

“Hung khí?”

“Chưa tìm thấy,” Keats nói, quay đi.

Kim cúi xuống và bắt gặp ánh mắt của thợ ảnh pháp y. Anh ta gật đầu, ám chỉ rằng anh ta đã chụp đủ ảnh về xác chết. Anh ta hướng sự chú ý của mình về phía con chó.

Cô cẩn thận nhắc cái áo phông dẫm máu lên. Chỉ một nhát đâm có thể là nguyên nhân chính gây ra mất máu.

“Tôi đoán rằng vết thương trên cùng là vết chí mạng,” Keat nói. “Và trước khi cô hỏi, tôi có thể nói đó là dao làm bếp, từ mười hai đến mười lăm xen-ti-mét.”

“Nó ở quanh đâu đây thôi,” cô nói trống không.

“Sao cô nghĩ vậy? Nó có thể ở bất cứ chỗ nào. Có thể hung thủ đã mang nó đi.”

Kim lắc đầu. “Vụ tấn công có thể đã được lên kế hoạch từ trước: đêm muộn, hẻm tối, nhưng có sự điên cuồng. Vụ tấn công này có liên quan tới yếu tố cảm xúc. Vết thương đầu tiên là nguyên nhân chính dẫn đến cái chết nhưng vẫn còn ba vết thương ‘chết đi này’ nữa.”

Cô tiếp tục nhìn chăm chăm vào xác chết, cảm nhận được cơn thịnh nộ song hành cùng vụ tấn công như thể nó đang bủa vây xung quanh cô lúc này.

Cô ngược đầu lên. “Khi tấn công kẻ giết người bị cơn giận làm lu mờ ý chí, nhưng khi kết thúc lượng adrenaline giảm xuống và rồi thì sao?”

Bryant nói tiếp theo cách suy luận logic của cô. “Hắn nhận ra hắn vừa làm chuyện gì và thấy hung khí vẫn còn trong tay, hắn muốn chối bỏ mối liên kết nhanh nhất có thể.”

“Đâm bằng dao là một hành động rất cá nhân, Bryant ạ. Việc đó đòi hỏi phải đứng ở khoảng cách rất gần, gần như thân mật vậy.”

“Hoặc cũng có thể đó là một vụ trấn lột bị đi chệch hướng. Trên người anh ta không còn ví.”

Kim bỏ ngoài tai lời nhận xét cuối của Bryant và cúi xuống xem xét nền đất xung quanh xác chết. Cô nằm nghiêng và đặt chân ngay cạnh chân của nạn nhân. Hơi lạnh từ mặt đường xuyên qua lớp quần áo cô đang mang.

Keats nhìn chăm chú, lắc đầu. “Ôi Bryant, hắn mỗi ngày phải là một thử thách với cậu.”

“Chà, Keats, ông không biết đâu.”

Kim không màng tới cả hai người họ. Cô rút tay lại và rời vung nó ra phía trước như thể đang cầm dao để đâm. Đường đi của

hành động mô phỏng tạo nên một vết thương ở chính giữa xương ức. Cô cố gắng gắn kết cú đánh do cô vừa mô phỏng với vết thương của nạn nhân nhưng lực đẩy vẫn chưa đến.

Cô lê bước chậm chạp và thao tác lại. Cú đâm vẫn cách vết thương khoảng hai hoặc hơn hai xen-ti-mét.

Cô dịch chuyển vị trí xuống thấp hơn một chút, nhắm mắt và bỏ ngoài tai mọi ánh nhìn tò mò xung quanh. Cô không quan tâm họ nghĩ gì.

Cô nghĩ tới Daisy Dunn đang đứng giữa căn hầm tối tăm đó. Cô tưởng tượng ra cảnh đứa bé sợ hãi, run rẩy ấy mặc lên người bộ đồ cha nó chọn. Lần này cô vung tay đâm cùng với lòng giận dữ. Với cơn thịnh nộ của kẻ sẵn sàng giết người. Cô mở mắt và ngó xuống. Ngón tay trỏ của cô ở ngay trên vết thương.

Cô nhìn xuống và chân họ không còn ngang nhau nữa. Cô đã dịch chuyển khoảng mười xen-ti-mét để có vị trí đâm thuận tiện, tự nhiên phù hợp với đường di chuyển của vết thương.

Cô nhồm người đứng thẳng và phúi bụi dính trên quần.

Cô nhắm tính trừ chiều cao của chính mình. “Tên giết người chỉ cao khoảng từ 1m60 đến 1m62.”

Keats mỉm cười và sờ bộ râu của mình. “Cậu biết không Bryant, nếu hãng Carlsberg đào tạo được thám tử...”

“Còn điều gì tôi cần biết không?” Kim nói, bước theo hướng lối ra vào của chiếc lều.

“Chờ sau khi tôi đưa hân về phòng phẫu thuật nhé,” Keats đáp lại.

Kim nán lại vài giây để quét qua hiện trường. Các nhân viên hiện trường vụ án đang tìm kiếm cả khu này để có chứng cứ, các

cảnh sát đi tới từng nhà, lời khai được ghi lại và xe cứu thương đang chờ sẵn để chở thi thể đi. Sự có mặt của cô không còn cần thiết nữa. Cô đã có mọi thông tin cô cần. Bây giờ việc cô cần là gắn kết chúng lại với nhau và thiết lập giả thiết về chuyện đã thực sự xảy ra.

Không một lời chào tạm biệt, cô rời chiếc lều và đi qua hai nhân viên đang đứng gác ở cuối con hẻm.

Khi đã cách họ khoảng ba mét thì cô nghe thấy tiếng thì thầm giữa họ. Cô dừng ngay lại, khiến Bryant suýt chút nữa thì đâm sầm vào lưng cô. Cô quay người và đi lại về phía đó.

“Chuyện gì vậy, Jarvis?”

Cô đứng ngay trước mặt viên Trung sĩ điều tra và thọc hai tay vào túi quần. Anh ta thay đổi sắc mặt.

“Phiền cậu nhắc lại những gì vừa nói. Tôi nghĩ rằng Bryant chưa nghe rõ cậu nói gì.”

Viên cảnh sát cao, mảnh khảnh lắc đầu. “Tôi không...”

Kim quay sang Bryant. “Trung sĩ điều tra Jarvis đây vừa gọi tôi là “con mụ lạnh lùng.”

“Ồ, chết tiệt...”

Cô tiếp tục nói với Bryant. “Ý tôi là, tôi không nói cậu ta đánh giá hoàn toàn sai nhưng tôi muốn nghe cậu ta giải thích chuyện đó.” Cô quay sang Jarvis, người vừa mới lùi lại một bước. “Vì thế, xin mời cậu giải thích.”

“Tôi không nói về...”

“Jarvis, tôi sẽ tôn trọng cậu hơn nếu cậu có đủ can đảm để thực sự thay đổi phát ngôn của mình.”

Cậu ta không nói gì.

“Vậy cậu mong tôi xử thế nào? Tôi có cần phải khóc lóc vì anh ta mất mạng không? Cậu muốn tôi đau lòng vì cái chết của anh ta ư? Hay là cầu nguyện? Thương xót những đức tính tốt đẹp của anh ta chẳng? Hay tôi chỉ nên liên kết các manh mối và tìm ra ai làm việc này?”

Cô nhìn chăm chăm vào hai mắt cậu ta. Cậu ta đảo mắt nhìn đi chỗ khác.

“Thưa sếp, tôi xin lỗi. Lẽ ra tôi không nên...”

Kim không thềm nghe cậu ta xin lỗi tiếp, vì cô đã quay người bước đi.

Khi cô đi tới chỗ hàng rào cảnh sát, Bryant đã ở ngay sau lưng. Cô cúi xuống chui qua hàng rào và ngấp ngừng dừng lại. Cô quay sang phía một cảnh sát.

“Hãy nhắc ai đó để mắt tới con chó.”

Bryant bật cười ha hả. “Trời ơi, tôi cứ tưởng như mình đã hiểu cô lắm rồi.”

“Sao?”

“Ngoài kia có những cảnh sát bị hành hạ bởi những biển báo chỉ sai đường, những nhân viên lần đầu tiên tới hiện trường vụ án mạng, một trung sĩ cảnh sát điều tra bị dọa cho chết khiếp, và cô thì quan tâm tới tình hình của một con chó nhuộm đầy máu.”

“Nó không hiểu vì sao lại rơi vào tình huống này. Còn những việc kia hẳn đã được giải quyết xong xuôi rồi.”

Bryant vào xe và kiểm tra dây an toàn, hai lượt.

“Vui lên nào, có thể chỉ là một vụ trấn lột đi quá đà thôi.”

Cô đưa ánh nhìn thoát khỏi hiện trường và không nói thêm gì.

“Tôi có thể hiểu cảm giác của cô nhờ khuôn mặt. Trông cô như

thể bị ai đó lấy mất con búp bê Barbie và đem luộc nó.”

“Tôi chưa hề có búp bê Barbie, và nếu tôi có thì tôi hẳn sẽ tự mình chặt đứt tay chân nó.”

“Cô hiểu ý tôi muốn nói gì mà.”

Kim thực hiểu anh muốn nói gì và anh ấy là thám tử điều tra duy nhất bình an vô sự khi nói ra những điều như thế.

Bryant lấy ra một gói kẹo từ trong túi áo khoác. Anh mời cô nhưng cô từ chối.

“Anh thực sự nên cố giảm ăn những thứ đó,” cô nói, khi mùi hương bạc hà tràn ngập trong xe.

Bryant bị nghiện thuốc ho dạng viên hạng nặng sau khi tham gia khóa điều trị bỏ thuốc lá trong bốn mươi ngày.

“Cô biết đấy, nó giúp tôi suy nghĩ.”

“Nếu vậy, hãy ăn hai viên.”

Không như Bryant, cô biết chắc chắn đây không phải một vụ trấn lột, vì thế những câu hỏi cần trả lời là: ai, khi nào, như thế nào, và tại sao.

Câu hỏi “Như thế nào?” đã rõ ràng, một con dao mà cô đoán vào khoảng mười ba đến mười tám xen-ti-mét. Câu hỏi “Khi nào?” sẽ được xác nhận ngay khi có kết quả khám nghiệm tử thi. Vậy chỉ còn hai câu hỏi “Ai?” và “Tại sao?”

Mặc dù thiết lập câu hỏi “Tại sao?” là điều tối quan trọng trong khi điều tra một vụ án hình sự, nhưng đối với Kim nó chưa từng là phần cần thiết trong mỗi vụ. Đó là yếu tố duy nhất không thể chứng thực bằng phương pháp khoa học. Nhiệm vụ của cô là giải đáp câu hỏi “Tại sao?”, nhưng điều cuối cùng cô cần là thấu hiểu được lời giải của câu hỏi đó.

Cô nhớ lại một trong những vụ trước đây cô tham gia khi còn là trung sĩ cảnh sát điều tra. Vụ án một đứa bé bị một người phụ nữ đâm trúng ngay tại vạch sang đường cho người đi bộ, và lượng cồn trong máu người phụ nữ đó vượt mức cho phép tới ba lần. Cậu bé 7 tuổi chết một cách từ từ vì những tổn thương nội tạng nghiêm trọng do va chạm vào phần thanh đỡ phía trước chiếc xe jeep của người phụ nữ kia. Sau đó mọi người được biết người phụ nữ này mới được chuẩn đoán mắc bệnh ung thư buồng trứng và cả buổi chiều hôm đó ngồi trong quán rượu.

Thông tin này không ảnh hưởng tới Kim một chút nào, bởi lẽ sự thực vẫn không thay đổi. Người phụ nữ kia vẫn lựa chọn uống rượu, rồi vẫn quyết định ngồi sau vô lăng; và cậu bé 7 tuổi đó vẫn chết.

Việc hiểu được lí do “Tại sao?” của một hành động sẽ đi cùng với mong muốn có được sự cảm thông, thấu hiểu hoặc tha thứ, cho dù hành vi có độc ác tới mức nào.

Và, như quá khứ đã chứng minh, Kim không phải kiểu người dễ tha thứ.

1 giờ 30 phút sáng. Kim đi thẳng tới phòng sinh hoạt chung nơi tập trung sĩ quan cảnh sát, nhân viên hỗ trợ cảnh sát cộng đồng và hai nhân viên ngoài ngành.

“Tốt, mọi người đều có mặt ở đây.”

Hai cảnh sát điều tra còn lại trong đội hình của cô cũng đã ngồi xuống. Không có nhiều thời gian lấy lại sức kể từ khi kết thúc vụ của Dunn. Nhưng đó là cách hoạt động của đội cô.

Trong phòng bốn chiếc bàn được xếp thành hai cặp đặt đối diện nhau. Mỗi bàn đều cho thấy ai là chủ sở hữu, có màn hình máy tính và các khay tài liệu.

Ba bàn có chủ nhân dài hạn nhưng chiếc thứ tư hiện còn trống do giảm biên chế hai năm trước. Đó là bàn Kim thường ngồi, thường xuyên hơn ngồi trong văn phòng của riêng cô.

Phòng làm việc của cô thường được gọi là Lòng Chảo. Nó chỉ là một khu nằm trong góc bên phải của phòng được vây lại bằng các thạch cao và kính.

“Chào buổi sáng, sếp,” cảnh sát điều tra Wood vui vẻ cất tiếng. Dù mang dòng máu nửa Anh nửa Nigeria, bàn của Stacey đặt một tấm biển ghi: “Con đường duy nhất là Dudley.” Cô để tóc ngắn và tự nhiên. Nước da và nét mặt dịu dàng hoàn toàn phù hợp với phong cách của cô.

Bên cạnh đó, Hạ sĩ điều tra Dawson có vẻ như vừa có buổi hẹn hò nóng bỏng về. Dawson dường như được sinh ra để mặc vest.

Và khi có những kẻ chẳng thể trông lịch lãm cho dù có mặc vest của Armandi, thì Dawson là trường hợp ngược lại. Phần lớn những bộ vest của cậu ta không đắt nhưng bằng cách nào đó cậu ta luôn khiến chúng trở nên lịch lãm. Thông thường giày và cà - vạt sẽ cho biết cậu ta định làm gì. Kim nhìn xuống sàn nhà khi cậu ta đi tới chỗ máy pha cà phê. Ừ đúng thế, cậu ta vẫn đang tìm kiếm bạn tình. Chỉ một vài tháng sau khi trở về trong vòng tay yêu thương của vị hôn thê và con nhỏ.

Nhưng đó chẳng phải việc của cô, vì thế cô mặc kệ.

“Stace, phụ trách viết lên bảng.”

Stacey đứng lên và với lấy chiếc bút viết bảng màu đen.

“Chưa xác định danh tính. Khi phát hiện trên người không còn ví, vì thế chúng ta sẽ bắt đầu với những gì ta biết: đàn ông da trắng, khoảng ngoài 40 tuổi, thu nhập thấp, bốn vết dao đâm, vết đầu tiên chí mạng.” Kim tạm ngừng một chút, để Stacey viết kịp.

“Do đó, chúng ta cần biết về thời điểm. Có phải anh ta đi đến quán rượu và ví của anh ta bị lấy mất hay chỉ đơn giản là anh ta đưa con chó của mình đi dạo?”

Kim quay sang nhìn Dawson. “Kev, hãy nói với đơn vị tuần hành, kiểm tra dịch vụ xe bus và đội taxi. Con đường đó lúc nào cũng đông; hẳn phải có người nhìn thấy chuyện gì đó. Hãy lấy lời khai của nhân chứng về chuyện hôm qua. Bryant, hãy kiểm tra các thông báo tìm người mất tích.”

Kim nhìn quanh phòng. Mọi người bắt đầu di chuyển.

“Còn tôi sẽ đi báo cáo cấp trên.”

Cô bước hai bậc cầu thang một và đi vào phòng mà không gõ cửa.

Dáng người 1,8m cao lớn của ngài Chánh thanh tra có thể dễ dàng nhìn ra kể cả khi ông ngồi. Ông ngồi thẳng lưng, đầy kiêu hãnh và Kim không nhìn thấy vết gấp nhàu nào trên áo sơ mi trắng ông đang mặc. Dòng máu Địa Trung Hải mang lại cho ông làn da che giấu tuổi 53 của mình. Ông bắt đầu sự nghiệp từ một cảnh sát tuần tra trên các khu phố của Wolverhampton và bèn bĩ vờn lên qua các thứ bậc trong ngành trong hàng thập niên khi lực lượng cảnh sát vẫn chưa mang nhiều tính chính trị như nó bị gán cho lúc này.

Niềm đam mê và lòng tự hào kiên định của ông được thể hiện trên giá sách nơi để bộ sưu tập ô tô Matchbox. Những chiếc xe của cảnh sát được đặt ở vị trí trung tâm.

Ông cầm lấy quả bóng tập tay từ rìa bàn làm việc và tay phải bắt đầu bóp nó.

“Tới giờ chúng ta có gì?”

“Rất ít, thưa sếp. Chúng tôi mới chỉ bắt đầu vạch ra phương án điều tra.”

“Cánh nhà báo đã liên lạc qua điện thoại. Cô cần cung cấp cho họ chút thông tin.”

Kim đảo mắt. “Thưa sếp...”

Ông vặn quả bóng mạnh hơn. “Quên nó đi, Stone.

8 giờ sáng mai. Hãy nói mấy câu đại loại: xác nam giới, vân vân.”

Ông biết cô ghét nói chuyện với cánh báo chí nhưng ông định kì bắt cô làm việc đó. Con đường sự nghiệp cô vạch cho mình khác với kế hoạch ông định sẵn cho cô. Tiến lên những vị trí cao hơn trong nghề sẽ khiến cô xa rời công việc thực sự của một cảnh sát.

Bất kì sự thăng tiến nào cao hơn trong sự nghiệp sẽ khiến công việc của cô ngập trong qui tắc nghề nghiệp, chính sách, che chắn và những buổi họp báo chết tiệt.

Cô định mở miệng tranh luận, nhưng cái lắc đầu nhẹ của ông đã chặn lại. Cô hiểu mình có thể chiến đấu ở mặt trận nào.

“Còn gì nữa không, thưa sếp?”

Woody đặt quả bóng tập cơ tay về vị trí cũ và tháo kính. “Hãy báo cáo tôi thường xuyên.”

Cô bước vào phòng họp với những biểu hiện phức tạp pha trộn nhau.

“Chúng ta có cả tin tốt và tin xấu,” Bryant nói, bắt gặp ánh mắt của cô.

“Cứ nói.”

“Chúng ta có nhận dạng tương đối trùng hợp về nạn nhân... và cô sẽ không thích thông tin này lắm đâu.”

Alex giật mình tỉnh giấc bởi tiếng nhạc bài ‘I’m a Loser’ của nhóm The Beatles trên điện thoại di động của cô ta. Đó là một cách đùa bí mật ám chỉ cơ sở Harwich House đang gọi cho cô ta. Cuộc gọi thực sự chẳng vui thích gì khi lúc này là 3 giờ sáng.

Cô ta nhìn chăm chú vào điện thoại khoảng hai giây, cố gắng giữ bình tĩnh, cuối cùng nhấn nút trả lời để ngắt lời John Lenon.

“A lô...”

“Alex, David đây. Cô có thể đến đây không...?” Giọng anh ta vụt biến vào khoảng không nhưng cô ta nghe được tiếng anh ta quát ai đó đưa Shane trở lại phòng sinh hoạt chung. “Xem này, có chuyện xảy ra giữa Shane và Malcolm. Cô đến đây được không?”

Alex hứng thú dần lên. “Loại nào...?”

“Eric, lôi Shane vào đây và đóng cái cửa chết tiệt đó lại.”

Giọng anh ta thể hiện sự lo lắng và Alex có thể nghe được tiếng quát tháo đằng sau.

“Tôi sẽ giải thích khi cô đến đây.”

“Tôi đi ngay đây.”

Alex nhanh chóng mặc đồ nhưng cẩn thận chọn quần jeans ôm hông và khoe vòng ba. Phần trên, cô ta mặc áo len dài tay cổ hơi trễ để chỉ hơi lộ một chút khi cô ta cúi người về phía trước; hoàn toàn giá trị khi cô ta đến một nơi toàn đàn ông.

Phủ nhẹ một chút phấn má và son môi và vẽ ngoài ‘vừa mới dậy’ được xây dựng cẩn thận. Cô ta cầm theo tập giấy nhớ từ

trong ngăn bếp và lên đường.

Khi chiếc xe dung tích xi-lanh ba lít lăn bánh trên con đường rậm rạp yên ắng, Alex suy nghĩ về các phương án với Hardwick House. Quan hệ cộng sự đã trở thành quan hệ một chiều và những lợi ích từ việc trao đổi thông tin dần trở nên ít hấp dẫn với cô ta.

Cô ta luôn cẩn thận khi chọn cơ sở để áp dụng chuyên môn của mình. Sau khi nghiên cứu những trường hợp thích hợp ở địa phương, Hardwick House là cơ sở duy nhất có tư tưởng cải cách hăng hái mà cô ta có thể chấp nhận.

Cô ta muốn biết liệu có bất kì ứng cử viên nào phù hợp với nghiên cứu cô ta đang thực hiện không nhưng khi không tìm được chủ thể nào đặc biệt tương xứng, cô ta cảm thấy chán nản và chỉ sử dụng họ với mục đích hoàn thiện hóa các kĩ thuật thao túng của mình. Hiện tại, thậm chí việc đó cũng trở nên mệt mỏi, Alex nghĩ khi nhấn phanh để dừng xe. Cô ta có cảm tưởng sẽ dần rút lui một lúc nào đó trong tương lai.

David ra mở cửa, anh là người duy nhất còn có chút thú vị ở đây. Ở tuổi 37, mái tóc màu đen của anh chớm xuất hiện một vài vệt xám khiến cho những đường nét của anh ấn tượng hơn. Anh di chuyển nhẹ nhàng, thanh thoát và không hề biết mình hấp dẫn với những người khác giới như thế nào. Với trường hợp của anh, Alex có thể phá vỡ quy tắc ‘chỉ đàn ông có vợ’ của cô ta.

Cô ta không biết nhiều về anh ngoài công việc ở Harwich House và chấn thương đầu gối nghiêm trọng anh đã trải qua trong một vụ tai nạn khi chơi thể thao. Alex chưa bao giờ hỏi anh vì cô ta không quan tâm.

Cô ta cũng biết anh làm việc không mệt mỏi vì lợi ích những

người trong phạm vi trách nhiệm công việc của anh, để họ được phân công công việc, lợi ích, giáo dục cơ bản. Đối với David, họ là những tâm hồn cần được cứu rỗi. Đối với Alex, họ chỉ là mục tiêu thực hành.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

David đóng cánh cửa lại sau lưng cô ta và Alex lại nhớ ra rằng dù đã cải tạo nhưng cơ sở này trước đây là viện dưỡng lão, nó vẫn phảng phất không khí của một nơi an dưỡng tuổi già.

Cửa phòng sinh hoạt chung đã đóng và được canh gác bởi Barry, một đối tượng mà Alex đã cân nhắc sử dụng trong dự án của mình khi lựa chọn ứng cử viên tiềm năng vào thời điểm bốn tháng trước. Nhưng thật không may, gã lại tiến triển khá chậm. Họ đã nói chuyện nhiều lần về tổn thương của gã khi bị vợ phản bội với chính người anh ruột nhưng anh ta còn thiếu động lực cuối cùng thôi thúc gã hành động. Nỗi căm hờn trong gã không đủ sâu sắc, không đủ mãnh liệt, để tác động tới quan điểm đạo đức của gã về lâu dài. Và rốt cục thì đó mới là điều Alex hứng thú.

Như thế lại có thêm một nỗi thất vọng nữa.

Alex bắt gặp ánh mắt mang vẻ khen ngợi của gã và cô ta giữ ánh nhìn về phía đó trong giây lát để cho gã biết rằng cô có quan tâm. Barry nhìn đi chỗ khác.

“Shane đang ở trong đó,” David nói rất gấp gáp. “Malcolm đang trong bếp. Lúc này chúng tôi phải giữ họ ở cách xa nhau. Nói một cách ngắn gọn, Shane không muốn đi ngủ. Nó ngủ gật trong phòng nhỏ trước tivi. Malcolm nghe tiếng tivi nên đi ra tắt. Anh ấy nhẹ nhàng đánh thức Shane dậy để đưa vào giường.”

David dừng lại, đưa tay vuốt tóc. Alex đã hiểu ngay chuyện gì

xảy ra tiếp theo.

“Tóm lại, Shane tỉnh giấc và đánh Malcolm túi bụi. Hiện Malcolm đang trong bếp; đồ đạc vẫn nguyên vẹn không vỡ thứ gì, nhưng anh ấy tương đối hoảng loạn. Anh ấy liên tục kêu cảnh sát còn Shane thì đòi gặp cô.”

Alex cảm nhận thay vì nghe được sự hiện diện của ‘gã vệ sĩ’, Dougie, đằng sau cô ta. Cô ta thọc tay vào túi xách và lôi cuốn sổ ghi chép với bìa ngoài được thiết kế ảo diệu. Dougie mặc chứng tự kỷ nặng và hiếm khi nói câu nào, nhưng cậu ấy luôn bị mê hoặc bởi những cuốn sổ ghi chép. Để khiến mình trở thành người tốt trong mắt cậu ấy, lần nào tới đây cô ta cũng tặng cậu ấy một cuốn mới. Cậu ấy nhận lấy nó và ôm chặt trước ngực rồi lùi lại phía sau.

Dougie cao 1,83m, dáng người lênh khênh. Gia đình cắt đứt quan hệ với cậu khi cậu 12 tuổi, tuy vậy bằng cách nào đó cậu sống sót trên phố cho tới khi David bắt gặp cậu đang lấy thức ăn thừa từ thùng rác. Cậu đã đi qua khu kênh rạch Dudley rất nhiều lần, lang thang từ đường này sang phố khác. Dougie không phải thành viên chính thức của tổ chức vì cậu chưa từng ngồi tù, nhưng David nhất định dành một phòng cho Dougie.

Alex thấy ghê tởm cậu nhưng cô ta che giấu kỹ và thuận lòng để cậu ấy theo đuôi lằng nhằng như một kẻ si tình. Ai mà biết được rồi ngày nào đó niềm yêu mến đó có thể sẽ hữu dụng.

“Hãy cho tôi gặp Shane trước. Tôi cần cậu ta bình tĩnh lại.”

David mở cửa vào căn phòng nhỏ. Hai bác sĩ nội trú đang giữ Shane trong tình trạng người cúi gập về phía trước, hai tay nó ôm đầu gối và đung đưa.

“Cảm ơn các cậu,” Alex nói, ra hiệu cho hai người lui ra.

Dougie đứng ở phía cánh cửa đang mở, quay lưng về phía cô ta. Nội quy đã qui định rằng phụ nữ không được ở trong phòng kín cùng với bất kì bệnh nhân nào. Cậu muốn chắc chắn không có ai bước vào.

Cô ngồi vào chiếc ghế đối diện. “Này, Shane.”

Nó không ngẩng đầu lên nhưng hai bàn tay đầy vết thâm tím đang siết chặt.

Alex biết câu chuyện của Shane rất rõ bởi lẽ cô ta từng cân nhắc để nó tham gia hoạt động nghiên cứu của mình. Nó cao, người gầy nhảnh và trông trẻ hơn độ tuổi 23. Từ khi 5 tuổi nó đã bị ông chú lạm dụng tình dục. Năm 13 tuổi, đã cao hơn tên dâm dục chừng ba mươi xen-ti-mét, nó đánh lão ta tới chết bằng hai bàn tay không.

Những cuộc kiểm tra thể chất đã chứng minh rằng lời tố cáo bị lạm dụng của Shane là đúng, nhưng nó vẫn bị phạt tù tám năm rưỡi. Khi ra tù, nó mới biết bố mẹ đã bỏ đi và không để lại địa chỉ.

Alex cân nhắc cách xử lí nó. Điều cô ta thực sự muốn làm là tổng khứ nó và nói với nó rằng nó là đồ vứt đi rồi nhưng cô ta không thể để lộ cảm xúc bức mình của bản thân lúc này. Cô ta nhờ đến lòng thương cảm do chính mình tự tạo ra.

“Shane, thôi nào, tôi đây mà, Alex đây. Có chuyện gì thế?”

Cô ta cẩn thận để không chạm vào người nó. Shane e ngại trước bất kì cách tiếp xúc thể chất nào. Nó vẫn im lặng.

“Em có thể nói chuyện với tôi. Tôi là bạn em.”

Shane lắc đầu và Alex muốn đánh nó một cái. Bị lôi ra khỏi giường để giải quyết mớ hỗn độn chẳng có chút liên quan nào đã

đủ tệ rồi, lại còn gặp phải tên kiếm lời đang cố lấy đi nốt chút kiên nhẫn có phần hạn chế của cô ta thì thật là hơi quá.

“Shane, nếu em không nói chuyện với tôi, thì cảnh sát...”

“Ác mộng,” nó thăm thì. Alex cúi người về phía trước.

“Em gặp ác mộng và Malcolm đánh thức em dậy và em nghĩ rằng chú ấy là ông chú của em à?”

Lần đầu tiên Shane nhìn thẳng vào cô ta. Mặt nó xanh xao và nước mắt chảy tràn trên hai má. Ồ, thật nam tính làm sao, cô ta chiêm ngưỡng và nghĩ.

“Vậy là, khi tỉnh lại, em nghĩ hẳn quay trở về để cường bức em nữa à?”

Alex để ý thấy nó cau mày khi nghe tới từ đó. Một đòn trả đũa vì đã lôi cô ta ra khỏi giường.

Nó gật đầu.

“Đèn còn sáng không?”

“Còn.”

Đúng như cô ta nghi ngại.

“Vậy, sau cú đánh đầu tiên hẳn em phải nhận ra đó không phải chú em. Em biết đó đó là Malcolm. Tại sao em vẫn tiếp tục đánh chú ấy?”

Cô ta biết trước câu trả lời và đây là niềm vui thú nhất của Alex nhằm đảm bảo rằng người ta sẽ không gọi cho cảnh sát. Shane quá dần độn nên nó sẽ nói tuột ra tất cả - những lần cô nói chuyện với nó, sự bối rối của nó. Thậm chí chỉ một chút nghi ngờ nhỏ nhất hướng về cô cũng không được tồn tại.

Nó nhún vai. “Em không biết. Em nghĩ tới những điều chị nói với em về những đứa cháu của chú ấy.”

Alex nhớ lại buổi nói chuyện của họ hai tuần trước khi cô ta cố giải thích cho nó hiểu rằng không phải người đàn ông trung niên nào cũng giống như chú của nó. Cô ta chọn lựa từ ngữ rất cẩn trọng và nhớ lại từng từ từng từ mình đã nói. “Ví dụ như Malcolm đang ở đằng kia, chú ấy là một người hoàn toàn tốt bụng. Chẳng có gì chứng minh rằng chú ấy từng làm điều gì với những đứa cháu họ của chú ấy. Và nếu chú ấy có làm, thì tôi đảm bảo nhà chức trách phải biết.”

Lời nói của cô ta được lựa chọn để khơi gợi phản ứng như thế này, nhưng khi nó không xảy ra trong vòng một hai ngày, cô ta đã loại Shane khỏi danh sách ứng cử viên vì hành vi của nó không dễ dự đoán được.

Mặc dù thâm tâm Alex có phần vui mừng rằng cuối cùng nó đã làm điều cô ta muốn, nhưng điều đó chẳng thay đổi được gì; cô ta đã chán ngấy vì việc này mất thời gian quá lâu mới xảy ra. Cô ta không có thời gian cho việc này.

“Nhưng nếu em còn nhớ, Shane ạ. Tôi đã cố nhấn mạnh rằng Malcolm không làm những việc như thế với các bé gái, để chứng tỏ rằng chú ấy không hề giống chú của em và rằng những người đàn ông tốt vẫn còn hiện hữu.”

Nước mắt đã ngừng rơi và mặt của nó nhăn lại vì bối rối. “Nhưng chị đã nói...,” Shane không thể nhớ chính xác từng từ. “Em cứ mãi tưởng tượng ra những cô bé đó và những gì chú ấy đã làm với chúng và chị nói rằng nhà chức trách sẽ biết.” Nó nhướn cặp mắt đau đớn nhìn cô. “Nhưng họ chẳng bao giờ biết chuyện xảy ra với em.”

Alex nhìn đi chỗ khác. Ánh mắt khẩn cầu của nó thật sự khó chịu.

“Nhưng rồi chị không nói gì với em nữa.” Giọng nó hiện rõ vẻ bối rối và cô độc. Nó nói đúng, cô ta đã dành nhiều thời gian với Malcolm để cố gắng lôi ra được một chút cơn giận từ Shane, và đã có tác dụng, nhưng quá muộn nên cô ta không sử dụng được.

“Shane, em có biết vì sao tôi không nói chuyện với em không?” Cô ta hỏi một cách nhẹ nhàng.

Nó lắc đầu.

“Bởi vì em khiến tôi mất thời gian. Em bị tổn thương quá lớn nên em sẽ chẳng thể có một cuộc sống bình thường. Không còn hi vọng gì cho em nữa. Những cơn ác mộng sẽ không bao giờ biến mất và mọi nam giới trung niên hói đầu sẽ đều trở thành ông chú của em. Em sẽ không bao giờ thôi bị ông ta ám ảnh hay thoát khỏi những hành vi ông ta đã làm với em. Sẽ không có ai yêu thương em vì em đã bị ô uế và nỗi giày vò này sẽ song hành cùng em mãi mãi.”

Mặt cậu bé dần dần biến sắc và trở nên tái nhợt. Cô ta cúi xuống gần hơn. “Và nếu em còn làm phiền tôi thêm một phút nào nữa kể từ nay về sau, tôi sẽ báo cáo với hội đồng ân xá rằng em là mối nguy với mọi người xung quanh và em sẽ lại bị tổng vào tù.” Cô ta đứng lên, cao vọt hơn hẳn kẻ yếu thế đang run rẩy không nói lên lời. Chúa ơi, cô ta ghét sự thất vọng. “Và hai ta đều biết ở đây có hàng tá nam giới trung niên, phải không nào, Shane?”

Đầu nó gục xuống và hai vai run lên. Cô ta coi khoảng lặng này là sự thấu hiểu hoàn toàn. Vậy là xong. Hoàn toàn.

Cô ta đi lướt qua Dougie và tiến thẳng tới phòng bếp. Hầu hết những người sống ở đây đều đã quay lại giường ngủ vì sự hào hứng đã qua đi. Chỉ còn David và Malcolm ngồi lại, cùng Dougie đang loay quanh đầu đó phía sau cô.

Alex không khỏi bị ấn tượng với hậu quả Shane để lại cho nạn nhân béo ú, vô hại đang ngồi gần chiếc bàn. Lúc này tất cả những gì cô ta phải lo nghĩ là giới hạn tổn thương. Cô ta không thích cảnh sát can thiệp. Đây là cuộc chơi của cô ta.

“Ồ, Malcolm...,” cô ta nói, ngồi xuống cạnh anh ta. “Thật tội nghiệp.” Alex nhẹ nhàng đưa tay lên và chạm vào chỗ thịt bị sưng phồng lên và bắt đầu bầm tím lại trên mặt của anh ta. Môi anh ta cũng sưng vều lên với một vết rách ở phía bên phải. Alex có thể tưởng tượng anh ta trông sẽ ra sao vào sáng hôm sau.

“Câu ấy thật điên cuồng. Cần phải nhốt lại.”

Alex nhìn David và hiểu vị trí của anh ấy. Một vụ ẩu đả mới diễn ra, nhưng David hiểu rằng Shane không thể sống sót nếu bị tổng trở lại nhà tù. Alex gật đầu và David rời nhà bếp để sang kiểm tra ở chỗ Shane.

“Nhìn này, Malcolm. Anh hoàn toàn có quyền gọi cảnh sát. Anh bị tấn công nghiêm trọng. Thật khó để hiểu được những người khác.”

Cô ta cúi người về phía trước một chút và ánh mắt Malcolm hướng tới mục tiêu cô ta muốn. Malcolm chưa từng làm tổn thương ai trong đời. Nhút nhát một cách tội nghiệp và hoàn toàn lạc lõng với thế giới, anh ta rơi vào bẫy lừa của một ‘người phụ nữ Thái’ thông qua phòng chat lãng mạn của trang hẹn hò trực tuyến ‘tropical fish’. Rất nhiều người họ hàng lần lượt bị ốm và những khoản tiền lần lượt được chuyển cho cô ta. Malcolm trở nên khánh kiệt và bắt đầu bòn rút tiền trái phép từ quỹ của công ty thép anh ta làm kế toán.

Anh ta chỉ bị phạt tù hai năm, và mặc dù trước đó cũng không

có gì nhiều, nhưng bây giờ anh ta bắt đầu bằng con số không. Ở tuổi 51, anh ta không có vợ, không con, không nhà, và không nghề nghiệp.

Alex lựa giọng ngọt ngào và xích lại gần thêm vài xen-ti-mét.

“Anh phải nhớ, Malcolm. Anh không giống những người này. Anh được giáo dục, có nghề nghiệp với nhiều cơ hội. Anh bị tổn thương nặng nề nhưng anh không hoàn toàn là đồ bỏ đi. Những sinh vật thảm hại này đáng bị anh thương xót. Họ sẽ không bao giờ có được một chút trí tuệ của anh.”

Alex bắt chéo chân theo hướng ngược lại và chạm nhẹ đầu gối mình với đầu gối của anh.

“Nhưng nó nên có trách nhiệm...,” anh nói một cách yếu ớt và Alex biết anh ta đã cắn câu.

“Và nó sẽ. Tôi nghĩ anh cần làm những gì đúng với anh. Hãy làm điều khiến anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn, nhưng sẽ chỉ công bằng nếu Shane sẽ trở lại nhà tù và không bao giờ được thả ra nữa. Tôi không muốn anh để tâm nếu anh hành động vội vã. Một khi đã quyết, anh sẽ không thay đổi được nữa.”

Alex hít thở thật sâu khiến cho ngực cô ta nâng lên rồi hạ xuống. Sự e dè mà anh ta đang đấu tranh chính là lí do Alex loại anh ta khỏi danh sách đối tượng nghiên cứu.

“Tôi có một đề xuất, anh có muốn nghe không?”

Malcolm gật đầu nhưng tiếp tục nhìn vào ngực cô ta. Việc có Shane không còn phù hợp. Cô ta không muốn nhìn thấy bản mặt thảm hại của nó một lần nữa.

“Chà, tôi nghĩ cả hai người đều không thể tiếp tục sống ở đây. Anh sẽ luôn phải sợ hãi vì khả năng tiếp tục bị tấn công. Ý của tôi

là anh không nên nghĩ tới cảnh sát, chỉ cần Shane không sống ở đây nữa thôi mà.”

Cuối cùng Malcolm cũng ngẩng mặt lên nhìn cô ta. Chúa ơi, mặt mũi thật kinh hãi. “Nhưng nó sẽ ở đâu ...”

“Đó không thực sự là điều anh cần quan tâm sau khi nó đã đối xử với anh thế này, đúng không?”

“Thực ra... không hẳn...”

“Vậy, tôi sẽ nói với David quyết định của anh nhé?”

Malcolm gật đầu. Dễ như bỡn.

Alex vươn người tới và vỗ nhẹ vào đầu gối anh ta. Gã đàn ông luống tuổi hơi đỏ bừng mặt. Con người tội nghiệp này chưa từng lên đỉnh với một người nào, sự thực hiển nhiên mà ai cũng có thể nhìn rõ.

“Tôi cho rằng đó là quyết định đúng, Malcolm ạ. Bây giờ anh hãy đi ngủ và để tôi nói chuyện với David giúp anh.”

Alex thở dài thật dài khi Malcolm rời căn phòng và David bước vào.

“Mọi chuyện sao rồi?”

Alex thờ phò một cái. “À, phải thuyết phục rất lâu thì anh ấy mới quyết không gọi cảnh sát nữa.”

Mặt David giãn ra như trút được gánh nặng. “Tạ ơn Chúa. Shane rất hối lỗi vì việc nó làm. Nó biết nó đã sai và ta đều biết rằng trở lại nhà tù sẽ giết chết nó. Nó thực sự không phải là đứa trẻ hư.”

“Tuy nhiên, Malcolm có một điều kiện đổi lấy việc không báo cảnh sát. Đó là Shane phải rời đi.”

David chửi thề một tiếng.

“Tôi biết thật khó và tôi đã cố thuyết phục nhưng anh ấy cứ nhất quyết phải như thế. Tôi đùa rằng anh có thể hiểu lí do. Anh ấy thực sự kinh hoàng.”

David lắc đầu. “Tôi chỉ không hiểu chuyện gì đã khiến nó hành động như thế.”

Alex nhún vai. “Đó là vấn đề. Chẳng có cách nào đảm bảo rằng chuyện tương tự sẽ không xảy ra lần nữa. Anh chẳng thể cam đoan rằng Malcolm sẽ luôn an toàn nếu Shane vẫn cứ ở lại.”

David gục đầu vào hai bàn tay.

Alex bước tới và chạm vào cánh tay trần của anh. “Anh đã cố gắng hết sức rồi, David.”

Điều khiến Alex bực mình chính là khi cô ta nhận ra điểm yếu duy nhất cô ta thấy ở người đàn ông này là khả năng cảm thông với những con người vô vọng trong phạm vi anh quản lý. Chỉ cần một chút thô lỗ hoặc một bộ óc quý quyết thôi và anh sẽ trở thành đối tượng hoàn hảo.

Anh di chuyển cánh tay xa ngoài tầm với của Alex.

“Chúa ơi, David, anh biết tôi đã cố gắng hết sức mà,” cô ta nắm lấy bàn tay anh, một hành động thông minh khi bị khước từ. Anh không biết rằng cô ta đã thao túng để tránh tình huống nhà chức trách phải vào cuộc. Tất cả những gì cô ta quan tâm là Shane có thể bị tống vào tù và bị lạm dụng hàng ngày cho tới hết đời. Cho dù động cơ của Alex là gì thì cô ta cũng đã cứu vãn tình hình và người đàn ông này vẫn cự tuyệt cô ta.

“Tôi biết mà, Alex, và tôi thực sự cảm kích vì điều đó. Tôi chỉ cần tìm hiểu xem tôi có thể làm gì để giúp Shane.”

Cô ta đứng lên và lướt qua anh khi đi tới tủ cốc chén và lấy ra

hai chiếc cốc.

“Barry sao rồi, tôi nghĩ anh ấy đã đi xa rồi đúng không?” Cô ta tiếp tục vì muốn duy trì đối thoại. Một tách cà phê cuối cùng và đó là lời tạm biệt. Sự thờ ơ của David trước hành động của cô ta là sợi dây liên kết cuối cùng. Cô ta còn nhiều cách thú vị hơn để tiêu khiển thời gian của mình.

David lắc đầu. “Anh chàng tội nghiệp phải chịu đựng một thất bại lớn. Biết tin từ bạn của một người bạn rằng cô vợ cũ và cậu em trai mới kết hôn tuần trước. Con gái của Barry chính là phù dâu. Anh ấy suy sụp hoàn toàn và đập vỡ một số đồ đạc. Anh ấy vẫn chưa sẵn sàng để rời khỏi đây.”

Alex cảm thấy vui trong lòng một chút. Thật may cô ta đã quay mặt đi khi nó biểu lộ ra bên ngoài. Có vẻ cô ta vừa tìm được lí do để ở lại.

“Ôi trời, thật đáng xấu hổ. Tôi sẽ pha cà phê và anh hãy kể tôi nghe chuyện đó.”

Kim ngồi vào chiếc ghế còn trống dành cho cảnh sát điều tra. “Hi vọng các bạn chớp mắt được một chút, bởi vì chúng ta sẽ phải thức tới khi vụ này có chút tiến triển.”

Cá nhân mà nói, cô cũng được ngủ rất ít. Cuối cùng cô thiếp đi một lúc, rồi hai tiếng sau cô bị đánh thức khi đang mơ về Daisy Dunn bé nhỏ. Cô thường thiếp đi khi suy nghĩ về một vụ, và thậm chí sáng ra điều đầu tiên cô nghĩ tới cũng thường xuyên là nghi phạm hơn những thứ khác. Nhưng hình ảnh của Daisy Dunn khiến cô lo lắng không yên; cô chứng kiến cô bé bị lôi đi; nhưng Daisy cố quay lại, từ chối ra đi, bay trở lại nhìn chăm chăm vào cô.

Kim lắc đầu để thôi không nghĩ tới hình ảnh đó nữa. Vụ đó đã xong và đã có vụ tiếp theo. Cô đã làm xong phần mình và giờ cô chỉ phải hi vọng rằng vụ đó sẽ được đưa ra tòa tranh tụng, cho dù có sự vụ ngu ngốc do Jenks và Whiley đã gây nên.

Cô hòa nhịp lại cùng mọi người vừa kịp lúc bắt gặp tiếng càu nhàu từ một góc phòng. Tiếng làu bàu đó xuất phát từ góc bàn làm việc của Dawson.

Ánh mắt cô lờm cậu ta. Cậu ta nhìn đi chỗ khác.

Kim không quản lí theo bảng phân công công việc và giờ làm việc được phân công của họ chỉ được xem xét dưới góc độ tham vấn. Nếu cần lấy lời khai của một nhân chứng vào lúc chỉ còn năm phút nữa sẽ hết ca trực thì cô sẽ vẫn ở lại. Công việc cần

phải được hoàn thành.

“Bất kì ai mong rằng những xác chết phải xuất hiện ở thời điểm thuận tiện nên tải mẫu đơn đề nghị chuyển công tác ngay lập tức. Có ai không?”

Ngay cả Bryant cũng không dám lên tiếng. Anh luôn biết khi nào nên im lặng.

“Thôi được, hãy phấn chấn lên; nạn nhân của chúng ta là Allan Harris, nam, 45 tuổi, đã đi tù vì tội hiếp dâm. Ra tù khoảng mười tám tháng trước và từ đó đến nay không có sự vụ gì. Sống nhờ trợ cấp với mẹ già và từ khi ra tù chưa đi làm.”

“Đó là một vụ hiếp dâm tàn bạo, thưa sếp,” Bryant thêm vào.

“Tôi biết.” Cô đã đọc các báo cáo và không cần ai nhắc lại. Những chấn thương kinh hoàng mà nạn nhân của hắn phải chịu đựng khiến cô cảm thấy kinh tởm. Cô có thương cảm khi hắn mất mạng không? Không đời nào. Cô có cho phép cảm xúc cá nhân ảnh hưởng tới cách cô xử lý vụ này không? Câu trả lời không thay đổi. “Nghe này các anh em, hắn đã chịu án phạt tù, ít nhất là thế, và không bị phát hiện vi phạm gì thêm kể từ đó. Allan Harris không phải bậc siêu phạm và chúng ta không được lựa chọn nạn nhân. Các anh em hiểu chứ?”

“Vâng, thưa sếp.”

“Dawson, hãy thăm vấn cánh lái xe taxi, tài xế xe bus, những người dắt chó đi dạo và chủ quán rượu. Hãy tìm hiểu xem có ai đó đã đặc biệt phát ngôn họ không thích điểm nào đó của Harris không. Và hãy mang Stacey đi cùng, cô ấy có thể giúp khi nói chuyện.”

Stacey là người có tài thực sự về IT và luôn hỗ trợ đội điều tra

trong khả năng tin học của mình. Đã tới lúc để cô tham gia điều tra ngoài thực tế nhiều hơn. Thực tế Stacey trông có hơi lo lắng đã chứng minh rằng Kim đang làm đúng.

Wood và Dawson đứng dậy, tiến về phía cửa.

Dawson đột ngột quay lại. “À... sếp, chỉ muốn xin lỗi vì đã làm ồn khiến cô tỉnh giấc.”

“Nếu tôi nghĩ cậu cố tình thì cậu đã bị tổng cổ về nhà rồi.”

Cậu ta gật đầu tỏ vẻ hiểu và bước ra khỏi phòng. Dawson là một điều tra viên giỏi, nhưng Kim mong đợi cao hơn mức giỏi. Cô thúc ép họ thật lực, tin tưởng rằng như thế sẽ khiến họ trở thành những cảnh sát giỏi hơn nữa. Công việc cảnh sát không chỉ có cầm thẻ ngành đếm giờ, và bất cứ ai trong đội của cô có tư tưởng chỉ cần một công việc sẽ bực dọc tới McDonalds ngồi và chờ tới hết ngày.

Bryant chờ tới khi mọi người đã đi hết. “Hai chúng ta sẽ thành một cặp bài trùng chứ? Trí thông minh lạnh lùng của cô, cách cư xử ấm áp tình người của tôi. Phân tích vô tư không thiên vị của cô, khả năng điều khiển cuộc chơi của tôi. Trí tuệ của cô, vẻ đẹp của tôi.”

Kim càu nhàu. “Thôi nào, người đẹp, cánh báo chí đang chờ.”

Kim không tuyên bố mở họp báo. Cô không cần thiết phải làm thế. Họ đã có mặt ở đây từ 4 giờ sáng.

Cô hít thở một hơi thật sâu và gật đầu trước khi đưa tay đẩy mở toang hai cánh cửa.

Các phóng viên và thợ ảnh đứng lộn xộn. Cô nhận ra một vài người đến từ tờ báo địa phương Express and Star và một số tờ báo miễn phí khác. Một phóng viên của báo Central News và một thợ

ảnh của báo BBC Midlands Today đang chia sẻ cái gì đó trên điện thoại di động của họ. Một phóng viên của báo Sky News đang bận rộn nhắn tin.

“Được rồi, mọi người chú ý,” Kim nói to. Một loạt micro xuất hiện ngay trước mặt cô và các máy ghi âm được nhấn nút và chìa ra phía trước. Chúa ơi, cô ghét việc này.

Cô gật đầu chào những kẻ đang hau háu mong đợi. “Tôi xin giới thiệu với các bạn - Trung sĩ điều tra Bryant, người sẽ cung cấp thông tin mà chúng tôi hiện có.”

Kim bước sang bên. Nếu Bryant cảm thấy bối rối vì cô chiều theo ý anh thì anh cũng che giấu ngay và lập tức thể hiện sự cảm thông với gia đình nạn nhân.

Đúng thế, nhưng chắc hẳn quả bóng luyện cơ tay của Woody hiện đang mệt nhọc lắm khi chứng kiến hành động lúc này, Kim nghĩ.

“...Lực lượng cảnh sát Midlands sẽ làm mọi việc có thể trong khả năng để tìm ra và đưa hung thủ ra tòa xử án. Cảm ơn các bạn đã dành thời gian.”

Kim bước thẳng về phía chiếc xe và Bryant theo sau.

“Cảm ơn sếp về chuyện đó,” anh lau bàu, ném cuốn tạp chí Classic Bike ra ghế ngồi sau.

“Làm như chuyên gia ấy, Bryant.”

“Cô biết Woody sẽ giết cô vì...”

“Có địa chỉ chưa?”

“Quay lại khu đảo ở đoạn cuối đường Thorns nhưng rẽ trái vào đường Caledonia.”

“Cảm ơn.”

“Chỉ một chút thông tin thôi. Tôi biết tối qua cô không về nhà.”

Kim không nói gì.

“Hình như thứ duy nhất thực sự sống trong văn phòng của cô là một vài bộ đồ và đồ vệ sinh cá nhân.”

“Hoan hô, ngài Sherlock.”

“Thêm nữa công-tơ-mét xe của cô không đổi so với thời điểm lần cuối chúng ta đỗ xe ở đây tối qua.”

“Anh là cái đồ quý gì thế, một cái đồng hồ tốc độ biết di chuyển à?”

“Không, tôi là cảnh sát điều tra. Tôi để ý mọi việc.”

“Chà, vậy hãy tập trung năng lực xử lý vụ này và kệ xác tôi.”

Anh ấy nói đúng, tất nhiên, và điều đó khiến cô tức giận thêm.

“Tôi nghĩ cô cần một lí do để trở về nhà vào mỗi tối.”

“Bryant...,” cô cảnh cáo. Đúng là anh ấy có thể ép cô nhiều hơn mọi người khác. Nhưng không thể nhiều như thế này được.

Cô tiếp tục lái xe trong im lặng, cho đến khi một tiếng thở dài nặng nhọc phát từ phía cộng sự của cô.

“Cái gì thế, Bryant?”

Anh thở dài. “Tôi không chắc chúng ta có thể thể hiện sự thông cảm với mẹ của Harry khi chúng ta đến đó.”

Kim nhăn mặt. “Tại sao anh nói vậy?”

Bryant tiếp tục nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. “Chà, chẳng phải nó rõ ràng quá sao.”

“Tôi không thấy vậy.”

“Với những gì hắn đã làm với cô gái kia...”

Bryant dừng lại khi cô nhấn phanh và rẽ trái vào bãi đỗ xe của

một quán rượu.

“Cô làm gì thế.”

“Được rồi, ra ngoài đi.”

Anh nhìn ra phía khác. “Tôi không nói gì trước mặt những người khác, nhưng con gái tôi cũng trạc tuổi cô gái đó khi hấn cưỡng bức cô gái ấy.”

“Tôi hiểu nhưng chúng ta không thể tỏ ra vui sướng khi điều tra tội phạm giết người chỉ vì sự công bằng.”

Anh nhìn cô. “Nhưng làm sao chúng ta có thể làm việc với niềm say mê tương tự dành cho thể loại như hấn?”

Kim không thích chiều hướng của cuộc đối thoại này. “Bởi vì đó là công việc của anh, Bryant ạ. Anh không ký hợp đồng nói rằng anh chỉ bảo vệ quyền lợi của những người anh cho rằng xứng đáng. Luật pháp là điều chúng ta tuân theo và luật pháp áp dụng công bằng với tất cả mọi người.”

Hai mắt anh tìm kiếm ánh mắt cô. “Nhưng khi đã hiểu hết những điều cô biết, liệu cô thực sự hành động mà không cần định kiến không?”

Cô không chùn bước. “Đúng, tôi có thể. Và tôi thực sự mong anh cũng làm điều tương tự.”

Anh xoa lớp da trên các đốt ngón tay.

Không khí giữa họ trở nên căng thẳng. Có đôi lần cô đã phải điều chỉnh để Bryant không bị chệch hướng và điều đó thật không dễ dàng với cô. Nhưng tình bạn giữa họ có thể làm được điều này. Cô hi vọng vậy.

Cô nhìn chăm chăm về phía trước, dịu giọng. “Bryant, tôi không mong gì hơn chúng ta toàn tâm toàn ý làm việc chuyên nghiệp

khi bước vào căn nhà đó. Nếu anh không thể làm như vậy thì tôi đề nghị anh ngồi lại trên xe.”

Cô biết nói như vậy nghe hơi khó chịu nhưng cô sẽ không tha thứ nếu anh thể hiện bất kì cảm xúc cá nhân nào về nạn nhân.

Anh không ngần ngại nói: “Tất nhiên.”

Thực tế đã chứng minh rằng cô có thể thực hiện những hành động cần thiết nếu anh không tuân theo chỉ dẫn của cô. Cho dù có là bạn hay không.

Cô khởi động xe và lái đi.

Anh giữ im lặng một cách hợp lí cho tới khi họ tới khu đảo ở cuối đường Thorns. Hai bên đường đều là nhà dân mà cô đoán đều là những căn hai buồng ngủ, mỗi căn đều có lối vào cho xe ô tô với chiều dài đủ để đỗ một xe ô tô gia đình.

Bryant nhắc cô dừng trước ngôi nhà số 23.

Ngôi nhà này ở cách cuối hẻm nơi Harry bị giết khoảng chừng mười lăm mét.

Bryant đóng sầm cửa xe. “Chúa ơi, chỉ mười lăm giây nữa là hẳn về tới nhà.”

Khoảnh vườn phía trước được đào bởi một cách sơ sài, để lộ bề mặt với vài cụm cây thưa thớt. Một mái hiên nhỏ chìa ra trước nhà, nó sẽ thẳng nếu Kim hơi nghiêng đầu sang trái một chút. Mọi cửa sổ trông đều ngọt ngào vì bị che rèm kín mít và một cửa sổ trên tầng bị vỡ một miếng kính nhỏ ở góc dưới bên tay trái.

Bryant đưa tay gõ cửa ba lần. Một sĩ quan liên lạc ra mở cửa trong chiếc quần jean và áo thấm đẫm mồ hôi.

“Bà ấy vẫn còn khá yếu, khóc mãi chưa thôi.”

Kim len người qua cô ấy và bước vào phòng khách. Cầu thang

dẫn lên tầng trên ở trong khu vực này. Sàn nhà màu nâu và da cam pha trộn ngoại trừ khu vực có bộ bàn ghế bọc nhung màu be chiếm hầu hết không gian của phòng.

Con chó lúc trước nằm cạnh nạn nhân ngoe nguẩy cái đuôi và chậm chậm tiến về phía cô. Cô thấy một bà lão đang ngồi trên ghế bập bênh êm ái ở trong phòng bếp chạy dọc chiều rộng của ngôi nhà.

Kim tự giới thiệu về bản thân trong khi Bryant xuất hiện ngay bên cạnh. Anh đưa tay bắt tay người phụ nữ đó.

“Chào bà Harris, tôi là Trung sĩ điều tra Bryant và đầu tiên tôi muốn gửi lời chia buồn sâu sắc với mất mát của bà.” Anh giữ bàn tay nhàn nhê một lúc rồi đặt trở lại lên đùi bà.

Kim gật nhẹ đầu khi họ ngồi xuống hai chiếc ghế làm bằng cành liễu gai. Sự chuyên nghiệp của anh đã che giấu những cảm xúc mà anh để lộ khi nãy ở trong xe. Cô không thể đòi hỏi gì hơn.

Nữ sĩ quan liên lạc pha trà và con chó ngồi xuống cạnh Kim, dựa người vào chân trái của cô. Cô dịch chuyển chân ra chỗ khác và tập trung chú ý tới bà Harris. Tóc bà đã hoàn toàn chuyển sang màu xám và rối từng cụm. Hình ảnh đó nhắc Kim nhớ tới khu vườn trước nhà.

Khuôn mặt bà Harris dịu dàng nhưng in hằn rõ nét dấu vết của lao động vất vả và đau khổ. Toàn thân bị ảnh hưởng của bệnh viêm khớp nên có cảm giác như hệ thống xương đã gãy rời rồi được sắp xếp lại một cách cầu thả. Bàn tay phải của bà xé đồng khảm giấy nằm bên tay trái, tạo ra hàng trăm vụn nhỏ màu trắng dồn thành một cụm trên đùi bà.

Người đàn bà nhiều tuổi hướng đôi mắt có vành đỏ về phía

Bryant. Khi cất tiếng nói, âm vực của bà đặc sệt giọng của vùng Black Country. “Lúc trước nó tệ lắm, ngài Trung sĩ điều tra. Nhưng nhà tù đã cải tạo nó.”

Kim xua con chó ra chỗ khác. “Bà Harris, chúng tôi quan tâm tới chuyện mới xảy ra với con trai bà hơn là quá khứ của anh ấy.”

Bà Harris nhìn Kim chăm chăm. Mắt bà lạnh lùng ráo hoảnh. “Việc nó đã làm thực sự khủng khiếp, đáng kinh tởm và tôi sẽ không bao giờ quên được. Nó chấp nhận mọi lời buộc tội và không cố công bào chữa. Nó chấp nhận hình phạt tòa án đưa ra cho dù mọi người có đồng ý hay không. Nó ra tù và trở thành người khác, thực sự hối lỗi vì những gì đã gây ra cho cô bé kia. Nếu nó có thể làm lại thì nó đã không hành động như vậy.” Mắt bà ầng ậc nước và bà lắc đầu. Lời bào chữa say sưa cho người con trai đã hết, chỉ còn lại sự thật băng giá rằng anh ta đã chết.

Bà tiếp tục nói nhưng giọng run run. “Cậu bé của tôi sẽ chẳng thể nào làm việc được nữa; bản án đó là dấu chấm hết cho cuộc đời của nó.”

Kim giữ khuôn mặt trung dung không biểu lộ cảm xúc và nói một cách thành thật. “Bà Harris, chúng tôi thực sự muốn tìm cho ra kẻ đã giết con trai bà. Quá khứ của anh ta không ảnh hưởng tới những việc chúng tôi phải làm.”

Bà Harris bắt gặp ánh mắt của cô và nhìn cô một lát. “Tôi tin cháu.”

Bryant tiếp lời. “Bà có thể cho chúng tôi biết chính xác chuyện gì xảy ra tối qua không?”

Người phụ nữ chấm nhẹ nước trên hai gò má với mẫu giấy ăn còn lại. “Nó đưa tôi vào giường đi ngủ lúc khoảng 10 giờ tối. Nó

bật đài lên. Tôi dễ ngủ hơn khi nghe chương trình đêm khuya trên đài phát thanh. Nó huýt sáo gọi Barney rồi đưa con chó ra ngoài. Chúng luôn đi dạo lúc đêm như vậy. Barney không thích những con chó khác lắm.

Thỉnh thoảng nó sẽ dừng lại ở quán The Thorns và nhấp một ngụm trước khi đi qua công viên. Nó chỉ cứ ngồi ngoài đó một mình với Barney. Nó sẽ mua một túi da heo chiên giòn và cùng ăn với con chó.”

“Thường mấy giờ anh ta sẽ về tới nhà?”

“Thông thường khoảng 11 giờ. Tôi không thể ngủ sâu nếu nó chưa về. Ôi, con tôi, tôi không thể tin nó đã mất rồi. Ai đã làm chuyện đó?” Bà hỏi Bryant.

“Tôi e rằng hiện chúng tôi chưa có câu trả lời. Anh ta có gặp rắc rối nào với bất kì ai bà biết không?”

“Hàng xóm quanh đây không ai muốn nói chuyện với chúng tôi khi tôi để nó về ở cùng. Tôi nghĩ họ từng chửi bới nó nếu nó ra ngoài vào ban ngày. Có một đêm nó về nhà với một bên mắt thâm tím nhưng nó không muốn nói về chuyện đó. Cũng có một đôi lá thư với lời lẽ tục tĩu và một vài cú điện thoại đe dọa và khoảng hai tháng trước ai đó đã ném gạch vỡ kính cửa sổ nhà tôi.”

Kim cảm thấy tội nghiệp thay cho người phụ nữ già nua bị bỏ lại. Dù con trai bà đã làm gì, thì mẹ hắn vẫn chấp nhận và cố gắng bảo vệ hắn.

“Bà có còn giữ những bức thư đó hoặc có số điện thoại không?”

Bà Harris lắc đầu. “Không, cháu ạ, Allan đã ném chúng đi và chúng tôi cũng đã đổi số điện thoại rồi.”

“Bà có gọi cho cảnh sát khi người ta ném gạch vào nhà bà

không?”

“Hai người có thể nghiêm túc xử lý vụ này nhưng tôi không nghĩ một viên gạch làm vỡ cửa sổ nhà một kẻ mắc tội hiếp dâm có thể nhận được nhiều chú ý.”

Kim không trả lời; cô biết bà Harris hoàn toàn đúng.

Chẳng có bằng chứng nào cho thấy hắn bị đe dọa hoặc bị lạm dụng, vì thế Kim tiếp tục.

“Lần nào ra ngoài anh ấy cũng mang ví theo à, bà biết đấy, để vào quán rượu ấy?”

“Không, nó không bao giờ vào quán rượu vào các ngày thứ sáu hoặc thứ bảy; có quá nhiều người vào những ngày đó. Ví của nó ở trên bàn ở trong phòng kia.”

“Anh ấy có mang theo dao bao giờ không, ví dụ như để phòng thân chẳng hạn?” Bryant hỏi.

Bà Harris cau mày. “Nếu nó làm thế thì cũng chẳng bảo với tôi.”

Một tiếng gõ cửa vang lên khiến cuộc thẩm vấn bị dừng lại. Người cảnh sát này giờ giữ nhiệm vụ quan sát đi ra mở cửa. Kim ngồi im lặng tự hỏi người phụ nữ yếu đuối này sẽ ra sao khi không còn ai bên cạnh giúp đỡ như lúc này. Cuối cùng khi vụ án được giải quyết và sĩ quan liên lạc bị điều đi.

“Đó là hội Chữ thập Xanh,” bà Harris nói một cách buồn bã.

Khi bà nói những lời đó, con chó lại ném mình vào chân Kim. Cô không cử động vì nhận ra rằng cú đá lúc này không có tác dụng gì hết.

“Hội Chữ thập Xanh ư?” Bryant hỏi.

“Trung tâm cứu trợ nuôi Barney trước đó. Họ đến để đưa nó quay lại đó. Tôi không thể chăm sóc nó được nữa. Như thế không

công bằng.”

Hai mắt bà lại ầng ậc nước. “Thằng con tôi nó yêu con chó này lắm, như thể nó nghĩ con chó này mang lại cho nó cơ hội thứ hai vậy.”

Một người đàn ông và một phụ nữ cùng mặc đồng phục có biểu tượng của trung tâm cứu trợ bước vào phòng.

“Dây buộc chì của con chó đang ở đằng kia. Ổ của nó ở trong phòng khách và hãy mang theo cả con gấu Teddy. Đó là món đồ chơi nó thích nhất.”

Toàn thân con chó run lên khi nó lùi lại gí sát chân Kim. Cảm giác buồn bã thoáng qua người cô. Con chó không biết rằng chủ nó bị giết; nó là người bạn trung thành, tận tụy của hần và giờ cuộc sống của nó trong ngôi nhà này đã kết thúc.

Người đàn ông thu nhặt đồ đạc của con chó trong lúc người phụ nữ đi lấy chiếc dây.

Bà Harris cúi người ra phía trước và vỗ về con chó lần cuối. “Tao xin lỗi, Barney, nhưng tao không chăm sóc mày được, anh bạn ạ.”

Người phụ nữ tròng dây vào cổ con chó và bắt đầu dắt nó ra khỏi ngôi nhà. Khi tới cửa trước nó quay lại, nhìn Kim với ánh mắt đau thương và trần trở.

Cô quan sát chú chó bị kéo đi từ những điều thân thuộc với nó. Nó sẽ trở lại trung tâm, chờ đợi một gia đình chủ tốt khác. Một cảm giác cô hiểu rất rõ.

Kim đứng lên, một cách đột ngột. “Đi thôi, Bryant, tôi nghĩ chúng ta có đủ thông tin cần thiết rồi.”

Alex hướng về phía Cradely Heath, tự ngưỡng mộ khả năng thích nghi của bản thân. Trong lĩnh vực nghiên cứu của cô ta, có những thời điểm thất vọng sẽ xuất hiện. Shane làm cô ta thất vọng nhưng cô ta đã biến chuyển tình huống nhỏ xíu đó thành lợi thế mà không ai phát hiện ra.

Luôn có tổn thất khi nghiên cứu nhưng tới giờ Alex chưa từng thấy bất kì tổn thất nào không xứng đáng với kết quả cuối cùng. Nỗi thất vọng là mối nguy hiểm mang tính nghề nghiệp nhưng cô ta sẽ chẳng là gì nếu không có tài xoay chuyển.

Giống như lúc này. Sau những sự kiện của đêm hôm trước thì việc quay trở lại Hardwick House là chính xác để đảm bảo rằng mọi người đều ổn, và nếu Barry có ở quanh đâu đó, thì cuối cùng hôm nay sẽ là một ngày tốt nữa cơ.

Cô ta cần một mối bạn tâm khác để không nghĩ thêm về Ruth. Alex phải chấp nhận thực tế rằng cô ta sẽ không có thêm bất kì dữ liệu nào cho tới lần hẹn điều trị tiếp theo. Tin tức đưa tin rầm rộ nhưng cảnh sát sẽ không bao giờ kết nối mọi chuyện lại được, đặc biệt nếu Ruth nghe lời cô ta mà vứt bỏ con dao đi.

Tiết trời sáng sủa và có gió hiu hiu. Tán cây đung đưa di chuyển như thể dấu vết cuối cùng còn sót lại của mùa đông cũng đã bị thổi bay.

Khi lái xe qua Cradley Heath, cô ta dừng lại ở cửa hàng tiện lợi Tesco và mua một ít bánh kẹo rẻ tiền. Không tốn lắm, nhưng lại

một lần nữa sự sáng suốt là tất cả.

Alex lái xe tiến vào Hardwick House và cô ta nhận thấy có thêm hai chiếc xe khác. Cuối tuần lúc nào cũng có khách ghé thăm những người sống ở đây.

“Tươi tỉnh lên nào,” cô ta tự nhủ, bước vào phòng bếp. David quay lại và Alex có thể thấy anh đang nghe điện thoại nhưng không nói gì. Anh dừng cuộc thoại và lắc đầu.

“Mọi việc ổn chứ?”

“Cô quay lại đây sớm vậy làm gì thế?”

“Ồ, tôi chỉ mang mấy thứ đến rồi sẽ đi ngay, được chứ nhỉ?” Cô ta hỏi một cách dè dặt.

“Xin lỗi, tôi không có ý đó.”

“Tôi chỉ muốn xem cả Malcolm và Shane có ổn không.” Đôi khi, cô ta tự khiến bản thân mình ngạc nhiên với lí lẽ mình đưa ra. Alex không quan tâm nhiều tới hai kẻ thất bại đó, nhưng Barry lại là một câu chuyện hoàn toàn khác.

“Malcolm trông như thể mới đâm bốc mười hiệp với Tyson và sau đó bị xe tải ủi bằng cán qua, nhưng anh ấy ổn. Cảm giác như anh ấy trưởng thành hơn vì không gọi cảnh sát nữa. Chị gái anh ấy tới thăm và đang ở Nhà Nhỏ với anh ấy. Cô ấy mắng tôi tới tấp vì đã để xảy ra chuyện đó nhưng cô ấy cũng bình ổn lại khi biết Shane sẽ không ở đây nữa.”

“Thật sao?” Alex ngạc nhiên nhưng cũng vui mừng.

David xòe hai lòng bàn tay ra. “Nó rời tòa nhà trong đêm. Tôi tới đánh thức nó dậy lúc sáng sớm, định nói chuyện với nó và phòng nó đã được dọn sạch. Tôi đã nhắn vài tin nhưng giờ nó cũng tắt máy luôn rồi.”

“Ôi, David, tôi rất tiếc. Tôi biết anh quý cậu ấy.”

“Đứa trẻ tội nghiệp đó không có ai thân thích. Chưa từng được thoải mái trong đời. Tôi thực sự nghĩ chúng ta có thể giúp được cho nó.”

“Cậu ấy đã trưởng thành rồi. Cậu ấy phải đưa ra quyết định của riêng cậu ấy. Có thể cậu ấy chỉ không thể đối mặt với Malcolm và nghĩ rằng đó là cách tốt nhất. Ít nhất anh không phải bảo cậu ấy rời đi.”

“Chào Dougie,” cô ta nói, không cần quay lại. “Vẫn không chán đi theo tôi à?”

Cậu lắc đầu và rê từ chân nọ sang chân kia. Cô ta vừa mở miệng định nói gì đó nhưng lại thôi ngay. Đối xử tệ với Dougie chẳng ích gì. Cô ta thích kẻ thù của mình cũng có cảm giác chiếm hữu ở mức thấp nhất.

Alex nhặt mấy cái đĩa và đi tới Nhà Nhỏ.

Ray, người lớn tuổi nhất ở đây, đang ngồi trên một trong những chiếc ghế sofa chịu đựng không khí im lặng khó chịu thường xuất hiện giữa ông và đứa con gái ông hầu như không biết.

Ray là hình ảnh thu nhỏ về viễn cảnh mà Jeremy Hardwick tưởng tượng ra khi mở mái ấm này. Khi Ray rời bỏ thế giới tự do vào năm 1986, ổ cứng máy tính còn choán toàn bộ căn phòng, điện thoại di động với cục pin có kích thước to bằng cái vali và nhà sáng lập nên Facebook mới hai tuổi đầu.

Cô ta tiếp cận một trong hai người họ bằng cách mời họ đồ ăn có trên đĩa. Alex ước cô ta không phải phí phạm thời gian với những kẻ tầm thường như thế nhưng sự hiện diện là điều quan trọng. Họ đều nhón lấy một miếng bánh và cảm ơn cô ta, hào

hứng vì sự chen ngang này.

Malcolm ngồi ở góc xa, trông rụt rè và sợ sệt cô em gái khắc khổ. Malcolm có thể đã trở thành một người chồng tốt của một người phụ nữ độc đoán. Anh ta chấp nhận vị trí của mình tương đối tốt. Alex cười bí hiểm với anh ta và rồi nhìn xuống dưới.

Khi Alex bắt đầu nhìn quanh phòng thì có một giọng nói vang lên phía sau cô ta.

“Úi,... thứ lỗi cho tôi, cô là bác sĩ, đúng không?”

Alex ngạc nhiên khi thấy em của Malcolm nhón nhác ngược lên nhìn cô ta chăm chăm. Ắ trông hơi dị hợm với hàm răng to và đôi mắt nhỏ bé tí.

“Tên tôi là Alexandra Thorne và tôi...”

“VẬY, cô là người đã thuyết phục anh tôi không gọi cảnh sát?”

Hai bàn tay đặt lên hông và cái cằm rỗ vươn ra phía trước. Alex cố để không bật cười thành tiếng. Sự chênh lệch chiều cao giữa họ khiến Alex chỉ muốn với tay xuống và vỗ lên đầu ả. Ước gì cô ta không phải phí phạm thời gian với những người chẳng có tí liên quan nào như thế này.

“Cô có muốn giải thích tại sao cô lại làm thế không?”

“Tôi không thấy mình cần phải giải thích bất kì điều gì cho...”

“Hãy nhìn anh tôi xem.” Ắ chỉ tay hướng về phía Malcolm, lúc này trông rất xấu hổ và vẫn ngồi im lặng.

“Làm sao cô có thể để tên khốn đó đối xử với anh tôi thế này và không làm sao hết?”

“Không gọi cảnh sát là lựa chọn của Malcolm.”

Người phụ nữ đằng hắng giọng theo cách vượt xa tuổi của ả.
“Đúng, tôi cho rằng như vậy.” Cô quan sát Alex từ đầu tới chân.

“Này cô đang mặc jeans của Vicky Beckham và đi giày cao gót, anh ấy có thể hi sinh cả mấy đứa cháu nếu cô đề nghị đấy.”

Như thể đã định sẵn, hai cô bé lao tới như chớp, tóm lấy bắp đùi trái của Alex và cô ta nhanh chóng cân nhắc đưa giả thuyết đó vào bài kiểm tra.

Mọi người bắt đầu nhìn về phía họ. Và Alex đã chạm ngưỡng chán nản.

Alex hạ giọng. “Tôi không thuyết phục anh trai chị làm gì hết. Anh ấy hoàn toàn trưởng thành với suy nghĩ của riêng anh ấy.”

“À há, thật sao. Tôi hiểu cô định chơi trò gì rồi.”

Alex nghiêm túc e ngại rằng mình đã cười một cách đầy thứ tha. “Và, nó là gì?”

“Cô đang theo đuổi anh tôi. Đó là lí do của những chuyện này.”

Ồ, vâng, tất nhiên đó là lí do, Alex nghĩ, suýt thì cười vào mặt người phụ nữ kia.

“Cô đang cố ép anh tôi bị phụ thuộc vào cô để cô có thể bắt anh tôi đến bước kết hôn với cô.” Một giọt nước dãi từ miệng người đàn bà đó bắn lên má Alex. Một bước tiến quá đà.

Cô ta nhẹ nhàng đẩy người phụ nữ đó vào một góc và miệng mỉm cười vì nể mặt những người đang theo dõi. Cô ta nói một cách kín đáo.

“Thôi được, nghe này, con mụ ngu ngốc, kiêu căng kia, tao đã khuyên Malcolm không lôi cảnh sát vào cuộc và mày nên đặc biệt biết ơn tao vì điều đó. Shane đã dựng lên những lời buộc tội rằng Malcolm đã gạ gẫm hai đứa con bé nhỏ của mày ở đằng kia. Bất kì cảnh sát nào cũng sẽ bị buộc phải điều tra những lời cáo buộc đó, và kéo theo đó là những đợt kiểm tra thể chất đau đớn, nhục nhã

với hai đứa con nhỏ của mày - đó là không kể đến khả năng chúng sẽ bị tách ra không được sống với mày nữa.”

Alex lấy làm hài lòng khi thấy miệng của ả mở đủ rộng để làm khô hết cả những giọt nước bọt còn trong đó.

Alex tiếp tục mỉm cười. “Vì thế, tao khuyên mày nên ngậm cái miệng xấu xa của mày lại, tiếp tục đến thăm ông anh trai và tránh xa những gì không liên quan tới mày.”

Đáp lại là một cái gật đầu thật nhẹ.

Alex quay người bước đi và hít thở sâu. Bây giờ, cần phải trở lại lí do thực sự khiến cô ta viếng thăm nơi này.

Alex nhận ra Barry đang ngồi một mình ở góc xa nhất và đang đọc một cuốn tạp chí.

Cô ta đứng trước mặt gã, đưa đĩa bánh ra mời và khuôn mặt chào mời của cô ta hoạt động. “Bánh kẹp táo?”

“Đó là một lời mời hay một lời yêu cầu?”

“Tùy anh.” Alex ngồi xuống chiếc ghế cạnh gã. “Anh sao rồi?”

Gã nhún vai và lại dán mắt vào cuốn tạp chí. Đầu gã mới được cạo và cơ thể rắn chắc và vạm vỡ hơn cô nhớ. Trước khi vào tù, Barry là một tay đấm bốc bán chuyên nghiệp; một thực tế đã không ủng hộ gã khi gã bị đưa ra xét xử.

Alex duỗi thẳng hai chân ra phía trước rồi bắt treo ở mắt cá nhân. Cô ta lặng lẽ cười một cách khoan dung khi mấy bé gái nghịch ngợm khó chịu chạy tới chiếc bàn, lấy đi một miếng bánh và lại chạy biến đi. Nếu cô ta chỉ có một mình, hẳn cô ta sẽ nhấc chân lên và cho chúng một đạp ngã lăn quay xuống sàn, nhưng Alex đã kiềm chế được.

“Trông chúng thật dễ thương phải không?”

Barry không nhìn bọn chúng. “Cô vẫn ở đây à?”

“Đúng. Có vẻ như anh là người duy nhất không có khách tới thăm vì thế anh được nhận món quà mang tính an ủi của tôi.”

“Ài chà.”

“Thôi nào, đừng phẫn khích quá. Tôi có thể nói rằng trong lòng anh đang xúc động và anh chọn cách che giấu nó đi.”

Thực lòng mà nói, những cậu bé này rất nhạy cảm. Đầu tiên Shane phản ứng rất tệ khi cô từ chối và bây giờ Barry lạnh lùng từ chối khi đưa ra cùng lời đề nghị như vậy. Không sao. Cô ta sẽ lại tóm được gã.

“Đúng, có vẻ như vậy.”

Cô ta vỗ nhẹ lên đầu. “Không có tâm trạng nói chuyện với tôi chẳng?”

Barry cười lớn. “Thật buồn cười. Cô không nói chuyện với tôi cả vài tháng rồi.”

Alex trình bày quan điểm của mình. “Tôi biết chứ, Barry, và tôi rất lấy làm tiếc. Nhưng vấn đề là có những người cần sự giúp đỡ của tôi nhiều hơn anh. Anh có vẻ đã vượt qua giai đoạn tồi tệ nhất rồi.”

Gã lau bàu và Alex thôi không cười nữa. Cô ta biết tổng rằng gã chưa thể vượt qua. Kế hoạch của cô ta phụ thuộc và thực tế đó.

Cô ta đẩy nhẹ bên sườn gã. “Thôi nào, tôi nghĩ chúng ta là bạn kia mà. Sao anh giận tôi thế?”

“Tôi dám chắc David đã cho cô biết tin rồi.”

“Không,” cô ta nói dối. “Tôi đến mà không hẹn trước vì thế anh ấy không kể gì với tôi cả. Chuyện đó tùy thuộc mỗi cá nhân thôi.” Điều cô ta muốn là để tự Barry nói mọi chuyện cho cô ta biết vì thế cô ta có thể phán đoán điểm yếu của gã. David đã cung cấp thông tin nhưng cô ta muốn điểm kích hoạt cảm xúc. Cô ta đã nhận thấy rằng Barry không thể nhìn ngấm hai cô bé con. Chúng nhắc gã nhớ về chính đứa con gái của mình hiện đang được một người đàn ông khác chăm sóc. Em trai của gã.

Gã nhìn chăm chăm vào mấy cái bánh.

Cô ta tiến thêm một bước. “Thôi được, không nói chuyện một chiều nữa. Hãy hỏi tôi bất kì câu hỏi nào và tôi sẽ trả lời.”

Gã quay lại phía cô ta với vẻ hào hứng. “Kết hôn? Con cái?”

“Ly thân và có một con gái,” cô ta đáp, nhìn về phía mấy cô bé. Cô ta đưa mắt nhìn xuống. Đó là một câu chuyện bịa hợp lí có thể giúp họ thân thiết hơn. Cô ta cần sự đồng cảm khi bị chia tách với đứa con.

Gã nhanh chóng bắt nhịp. “Con bé đâu rồi?”

“Với bố nó. Cuối tuần nó ở với bố.” Cô ta nhìn đi chỗ khác.

“Xem này, tôi rất tiếc...”

Cô ta xua ngay lời xin lỗi. “Không sao. Một gia đình tan vỡ luôn mang lại đau khổ nhưng chúng tôi đang cố gắng thích nghi.”

Tuyệt cú mèo, cô ta nghĩ. Bây giờ gã sẽ thấy có lỗi vì đã khơi dậy vết thương của Alex và gã có nhiều khả năng sẽ mở lòng hơn với cô ta.

Cô ta cũng biết tường tận câu chuyện của gã. Barry là một tay đấm bốc nghiệp dư, có một cô vợ trẻ. Dưới áp lực bị vợ bắt từ bỏ nghiệp thể thao, gã bắt đầu nghề lái xe tải. Sau đó vợ gã mang bầu, nhưng tới tháng thứ tám thì đứa trẻ không thở nữa. Vợ gã tới bệnh viện và sinh ra một đứa bé đã chết lưu.

Barry đã cố gắng để tỏ ra mạnh mẽ nhưng cuối cùng quay trở lại nghề đấm bốc để giải tỏa cơn giận. Cứ sau mỗi trận đấu, gã lại bị thương nhiều hơn, nhưng gã không thể dừng lại được. Lẽ ra thời điểm đó Barry phải ở bên động viên, an ủi vợ, nhưng em trai của gã đã thay gã làm việc đó.

Khi bắt quả tang họ qua lại với nhau, Barry đã đánh anh trai nặng tới nỗi anh ta bị tê liệt phần thân dưới. Bảy tháng sau đó,

Lisa sinh con cho Barry. Một cô con gái.

“Chồng cô đã làm gì?” Barry hỏi, với giọng nhỏ nhẹ.

Cô ta nhìn thẳng vào mắt gã. “Mạo hiểm với một ả lẳng lơ.”

“Ngoại tình?”

Cô ta gật đầu.

Gã lắc đầu. “Với người cô biết?”

Alex cân nhắc dự tính bịa ra một người bạn thân để đưa vào hoàn cảnh cô ta nghĩ ra nhưng cô ta cảm thấy điều đó có vẻ hơi quá đà. “Không, một người anh ta gặp ở quán cà phê. Một nhân viên pha cà phê, tôi cũng không rõ lắm. Dường như, cô ta dễ chinh phục hơn.”

“Tôi cá rằng điều đó khiến cô cảm thấy thoải mái hơn.”

“Thật kinh tởm.” Cô ta cười với gã. “Mà này, ai là bác sĩ vậy? Tôi còn tưởng sẽ nhận được hóa đơn thanh toán trước khi tôi rời đi.”

“Ừ, tôi chỉ tính 200 bảng thôi,” gã dí dỏm nói.

“Dù sao, về tôi như vậy là đủ rồi. Anh thì sao?” Cô ta hỏi, hào hứng tiếp tục thí nghiệm cô ta đang thực hiện.

“Không tốt, họ kết hôn rồi,” gã đáp, giọng khổ sở.

“Ôi, Barry. Tôi rất lấy làm tiếc. Tôi thực không biết.”

Gã lắc đầu, “Không phải lỗi của cô.”

Alex ngồi yên lặng bên cạnh gã trong chốc lát, để trí óc gã suy ngẫm thêm về những điều gã vừa nói.

Nhưng giờ là lúc cô ta cần bắt đầu.

“Cô ấy có yêu anh ta không?” Cô ta hỏi, giọng nhỏ nhẹ.

Câu hỏi đó như nhói vào tim gã, đúng như cô ta dự tính. Và một thoáng bối rối hiển hiện trong mắt gã.

“Tôi không biết. Ý tôi là... tôi cho rằng như vậy. Cô ấy kết hôn với hắn mà.”

“Anh có nghĩ rằng Lisa kết hôn với anh ấy vì cảm giác trách nhiệm không?”

“Điều đó có quan trọng không?”

“Nếu anh vẫn còn yêu cô ấy thì điều đó rất quan trọng,” Alex nói một cách nhẹ nhàng.

Gã lắc đầu. “Cô ấy sẽ không bao giờ chấp nhận tôi nữa đâu.”

Alex dừng lại vài giây. “Hừm... lúc nhỏ anh và em trai có đánh nhau không?”

Barry cười. “Đó là câu hỏi chuyên môn đầu tiên.”

“Tôi xin lỗi. Tôi chỉ muốn biết liệu chuyện này có phải hoàn toàn ngẫu nhiên hay không thôi.”

Gã thở dài. “Ý cô là gì?”

“À, gượng đã, anh nói tôi không thể nói với tư cách một bác sĩ tâm lý cơ mà. Hãy quyết định đi.”

“Cô nói tiếp đi.”

“Ừ, hồi còn nhỏ đôi lúc anh em cạnh tranh với nhau, thường vì muốn được cha mẹ yêu mến hoặc ghi nhận. Nếu một đứa trẻ cảm thấy người anh em hoặc chị em thông minh hơn, hấp dẫn hơn hoặc được yêu mến hơn, thì nó sẽ cố gắng ganh đua và cạnh tranh với người anh chị em thành công hơn đó. Thông thường điều này sẽ tự nhiên mất đi nếu hai người lựa chọn hướng đi khác nhau trong đời, nhưng có lúc họ lại ghen tị tới cả khi trưởng thành.”

Alex có thể nhìn thấy gã đang chìm vào suy nghĩ của riêng mình. Tất nhiên rồi. Bất kì ai có anh chị em đều có thể nhớ đến

những lần đánh nhau tranh giành đồ chơi, quần áo và đĩa CD. Điều đó hoàn toàn bình thường.

Cô ta nhún vai như thể cô ta chẳng quan tâm. “Nghe có vẻ anh phải chịu mọi trách nhiệm với mọi chuyện nhưng anh không biết liệu một phần của nó có phải đã được thiết kế sẵn hay không. Vì thế, tôi hỏi lại. Cô ấy có yêu anh ta không?”

“Tôi vẫn không hiểu chuyện đó có nghĩa lí gì. Cô ấy sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho tôi.”

“Nó chẳng quan trọng gì hết nếu anh đã từ bỏ.”

“Nhưng tôi có thể làm gì...”

“Anh nói anh có thể tha thứ mọi chuyện cô ấy đã làm để có một gia đình. Làm sao anh biết liệu cô ấy có làm như anh không? Lúc này, em trai anh đã cướp mất cuộc sống của anh. Hẳn lấy mất vợ của anh và là cha của con gái anh và anh thì thậm chí còn không biết cô ấy có yêu hẳn hay không.”

Một trăm tám mươi. Giờ chỉ cần thêm một cú nữa.

“Anh không nên ghen tị với hẳn. Ý tôi là, chất lượng cuộc sống của hẳn là gì? Hẳn không thể sống thiếu cái xe lăn đó. Thật tốt biết bao nếu hẳn không tồn tại.” Cô ta dừng lại một vài giây. “Hoàn toàn sẽ tốt hơn cho vợ anh.”

Barry nhìn cô ta chăm chăm. Một niềm hi vọng mới mẻ nhen nhóm trong mắt gã.

Alex nhún vai và thở dài. “Có lẽ cô ấy hối hận về tất cả và muốn anh quay trở lại; một người đàn ông mạnh mẽ, cơ thể đầy đủ mà cô ấy yêu và là cha đẻ của con cô ấy, nhưng lại không thể thoát khỏi trách nhiệm của bản thân rằng phải chăm sóc em trai của anh.”

Barry trông bối rối và bồn chồn. “Tôi không biết...”

“Anh biết,” cô ta nói, chân hơi khuyu xuống và hơi ngả người về phía gã. “Tôi nói với chồng tôi rằng tôi sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho anh ấy, nhưng nếu sáng mai anh ấy đến và thực lòng xin lỗi vì những gì anh ấy đã làm, tôi sẽ cân nhắc cho anh ấy thêm một cơ hội nữa. Tôi yêu anh ấy, nhớ anh ấy và anh ấy là cha của con tôi. Về cơ bản, tôi muốn gia đình tôi lại đoàn tụ như xưa.”

Barry im lặng chừng vài phút. Gã đứng dậy. “Tôi nghĩ tôi sẽ đi dạo một lát. Tôi cần suy nghĩ cho thấu đáo.”

Alex gật đầu và mỉm cười. Cô ta với tay lấy một mẩu bánh. Thí nghiệm này cũng hơi giống việc chơi con quay. Bắn quay nó nhẹ nhàng nhất có thể và rồi thả nó xuống đất và để mặc nó di chuyển theo hướng nào tùy ý.

Kim ném bản báo cáo cuối cùng xuống bàn. “Hoàn toàn không có thông tin gì, cánh tài xế taxi, lái xe bus, người dân. Một người bị đâm tới chết và không ai nhìn thấy hay nghe thấy thông tin gì.”

“Có một bản báo cáo,” Bryant nói, tìm kiếm trong tập tài liệu của riêng anh.

“Tất nhiên, một cậu bé 18 tuổi, nghiện ma túy nặng, nghĩ rằng cậu ta nhìn thấy ai đó ngồi trên tường trước lúc 11 giờ 15 ngay tại bến xe bus.”

“Đúng nhưng chiếc xe bus cuối cùng đi qua đó lúc...”

“Không giống như một manh mối lắm đúng không? Ai đó ngồi trên tường ở bến xe bus?”

Bryant thở dài. “Có lẽ mấy con ma báo mỗ đã làm chuyện đó.”

“Hả?”

Bryant cầm cả hai chiếc cốc của họ và dừng lại bên máy pha cà phê. “Những người thợ mỗ có những thiên thần họ gọi là ‘ma báo mỗ’. Nếu bọn chúng không vui, chúng sẽ giấu đồ lẻ, ăn trộm nển, nhảy chồm ra từ cột đá và nhìn chung sẽ gây ra những chuyện phiền toái. Chưa ai từng nhìn thấy chúng nhưng khắp các hầm lò đều tin rằng chúng có thật.”

“Rất có ích. Vậy, giờ chúng ta đang tìm kiếm nàng tiên Tinker Bell...”

“Mang theo một con dao dài mười hai xen-ti-mét, chiều theo vết thương để lại,” Dawson nói thêm.

“Những kiểm tra ban đầu cho thấy vết thương chí mạng là vết đâm đầu tiên và con dao đâm vào màng phổi.”

Tiếng điện thoại reo. Kim bỏ qua. Bryant nhắc điện thoại lên.

“Vây, tên giết người hoặc đâm từ dưới lên bởi nó biết nó đang làm gì hoặc bởi vì có sự khác biệt tương đối về chiều cao. Các vết thương khác là do quá tức giận hoặc thất vọng.”

“Sếp...”

Cô quay sang Bryant. “Chuyện gì?”

“Có khả năng đã phát hiện được hung khí.”

“Ở đâu?” Cô hỏi, trí não cô ngay lập tức ghép nối các mảnh thông tin họ có.

“Một khoảng đất trống trên phố Dudley nơi một người địa phương nhốt ngựa.”

“Trên con đường dẫn tới...”

“Phố Lye,” anh trả lời.

“Và nhà của Ruth Willis.”

Kim chờ tới khi chỉ còn cô và Bryant trong xe trước khi hỏi Bryant câu hỏi đang lẩn quẩn trong đầu cô.

“Cậu ta lại như vậy tiếp, đúng không?”

Nếu Kim nghĩ đồng sự của cô cần cô phải hỏi cho rõ ràng thì hẳn cô cũng đã làm.

Bryant thở dài. “Cô để ý tới chiếc cà vạt đêm đó à?”

“Và đôi giày,” cô xác nhận. “Đó là không kể tới thái độ.”

Dawson đã thêm phần tự phụ khi nghĩ rằng mình có thể qua mặt được vị hôn thê, nhưng cậu ta không qua mặt được họ.

Bryant nối tiếp câu chuyện mà cô vừa nhắc tới.

“Cô nghĩ sau lần trước...”

Anh không cần nói gì thêm. Chỉ hai tháng trước, sau khi sinh hạ con gái, vị hôn thê của Dawson đã phát hiện ra cậu ta ngoại tình khi cô ấy đang mang thai. Cô ấy đuổi cậu ta ra ngoài và cuộc sống của cả đội thật mệt mỏi trong giai đoạn cậu ta cố gắng níu kéo cô ấy trở lại. Nhưng, cuối cùng, cậu ta cũng làm được.

Bryant nhún vai. “Tôi không biết. Gã đó chẳng biết gã sở hữu những thứ tốt đẹp khi vẫn còn có chúng.”

Và rồi mất đi và có trở lại, Kim nghĩ, nhưng không nói gì. Chuyện cá nhân của Dawson là việc riêng của cậu ta nhưng thái độ của cậu ta khi làm việc thì không.

Nhà của Ruth nằm trong dãy nhà cách vị trí xảy ra vụ cưỡng hiếp hai con phố và không có gì đặc biệt. Nó nằm trong dãy nhà

gồm mười hai căn, hoàn toàn giống nhau trong con phố hẹp. Không có vườn trước nhà và một tấm bảng ở căn giữa cho biết khu nhà được xây từ năm 1910.

“Sếp, nghiêm túc mà nói, đây có phải ý hay không?”

Kim hiểu vì sao anh do dự. Đây không phải cách điều tra thông thường nhưng trực giác của cô đang xoáy tít như thể máy giặt đang vắt quần áo vậy. Cô đã từng có cảm giác này và nó sẽ chỉ biến mất khi trực giác của cô được thỏa mãn.

“Vì Chúa, tôi sẽ không vào đó và bắt cô ấy đâu. Tôi chỉ muốn nói chuyện với cô ấy thôi.”

Anh vẫn không thấy nguôi đi. Họ chờ đợi trong im lặng sau tiếng gõ cửa; cuối cùng một cô gái nhỏ xinh mặc bộ đồ tập màu xanh hải quân ra mở cửa. Toàn thân cô ấy toát lên cảm giác tội lỗi và Kim nhận ra ngay. Đó là Ruth, nạn nhân vụ hiếp dâm, và khi mắt họ gặp nhau, Kim cũng biết rằng cô đang đối diện với Ruth, kẻ giết người.

“Xin giới thiệu Thanh tra thám tử Stone, Trung sĩ điều tra Bryant. Chúng tôi có thể vào nhà chứ?”

Cô gái ngập ngừng trong giây lát và rồi đứng tránh sang một bên. Kim nhận thấy cô ấy không yêu cầu xem giấy tờ hay giải thích.

Kim đi theo Ruth Willis vào phòng khách phía trước. Trên các bức tường treo ảnh thời thơ ấu của Ruth; có những bức ảnh tạo dáng chuyên nghiệp với nền là bầu trời xanh trong và những bức ảnh gia đình đẹp được phóng to và đóng khung. Trong ảnh không có thêm đứa trẻ nào khác.

Chương trình tin tức Sky News đang chiếu trên tivi. Kim đã ra

hiệu cho Bryant rằng lần này cô muốn giữ vai trò chính. Đáp lại, Bryant ra dấu ám chỉ nói ‘hãy nhẹ nhàng với cô bé’. Cô không có ý định làm gì khác hơn thế. Không như Bryant, cô biết rằng cuộc tìm kiếm của họ đã kết thúc.

“Ngài cảnh sát, chuyện này là sao?” Ruth hỏi, với tay lấy điều khiển và đổi kênh.

Kim chờ để nhìn vào mắt cô ấy. “Chúng tôi đến để thông báo với cô rằng một người đàn ông bị giết hai đêm trước, không cách xa đây lắm, trên đường Thorns.”

Ruth cố gắng giữ ánh mắt bình thản nhưng thất bại. Mắt cô nhìn qua lại giữa hai người cảnh sát nhưng không dừng lại nhìn ai. “Tôi có nghe tin thời sự.”

“Người đó được xác nhận là Allan Harris.”

“Ồ, ra thế.”

Kim nhận thấy rằng cô gái cố gắng giữ thái độ bình tĩnh nhất, không biết chắc như thế nào là phản ứng phù hợp. Những phản ứng ấy dần tích tụ thành cơn giận dữ trong lòng Kim.

“Người đàn ông đó bị đâm bốn lần. Vết thương chí mạng đâm...”

“Được rồi, tôi đã mừng tượng ra, nhưng chuyện đó liên quan gì tới tôi?”

Nỗ lực tỏ ra bình tĩnh khiến cho giọng người phụ nữ run rẩy hơn.

“Đó là lí do vì sao chúng tôi đến đây để tìm hiểu, cô Ruth Willis ạ.”

Kim cẩn trọng để giữ câu nói thật dễ chịu. Một cách từ từ chậm chậm tóm lấy cô gái ranh mãnh.

Kim ngồi xuống, rồi Ruth cũng ngồi xuống. Hai tay cô gái đặt

trên đùi, nắm lấy nhau.

“Chúng tôi biết những gì hấn đã làm với cô, Ruth. Hấn cưỡng bức cô và đã đánh cô suýt chết. Tôi không giả vờ tôi hiểu việc đó ảnh hưởng tới cô thế nào. Tôi thậm chí không thể tưởng tượng được nỗi kinh hoàng, nỗi sợ hãi, sự phẫn nộ cô trải qua.”

Ruth không nói gì nhưng sắc mặt bắt đầu bợt bạt. Cô gái này đang dồn toàn bộ sức lực để che giấu cảm xúc thật nhưng cơ thể cô không tuân theo.

“Cô biết hấn được ra tù từ khi nào?”

“Một vài tháng trước.”

“Làm sao cô biết?”

Ruth nhún vai. “Tôi không nhớ.”

“Cô sống cách nhà hấn chỉ vài ki-lô-mét. Cô có nhìn thấy hấn không?”

“Thực lòng tôi không nhớ.”

“Cô cảm thấy như thế nào về việc hấn được ra tù?”

Kim quan sát bàn tay phải của Ruth đang xoa vết sẹo bên cổ tay trái; dấu tích mãi mãi nhắc cô nhớ tới vụ tử huyệt.

Ruth nhìn ra phía cửa sổ. “Tôi thực sự không nghĩ nhiều về chuyện đó. Có vẻ như với chuyện đó tôi không thể làm gì hơn.”

Kim tiến thêm một bước. “Cô có nghĩ rằng đó là một sự trừng phạt công bằng không?”

Đôi mắt Ruth như bừng sáng cùng cảm xúc và Kim có thể nhận thấy cô gái này có nhiều điều muốn nói về chủ đề này nhưng lại không thể.

“Cô cảm thấy sao khi biết rằng cuối cùng hấn cũng nhận được

kết cục xứng đáng với những gì hắn đã làm?”

Cầm của Ruth như nghiền chặt lại để không thốt nên lời. Kim có thể cảm nhận thái độ không thoải mái của Bryant nhưng đó không phải những câu hỏi giản đơn. Cô đã nghĩ ra phải hỏi chúng khi còn ngồi trong xe và các câu trả lời nên mang tính cảm xúc.

Dưới góc nhìn của người vô tội, phản ứng với những câu hỏi dò la thế này sẽ rất trực diện và bộc phát. Tên khốn đó nên bị nhốt tù cả đời, hoặc Tôi mừng là hắn đã chết cứng. Lẽ ra mắt của Ruth phải rực lửa và hào hứng, thay vì sự chấp nhận lặng im và từ chối trao đổi bởi vì cô gái không thể tìm được cách phản ứng phù hợp.

“Tôi không chắc chuyện này có liên quan tới vụ giết người như thế nào.”

Giọng của cô gái bắt đầu lạc đi và sự căng thẳng thể hiện trên hai bàn tay đầy mồ hôi.

“Tôi rất tiếc, cô Willis, nhưng tôi phải hỏi xem tối thứ sáu vừa rồi giữa khoảng 9 giờ tối đến nửa đêm cô đã ở đâu.”

“Tôi ở nhà, xem tivi.”

Kim nhận thấy giọng nói của cô gái tăng lên. Những từ đó đã được luyện tập nhiều lần trong đầu cô ấy.

“Có ai có thể xác nhận cô không đi đâu ra khỏi nhà không?”

“Tôi... tới cửa hàng bách hóa gần đây khoảng tầm chín giờ rưỡi.”

Vì thế, Kim nhận ra rằng, có lẽ một hàng xóm nào đó đã nhìn thấy cô ấy ra khỏi nhà hoặc trở về nhà vì thế cô ấy phải nghĩ ra việc tới cửa hàng nào đó.

Kim gật đầu. “Nếu chúng tôi nói chuyện với chủ cửa hàng, anh ta sẽ xác nhận đã phục vụ cô lúc nào đó quãng chín giờ rưỡi

chứ?”

Trông Ruth có vẻ lo lắng. “Ôi... tôi không biết. Cửa hàng lúc đó đông khách. Anh ta có thể không nhớ.”

Kim mỉm cười trấn an. “Ồ, tôi dám chắc anh ta sẽ nhớ ra thôi. Đó là cửa hàng bách hóa của khu này mà. Hẳn cô phải đến đó nhiều lần rồi trong những năm qua. Dù sao, cô cũng sống ở đây từ nhỏ.”

“Vâng, đúng, nhưng người chủ hôm đó không làm việc và tôi không biết những người khác lắm.”

Kim tiếp tục hỏi xoay quanh bức bình phong Ruth dựng lên để bảo vệ cô ấy.

“Ừ, thôi được. Phần cô mô tả người bán hàng đó để chúng tôi có thể nói chuyện với đúng người.”

Kim quan sát cuộc chiến nội tâm trong lòng cô gái dần hiển hiện ra bên ngoài. Bằng chứng ngoại phạm cô nàng bịa ra không thể chứng thực và bất kì sự thay đổi nào lúc này cũng sẽ trở nên vô cùng đáng nghi. Người vô tội không cần tự nghĩ ra bằng chứng ngoại phạm.

Kim đứng lên và Ruth nhìn lên theo cô. Da mặt trở nên xám xịt, đôi mắt sợ sệt, cơ thể co rúm như một chiếc lều bị gió quạt đổ rạp xuống.

Kim nói một cách dịu dàng. “Chúng tôi đã tìm được hung khí, Ruth ạ. Nó vẫn ở đúng nơi cô vớt.”

Ruth vò đầu bứt tai. Tiếng nước nở làm toàn thân cô ấy rung lên. Kim xoay người sang Bryant và ánh mắt họ giao nhau. Cả hai người đều không cảm nhận được cảm giác thắng lợi hay thoải mái.

Kim ngồi xuống sofa bên cạnh Ruth. “Ruth, những gì Allan Harris làm với cô thật kinh khủng nhưng tôi nghĩ rằng cô nên biết rằng anh ta cũng rất hối lỗi. Chúng ta đều hi vọng rằng nhà tù sẽ giúp những người phạm tội phục hồi nhân tính nhưng chúng ta thường không tin điều đó. Tuy nhiên, trường hợp này nhà tù đã làm được điều đó. Allan Harris đã hoàn toàn hối lỗi vì những gì anh ta đã làm.”

Bryant bước lên trước. “Ruth Willis, tôi bắt cô...”

“Tôi không sợ,” Ruth nói rất nhỏ khi Kim nhồm người đứng lên. Cô lại ngồi xuống ngay.

“Cô Willis, tôi phải cảnh báo cô ...”

“Tôi lo lắng nhưng tôi không sợ,” cô gái nhắc lại.

“Cô Willis, bất cứ điều gì cô nói sẽ là...,” Bryant bắt đầu nói.

“Bỏ qua đi,” Kim nói, lắc đầu. “Chuyện này dành cho cô ấy, không phải cho chúng ta.”

“Tôi quan sát hẩn ra khỏi công viên. Tôi đứng ở ngã tư đường. Tôi thấy mình mạnh mẽ, chính trực. Tôi đứng ở lối ra của cửa hàng, trong bóng tối. Hẩn cúi xuống để cột lại dây giày. Con chó nhìn thẳng về phía tôi. Nó không sửa.”

Cô ấy ngẩng đầu lên, mặt đầm nước mắt. “Tại sao nó không sửa?”

Kim lắc đầu.

“Tôi định đâm con dao vào lưng hẩn lúc đó nhưng vẫn chưa phải lúc. Tôi muốn lấy lại ánh sáng của đời mình.”

Kim nhìn Bryant lúc này đang nhún vai.

“Tôi tự tin và kiểm soát tình hình. Tôi đi theo hẩn và hỏi giờ.”

“Ruth, chúng tôi cần...”

“Tôi đâm thẳng con dao vào bụng hắn. Da thịt hắn chạm da thịt tôi, nhưng lần này do tôi kiểm soát. Hai chân hắn loạng choạng khi tay phải của hắn giữ lấy vết thương. Máu chảy tràn qua các kẽ tay. Hắn nhìn xuống và rồi nhìn lên tôi. Và tôi chờ đợi.”

“Chờ đợi?” Kim hỏi.

“Tôi rút con dao và đâm một lần nữa. Và tôi chờ.”

Kim muốn hỏi cô chờ đợi điều gì nhưng không dám làm hỏng khoảnh khắc này.

“Và một lần nữa, lại một lần nữa. Tôi nghe tiếng đầu hắn va xuống nền đường. Hai mắt bắt đầu nhắm lại vì thế tôi đá hắn, nhưng hắn không trả nó lại cho tôi.”

“Trả lại cô cái gì cơ, Ruth?” Kim hỏi một cách nhẹ nhàng.

“Tôi muốn làm lại chuyện đó. Có điều gì không đúng. Hắn vẫn còn giữ nó. Tôi hét vào mặt hắn đòi hắn trả nó lại cho tôi nhưng hắn không cử động nữa.”

“Hắn đã lấy mất cái gì của cô, Ruth?”

Ruth nhìn cô ngạc nhiên như thể điều đó quá hiển nhiên. “Ánh sáng của tôi. Tôi không lấy lại được ánh sáng của đời mình.”

Ngay lập tức thân người cô gái cuộn lại và tiếng nước nở thoát ra từ cổ họng.

Một lần nữa Kim nhìn lên Bryant, anh nhún vai trả lời. Cô ngồi lặng im một phút trước khi gật đầu với người đồng sự.

Anh bước lên tiến về phía cô gái vừa mới thú nhận tội giết người. “Ruth Willis, cô bị bắt vì giết Allan Harris. Cô không phải nói bất cứ điều gì nhưng bất cứ điều gì cô nói sẽ...”

Kim rời ngôi nhà trước khi Bryant kịp kết câu. Cô không cảm thấy chiến thắng hay vinh quang, chỉ hài lòng vì cô bắt được thủ

phạm và công việc của cô đã hoàn tất.

Một nạn nhân cộng với một thủ phạm nghĩa là vụ án đã kết thúc.

Kim đánh xe vào gara lúc vừa qua nửa đêm. Con phố yên tĩnh đã ngủ say sẵn sàng chờ một tuần mới; đây thực sự là thời điểm cô yêu thích nhất trong ngày.

Cô bật iPod và chọn bản Nocturnes của Chopin. Những bản nhạc độc tấu đàn piano sẽ giúp cô thoải mái đầu óc qua vài giờ buổi sáng sớm cho tới khi cơ thể cô muốn ngủ.

Woody không giúp đầu óc cô thoải mái hơn chút nào. Sau khi cô ra lệnh cho mọi người về nhà, Woody đến bên bàn mang theo một chút quà nhỏ: một mẫu bánh sandwich và cà phê.

“Làm sao tôi không thích được đây, thưa sếp!” Cô nói.

“Cơ quan công tố Hoàng gia muốn điều tra vụ này thật cẩn thận. Họ vẫn chưa muốn khép tội giết người. Họ muốn biết bối cảnh. Họ không muốn nghe thấy những lời bào chữa nhằm làm giảm trách nhiệm hình sự của mấy tay luật sư khôn khéo.”

“Nhưng...”

“Vụ này cần làm nghiêm.”

“Tôi sẽ yêu cầu Wood và Dawson thực hiện ngay sáng mai.”

Woody lắc đầu. “Không, tôi muốn cô lo vụ này, Stone.”

“Ồ, thôi nào, sếp.”

“Không tranh cãi nữa. Chỉ cần hoàn thành vụ này thôi.”

Kim thở dài đánh thượt, toàn bộ tinh thần để cả trong cái thở hắt ra. Mọi chuyện chẳng thay đổi, nhưng cô cảm thấy hành động đó lột tả cảm xúc của cô.

Woody mỉm cười. “Bây giờ vì Chúa, hãy về nhà và... làm những việc cô làm khi không ở đây.”

Vì thế cô về nhà.

Khi cúi người xuống bên cạnh các bộ phận của xe mô tô, cô cầu nhàu trong nỗi chán ghét.

Cô ghét phải thu dọn mọi thứ. Vụ án đã được phá. Cô bắt được kẻ xấu, chỉ trong vòng bốn mươi tám giờ đồng hồ. Lời thú tội hoàn chỉnh đã được ghi lại và bây giờ bên công tố còn muốn cô phải làm hết phần việc của họ nữa cơ à.

Cô ngồi khoanh chân và bắt đầu nhìn ngó các bộ phận tháo rời xung quanh. Mọi bộ phận của chiếc xe đều ở dưới sàn này và chúng sẽ được lắp vừa khít với nhau để hình thành một chiếc xe kiểu Anh đẹp và cổ điển. Bây giờ tất cả những gì cô phải làm là tìm ra cách làm việc đó.

Một giờ sau, mọi bộ phận lộn xộn vẫn hoàn lộn xộn. Có điều gì đó quặn đau trong lòng không cho phép cô bàng quan.

Một suy nghĩ đột nhiên lóe lên trong đầu. Cô đứng dậy và vớ lấy đôi bốt.

Có lẽ rất cục, chứng mất ngủ của cô không xuất phát từ vụ này.

Kim bước xuống từ chiếc Ninja và mở chốt cánh cổng cao tới ngang hông. Lối đi với cỏ ngắn và rậm rạp có vẻ phổ biến khắp con phố này. Nhiều nhóm cư dân nhỏ sống trong các khu cư xá nằm trên ranh giới giữa Dudley và Netherton đã lợi dụng chính sách quyền được mua để bản thân có cơ hội sở hữu một khu đất rộng rãi với chi phí rẻ. Gia đình nhà Dunn là một trong những hộ đó.

Lần này không có sự vội vã, không có tiếng giày chạy lộp cộp hay tiếng đột nhập ồn ào vào khu đất của những người thi hành luật pháp. Chỉ có cô và chùm chìa khóa.

Cô lang thang trong ngôi nhà, chậm rãi hơn lần đầu tiên. Sự vội vàng đã qua đi. Căn nhà đã bị lục soát kỹ lưỡng và lấy đi bất kì vật chứng nào có ích cho vụ án. Căn nhà chỉ còn đặc sệt cảm giác bị bỏ hoang. Như thể những người cư ngụ ở đây không hề tồn tại. Những cuốn sách đang đọc dở và đồ chơi vẫn còn ở nhiều góc nhà. Một hộp ngũ cốc và bát ăn đặt ngay ngắn trong bếp. Ngoài sự lạm dụng, cuộc sống đời thường vẫn diễn ra trong căn nhà này. Đã có lúc chúng chỉ là hai cô bé con.

Cuối cùng, cô cũng tới bên cánh cửa gỗ dẫn tới các bậc thang đi xuống. Kim bị ám ảnh bởi thực tế rằng tất cả bọn họ đều miêu tả không gian đó dưới tên gọi tầng hầm. Không phải vậy. Kim đã từng biết những tầng hầm nhỏ hẹp trong một vài căn nhà nhận nuôi cô ở Midlands. Những căn nhà đó được xây dựng đối lưng với nhau và xây thành dãy hai mươi căn một. Những căn nhà

được xây dựng bởi chủ nhà máy và hầm mỏ trong giai đoạn cách mạng công nghiệp và có thể chứa được nhiều nhất sáu gia đình. Tầng hầm là không gian nhỏ, chỉ vừa đủ rộng bằng chiều ngang một người, hạ thấp hơn nền nhà hai bậc đá và được tạo ra để chứa than.

Nhưng không phải căn nhà này. Căn nhà này đã được cải tạo đặc biệt để có được một khoảng không gian nằm sâu dưới lòng đất.

Nhiều đàn ông thèm khát có không gian của mình; nơi họ gọi là không gian riêng. Nhà kho ngoài vườn, một phòng trống để dựng mô hình, để chơi điện tử, nhưng Leonard Dunn muốn có không gian để lạm dụng các con của hắn. Bởi vậy hắn đã dành nhiều thời gian tạo dựng tầng hầm một cách đặc biệt vì mục đích đó, cộng thêm sự bệnh hoạn trong hành vi đòi bại của hắn khiến Kim thực sự không chịu nổi.

Lúc này không gian đó gần như trống rỗng, không còn gì kể từ khi bằng chứng được mang đi. Nhưng Kim thấy nó vẫn y nguyên như buổi sáng hôm đột kích. Chiếc thảm tập gym, cái đèn, máy ảnh kỹ thuật số. Nhưng hơn hết, những hành vi kinh tởm diễn ra tại đây đã thấm đẫm không gian và chẳng bao giờ có thể gột rửa hết.

Ở góc xa căn hầm giờ chỉ còn lại chiếc bàn. Máy vi tính cùng các đĩa ghi hình đã được đưa về đồn cảnh sát. Nơi này có thể thuộc về một kiến trúc sư, một kế toán, hay bất kì ai mong muốn có một không gian yên tĩnh để suy nghĩ, để tập trung hoặc sáng tạo.

Cô đi ngang căn hầm tới chiếc tủ quần áo, giờ đang để trống, không còn trang phục mà Dunn sử dụng trong những trò chơi bẩn thỉu của hắn.

Cái đèn đã bị dịch chuyển tới góc tường phía xa trong làn thu thập chứng cứ. Nhưng cô chẳng cần được nhắc vẫn biết rõ vị trí của nó trước đây. Chắc chắn nó được đặt sau chiếc máy quay phim, tạo nên chùm sáng chiếu thẳng vào tấm thảm tập.

Trí óc Kim tự động quay ngược trở lại hình ảnh của Daisy đứng ở vị trí trung tâm tấm thảm, giọng nói nhỏ nhẹ của con bé run run khi nó hỏi bố nó xem nó phải làm gì tiếp theo.

Cô lắc đầu để xua đi hình ảnh đó. Cô thường ước có những chuyện có thể làm mờ và ngắt tiếng, nhưng sẽ chẳng thể có nút xóa giản đơn như vậy trong đầu cô.

Kim tiến về phía cầu thang, vẫn không chắc chắn tại sao cô lại bị lôi kéo trở lại căn phòng này.

Cô hít thở sâu. “Cô ước cô có thể dừng chuyện đó sớm hơn, Daisy ạ,” cô nói, một tay đưa lên nút công tắc đèn.

Đột nhiên bàn tay cô khựng lại và run rẩy.

Cô quay đầu và nhìn vào chiếc đèn. Có điều gì đó không hợp lí.

Kim lùi lại và tập trung cao độ khi điểm nghi vấn luôn giày vò cô cuối cùng cũng sáng tỏ.

“Chết tiệt, không,” cô nói, lao lên các bậc cầu thang.

Kim đi xuyên khu vực làm việc, cùng với tiếng động cơ xe máy tắt dần bên ngoài.

Phòng hình ảnh nằm trên tầng 3 của tòa nhà đồn cảnh sát.

Ra vào khu vực này của tòa nhà không hề đơn giản. Cô nhấn nút mở cửa và đặt bàn tay lên tường, nhìn lên máy quay để xác nhận đặc điểm khuôn mặt.

Cô nhấc tay lên định đặt lại lần nữa nhưng tiếng click quen thuộc vang lên. Cô kéo cửa và bước vào bên trong. Cánh cửa đầu tiên đóng lại sau lưng, cho phép cô ẩn mặt mã để bước vào phòng lớn.

Bốn dãy bàn mỗi dãy hai chiếc lấp đầy không gian căn phòng không cửa sổ. Một điểm khác biệt đáng chú ý giữa phòng này với các phòng khác trong tòa nhà chính là phòng này không có giấy tờ tài liệu.

Đây là phòng dành cho những cảnh sát chuyên rà soát từng giây trong các đoạn ghi hình là bằng chứng thu giữ được từ các máy camera quan sát, và trong vụ án như vụ điều tra Dunn, Kim không thể làm việc đó cho mọi chiếc xe mô tô ở Nhật Bản.

“Chào Eddie, làm việc muộn hả?” Cô hỏi, tiến tới chiếc bàn duy nhất có người.

Anh ta ngồi thẳng lên và duỗi căng phần thân đã ngồi hàng giờ đồng hồ dính lấy bàn phím. Kim chắc chắn cô nghe thấy tiếng kêu răng rắc.

“Cô cũng thế à?”

Kim biết Eddie trong công việc qua nhiều dịp. Và mọi thứ về anh ta đều ở mức trung bình: chiều cao, cân nặng, da dẻ và tấm ảnh trên bàn làm việc. Anh ta không phải kiểu người nổi bật.

Nhưng một khi tay trái chạm bàn phím và tay phải điều khiển chuột, điều kì diệu sẽ xuất hiện, một sự liên kết dễ chịu khi quan sát.

“Ed, tôi muốn nhờ anh xem đoạn ghi hình từ vụ Dunn...”

Kim bị cắt ngang bởi tiếng còi mở cửa.

“Chỗ này tối nay giống New Street quá,” Eddie nói, quay sang nhìn camera.

“Là Bryant,” Kim nói.

Eddie liếc ngang. “Sao - giờ cô còn là nhà tâm lí nữa à?”

“Ừm... không, tôi gọi anh ấy.”

Eddie lầm bầm trong lúc nhấn nút mở cửa.

Bryant cũng đã cởi xong áo khoác. “Xem này, sếp, tôi biết cô không thể chịu đựng nếu thiếu tôi, nhưng...”

“Đừng nói linh tinh. Anh ở gần đây nhất.”

“Cũng đúng,” anh nói, ném áo khoác lên một trong những chiếc bàn.

Eddie lùi xa khỏi chiếc bàn và xoay ghế. Anh ta dành vài giây thả lỏng các ngón tay trên bàn tay phải. “Chà, có bạn đồng hành khi trực đêm thật hay, nhưng không có bia và bánh pizza nên tôi đoán sẽ không có tiệc tùng gì hết.”

Kim quay sang Bryant. “Hãy xem cậu ấy tìm ra nhanh thế nào. Anh có thể học...”

“Thôi nào, sắp, giờ thì cho tôi biết tại sao cô lại lôi tôi đến đây vào giờ này được không?”

“Eddie, anh cho tôi xem đoạn ghi hình có đề Daisy đi bơi được không?”

Eddie kéo ghế lại gần bàn và chỉ trong giây lát màn hình hiện lên các ổ được đặt tên, ghi ngày và số tham chiếu.

Kim ngay lập tức thấy buồn rầu khi nhìn thấy số lượng lớn ổ lưu của vụ này.

Anh ta nhấp chuột nhanh hơn tốc độ theo dõi của cô nhưng đột nhiên màn hình hiện lên hình ảnh cô bé 8 tuổi đang run lẩy bẩy.

“Tắt tiếng đi,” Kim nhanh chóng nói.

Bryant liếc quanh phòng, nhìn vào bất kì vật nào khác thay vì màn hình.

Hai mắt cô không nhìn vào cô bé khi máy quay phóng to lên và cho biết khung cảnh trong phòng. Cuộn băng ghi hình chính xác từng li như cô nhớ.

Lòng dạ cô quặn thắt.

“Eddie, cho tôi xem các bức ảnh chụp khi đột nhập lúc bình minh.”

Chỉ hai giây sau một ổ đĩa xuất hiện. Anh ta nhấp chuột vào bức hình đầu tiên và bắt đầu nhấp chuột chuyển ảnh.

“Dừng lại,” cô nói, khi tới bức ảnh thứ 9.

Bức ảnh được chụp ở góc độ trùng với góc đặt máy quay.

“Anh có thể kéo hai cảnh cạnh nhau không?”

Eddie điều chỉnh để trên màn máy tính hiển thị hai hình ảnh: bức ảnh chụp và ảnh chụp màn hình từ đoạn video.

“Chúng ta sử dụng cách chiếu sáng nào sáng hôm đó vậy Bryant?”

Anh vẫn không thèm nhìn lên màn hình.

“Đèn chiếu điểm, vì Dawson không tìm được công tắc.”

Cô gật đầu. “Vì thế điều kiện ánh sáng hoàn toàn giống nhau. Không có ánh sáng tự nhiên, không dịch chuyển đèn đúng không?”

“Tôi cho rằng vậy.”

“Được, hãy nhìn vào điểm này,” cô nói và chỉ rõ hơn. “Anh có thấy một vệt đen chiếu lên tủ quần áo không?”

Anh gật đầu.

“Nhìn sang bức ảnh xem nó ở đâu?”

Anh nhìn sang bức ảnh kỹ hơn và so sánh hai ảnh.

Bryant đứng thẳng người và nhìn sang cô.

“Sếp, có phải cô định nói điều tôi đang nghĩ không?”

Cô hít một hơi dài trước khi nói.

“Đúng, Bryant, khi đó có thêm một người nữa.”

“Sếp, cô nghiêm túc chứ?” Stacey hỏi một cách nhỏ nhẹ.

Kim gật đầu. “Tôi đã kiểm tra đoạn băng tối qua. Đó chắc chắn là bóng của một cái gì đó.” Cô gật đầu và quay sang phía Bryant. “Tôi và Columbo đã quay lại nhà đó tối qua để tạo dựng lại việc sử dụng đèn và máy quay phim. Chắc chắn đó là bóng người.”

Dawson đẩy mạnh một tệp tài liệu ngang bàn làm việc của cậu ta.

“Cẩn thận, Kev,” Kim nhắc.

Cậu ta đỏ mặt và nhìn đi chỗ khác. “Tôi xin lỗi, sếp.”

Cô quay sang Stacey, này giờ vẫn đang nhìn chăm chăm vào Dawson.

“Hãy tìm mọi thông tin có được về hàng xóm của Leonard Dunn, thành viên gia đình, những người hấn từng làm việc cùng, nói chuyện với hoặc chỉ gặp lướt qua trên xe bus. Tôi muốn biết liệu có ai trong số họ nằm trong Danh sách không?” Đó là cách họ gọi những người bị kết tội liên quan tới tình dục.

Manh mối ban đầu về vụ lạm dụng đến từ người giáo viên mẫn cán và chu đáo. Nhưng trọng tâm của cuộc điều tra chỉ là Leonard mà thôi. Và khi họ tóm được hấn, họ cho rằng vụ án đã kết thúc. Chết tiệt thật, giờ họ phải tìm thêm một kẻ bệnh hoạn nữa có liên quan.

“Kev, tôi muốn cậu phỏng vấn mọi người một lần nữa, đặc biệt những người hàng xóm. Nếu người này đến nhà thường xuyên,

thì hẳn ai đó phải nhìn thấy. Đúng không?”

“Vậy còn Wendy Dunn?” Bryant hỏi.

Cô lắc đầu. Chưa phải lúc này nhưng rồi thời điểm đó sẽ tới.

“Sếp, cô có nghi ngờ ai không?” Stacey hỏi.

Chắc chắn là có, nhưng cô sẽ không nói cho họ biết ngay.

Kim nhìn sang Bryant. “Thôi nào, các bạn. Chúng ta giải tán.”

Alex nhấn nút tải lại lên toàn bộ các điểm tin trực tuyến mà cô ta đã lưu vào mục yêu thích. Việc cô ta nên làm lúc này lẽ ra là gặp Ruth và thu thập dữ liệu quan trọng đối với thử nghiệm của cô ta; nhưng ả ngu ngốc đó đã bị bắt chỉ trong vòng bốn mươi tám giờ đồng hồ.

Alex biết rằng đám cảnh sát kém cỏi cuối cùng cũng sẽ coi Ruth là một trong những nghi phạm, nhưng cô ta đã tính sai. Hoặc một cảnh sát với trí tuệ nông cạn đã xử lý xong vụ án hoặc Ruth đã để lại dấu vết nhận dạng ở hiện trường chỉ rõ, “Là tôi làm đấy.”

Điều cô ta mong đợi là có một vài ngày, đủ thời gian để cô ta lấy được thông tin cần thiết. Chúa ơi, cô ta có cần vẽ hẳn một bức tranh cho ả ngốc đó không? Cô đã mang lại cho cô ả động lực, phương pháp và cơ hội qua bài tập tưởng tượng. Alex đã mong rằng đóng góp duy nhất từ Ruth trong quá trình này là một chút bản năng sinh tồn mà thôi.

Alex nhấn nút tải lại một lần nữa. Không có gì thay đổi. Cô ta chuyển sự chú ý sang các hoạt động kiểm tra thường ngày. Cô đăng nhập vào Facebook và gõ tên, ‘Sarah Lewis’. Hai mươi phút sau, sau khi đăng nhập và thoát ra tất cả các tài khoản mạng xã hội trong danh sách cô ta có, Alex thở dài. Sarah vẫn đang trong trạng thái lẫn trốn ảo, nhưng có sao đâu.

Có Sarah trở lại trong tầm ngắm khiến cuộc sống của Alex hoàn thiện.Ồ, nhìn thấy phản ứng trên mặt chị ta hẳn sẽ rất giá trị. Alex tự hỏi liệu căn nhà tranh nhỏ hẹp ở giữa vùng Hicksville đã

được giao bán chưa. Cô ta nhấp chuột vào trang Rightmove.com và thêm trang này vào danh sách yêu thích. Sẽ không còn lâu nữa đâu.

Cô ta cảm ơn Chúa trời đã mang thời đại điện tử này đến và khiến tình trạng hoàn toàn vô danh biến mất. Mọi người sẽ luôn bị phát hiện, nếu ai đó biết cách tìm kiếm. Những khóc khướt tâm tối không còn tồn tại trong không gian mạng.

Chuông cửa reo vang, nhắc Alex kiểm tra giờ. Cô ta không đặt lịch với bệnh nhân nào. Ruth là bệnh nhân duy nhất có lịch hẹn với cô ta hôm nay.

Cô ta mở cửa, trước mặt là một nam và một nữ. Người nam giới mỉm cười. Alex không cười đáp lại. Chết tiệt thật, đây chính xác là điều cô ta hi vọng sẽ tránh được.

“Chào bác sĩ Thorne, tôi là Trung sĩ điều tra Bryant và đây là Thanh tra thám tử Stone. Chúng tôi vào được chứ?”

Bàn tay Alex siết chặt nắm đấm cửa khi cô ta kiểm tra thẻ của anh. Cô ta nhìn hai người. “Có chuyện gì vậy?”

“Chúng tôi sẽ không làm cô mất nhiều thời gian đâu. Chúng tôi chỉ muốn nói vài lời về bệnh nhân của cô.”

“Tất nhiên, mời đi lối này.”

Alex dẫn họ vào phòng điều trị. Khi đã vào trong, cô ta đánh giá họ nhanh một lượt. Người đàn ông cô đoán khoảng giữa tới cuối tuổi 40, rõ ràng rất muốn giữ dáng nhưng phải đấu tranh rất quyết liệt với tình trạng bụng phệ khó tránh khỏi của tuổi trung niên. Mái tóc màu hạt dẻ đang chuyển xám ở khu vực thái dương nhưng kiểu tóc phù hợp và chuyên nghiệp. Khuôn mặt cởi mở và thân thiện.

Biểu hiện của người phụ nữ cho thấy nét buồn rầu và tăm tối. Mái tóc cắt quá ngắn, màu tóc đen tuyền. Duy chỉ có đôi mắt khiến Alex gần như ngộp thở. Ánh mắt u tối hòa quyện với khuôn mặt không cười và cách hành xử cứng nhắc. Từ xa chỉ có thể thấy được sự tách biệt giữa đồng tử và tròng mắt.

Cô ta ép bản thân nhìn đi chỗ khác và tập trung chú ý tới người đàn ông với ngôn ngữ cơ thể hiển thị rõ như trang sách.

“Thám tử Bryant, tôi có thể giúp được gì?”

“Theo chúng tôi được biết thì Ruth Willis là một trong những bệnh nhân của cô đúng không?”

Alex đã lấy lại bình tĩnh vì cuộc viếng thăm bất ngờ và cùng với đó, khả năng kiểm soát tình huống của cô ta.

“Tôi xin phép hỏi lại, chuyện này vì mục đích gì?” Cô ta đáp lại, không đưa ra lời khẳng định hay phủ nhận nào.

“Bệnh nhân của cô hiện đang bị cảnh sát tạm giữ. Cô ấy bị bắt vì tội giết người. Bố mẹ cô ấy cho chúng tôi biết về cô.”

Alex tỏ vẻ ngạc nhiên và đưa tay lên che miệng. Đó là phong thái cử chỉ cô ta đã luyện tập rất nhiều lần trước gương. Cũng phải một thời gian để tìm ra cách cân bằng giữa biểu hiện thái quá như trong phim truyền hình và của một sinh viên kịch sơ đẳng, nhưng rồi với mọi biểu hiện trong danh mục kịch diễn, kỹ năng này được quan sát, được thực hành, được cải tiến và được hoàn thiện.

Một trong những bài học đầu tiên diễn ra trong tang lễ của bà cô ta. Khi đó cô ta mới 5 tuổi và đứng giữa bố mẹ trong một buổi chiều tháng mười xám xịt.

Alex sống sờ chứng kiến cảm xúc nguyên thủy của những

người đi đưa tang. Người phụ nữ già nua đó bốc mùi kinh khủng và có những nốt kinh tởm, xấu xí khắp toàn thân. Alex thấy thoải mái khi cuối cùng bà ta cũng chết.

Bên cạnh huyết mộ, cô ta chứng kiến biểu hiện của mọi người. Hai mắt nhìn xuôi xuống, sự kìm hãm cảm xúc, cắn môi và lộn ruột nhất, nước mắt.

Alex nhìn chăm chú không chớp mắt, tập trung vào thân một bông loa kèn nằm ở đỉnh của chiếc quan tài. Chắc chắn, lúc đó hai mắt cô ta bắt đầu rơm rớm nước. Cô ta quan sát được rằng những người khóc nhiều nhất đều rung rung hai vai. Cô ta thêm biểu hiện đó và cố gắng thể hiện cả hai cùng một lúc.

Cô ta cảm nhận được bàn tay của cha bóp chặt lấy vai mình và mặc dù cô ta không thích tiếp xúc cơ thể nhưng cô ta mừng vì đã học được và sử dụng những kỹ năng mới mỗi khi có cơ hội.

Lúc này, cơ sở dữ liệu của Alex cho cô ta biết rằng phản ứng chính xác nhất trong tình huống hiện tại là sự ngạc nhiên.

Cô ta nắm lấy rìa bàn làm điểm tựa. “Không, tôi rất lấy làm tiếc. Chắc chắn anh đã nhầm.”

“Tôi e rằng không. Cô Willis đã thú nhận tội lỗi.”

Tất nhiên ả ta đã làm thế, đồ ngu dốt. “Nhưng... ai... ở đâu?”

Cô ta ghi chú lại rằng người đàn ông liếc nhìn người phụ nữ. Đáp lại là một cái gật đầu nhẹ, gần như không nhận ra. Biểu hiện của người phụ nữ, theo như Alex quan sát được, không hề thay đổi chút nào. Người đó sẽ là một tay chơi poker khó nhằn.

“Cô ấy đã đâm một người đàn ông tên là Allan Harris.”

Bryant không nói thêm lời nào, vì biết rằng cô ta sẽ ngay lập tức nhận ra cái tên đó.

Alex lắc đầu và đưa mắt nhìn xuống sàn nhà. “Tôi rất tiếc, nhưng chuyện này khá bất ngờ với tôi.”

“Tất nhiên, thưa bác sĩ. Cô cứ nghỉ một chút.”

Alex thực sự đã dành quãng một phút để sắp xếp lại suy nghĩ. Làm cách nào để biến cuộc gặp này sang hướng có lợi cho cô ta? Để bắt đầu, cô ta cần thêm thông tin. Cô ta ngược mắt khẩn cầu nhìn Trung sĩ Bryant, rõ ràng thể hiện mong muốn của mình. “Anh có thể nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra được không?”

Bryant hơi ngần ngại nhưng không nhìn sang cấp trên trước khi gật đầu. Đúng như cô ta mong đợi, họ đến gặp cô ta để có thông tin và tìm kiếm sự hợp tác.

“Cô Willis chờ nạn nhân, hoặc ở trong hoặc ở gần con hẻm tối, và rồi đâm anh ta bằng con dao làm bếp. Vết thương đầu tiên là vết thương chí mạng.”

Có nhiều hơn một vết thương. Alex nhắm nghiền mắt trong giây lát, lựa chọn biểu hiện không tin ở cấp độ nhẹ hơn. “Ôi lạy Chúa, tôi vẫn không thể tin được.”

Mọi việc không diễn ra đúng theo kế hoạch, nhưng tất cả những gì cô ta cần để đánh giá thành công của mình là một cuộc gặp mặt trực tiếp với Ruth. Cô ta đưa tay vén tóc ra sau tai với những ngón tay hơi run run. “Tôi nghĩ rằng chúng tôi đã có chút tiến triển.” Cô ta đưa mắt nhìn từ người này sang người kia. “Tôi có thể gặp cô ấy không? Hẳn bây giờ cô ấy đang tuyệt vọng lắm.”

“Không được, thưa bác sĩ,” người nữ trả lời một cách chắc nịch.

Chết tiệt, Alex nghĩ. Việc đó sẽ giúp giải quyết mọi vấn đề của cô ta. Cô ta có đủ thời gian để đánh giá Trung sĩ Bryant, nhưng với Thanh tra Stone, rõ ràng, mới chính là cấp trên. Alex dám

đánh cược chiếc BMW bên ngoài rằng người Thanh tra thám tử này chính là người đã nhanh chóng tìm ra thủ phạm là bệnh nhân của cô ta.

“Liệu chúng tôi có thể hỏi cô vài câu được không?”

Alex quay trở lại tập trung chú ý tới người đàn ông. “Cứ tự nhiên hỏi bất kì câu hỏi nào anh muốn, tuy nhiên tôi sẽ chỉ trả lời những câu lương tâm tôi cho phép.”

Cô ta khiến những từ ngữ của mình mềm mỏng hơn bằng một nụ cười, chỉ dành riêng cho Bryant.

Anh lôi cuốn sổ tay ra. “Cô có thể cho chúng tôi biết cô Willis trở thành bệnh nhân của cô được bao lâu rồi không?”

“Ruth tới điều trị được khoảng ba tháng.”

Trán anh hơi nhăn lại. “Ồ, cũng khá lâu sau vụ hiếp dâm. Điều gì khiến cô ấy tìm kiếm sự trợ giúp tâm lí ở thời điểm đó?”

“Theo yêu cầu của tòa sau lần tự tử không thành. Hành động khá phổ biến đối với nạn nhân của những vụ hiếp dâm.”

“Cô ấy có sử dụng loại thuốc theo đơn nào không?”

Alex lắc đầu. Cô ta thích các đối tượng không bị tác động bởi thuốc. “Không, cô ấy được bác sĩ đa khoa kê đơn uống những loại thuốc chống suy nhược khác nhau trong nhiều năm. Việc đó, có lúc, sẽ làm tê liệt cảm xúc, nhưng chúng không bao giờ tác dụng lâu và chúng tôi đã cùng nhau giúp cô ấy ngưng phụ thuộc vào thuốc. Tôi tìm những phương pháp khác hiệu quả hơn khi điều trị cho những nạn nhân bị cưỡng bức.”

“Ví dụ như?”

“Tái cấu trúc nhận thức.”

“Và cô ấy đáp lại cách điều trị đó như thế nào?”

Alex lắc đầu. “Tôi sẽ không cung cấp thông tin cụ thể về bệnh nhân của mình. Thông tin đó là tuyệt mật, nhưng tôi có thể nói về tâm lí của nạn nhân vụ hiếp dâm với anh, anh hiểu chứ?”

Trung sĩ điều tra Bryant gật đầu chấp nhận. Người nữ thám tử hạ thấp người xuống ghế bệnh nhân và bắt treo hai chân dài của cô ấy lại. Dáng vẻ đó hoặc là hoàn toàn thoải mái hoặc buồn chán muốn chết.

“Chắc hẳn anh đã biết chi tiết về vụ này, vì thế anh hiểu vụ tấn công đó kinh hoàng như thế nào. Nạn nhân vụ hiếp dâm có thể phải chịu đựng nhiều ảnh hưởng sau vụ việc, đầu tiên là tự trách bản thân. Nạn nhân vụ hiếp dâm có thể nghĩ rằng họ đáng bị tấn công bởi vì hành vi của họ thể hiện sự mời gọi hoặc do có điều gì đó trong tính cách của họ hấp dẫn kẻ phạm tội. Họ có thể cảm thấy rằng họ nên làm điều gì đó khác đi. Nạn nhân của vụ hiếp dâm sẽ thường tự đổ lỗi cho chính bản thân họ.

Tự trách mắng bản thân kéo theo cảm giác xấu hổ về sự vụ. Sự xấu hổ có tác động phá hủy lớn hơn tưởng tượng của mọi người. Nạn nhân bị hiếp dâm đôi lúc sẽ tự cô lập chính họ với cuộc sống của họ trước đó, với bạn bè, gia đình, nhưng nguy hiểm nhất, cảm giác xấu hổ đó nuôi dưỡng sự giận dữ và thái độ gây hấn.”

Alex dừng lại với mục đích để cả hai vị khách của cô ta có cơ hội đặt câu hỏi.

“Cảm giác xấu hổ có mối liên kết đặc biệt với sự giận dữ. Khi nạn nhân cảm thấy xấu hổ và tức giận thì họ bị thúc đẩy tìm cách trả thù.”

“Ruth có chấp nhận việc đó xảy ra không phải lỗi của cô ấy không?”

“Ruth được chuẩn bị để coi việc đó không hoàn toàn là lỗi của cô ấy.”

Alex có cảm giác thoải mái khi nói chuyện về một chủ đề mà cô ta biết rõ, nhưng cô ta cũng biết rằng sự chú ý của thám tử điều tra Stone chia đều ra khắp căn phòng; vừa đánh giá bằng cấp của cô ta, vừa nhìn lên bức ảnh trong tầm mắt của cô ấy.

“Cô có thể cho tôi biết phương pháp trị liệu có thể đưa đến kết quả như thế nào không?”

“Tái cấu trúc nhận thức bao gồm bốn giai đoạn. Giai đoạn đầu tiên là xác định nhận thức có vấn đề, được gọi là ý nghĩ tự động, những ý nghĩ bất thường hoặc quan điểm tiêu cực về bản thân, về thế giới hoặc tương lai. Giai đoạn tiếp theo là xác định sự thay đổi nhận thức trong các ý nghĩ tự động. Tiếp đó là giai đoạn tranh luận duy lý về ý nghĩ tự động và cuối cùng là tạo dựng thói quen bác bỏ một cách sáng suốt những ý nghĩ tự động đó.”

“Chà, có vẻ phức tạp quá.”

Alex mỉm cười, chọn nhan sắc là vũ khí tối thượng lúc này. “Cũng không hẳn, tôi chỉ chọn những từ chuyên môn để gây ấn tượng với hai người thôi. Nói một cách dễ hiểu, đó là phương pháp huấn luyện cho não bộ để não phản ứng lại trước những ý nghĩ không tốt.”

Người phụ nữ không thể hiện biểu cảm gì nhưng trung sĩ thanh tra Bryant mặt hơi đỏ lên một chút. “Phương pháp đó có hữu dụng với cô ấy không?”

“Tôi cho rằng cô ấy đang phản ứng tích cực với phương pháp điều trị đó.”

Sự chú ý của Alex chuyển sang người nữ thám tử lúc này đang

kiểm tra cái gì đó trên điện thoại. Người phụ nữ này không thể hiện thái độ lịch sự lắng nghe trong khi cô ta hào phóng chia sẻ chuyên môn của mình.

“Có bất kì điều gì trong quá trình áp dụng phương pháp điều trị đó có thể gây ra bất kì tác động nào tới Ruth khiến cô ấy làm việc đó không?”

Alex lắc đầu. “Phương pháp điều trị tập trung vào suy nghĩ của nạn nhân và cố gắng để thay đổi những khuôn mẫu tư duy đó hơn là bản thân cuộc tấn công.”

“Cô ấy có chia sẻ bất kì điều gì khiến cô có thể liên hệ tới ý định của cô ấy không?”

Alex quyết định rằng cô ta đã cung cấp đủ những thông tin miễn phí. Nếu họ muốn có thêm thông tin, họ nên ra về và nghiên cứu liên tục trong mười năm hoặc phải trả cô ta tiền để nhận được tri thức. “Tôi e rằng tôi không thể chia sẻ thêm thông tin chi tiết về những gì đã được thảo luận trong những buổi trị liệu giữa chúng tôi.”

“Nhưng việc này phục vụ cho việc điều tra vụ giết người.”

“Và các vị đã có lời thú tội đó thôi, vì thế tôi không cản trở hai vị điều tra vụ án nữa.”

Bryant mỉm cười với cô ta, chấp nhận quan điểm cô ta đưa ra.

Cô ta mỉm cười đáp lại. “Và, một điều cuối cùng. Nếu tôi liên lạc với các vị bất cứ khi nào bệnh nhân của tôi tìm thấy điều kỳ diệu trong cuộc sống, thì mọi người sẽ bắt đầu bàn tán đấy.”

Bryant hăng giọng. Đúng, lúc này cô ta đang thấy vui thích. Đàn ông dễ điều khiển hơn rất nhiều; những sinh vật giản đơn, rộng tuếch.

Alex hạ giọng xuống thấp gần như thì thầm, như thể chỉ có hai người họ trong phòng này vậy. Cho tới lúc này, cuộc gặp mặt vẫn như thể một mối quan hệ một phía và Alex muốn được trả tiền khi cung cấp dịch vụ. “Anh có thể cho tôi biết cô bé tội nghiệp đó đang ra sao không?”

Bryant hơi lưỡng lự. “Không tốt lắm, tôi e rằng vậy. Có vẻ như nạn nhân cảm thấy có lỗi vì những gì anh ta đã làm.”

Alex cứng rắn lại để chuẩn bị cho những gì sắp được nói ra.

“Ồ, không, điều đó hẳn phải kinh khủng với cô ấy lắm.”

Bryant gật đầu đáp lại. “Cô ấy bị cảm giác tội lỗi giày vò. Có vẻ như cô ta chưa từng cân nhắc đến khả năng đó. Trong suy nghĩ của Ruth, anh ta vẫn là con quỷ đã cưỡng bức cô ấy, không phải người đàn ông ăn năn và hối lỗi vì những việc đã làm, và giờ cô ấy đã lấy đi mạng sống của hắn.”

Cảm giác phần nộ chảy trong từng mạch máu của Alex. Lúc này, nếu đang ở một mình, đồ đạc hẳn đã bị ném tứ tung. Con bé ngu si đó cảm thấy có lỗi vì đã giết thẳng cha đáng kính tởm đó. Nó thực sự cảm thấy ăn năn vì đã lấy đi tính mạng của con quỷ đáng chết đã cưỡng bức dã man và đánh nó tàn bạo và rồi bỏ đi mặc kệ nó sống hay chết.

Alex che giấu cơn thịnh nộ bằng một nụ cười hiền từ. Ruth đã làm cô ta quá thất vọng. Cô ta có nhiều kì vọng với đối tượng này và rốt cục ả đó hóa ra là kẻ đàn độn quá đỗi. Alex ước gì ả ta đang ở ngay đây lúc này để cô ta có thể vặn cổ ả một cách sung sướng.

“Bác sĩ, chúng tôi muốn biết thêm một chút về trạng thái tinh thần của Ruth ở thời điểm cô ấy tấn công nạn nhân.”

Ra là thế, mục đích chuyến viếng thăm và sự trì hoãn đưa ra lời

kết tội. Các thám tử điều tra này muốn kiểm tra thông tin để đề phòng bên bào chữa cố gắng chứng minh hung thủ bị điên. Họ không muốn kết tội giết người rồi bị lật ngược.

“Điều đó thực sự khó nói. Tôi không ở cạnh cô ấy vào đêm đó nên...”

“Nhưng liệu cô có thể đứng ra làm chứng giúp cho bên biện hộ rằng Ruth Willias không ở trạng thái tinh thần khỏe mạnh khi thực hiện vụ tấn công không?”

“Thật ngớ ngẩn nếu giả định rằng chỉ vì cô ấy tới gặp bác sĩ tâm thần nên cô ấy bị điên.”

“Đó không phải là một câu trả lời, thưa bác sĩ.”

Tất nhiên rồi, nhưng Alex đang tạo nên tình trạng căng thẳng và cho họ thấy rằng đây là một tình huống khó khăn đối với cô ta. Người nữ cảnh sát vẫn không nhìn về phía cô ta.

“Đó là dự định. Anh phải hiểu rằng tôi quen biết Ruth được một thời gian và cùng nhau tạo dựng mối quan hệ trong những lần trị liệu. Cô ấy tin tưởng tôi.”

“Nhưng chúng tôi phải hiểu cô ấy thêm một chút để có thể tiếp tục vụ này.”

Alex hiểu rằng lời nói sau đây của cô ta có thể thay đổi hoàn toàn cuộc sống của Ruth. Nếu ý kiến chuyên gia của cô ta cho rằng Ruth đang trải qua giai đoạn chối bỏ trách nhiệm hoặc một loại tâm thần tạm thời, thì sẽ có nhiều khả năng Cơ quan công tố Hoàng gia có thể cân nhắc khép Ruth vào tội ngộ sát để đảm bảo sức thuyết phục của lời kết án.

Bất cứ điều gì cô ta nói sau đây sẽ tạo nên sự khác biệt giữa một bên là án chung thân còn một bên là tù giam năm tới tám năm.

“Không, tôi sẽ không khỏi căn rút lương tâm nếu ra làm chứng rằng Ruth Willis bị tâm thần.”

Trời ạ, cô ta ghét khi bị mọi người làm cho thất vọng.

Cô ta lấy lại sự chú ý từ họ. Cả hai người. Bryant đặc biệt trở nên sôi nổi hơn.

“Bác sĩ, cô có thực sự sẵn lòng ra làm chứng cho bên công tố không?”

Alex giữ im lặng trong chốc lát, biểu cảm thể hiện sự giằng xé nội tâm giữa lòng trung thành với bệnh nhân và vai trò của một công dân tốt, chính trực.

Cô ta thở một hơi dài. “Chỉ khi thực sự cần thiết.”

Đáng đời chưa, Ruth. Cách trả đũa cho một ả chết tiệt.

Bryant nhìn vội sang cấp trên trước khi chìa tay ra. “Cảm ơn đã dành thời gian, bác sĩ Thorne. Cảm ơn cô đã giúp đỡ nhiệt tình.”

Alex gật đầu trong lặng lẽ, vẫn đang đấu tranh nội tâm.

Bryant tiến thẳng về phía cửa và người Thanh tra thám tử theo sau. Cô dừng lại ở cửa và quay lại. Người nữ thám tử cất lời lần thứ hai. Giọng cô trầm, hòa nhã và tự tin.

“Còn một điều duy nhất, bác sĩ Thorne. Tôi hơi ngạc nhiên vì với tất cả bằng cấp cô có được, số năm hành nghề và thời gian chữa trị cho bệnh nhân, mà cô lại không dự đoán được chuyện đó sẽ đến.”

Alex bắt gặp ánh mắt điềm nhiên của người phụ nữ đó và nhận ra sự lạnh lẽo trong ánh nhìn truyền tới luồng cảm xúc hưng khởi dọc sống lưng của cô ta. Mắt họ chạm nhau một vài giây trước khi người thám tử nhún vai và bước ra khỏi căn phòng.

Alex nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng kín. Mặc dù cơn giận

vẫn còn rùng rục trong từng mạch máu nhưng nó được làm dịu lại bằng một âm mưu. Một điều cô ta chưa từng né tránh, chính là sự thử thách.

Khi kế hoạch bắt đầu hình thành trong đầu, Alex mỉm cười. Khi cánh cửa này khép lại, cánh cửa khác sẽ mở ra.

Shane Price đứng lùi lại khi cánh cửa mở ra. Một người đàn ông và một người phụ nữ bước ra ngoài và lên chiếc xe Golf.

Mặc dù giận dữ, nhưng tim Shane vẫn đập nhanh hơn khi nó bắt hình bóng cô thoáng qua khi đóng cửa. Cơ giận của nó tạm ngưng lại khi nó ngắm nhìn sự hoàn hảo của cô.

Cảm xúc bùng lên trong nó. Nó ghét cô, yêu cô, nó cần cô.

Đó không phải mong muốn nhục dục trong nó. Shane không cảm nhận được ham muốn nhục dục với bất kì ai. Năng lực đó trong nó đã bị phá hủy nhiều năm trước.

Điều nó khao khát chính là sự hoàn hảo ở cô, sự tinh khiết của cô. Cô ấy thực sự quá thuần khiết. Nó biết trong quãng thời gian hai người bên nhau rằng tóc cô có mùi dừa và rằng cô sử dụng sữa tắm mùi hoa nhài. Móng tay cô không sơn vẽ nhưng được cắt tỉa cẩn thận và gọn gàng. Áo quần cô luôn tươi tắn và diêm dúa.

Quần áo nó đang mang trên mình là những cái nó mặc từ khi rời Hardwich House lúc nửa đêm. Quần jean màu xanh sáng hiện cứng đờ vì bẩn. Hai đầu gối phủ đầy bụi bẩn vì những lần 'làm việc' ở phía sau một cơ sở chơi trò bingo vô chủ ở Cradly Heath. Mỗi lần nó chỉ chấp nhận được trả công một đồng năm bảng; chỉ vừa đủ để mua thức ăn.

Quần áo bẩn thỉu bên ngoài không phải là thứ khiến nó bận tâm. Cái chính là rác rưởi trong tâm hồn. Từng tế bào trong cơ thể nó đều bị vấy bẩn bởi quá khứ. Shane thường tưởng tượng ra

cảnh nó có thể được cắt bỏ từng phần từng phần cơ thể và rửa sạch chúng bằng nước và xà phòng. Nếu nó kì cọ đủ sạch, nó có thể lắp ghép chúng lại, sáng bóng và tươi mới.

Nhưng Alex đã lấy mất hi vọng đó của nó. Nó sẽ không bao giờ thoát khỏi những kí ức về bộ phận cơ thể của người chú va chạm bên trong cơ thể nó. Hay cảm giác buồn nôn phát ớn khi nhớ lại hành động vuốt nhẹ lên tóc nó và tiếng thì thầm thân mật đi cùng với những hành động đó. Những lời âu yếm thì thầm để lại cảm xúc tệ hại hơn những lần bị chà đạp rất nhiều.

Shane cảm thấy cơn buồn nôn tràn lên tận cổ khi kí ức lấn át tâm trí nó. Nó lao đến bên bệ đường và cúi xuống. Khẩu phần McDonalds khó nhọc mới kiếm được ụp xuống mặt phố.

Cơn thịnh nộ trở lại quá mạnh đến nỗi nó gần như cúi gập xuống mặt đất. Cho tới lần gặp cuối cùng của nó với Alex, vẫn còn chút hi vọng le lói rằng nó có thể xóa đi tất cả. Rằng bằng cách nào đó, ai đó cuối cùng cũng sẽ tìm ra cách để loại bỏ bụi bẩn khỏi người nó.

Nhưng trong lần đối thoại cuối cùng đó, cô ta đã cướp mất giấc mơ ấy khỏi nó. Cô ta đã lấy đi tất cả, và giờ cô ta phải trả giá.

Shane đưa ống tay áo lên quệt miệng để chùi đi nhớt dài còn vương lại. Nó đã biết cách để đột nhập. Một cửa sổ nhỏ trong phòng tắm vẫn luôn được hé mở.

Shane biết nó có thể luồn người qua khoảng trống nhỏ đó. Khi còn nhỏ nó rất giỏi thu người cho vừa những khoảng không gian hẹp. Để trốn.

Lần tới khi cô ta rời nhà, nó sẽ đột nhập vào nhà cô ta, nơi an toàn của cô ta, và rồi nó sẽ đợi.

“Ồ thôi nào, Bryant. Tại sao cô ta lại đồng ý làm chứng chống lại bệnh nhân của mình chứ?” Kim hỏi, khi hai người trở lại trong phòng họp của đội.

Bryant nhún vai đồng thời mở hộp cơm trưa. Anh liếc vào bên trong hộp cơm dù biết rằng chưa từng có lần nào nó khác đi: một quả táo, một bánh hamburger, một bánh mì phô mai và một chai nước Actimel.

“Lương tâm.”

Kim vẫn im lặng. Cô đoán rằng Bryant đã bị người phụ nữ lịch thiệp, hấp dẫn và nụ cười ve vãn của ả lừa dối. Và thậm chí Kim cũng phải thừa nhận rằng cá tính của ả có sự lôi cuốn nhất định, nhưng có vài điều không được phù hợp với ả cho lắm. Họ tới gặp một bác sĩ tâm thần để thu thập thông tin và đó là điều họ đã có, nhưng Kim không thể thôi cảm giác không dễ chịu rằng họ rời đi mang theo nhiều thông tin hơn mức họ cần.

Kim cũng cảm nhận thấy rằng bản năng tự nhiên phát hiện cảm xúc của cô đã bị tắt ngấm ngay khi họ bước chân vào phòng. Éo le thay, mặc dù thờ ơ với cảm xúc của chính bản thân, cô nhận thức rất rõ cảm xúc của mọi người xung quanh, vậy nhưng với Alex cô không cảm nhận được điều gì.

“Chúa ơi, sếp, cô có vấn đề gì thế? Cô ta đã trả lời những câu hỏi của chúng ta và sẵn sàng ra làm chứng. Thật vui đúng không?”

“Và anh chẳng may bị vẻ ngoài và mấy lời tán tỉnh của

nàng ta chế ngự ư?”

“Hoàn toàn không.” Bryant giữ miếng bánh sandwich bằng một tay còn tay kia cầm bút. “Rõ ràng, cô ta là người rất hấp dẫn, dù hơi mảnh khảnh theo tiêu chuẩn của tôi, nhưng cuối cùng tôi được biết xinh đẹp không hề trái luật. Ý tôi là, rõ ràng cô ta biết cô ta đang nói về chuyện gì. Những chứng chỉ đó không được photoshop mà ra.”

“Tôi không nói cô ta là kẻ gian lận...”

Bryant ném chiếc bút xuống bàn. “Vậy thì ý cô là gì, sếp? Người bác sĩ đó đã cho chúng ta biết mọi thứ chúng ta muốn nghe. Chúng ta biết rằng Ruth Willis không bị tâm thần và Phòng công tố Hoàng gia sẽ là bạn tốt nhất của chúng ta mãi mãi. Vụ này sẽ được xử ở tòa River Severn và sẽ được xử đúng. Mọi bằng chứng đều chặt chẽ vì thế tôi chẳng thấy có vấn đề gì.”

Kim lấy tay xoa xoa cằm. Mọi điều anh ấy nói đều đúng, nhưng điều đó không khiến cho mối bận tâm bút rút trong lòng cô tiêu tan.

“Và câu chuyện lúc cuối khi chúng ta ra về là sao?” Bryant hỏi.

“Chỉ là một chút quan sát thôi.”

“Cô ta là bác sĩ, có phải Chúa đâu. Làm sao cô ta biết Ruth dự định làm gì.”

Kim có thể cảm nhận sự căng thẳng trong Bryant được thể hiện ra bên ngoài. Áo khoác được cởi ra, cà vạt tháo lỏng và khuy áo sơ mi trên cũng được cởi ra.

Kim tiếp tục. “Cô ta là bác sĩ tâm thần mà. Cô ta chuyên về cách vận hành của trí não. Anh không nghĩ rằng cô ta hẳn đã biết có khả năng đó hay sao?”

Bryant ăn hết chiếc bánh sandwich đầu tiên và lau miệng.

“Không, tôi không nghĩ thế. Chúng ta được yêu cầu phải thu thập thông tin để buộc tội. Cô được thuyết phục rằng phải là tội giết người và mọi thứ chúng ta làm là xác nhận rằng cô đúng, nhưng cô vẫn muốn tìm hiểu sự đen tối trong mọi việc, một động cơ ngầm nếu ai đó muốn đưa tay giúp đỡ. Cả thế giới không tính toán gì hết và cũng không phải ác quỷ, thưa sếp.” Anh bật ra một tiếng thở dài. “Và nói vậy, tôi phải xuống căng-tin lấy chút gì để uống đây.”

Tới lúc anh quay trở lại, mọi chuyện giữa họ sẽ trở lại bình thường. Luôn là như thế.

Trong lúc đó cô muốn tự làm mình hài lòng bằng cách tìm kiếm trên Google. Cô đánh tên đầy đủ của người bác sĩ vào thanh tìm kiếm, kết quả tìm kiếm cho ra mười hai báo cáo. Cô bắt đầu đọc báo cáo ở trên cùng.

Mười phút sau, cô ghé thăm trang web thực hành của Alexandra Thorne, đọc các bài viết mà cô ta đã công bố, biết thông tin về công việc từ thiện của cô ta và được dẫn tới một số trang cô ta tình nguyện tư vấn trực tuyến.

Khi Bryant trở lại phòng mang theo cà phê, cô nhận ra rằng anh ấy đúng. Kết quả tìm kiếm không mang lại thông tin gì thêm. Đã tới lúc quên vụ này đi.

Chính là lúc này.

Kim xuống xe và cố gắng bỏ lại những lời nói của Woody trong lớp vải mũ bảo hiểm, nhưng chúng vẫn cứ vang lên bên tai cô. Dù trong bất cứ hoàn cảnh nào cô cũng không muốn đến gần hoặc nói chuyện với hai cô con gái của Dunn lần nữa. Nếu cô nhớ không nhầm, cô đã không đồng ý. Do cô đã không dứt khoát nên trên thực tế, không có giao kèo nào tồn tại cả.

Cô thậm chí còn không nói với Bryant cô đang đi đâu. Họ đã có đủ những cuộc cãi vã trong một ngày rồi.

Foldham House là công trình mới được xây dựng ở phía tây Công viên Victoria, Tipton. Được ghi chép trong cuốn Ngày khai huyền với cái tên Tibintone, đây là một trong những thị trấn công nghiệp nặng ở Black Country. Khu vực này từng được mệnh danh là ‘Venice của vùng Midlands’ bởi sự phong phú số lượng các kênh đào. Nhưng cũng giống như các thị trấn trong vùng khác, nơi đây những năm 1980 đã chứng kiến sự đóng cửa của rất nhiều nhà máy, thay vào đó là những khu dân cư được dựng lên.

Lối vào Foldham House là một cổng vòm mở rộng được làm bằng kính và gạch, còn có một kí hiệu đơn giản bằng vàng màu đen đề tên của nó. Kim biết cổng vào này dành cho những nạn nhân bị lạm dụng tình dục - những người đang trông chờ vào một cái kết cho tương lai mình. Những đứa trẻ ở đây hoặc là được đưa đến những cơ sở chăm sóc dài hạn hoặc được gửi trả lại quay về với bố mẹ hoặc thành viên trong gia đình chúng. Đây là nơi trung chuyển và thời gian lũ trẻ ở lại sẽ kéo dài từ vài ngày tới vài

tháng. Cơ quan dịch vụ xã hội sẽ quyết định thời điểm hoặc khả năng liệu đứa trẻ có thể được trả về với bố mẹ của chúng hay không.

Tiến vào khu nhà, Kim ngay lập tức bị bất ngờ bởi sự khác biệt so với những cơ sở chăm sóc khác. Lớp kính trên cổng vòm hấp thụ toàn bộ ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào.

Những bức vẽ của lũ trẻ được ghim lên bảng thông báo, nhiều tới mức lan ra cả mấy vách tường trống.

Những tấm kính cao đến thắt lưng để lộ một văn phòng phía sau khu vực tiếp đón. Một người phụ nữ đang cúi thấp người xuống ngăn dưới của tủ đựng hồ sơ.

Kim nhấn vào nút chú ý màu đỏ. Là chiếc mũi trên khuôn mặt cười.

Người phụ nữ nhảy lùi về phía sau tủ đựng hồ sơ và hướng về phía cô.

Kim lấy thẻ cảnh sát của mình đặt sát tấm kính.

Cô đoán người phụ nữ tầm ngoài 30 tuổi. Có lẽ cô ấy bắt đầu ca làm việc với một búi tóc gọn gàng nhưng đã trải qua một ngày không suôn sẻ cho lắm. Thân hình mảnh mai trong chiếc quần jean màu xanh nhạt, áo thun màu xanh lá cây cùng với áo khoác len đang trượt xuống khỏi vai trái của cô.

Sau khi kiểm tra thẻ cảnh sát, người phụ nữ bước ra khỏi văn phòng. Vài tiếng mở cửa vang lên sau đó, người phụ nữ đã đứng trước mặt cô.

“Tôi có thể giúp gì cô?”

“Thanh tra thám tử Kim Stone. Tôi muốn nói chuyện với hai đứa bé nhà Dunn.”

“Tôi là Elaine, tôi xin lỗi nhưng việc đó là không thể.”

Giọng không khó chịu nhưng kiên định, vững vàng.

Kim buộc phải nhớ rằng lúc này Bryant đang không ở bên cạnh cô cùng với cách cư xử lịch sự vô tận của anh ấy.

“Tôi hiểu việc này có chút trái với quy định nhưng tôi sẽ nói nhanh thôi... làm ơn.”

Elaine lắc đầu. “Xin thứ lỗi, tôi không thể để cô...”

“Tôi có thể nói chuyện với người nào khác không?” Kim hỏi, cắt lời cô ta. Chết tiệt, cô phải cố gắng.

Elaine liếc qua văn phòng, nơi có một người đàn ông đang ngồi.

Cô ta đặt hai ngón tay phải của mình lên môi. Người đàn ông gật đầu đáp lại cử chỉ hút thuốc đó.

“Đi theo tôi,” Elaine nói và hướng ra phía cửa. Kim đi theo cô ấy cho tới khi ra phía cạnh ngoài khu nhà và khuất tầm mắt.

Elaine lấy ra một bao thuốc lá và bật lửa từ trong túi áo khoác len. Cô ấy cho một điếu lên miệng và châm lửa.

Kim ngả người dựa vào bức tường phía sau. “Nhìn này, tôi biết việc này là rất bất thường nhưng vụ án đang có tiến triển, tôi thực sự cần phải nói chuyện với chúng... hoặc thậm chí một trong số chúng.”

“Chúng đều rất dễ bị tổn thương. Cô chưa được huấn luyện...”

“Ồ, thôi nào Elaine, giúp tôi đi. Đừng bắt tôi phải làm đúng qui trình yêu cầu rồi sẽ kết thúc khi mấy tên chuyên gia tâm lý cứng nhắc, hỉ mũi chưa sạch nói tôi không thể nói chuyện với bọn trẻ.”

Elaine mỉm cười. “Không có qui trình xin phép nào đâu. Tôi chính là chuyên gia tâm lý cứng nhắc, hỉ mũi chưa sạch và tôi đang nói với cô ngay lúc này rằng cô không thể nói chuyện với

chúng.”

Khỉ thật, Kim nghĩ, mẹo đó từng có tác dụng.

Kim quyết định thực hiện chiến thuật duy nhất mà cô biết. Thành thật.

“Được. Là thế này. Tôi không nghĩ rằng Leonard Dunn hành động một mình. Tôi nghĩ có ít nhất một người khác đã ở trong căn phòng đó, trong ít nhất một đoạn phim.”

Elaine nhắm mắt. “Khốn... kiếp...”

“Tôi cần chúng, Elaine. Tôi cần phải biết đó là ai, trường hợp nhẹ nhất, là chứng kiến hoặc, tệ hơn, cũng tham gia cùng.”

Elaine rút một điều thuốc khác.

“Cả hai đứa vẫn chưa thể tự mình nói ra lượng lớn thông tin như vậy đâu. Tôi thường xuyên nhận được những câu trả lời có và không, nhưng các câu hỏi cũng cần phải được diễn đạt đúng cách để nhận được đáp án.”

Đúng, Kim hiểu. Những kẻ lạm dụng tìm kiếm điểm dễ tổn thương nhất của nạn nhân và sử dụng chúng như lời đe dọa buộc nạn nhân phải giữ im lặng. Việc loại trừ sự hiện diện của những kẻ bạo hành sẽ không xóa bỏ được nỗi sợ hãi đó. Những mối đe dọa mà chúng tạo ra sẽ ám ảnh nạn nhân trong một thời gian rất dài.

Trả lời có hoặc không không kinh khủng bằng việc phải diễn tả đầy đủ. Trong tâm trí của những đứa trẻ ngây thơ, đó là cách giúp chúng tránh nguy hiểm từ việc nói ra sự thật.

“Vậy nên, tôi có thể nói chuyện với chúng chứ?”

Elaine rút ra điều thuốc cuối cùng, lắc đầu dứt khoát.

“Trừ khi cô được huấn luyện đủ bốn năm chỉ trong thời gian

ngủ hút thuốc của tôi, còn nếu không câu trả lời luôn là không được.”

“Ôi Chúa ơi, cô có nghe...”

“Tôi đã nghe mọi điều cô nói và tôi cũng mong muốn bất cứ kẻ nào liên quan sẽ bị bắt y hệt như cô mong muốn vậy.”

Kim nhìn cô ta và tin điều cô nói. Công việc của cô đã đủ tệ nhưng của Elaine lại ở một cấp độ hoàn toàn mới. Cô ấy được trả lương để quấy rầy và moi thông tin từ kí ức của những đứa trẻ bị hại. Nếu cô ấy hoàn thành tốt công việc, cô ấy sẽ được thưởng bởi những câu chuyện kinh khủng nhất mà người ta có thể tưởng tượng được. Kiểu giải thưởng như vậy đấy.

Chỉ một lần này, Kim chống lại bản năng tự nhiên của mình và im lặng.

“Tôi sẽ nói chuyện với lũ trẻ và cô có thể có mặt. Nhưng nếu cô tương tác với chúng bằng bất cứ phương thức nào, tôi sẽ kết thúc cuộc nói chuyện. Cô rõ chưa?”

Đây không phải cách hay. Kim muốn hỏi lũ trẻ những câu hỏi của mình theo cách riêng của mình, nhưng cô cảm nhận được, hoặc là qua cách này hoặc là không gì cả.

“Được. Tôi hiểu.”

“Tốt, có điều gì cô đặc biệt muốn tôi hỏi chúng không?”

Kim gật đầu và nói ra không hề do dự.

“Có, tôi muốn biết kẻ khác ở trong phòng kia có phải là mẹ chúng không?”

Kim mừng khi thấy hai đứa được giữ ở cùng một chỗ với nhau. Đây là vấn đề duy nhất cô hoài nghi trong những ngày trước khi lũ trẻ được trả về với mẹ chúng. Bằng việc Wendy Dunn không dính dáng gì tới vụ án, quyết định về việc đoàn tụ với gia đình sẽ sớm được đưa ra.

Căn phòng tuy nhỏ nhưng vẫn bố trí được hai chiếc giường đơn, tách biệt bởi chiếc bàn ở giữa. Một tủ quần áo nhỏ và bàn trang điểm - đó là toàn bộ đồ đạc bên trong. Kim phát hiện, căn phòng này còn xuềnh xoàng hơn nhiều so với căn phòng trước đây của cô khi còn nhỏ. Một từ đơn giản để miêu tả toàn bộ đồ dùng và trang trí trong căn phòng, chính là: thiết thực.

Mấy bức tường trắng được trang trí bằng một cây thường xuân xanh đỏ leo bò quanh phòng. Ga trải giường và gối là những nhân vật Disney chẳng hề ăn khớp với nhau.

Hai đứa đang ngồi trên sàn, giữa hai chiếc giường, cả hai đều đang mặc bộ áo liền quần. Của Daisy có hình chó đốm còn Louisa hình con cú. Không gian lan tỏa mùi xà bông và dầu gội từ mái tóc vừa mới gội của hai cô bé.

Bỗng dưng, trái tim Kim đau nhói. Trong một khoảng khắc rất ngắn trước khi Kim chú ý tới chúng, biểu cảm của Daisy là há hốc mồm và vui sướng khi trêu đùa em gái mình với chú gấu bông mặc quần soóc.

Khuôn mặt cô bé thôi cười nhưng lúc này Kim đã hiểu ra. Bất kể

Daisy đã trải qua cuộc sống kinh khủng như thế nào, cô bé đã quen. Và mặc cho nỗi sợ hãi, cô bé vẫn nhận biết được những người xung quanh mình, luôn không thay đổi: mẹ, bạn bè, vật sở hữu. Nhưng hiện tại tất cả mọi thứ đều bị thay thế bởi những người lạ và hàng loạt những câu hỏi liên tục bắt cô bé nhớ lại những kí ức đã qua.

Kim ghét việc mình phải gây thêm những nỗi đau cho cô bé.

“Chào các cô bé, các cháu đang chơi gì thế?” Elaine ngồi trên sàn và hỏi.

Kim nhận thấy cô ấy ngồi sát hai đứa trẻ nhưng không quá gần. Phải chắc chắn rằng khoảng cách giữa hai đứa trẻ nhỏ hơn so với khoảng cách giữa cô và chúng, kiên quyết ngồi bên ngoài vùng an toàn của chúng và không mang theo mối đe dọa nào.

Kim đứng ở trước cửa khi Daisy đưa ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô.

“Người này là bạn của chúng ta. Cứ coi như cô ấy không ở đây đi. Cô ấy sẽ không hỏi các cháu câu hỏi nào hoặc làm bất cứ việc gì khiến các cháu không thoải mái, vậy được chứ?”

Daisy nhìn đi chỗ khác, vẻ không tin. Kim không trách cô bé.

“Daisy, nếu có thể, ta chỉ muốn hỏi hai câu hỏi.”

Daisy liếc nhìn cô em gái đang nhìn tất cả mọi người trong phòng của mình.

“Cô bé ngoan, ta muốn cháu nhớ lại lúc cháu ở dưới tầng hầm.”

Kim để ý thấy vị chuyên gia tâm lí không hề gọi tên căn phòng một cách cụ thể hoặc dùng từ nào buộc cô bé phải nhớ lại. Daisy có thể tự do nhớ về những kí ức của mình.

Đứa trẻ chớp mắt dữ dội nhưng không có phản ứng nào. Con

gấu bông bị cô bé kẹp chặt trong tay.

“Bé ngoan, còn có ai khác ở trong căn phòng không?”

Daisy liếc nhìn em gái, không đáp.

“Mẹ cháu đã bao giờ xuống dưới tầng hầm chưa?”

Lại liếc nhìn em mình.

Khỉ thật, Kim nhận ra, đó là một lời hăm dọa. Tên chó chết đó đã đe dọa cô bé, rằng nếu cô bé dám nói ra sự thật, em gái cô bé sẽ không được yên. Và lúc này cô bé vẫn e sợ điều đó. Một người chị đang bảo vệ em gái mình. Kim hiểu điều đó. Cô cũng là chị, dù chỉ được sinh ra trước vài phút, nhưng cô phải bảo vệ Mikey bằng cuộc sống của mình.

Kim cảm thấy hi vọng tiêu tan. Không có gì lạ khi cô bé không nói, và Kim sẽ không ép nữa. Cô bước về phía trước và vỗ nhẹ vào vai Elaine. Đủ rồi. Cô sẽ không gây thêm đau đớn cho cô bé này nữa.

Lúc tay cô chạm vào vai Elaine, Daisy quay lại và nhìn cô trừng trừng khiến cô đứng sững lại.

Ánh mắt cầu khẩn, khuôn miệng căng thẳng. Daisy đang cố nói gì đó với cô.

Cô nhìn lại cô bé từ đầu đến chân và sự thật đơn giản đang lộ rõ mồn một trên mặt cô bé.

Kim cười nhẹ với cô bé và gật đầu. Cô hiểu rồi.

Cô nói từng từ hòa nhã. ‘Elaine, hỏi cô bé lại đi’.

Elaine quay lại nhìn cô.

“Làm ơn.”

Elaine quay lại về phía Daisy lúc này đang nhìn thẳng về phía

trước.

“Daisy, mẹ cháu đã từng ở dưới tầng hầm phải không?”

Đầu chú gấu bông ngoẹo từ bên này sang bên kia.

“Daisy, có một người đàn ông khác ở trong phòng cùng cháu và bố cháu phải không?”

Đầu chú gấu bông lại di chuyển từ đằng sau ra đằng trước.

“Daisy, người đàn ông đó cháu có quen phải không?”

Kim nín thở.

Chú gấu bông trả lời có.

Alex khởi động xe BMW khi cô ta nhìn thấy chiếc Gold màu đen phóng ra từ con phố nhỏ dẫn ra đường Wordsley. Qua theo dõi bí mật, cô ta phát hiện ra nữ thám tử đó chưa kết hôn và có con. Sự thực rằng người phụ nữ này có tổn thương về tâm lí, cô ta đã nhìn thấu trong buổi gặp mặt đầu tiên. Và dù cho thông tin này đã đủ để khơi gợi sự quan tâm của cô ta, cô ta vẫn cần nhiều hơn.

Vị thanh tra thám tử là một mối quan tâm lúc nhàn nhả trong khi chờ đợi tin tức về Barry. Và cô ta biết chắc rằng nó sẽ tới.

Cô ta chờ hai chiếc xe di chuyển ở phía trước để tạo khoảng cách giữa chúng.

Cô ta tìm ra mọi thông tin cần biết về cuộc sống và công việc của người nữ thám tử kia. Kimberley Stone biểu hiện xuất sắc trong công việc và thăng tiến nhanh chóng. Tỉ lệ phá án thành công của cô ấy đặc biệt cao, và mặc dù thiếu đi một vài kĩ năng xã hội, cô ấy khá được nể trọng.

Thứ Alex cần là những manh mối khác và biết rằng mọi thứ không tự dưng đến với mình, nhưng, cô ta buộc phải sáng tạo hơn một chút. Cách duy nhất để đẩy nhanh quá trình tìm hiểu này là đi theo người phụ nữ đó vào một chiều thứ bảy để xác định những việc cô ấy làm khi không phải là một thanh tra thám tử đạt nhiều thành tích trong công việc, chuyển đi hiện dẫn cô ta tới dừng bên ngoài một cửa hàng hoa ở Old Hill.

Kim bước ra khỏi cửa hàng với một bó hoa huệ tây và cầm

chương khiến Alex phải suy nghĩ. Vị thám tử không khiến cô ta ngạc nhiên bởi kiểu tặng hoa này.

Alex thả lỏng cần số. Vẫn còn một vài chiếc xe đằng sau lúc cô ta đi theo chiếc Golf qua hai hòn đảo hướng về phía ngoại ô Rowley Regis.

Căn bản chỉ có hai địa điểm có thể lui tới, một bệnh viện nhỏ và nghĩa trang Powke Lane. Một cuộc chạm mặt tình cờ với người theo dõi sẽ dễ dàng xảy ra khi tới địa điểm thứ hai.

Đúng như ý của Alex, chiếc xe Golf tiến vào nghĩa trang ở lối vào trực tiếp ngay khi ra khỏi đảo. Alex rời đi trước và hướng về phía bệnh viện để giữ khoảng cách giữa cô ta và vị nữ thám tử.

Cô ta lái xe vòng quanh bãi đậu xe bệnh viện rồi rời khỏi đó. Trong lúc chậm chậm xuống đường và lái dọc theo nghĩa trang, cô ta xác định vị trí mà chiếc Golf đang đỗ.

Cô ta dừng lại bên ngoài cổng vào và nhìn vào trong, lập tức phát hiện hình dáng một người mặc đồ đen đang đi bộ lên dốc. Alex đánh giá địa hình xung quanh và chọn một hàng bia mộ ở vị trí chính giữa nơi vị nữ thám tử hướng đến và chỗ chiếc Golf đang đậu. Hoàn hảo. Người phụ nữ đó buộc phải đi qua Alex trên đường lấy xe.

Cô ta chọn một phần mộ và đứng trước đó. Lớp đá cẩm thạch đen không bị che bởi hoa hay họa tiết trang trí nào, một dấu hiệu tốt cho thấy cô ta sẽ không bị quấy rầy bởi họ hàng thân thích của người đã khuất.

Cô ta không khỏi tò mò muốn biết câu chuyện của Kimberley Stone. Có sự xa cách trong đôi mắt đen tựa ma cà rồng của cô ấy. Alex có thể đoán được tính cách của một người sau khi chỉ quan

sát vài giây. May mà cô ta đã từng nghiên cứu rất cẩn thận về giao tiếp phi ngôn ngữ, chúng khá hữu ích khi người phụ nữ nói chuyện cực ít trong cuộc gặp mặt đầu tiên giữa họ. Cô ta không thể suy luận nhiều, nhưng một người với tính cách khép kín như vậy hẳn phải từng trải qua tổn thương, và nỗi đau về tinh thần khiến người phụ nữ này trở nên thú vị.

Alex biết mình cần phải vô cùng khéo léo khi đối đầu với vị nữ thám tử có trí thông minh mà cô ta tiên lượng được ở người này, nhưng cô ta cũng biết chắc rằng mình sẽ là người chiến thắng sau cùng. Luôn là như vậy.

Bóng người bắt đầu di chuyển, Alex tiến hành kế hoạch của mình. Cúi xuống, cô ta nhặt một viên đá cuội đặt vào trong giày phải của mình. Cô ta tính toán thời gian từ lúc cô ta bước ra khỏi dãy bia mộ, đi khắp khiêng lên dốc và gặp vị thám tử giữa đường. Alex mạo hiểm, cúi đầu.

“Bác sĩ Thorne?”

Alex ngẩng đầu lên và lưỡng lự một chút, giả bộ xác định vị trí người phụ nữ vừa cắt đứt dòng suy nghĩ của mình.

“Thanh tra thám tử, là tôi đây,” cô ta nói, vừa giơ tay ra.

Vị thám tra lắc nhẹ bàn tay đang duỗi ra của cô ta thật nhanh.

“Ruth thế nào rồi? Tôi có thể hỏi điều này chứ?”

Vị thám tử rút tay thật sâu vào túi quần jeans của cô ấy. Alex có cảm giác cô thám tử này đã lau sạch tay sau sự tiếp xúc vừa rồi giữa hai người lên lớp lót bên trong quần.

“Cô ấy bị buộc tội giết người, không được bảo lãnh.”

Alex cười buồn. “Vâng, tôi đã nghe tin này trên thời sự. Ý tôi là, cô ấy ổn chứ?”

“Hoảng sợ.”

Alex nhận ra, đây là một ca khó. Người phụ nữ này kín đáo hơn cô ta nghĩ. “Cô biết không, tôi đang nghĩ về những điều cô nói khi cô rời khỏi văn phòng của tôi.”

“Và?”

Không xin lỗi, không đổi ý. Không hề cố gắng giải thích cho những lời lẽ cay nghiệt hoặc giả bộ rằng họ hiểu sai ý nhau. Cô ta thích phong cách của người phụ nữ này.

Alex đổi chân, đau. Cô ta nhìn quanh và thấy một chiếc ghế băng cách đó mười bước chân. “Chúng ta ngồi một lát được không?” Cô ta hỏi, đi cà nhắc về hướng đó. “Tôi bị tẹo mắt cá chân hôm qua.”

Vị thám tử đi theo và ngồi ở phía đầu kia của chiếc ghế. Ngôn ngữ cơ thể cô ấy như đang hét lên ‘cố gắng hòa hợp’, đúng như phỏng đoán của Alex. Người ta sẽ nán lại lâu hơn nếu bạn khiến họ ngồi xuống. Đó là lí do vì sao mọi địa điểm gặp mặt đều được liên tưởng đến không gian như trong một quán cà phê.

“Tôi đã xem xét kỹ lưỡng một số ghi chép của mình để kiểm tra lại xem tôi có đã bỏ qua bất cứ manh mối nào trong buổi gặp mặt của chúng ta hay không. Tôi tìm kiếm những dấu hiệu cho ý định của cô ấy, nhưng không có gì cả. Ngoại trừ...”

Alex do dự, và lần đầu tiên, cô ta nhìn thấy sự quan tâm được nhen nhóm lên. “Ngoại trừ, có thể, lẽ ra tôi nên nhận ra lúc cô ấy không phản ứng nhanh như bình thường. Cô ấy không nỗ lực nhiều cho mục đích tiến lên phía trước, và mặc dù đây không phải một dạng điều trị sẽ mang lại hiệu quả trong một giai đoạn đặc thù, khi nhìn lại, tôi cho rằng có lẽ cô ấy có chút gì đó chống

lại quá trình này.”

“Ồ.”

Chết tiệt, người phụ nữ này khó chơi thật. Cô ta vô nhẹ đầu. “Cô có nghĩ tôi thất bại?”

Vị thám tử không nói gì.

“Tôi có thể giải thích về lập trường của mình không, hoặc vấn đề này cần phải giữ bí mật hoàn toàn với cô?”

Người phụ nữ nhún vai và tiếp tục chờ đợi. Trên thực tế, việc Kim chưa vội quay lại xe cho Alex biết rằng cô ấy vẫn còn nhiều điều tò mò muốn biết. Cô ấy còn ngồi lại đây là có lí do.

“Cộng đồng sức khỏe tinh thần không nhìn nhận những tổn thương về tinh thần theo cách của một người bình thường. Như bản thân cô, luôn cho rằng những người giống như Ruth có thể áp dụng liệu pháp chữa trị, và sẽ hoàn toàn khôi phục lại bình thường trong một khoảng thời gian dự kiến cụ thể: nạn nhân từ một vụ cưỡng hiếp mất bốn tháng, bệnh nhân rối loạn lưỡng cực mất mười tháng, nạn nhân lạm dụng tình dục mất hai năm. Đó không phải là một danh sách mua hàng.”

Alex tìm kiếm phản ứng từ vị thám tử trước những lời lẽ tác động từ cô ta nhưng không thấy gì. Chấn thương tâm lí của cô ấy nằm ở chỗ khác.

“Là một chuyên gia tâm thần học, tôi chấp nhận rằng mọi người đều có tổn thương. Về mặt tâm lí, một số trong chúng ta bị tổn thương trong một khoảng thời gian ngắn sau khi gặp thất bại.” Cô ta nhìn lại tấm bia mộ của ông cụ Anthur, dừng cảm xúc nén cảm xúc. “Và chúng ta tìm thấy cách hồi phục, không thể trở lại như bình thường, nhưng chữa lành tốt nhất có thể.”

“Phía đó là ai vậy?” Vị thám tử lên tiếng, không chút tế nhị, cũng không biện bạch cho câu hỏi trực tiếp của mình.

Alex thở dài. “Cô hẳn đã nhìn thấy những tấm ảnh trên bàn tôi. Đó là gia đình tôi, mất cách đây ba năm sau một vụ đụng xe.” Giọng Alex nghẹn ngào khi thốt ra những từ cuối. Cô ta có thể cảm nhận được sự khó chịu của người phụ nữ. Cô ta ngẩng đầu và nhìn về phía trước. “Nỗi buồn mang đến cho bạn những điều lạ lùng.” Alex cho là cô ta đã nhìn thấy sự phản ứng lại, cô ta tập trung vào nó. Bất kì phản ứng nào cũng kích thích thêm lòng ham muốn trong cô ta, cô ta có rất nhiều câu hỏi đã định sẵn trong đầu. “Tôi không nghĩ có ai từng thực sự chạm tới giới hạn của sự mất mát.”

Người phụ nữ không hề tỏ ra hăng hái nhưng Alex vẫn kiên nhẫn.

“Tôi mất chị gái khi còn rất nhỏ.”

Ồ, một sự tức giận dễ nhận ra. Lúc này, cuộc nói chuyện giữa họ đã có tiến triển. “Chúng tôi vô cùng thân thiết, gần như bạn tốt nhất của nhau. Nhưng chúng tôi chỉ được ở bên nhau có hai năm.”

Thật phát điên khi vị thám tử không hề có biểu hiện phản hồi hay động viên nào. Alex quyết định đưa ra một vài điểm chung giữa hai người.

“Sau khi chị ấy chết đuối, thói quen khi ngủ của tôi thay đổi trầm trọng. Tôi không bao giờ có thể ngủ quá ba đến bốn tiếng một đêm. Tôi đã được khám, xét nghiệm, tiêm và theo dõi. Đối với bệnh trạng của tôi, nó được gán với một tên gọi đẹp nhưng không có cách chữa.”

Thực ra, Alex ngủ ngon lành bảy tiếng mỗi đêm nhưng nhờ hàng tiếng đồng hồ đậu xe theo dõi bên ngoài căn nhà của người phụ nữ này, cô ta biết cô ấy không như vậy.

“Tôi xin lỗi. Tôi không nên nói tới những chuyện này. Chắc cô đang muốn trở về nhà cùng với gia đình rồi.”

Người phụ nữ bên cạnh cô nhún vai. Cô ấy không nói chuyện nhưng vẫn ngồi trên băng ghế.

Alex cười buồn và bồn chồn nghịch ngợm chiếc đai áo khoác của mình. “Dù là chuyên gia tâm thần cũng đôi khi cần được nói chuyện với ai đó. Sự mất mát thay đổi tất cả chúng ta. Tôi đã học được cách lấp đầy những khoảng thời gian dài trong ngày một cách hiệu quả. Tôi ghi chép, nghiên cứu, sử dụng Internet, nhưng đôi khi vẫn cảm thấy màn đêm sẽ không bao giờ kết thúc.”

Một cái gật đầu nhẹ. Mọi động thái, dù nhỏ, đều nói cho Alex điều gì đó.

Cô ta nhận thấy một biến chuyển nhỏ trong thái độ của người đối diện. Cô ấy nhẹ nhàng thu mình lại, như chiếc bánh sandwich lộ mình khi không còn lớp vỏ. Có thể cô chỉ cố gắng bảo vệ mình trước cơn gió buốt, nhưng Alex biết không phải.

Cô ta quyết liều mình để thành công.

“Tôi có thể hỏi ai...?”

“Rất vui khi được trò chuyện với cô, bác sĩ. Gặp lại cô sau nhé.”

Alex dõi theo vị thám tử sai bước về phía chiếc xe, ngồi vào trong chiếc Golf và phóng ra khỏi khu đất.

Cô ta cười nhẹ khi vút viên sỏi trong giày ra và hướng về phía con dốc. Hành động rút lui rời khỏi của người phụ nữ này cũng mang ý nghĩa như một cuộc trò chuyện dài. Alex nhận ra nhiều

điều và bắt đầu đánh giá đối thủ của cô ta.

Cô Thanh tra thám tử Kim Stone lạc lõng với xã hội. Cô ấy thiếu những lối xử sự mà nếu không tự nhiên có sẵn, có thể dễ dàng học hỏi chúng khi cần. Cô ấy là người có động lực và thông minh. Rất có thể cô ấy từng bị lạm dụng tình dục, nhưng chắc chắn cô ấy đã trải qua một bi kịch và mất mát. Cô ấy không thích tiếp xúc cơ thể và không hề quan tâm tới những người biết điều này.

Alex vươn tay chạm vào tấm bia mộ mà vị thám tử hướng tới lúc này. Cô ta đọc dòng đề tặng đơn giản trên đó và không giấu được sự thích thú của mình.

Giải những trò chơi ghép hình luôn cần thực hiện các giai đoạn mang tính phương pháp và hợp lí. Đầu tiên dùng sự đam mê để bắt đầu, và tiếp tục bằng cách hiểu được sự vĩ đại mà thách thức phía trước mang lại. Tiếp theo là tập trung cao độ để có tiến triển, cam kết đạt được mục tiêu cuối cùng.

Sau cùng, phần thú vị nhất: thời điểm mà tại đó mảnh ghép tiếp theo bạn gắn vào sẽ là công cụ để hoàn thành toàn bộ trò chơi.

Alex đọc lại phần thông tin được khắc vàng trên nền đỏ và biết được cô ta đã tìm ra miếng ghép quan trọng nhất của trò chơi xếp hình.

Chuông cửa vang lên, Kim chẳng cần hỏi xem ai bên ngoài, cô tháo sợi dây xích.

“Vợ tôi làm rất nhiều mì.” Bryant nhún vai. “Cô ấy cứ khẳng khẳng đòi vậy.”

Kim cười nhẹ. ‘Người Vợ’ gửi cho mọi người xung quanh những món ăn nhà làm mỗi tuần và có tính cách rộng lượng như chồng cô ấy vậy.

Kim nhớ một vài tháng trước khi Bryant cứu được một chú chó sục bò Staffordshire và bày con của nó trong một gian phòng tại điền trang Hollytree khét tiếng. Những chú chó con được cứu thoát khỏi cuộc sống tranh đấu với nhau, còn con mẹ, thoát khỏi số phận từ liên tục mang bầu đẻ con cho tới khi trở thành con mồi cho bọn buôn chó.

Gia đình Bryant đã nuôi dưỡng đàn chó con và đem lại cho chúng tổ ấm với gia đình và những người bạn, mẹ chúng cũng được nuôi dưỡng.

“Vậy, thực sự anh muốn nói gì?” Cô hỏi, với tay lấy chiếc cốc thứ hai.

“Ồ, tôi đang nghĩ...”

Cô vỗ trán. “Bryant, tôi đã nói với anh về hoạt động nguy hiểm.”

Anh thu lại ánh nhìn. “Kim, cô vừa kể chuyện cười sao?”

Cô nhún vai.

“Tôi nghĩ cô nên từ bỏ vụ Ruth Wilis. Cô có vẻ bị ám ảnh bởi bác

sĩ Thorne và vụ này chẳng mang lại điều gì tốt đẹp cho cô.”

“Ồ, vậy sao, thử đoán xem hôm nay tôi đã gặp ai nào?” Kim thận trọng không nói ra địa điểm. Vì một vài lí do, cuộc trò chuyện trước đó giữa cô và vị bác sĩ cứ lặp đi lặp lại liên tục trong đầu cô nhưng cô không chắc về nguyên nhân.

“Khiến tôi bất ngờ đi.”

“Bác sĩ Thorne. Cô ta hỏi Ruth thế nào rồi.”

Bryant nhún vai. “Như mong đợi của cô, tôi nghĩ vậy.”

“Hmmm...”

“Thế nào?”

“Tôi không rõ.”

“Cô không rõ cái gì?”

“Cô ta có khá nhiều điều để nói.”

“Về Ruth?”

“Không hẳn. Về bản thân cô ta nhiều hơn.”

“Về những chuyện gì?”

“Về chuyện gia đình cô ta qua đời, cô ta không thể ngủ được nhiều, cô ta có rất ít bạn bè...”

“Giờ hai cô trở thành bạn bè tốt của nhau?”

“Chỉ là có gì đó... là lạ.”

Bryant cười khẩy. “Thật buồn cười, từ phía cô.”

“Được thôi, quên nó đi.”

“Xin lỗi, tiếp tục đi, lạ như thế nào?”

Kim đang cố gắng tự mình giải quyết việc này. Có thể nếu cô coi Bryant như một cái màng hút âm thì có thể chuyện đó sẽ có ý nghĩa nào đó và sau đó cô có thể quên chuyện này đi.

“Những thứ cô ta nói đến, cách cô ta kể chúng. Những lời trần tình của cô ta nhưng lại giống như muốn tìm ra được thứ gì đó từ tôi. Anh có hiểu ý tôi không?”

“Không.”

“Tại sao cô ta lại nói cho tôi biết quá nhiều về bản thân mình?”

“Có thể cô chạm mặt cô ấy tại thời điểm cô ấy đang yếu lòng, cô ấy cảm thấy bị thu hút bởi cô.”

Kim thừa nhận điều này có thể xảy ra. Cuộc trò chuyện diễn ra ngay tại nghĩa trang.

“Ừ, nhưng tôi cảm thấy cuộc tán gẫu giúp ích cho tôi hơn là cho cô ta.”

“Cô ấy có hỏi cô câu nào không, dò hỏi về cuộc đời cô?”

“Không trực tiếp, nhưng...”

“Có thể cô ấy đang cảm thấy yếu lòng hoặc chỉ đơn giản là đang cố gắng kéo cô vào một cuộc tán gẫu?”

“Tôi cho là thế, nhưng...”

“Nghe này, Kim, con người gặp gỡ và trò chuyện. Họ nói về bản thân họ và sau đó cô nói về bản thân mình. Đó gọi là tạo dựng mối quan hệ. Thực tế, đối với loài khuyển, chuyện này dễ dàng hơn nhiều. Chúng chỉ cần ngửi nhau...”

“Đủ rồi.” Được, cô biết cô không thạo chuyện làm thân kết bạn, nhưng cô biết khi nào thì có chuyện gì đó không đúng.

“Tôi nghiêm túc mà. Cô có thể không biết nhưng đó là cách con người thông thường tìm hiểu về nhau. Họ trò chuyện. Trong một số ít trường hợp tôi từng nghe được, cuối cùng họ cũng trở thành bạn của nhau.”

Kim gạt bỏ điều này. “Có trường hợp khác.”

“Đương nhiên là có.”

“Có điều gì đó về cô ấy không... thật.”

“Như thế nào?”

Kim lục lại trí nhớ mình để tìm một ví dụ. “Anh đã bao giờ xem chương trình Giả mạo chưa?”

“Chương trình cho phép người tham gia tham dự một khóa học cấp tốc về lĩnh vực gì đó, như phẫu thuật não chẳng hạn, họ phải cố gắng học và đánh lừa các chuyên gia vào cuối chương trình?”

Kim gật đầu. “Tương tự như vậy. Như thể Alex đang diễn kịch thông qua những xúc cảm. Chúng được biểu lộ trên gương mặt cô ta nhưng không đâu khác nữa. Cô ta thể hiện chúng cùng một lúc và quăng dửng ở giữa lại không biểu lộ chút cảm xúc nào. Thật lạ lùng.”

“Kim, tôi nói điều này với niềm kính trọng vì cô là sếp của tôi, và tôi là người gần gũi nhất như một người bạn của cô...,” Bryant dừng lại, cố tìm sự cho phép được tiếp tục.

Việc không đáp trả chính là câu trả lời của cô ấy.

“...nhưng tôi không dám chắc rằng cô có phải là người giỏi phán đoán những biểu hiện phản ứng bằng cảm xúc của người khác hay không.”

Kim không cảm thấy bị xúc phạm bởi những lời nói của anh. Sự thật không khiến cô buồn lòng và cô phải thừa nhận rằng anh nói đúng.

“Tại sao cuộc trò chuyện đó vẫn làm cô buồn bực?”

Kim suy nghĩ một chốc. “Thực sự là tôi không biết.”

“Vậy hãy cứ mặc kệ nó đi. Cô sẽ không bao giờ gặp lại cô ta nên nó chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống của cô hết.”

Những lời tái cam đoan của Bryant không có hiệu quả. Còn một vấn đề bực mình nữa, bởi đây vẫn chưa phải lần chạm mặt cuối cùng giữa cô với Alexandra Thorne.

Lúc này khoảng gần 9 giờ. Alex đóng cửa trước lại sau lưng. Cả ngôi nhà hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Cô ta đi qua tiền sảnh hướng về phía bếp. Sau khi rời khỏi nghĩa trang, cô ta chạy thẳng tới cửa hàng Marks & Spencer và tìm mua một chai Chateau Lascombes 1996. Cô ta đã tìm thấy nó.

Alex đặt chai rượu lên mặt bàn bếp được lát bằng đá cẩm thạch, và dừng lại. Có điều gì đó không đúng. Ngay lập tức, cô ta ngửi thấy một mùi lạ. Cô ta nhìn quanh. Một mùi khó chịu lan tỏa khắp căn phòng. Cô ta hít thêm lần nữa nhưng không xác định được bất kì thứ gì đặc biệt. Chúng có mùi hôi hám và đang vây xung quanh cô ta.

“Trời ạ, có con gì đó chết ở đây sao?” Cô ta khẽ lẩm bẩm khi mở cánh cửa tủ lạnh kết hợp cao hơn 1,8m.

Ngăn dưới cùng còn nửa túi salad trộn cô ta mở lúc sáng. Không có sữa tươi bởi cô ta hiếm khi uống sữa, những thứ khác đều được đựng trong hộp kín.

Cô ta loay hoay đóng cánh cửa nặng nề lại. Cô ta sợ đến mức suýt rớt tim ra ngoài khi nhìn thấy hình dáng người đứng ngay trước mặt cô.

Bị bất ngờ, cô ta lùi về phía sau.

“Shane... cái gì...”

Shane túm lấy cánh tay đang giơ lên của Alex để ngăn hành động trốn tránh nó của cô ta. “Chào, bác sĩ. Chị nhớ tôi chứ?”

Alex cố gắng làm chậm lại hơi thở đang dồn dập và xác định vị trí của mình. Shane ở đây, trong nhà của cô ta. Cái quái gì đang diễn ra vậy? Shane thậm chí còn không tồn tại trong suy nghĩ của cô ta nữa.

Nó giữ lấy tay cô ta một cách kiên định, đôi mắt bình tĩnh và nghiêm túc.

Nó cao hơn cô đúng mười lăm xen-ti-mét. Nó tiến lại gần, một mùi hôi thối xộc vào lỗ mũi cô ta. Cơ buồn nôn cuộn lên từng đợt trong dạ dày. Đó là hỗn hợp giữa mùi cơ thể, mùi không khí ẩm thấp và mùi thức ăn ôi thiu.

Cô ta bịt miệng nhưng những thứ cô ta ăn trưa nay vẫn cứ ứ lên trên cổ họng.

Cô ta cố vùng ra nhưng tay nó vô cùng khỏe và cương quyết. “Shane, cậu đang làm cái quái gì ở đây vậy?”

Alex tự hỏi không biết sự run rẩy trong giọng nói của cô ta có rõ ràng như giọng Shane nói chuyện với cô ta hay không. Cô ta không hiểu nó đủ rõ để phán đoán được khả năng tối đa của nó. Nhưng cô ta đã từng kiểm soát nó một lần, cô ta có thể làm điều này lần nữa chứ?

“Tôi đến để trừng phạt cô, Alex.”

Alex nhẫn nhẹn. Biểu hiện của nó vô cùng lạnh lùng, không còn giống một cậu bé dễ bị tổn thương chút nào nữa. Shane nhìn giống một người đàn ông. Một người đàn ông thực sự.

Cô ta không nói gì. Cô ta không hề biết nó đang suy tính gì trong đầu. Cô ta cần nghĩ ra một chiến lược. Nếu cô ta có thể cầm được điện thoại di động của mình...

Khi ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu cô ta, thì Shane với cánh tay

còn lại của nó về phía túi xách của cô ta. Nó dốc ngược túi, những món đồ bên trong rơi ra bàn, sau đó nó cầm điện thoại di động của cô ta đút vào trong túi áo nó.

Shane dùng lực cánh tay đẩy cô ta về phía quầy bếp. Nó buông tay Alex và đặt hai tay hai bên người cô ta, giam cô ta vào chỗ đó.

Cô ta cân nhắc các phương án của mình. Cô ta có thể cố gắng lên gối và tấn công vào giữa hai chân nó với hi vọng nó sẽ ngã ra sàn. Nếu nó ngã, cô ta sẽ có đủ thời gian để chạy về phía cửa, mở then cài và dây xích, sau đó thoát ra. Sẽ thật tuyệt nếu thành công, nhưng sẽ không nếu cô ta không đủ sức mạnh sau hành động đó. Cô ta đã chứng kiến việc nó làm với Malcolm và nó đã giết ông chú bạo hành của mình bằng tay không.

Cô ta quyết định tìm cách tiếp cận khác.

Cô ta nén nỗi sợ hãi và cười ve vãn với nó. “Tôi đã rất nhớ cậu, Shane.”

Nó chậm chậm quay đầu lại, nhìn mặt và lộ ra biểu cảm chán ghét.

Một ý kiến dở. Cô ta nhanh chóng đổi ý và cố gắng nhìn thật thành khẩn. “Tôi thực sự có.”

Shane lắc đầu. “Mày là con khốn dối trá. Trước khi gặp mày, cuộc đời tao vẫn còn cơ hội. David cho tao một mái nhà và họ hiểu tao. Chúng tao đã từng là bạn bè. Nhưng giờ tao đánh mất. Tao mất mọi thứ vì mày.”

Cô ta cố giữ nhịp thở đều. Cô ta mở miệng.

“Đừng nói gì hết,” nó ra lệnh. “Mọi thứ được nói ra từ miệng mày đều nhằm nhí chết tiệt. Mày khiến tao tin rằng tao sẽ trở lại bình thường. Mày thuyết phục tao, rằng tao sẽ thanh thản và bình

an vô sự, nhưng ngay từ đầu mày đã biết rằng tao sẽ không.”

Những câu nói quá sâu sắc so với độ tuổi 23 khiến nó nhăn mày. “Và mày lợi dụng tao để làm hại Malcolm. Tao không biết vì sao mày làm thế nhưng tao đã khiến chú ấy quá tổn thương bởi vì mày. Tao nghĩ mày hủy hoại con người, Alex, sau đó bỏ đi không hề thương cảm. Nhưng lần này thì không.”

Tim Alex lồi một nhịp. Cô ta thậm chí còn chưa mừng tượng ra nó định giở trò gì với mình. Trong cuộc chiến bằng sức mạnh, nó chiếm thế thượng phong, nhưng trong sân chơi tâm lý, đó lại là một cuộc chiến hoàn toàn khác.

“Tao thực sự tin tưởng mày, mày biết đó. Tao xem mày là bạn, và giờ tao mất tất cả vì mày.”

Cô ta cố không nao núng, sợ sệt khi nó vươn tay phải chạm vào má cô ta. “Thật sạch sẽ, thật xinh đẹp, thật hoàn hảo.”

Làn da thô ráp của Shane tiếp xúc với da thịt Alex khiến cô ta phát điên lên nhưng cô ta vẫn gắng duy trì biểu cảm dễ chịu. Cô ta nhận ra sự thèm muốn trên gương mặt nó, giống như rất nhiều bệnh nhân khác của cô ta. Vẫn còn những thứ khiến nó thèm muốn, và khao khát có được.

Cô ta cần tiếp cận cậu chàng nhỏ bé này. Sự an toàn của cô ta phụ thuộc vào điều đó.

Cô ta đánh liều nhẹ chạm vào bàn tay trái của nó. Quai hàm nó căng bạnh ra nhưng nó không rút tay lại.

Rốt cuộc, cô ta cũng đã vạch ra kế hoạch cho mình. Cô ta nhỏ giọng thì thầm. “Tôi rất vui khi cậu tìm đến tôi, Shane.”

Nó nhìn chăm chăm vào cô ta.

Cô ta nhìn về hướng khác, nén chặt sợ hãi trong giọng nói của

mình, “Tôi đã tìm kiếm cậu rất vất vả. Tôi trở lại Nhà vào sáng sớm hôm sau để xem xem cậu có ổn không và David nói với tôi rằng cậu đã đi rồi. Tôi muốn nói xin lỗi vì đã gay gắt với cậu. Chỉ là tôi quá tức giận với những gì cậu đã làm với Malcolm.” Cô ta lắc đầu. “Tôi nghĩ chúng ta có sự kết nối. Tôi nghĩ tôi có thể giúp cậu.”

Dấu vết của sự do dự khiến trái tim đang đập rất nhanh của cô ta bình tĩnh lại. Cô ta tiếp tục. “Trong tất cả khoảng thời gian chúng ta ở cùng nhau, tôi nghĩ chúng ta đã có tiến triển. Tôi tưởng cậu tin tưởng tôi, nhưng khi chứng kiến tình trạng của Malcolm, như thể quãng thời gian chúng ta ở cạnh nhau chẳng có ý nghĩa gì cả vậy.”

Nó chậm rãi lắc đầu nhưng tay phải rời khỏi khuôn mặt cô ta, buông thõng xuống.

“Thôi nào, Shane. Cậu cũng nhận thấy điều đó. Giữa chúng ta là tình bạn. Tôi lẽ ra không nên nói những lời đã nói.” Cô ta nhìn xuống và lắc đầu. “Nó thật tàn nhẫn, thậm chí còn chẳng phải sự thật.”

“Cái gì không phải sự thật?”

“Rằng tôi không thể giúp được cậu.”

Hoàn toàn bối rối khiến khuôn mặt nó trở nên méo mó. “Nhưng cô đã nói...”

“Tôi biết tôi đã nói gì, Shane. Nhưng tôi đã sai lầm khi nói vậy. Chỉ bởi vì tôi đang giận cậu. Đương nhiên là tôi có thể giúp được cậu. Đó là lí do vì sao tôi tìm kiếm cậu trên khắp các con phố vào đêm ngày hôm sau.”

“Nhưng...”

Thế cân bằng đã chuyển đổi. Cô ta rời khỏi chỗ nó, quay đầu lại và chìa tay ra. Alex trở lại thế kiểm soát và chuyện này sẽ kết thúc theo hướng của cô ta.

“Hãy đi cùng tôi và bây giờ tôi sẽ lại bắt đầu giúp cậu.”

Shane đã trở về đúng vị trí nên có của mình.

Nguy hiểm đã qua. Có đủ chuyện hỗn loạn làm xao nhãng cơn thịnh nộ của nó. Chàng trai trẻ tuổi lại xuất hiện trở lại.

Alex dỗ ngọt nó tiến lên và dẫn nó vào phòng tư vấn.

“Tôi sẽ bật một ngọn đèn bàn, sẽ dễ chịu hơn.”

Cô ta vươn tay tới cạnh bàn và bật công tắc. Ở phía bên phải còn một nút bấm khác. Cô ta nhấn hai lần.

Căn phòng tràn ngập trong ánh sáng dịu nhẹ, thân mật. Cô ta dẫn Shane đến ghế dành cho bệnh nhân. Nó ngồi xuống.

Chỉ vài phút; toàn bộ mọi việc chỉ diễn ra trong từng đó thời gian. Quá trình giúp đỡ sắp diễn ra. Cô ta cần một cái kết cho trường hợp đặc biệt này và kế hoạch lúc này đã hiện rõ như pha lê trong đầu cô ta.

Cô ta cởi áo khoác và đặt nó trên chiếc bàn ở giữa hai người. “Cậu có muốn tôi bắt đầu giúp đỡ cậu không, Shane?” Cô ta hỏi, một cách lịch sự.

Nó không nói gì, chỉ đơn giản nhìn chăm chăm vào cô ta.

“Nếu cậu cho phép, tôi sẽ làm cho mọi việc biến mất. Chúng ta có thể bắt đầu ngay bây giờ, sau đó, tôi sẽ gọi điện cho David và cậu có thể trở về Hardwick House. Đó có phải là điều cậu muốn không?”

Nó nhìn đầy ngờ vực. “Tôi có thể ư?”

Cô ta gật đầu dứt khoát. “Tất nhiên cậu có thể. Cậu đã lựa chọn

rời đi. Căn phòng dành cho cậu vẫn còn ở đó.”

Nó nhìn cô ta không tin tưởng. “Chị có thể làm được điều đó sao?”

Cô ta mỉm cười đảm bảo. “Shane, tôi có thể làm bất cứ điều gì để giúp cậu. Chúng ta là bạn mà.”

Nét mặt quằn quại đau đớn, nó dùng hai tay ôm lấy đầu. “Ôi, chúa ơi, Alex. Tôi thực sự xin lỗi cho những hành động vừa rồi. Tôi nghĩ rằng tôi căm thù chị. Tôi tưởng rằng chị ghét tôi. Tôi còn cho rằng tôi quá bẩn thỉu đến nỗi thậm chí chị còn không thể đứng gần tôi.”

“Đừng ngốc nghếch như vậy,” cô ta nói, như thể nó mới chỉ năm tuổi đầu. “Bây giờ hãy nhắm mắt lại và chỉ tập trung vào lời nói của tôi thôi nhé.”

Nó ra ngồi lại ghế và nhắm hai mắt.

Cô ta xắn tay áo phải áo khoác. Không rời mắt khỏi hai mí mắt đã nhắm chặt của Shane, cô ta bắt đầu véo làn da chỗ khuỷu tay bằng tay trái của mình.

“Đầu tiên, hãy thả lỏng, đừng suy nghĩ gì cả. Tôi sẽ giúp những nỗi đau của cậu biến mất.”

Mặt nó thả lỏng, quai hàm dần ra. Alex mỉm cười, xắn tay áo bên trái. Cô ta tiếp tục nói chuyện với Shane bằng chất giọng bình thản, mềm mại trong khi ấn sâu móng tay vào làn da với sức lực mạnh nhất có thể. Cô ta vạch một đường lên cánh tay mình. Là một đường chéo với những vết da rách nhiều chỗ. Chúng nhìn tệ hơn thực tế.

“Cậu phải buông bỏ lòng căm thù trong cậu, Shane. Tôi sẽ giúp cậu quên đi quá khứ. Tôi sẽ giúp cậu cảm thấy trong sạch một

lần nữa.”

Cô ta hoàn toàn có thể làm thế nếu cô ta muốn, nhưng khi nhìn vào đồng hồ, cô ta nhận ra mình không còn thời gian nữa.

“Chị đang làm gì cánh tay mình vậy, Alex?”

Chết tiệt, cô ta rời mắt khỏi nó trong giây lát để nhìn đồng hồ.

Shane nhìn từ khuôn mặt tới hai cánh tay đỏ lừ, xây xát của cô ta. Nhận thức bắt đầu lóe lên trong mắt nó.

Tiếng gõ cửa vang lên. Alex đã chuẩn bị cho việc này. Báo động tấn công cá nhân bên cạnh bàn cô ta đã được bấm một lần trước đó, và nó mang lại hiệu quả hoàn hảo. Shane nhồm dậy, hướng về phía cánh cửa hướng ra tiền sảnh.

“Không sao đâu, Shane. Mặc nó đi, họ sẽ đi thôi.”

Cô ta thừa biết rằng họ sẽ không.

Shane có vẻ hoảng sợ. Nó nhìn chăm chú vào cánh tay phải của cô ta.

Alex đứng và đặt mình cách xa khỏi cánh cửa. “Sẽ ổn thôi. Họ sẽ...”

Tiếng động có người xông vào cửa trước nhà cắt ngang lời cô ta.

Shane nhìn về phía cô ta, bất ngờ và hoảng sợ. Cô ta xé toạc áo khoác, để lộ ra phần ngực của mình. Cô ta lắc lắc đầu khiến tóc mình rối tung lên và cấu véo, tạo những vết đỏ trên má.

Hai viên cảnh sát ngay lập tức tiến vào phòng, chứng kiến cảnh này.

“Cậu ta... cậu ta... cố cưỡng hiếp tôi,” cô ta khóc trước khi đôi chân cô ta lộ ra. Cô ta ngã dựa vào tường. Viên cảnh sát cao hơn lại gần để đỡ lấy cô ta.

Ánh nhìn chăm chăm của Shane bắn tới ba người bọn họ, không biết chuyện gì đang xảy ra. Nó thực sự quá thảm hại. Quá dễ dàng ngu ngốc tin rằng cô ta có ý giúp đỡ mình. Nó không bao giờ có đủ khả năng để đánh bại cô ta.

“Tôi không... tôi thề... tôi không...”

Viên cảnh sát cao hơn kiểm tra những vết xây xước trên cánh tay cô ta. “Đánh nó,” anh ta nói, đỡ Alex ngồi xuống. Đôi mắt Shane cố định trên người cô ta, biểu cảm của nó như thể một bức tranh hỗn loạn.

Alex cho nó thấy một nụ cười thách lợi.

Sự thực rằng mình sẽ bị nhốt vào tù một lần nữa hiện hữu trên khuôn mặt nó. Nó nhảy dựng lên khi bị còng hai tay lại.

“Không, làm ơn, tôi không thể... các người không hiểu... làm ơn... tôi không thể trở lại...”

Mọi hành vi bạo lực sau khi Shane bị kết tội, không còn nghi ngờ gì nữa, sẽ hủy bỏ lệnh tạm tha của nó và cô ta cần biết đối tượng đặc biệt này sẽ không bao giờ làm phiền cô ta một lần nữa.

“Nói với họ đi, Alex,” nó khóc, nước mắt chảy dài hai bên má. “Nói với họ, tôi không hề làm hại chị. Làm ơn, hãy nói với họ rằng tôi không thể quay lại.”

Alex xoa hai khuỷu tay, quay mặt đi.

“Tạm biệt, Shane,” cô ta thì thầm khi viên cảnh sát cao lớn tổng Shane vào trong xe ô tô.

Lúc đóng cửa xe, Kim vẫn không chắc lí do vì sao cô lại tới nơi này. Tất cả những gì cô biết là một khuôn mặt chứa đầy những thắc mắc cứ lờn vờn qua lại trước mắt cô.

Cô đi qua một cái cửa hai cánh và dừng lại ở bàn lễ tân. Một cô gái trẻ với mái tóc gây sốc màu hồng tiếp đón cô bằng một nụ cười.

“Tôi có thể giúp gì?”

Kim vẫn không chắc chắn phải trả lời sao. “Tôi chỉ muốn nhìn qua.”

Cô gái gật đầu và chỉ về phía một cái cửa hai cánh hướng khác. Kim bước tới, đi qua và các giác quan của cô bị tấn công. Một thứ mùi hỗn hợp giữa thuốc khử trùng, đồ ăn cho chó và phân. Những âm thanh lộn xộn chói tai của tiếng chó sủa cất lên khi tiếng chuông cửa vang lên lúc cô đẩy cửa bước vào.

Ngăn chuồng đầu tiên nhốt hai chú chó sục bò Staffordshire con; nhỏ, rắn chắc và chật chội. Kim không dừng bước. Cô đi qua rất nhiều chuồng nhốt với kích cỡ và giống khác nhau. Những vị khách duy nhất có mặt là một cặp vợ chồng trẻ đang cúi xuống và thì thầm với một chú Jack Russell đang cố thể hiện để gây ấn tượng. Cô tiếp tục đi xuống phía dưới tới ngăn chuồng cuối cùng; giống Siberia.

Chú chó nằm trong ổ của nó. Nó nhướng mắt lên nhưng vẫn nằm tại chỗ. Kim thề cô nhìn thấy dấu hiệu nó nhận ra cô.

“Ồ, đó là Barney,” một giọng nói cất lên từ đằng sau cô. Cô quay lại và nhìn thấy người phụ nữ trung tuổi đậm người với mái tóc hoa râm xoăn nhẹ. Bảng tên cho cô biết bà ấy tên là Pam. Bên dưới có ghi, ‘Tình nguyện viên’.

Kim không đáp lại và nhận ra Barney thậm chí còn không có thẻ tên trên cũi.

“Tội nghiệp,” người phụ nữ thở dài. “Nó thậm chí còn không thèm dậy và mừng ai. Như thể nó đã bỏ cuộc.”

Được đặt ở khu Siberia, không có thẻ tên, Kim không thể không băn khoăn ai mới là người vứt bỏ ai. Người phụ nữ tiếp tục nói.

“Chúng tôi khá may mắn khi tìm cho nó tổ ấm mới trước đó, tất cả chỉ có thế, nhưng hiện giờ thì không thể nữa. Nó có chút khó tính.”

“Tại sao?” Kim hỏi, nói câu đầu tiên.

“Nó không thích đám đông.” Được.

“Nó không thích trẻ con.” Được.

“Nhưng nó thích được yêu thương và nhặng xị.” Ừm, hai trong ba điều thì cũng không tệ quá.

“Tội nghiệp. Nó bị đối xử tàn tệ khi còn là một chú chó con, và bởi vì nó không chơi ngoan với lũ trẻ hoặc với những chú chó khác, nên nó bị trả lại không biết bao nhiêu lần. Vài người chủ của nó cũng cố gắng khiến nó trở nên tốt hơn. Có người còn thuê một người huấn luyện chó để cố giúp nó.”

Kim nhướn một bên mày. Một bác sĩ tâm thần yêu chó ư?

“Không cách nào hiệu quả. Trong vòng tám năm, nó đã từng chuyển đến rất nhiều gia đình. Nó có chút kì quặc, nhưng người ta cũng cố gắng giúp nó ổn hơn, rồi sau đó đều thất vọng. Không

có ai chấp nhận nó vì...”

“Tôi sẽ lấy nó,” Kim nói, làm chính cô ngạc nhiên cũng như người phụ nữ nói nhiều bên cạnh.

Barney ngẩng đầu, như thể muốn lặp lại câu nói tiếp theo của người phụ nữ đầy đà.

“Cô chắc chứ?”

Kim gật đầu. “Bây giờ thế nào?”

“Ồ, cô theo tôi, chúng ta tới quầy lễ tân và làm các thủ tục. Tôi chắc chắn chúng ta có thể có một chuyến thăm nhà trước.”

Kim quay lại hướng cô vừa tới. Cô đoán chúng rất khao khát có một chiếc cũi. Barney là chú chó duy nhất bị quây rào kín.

Sau hai lá đơn và khoản thanh toán qua thẻ trả trước, Barney ngồi ở hàng ghế sau xe cô với, cô thề rằng nó mang một vẻ mặt kinh ngạc sững sốt. Cô vẫn không hiểu vì sao cô lại đến đây gặp nó, và rồi đem nó về nhà cùng mình. Kim chỉ biết rằng hình ảnh nó bị dẫn đi mà không biết bị dẫn đi đâu cứ luôn quẩn quanh trong cô, và càng nghe người tình nguyện viên nói về tình trạng lạc lõng với xã hội của nó, những từ ngữ đó càng dội lên trong cô. Lời nói muốn đem lại một mái nhà cho nó của cô buột ra trước khi cô kịp rút lại.

Những nhân viên ở đây vô cùng bất ngờ, họ cho vào trong xe cô nào giường, đồ chơi, kẹo nhai bằng da sống và thức ăn cho chó đủ dùng trong hai tuần. Kim nghĩ họ rất hăng hái tống khứ nó đi và nếu cô có thể dám nuôi nó suốt đời, họ sẽ đồng ý.

“Được rồi, chàng trai, tới nơi rồi,” cô nói khi vừa dừng lại bên ngoài nhà của mình. Nó vẫn ngồi im tới khi cô mở cửa xe và nắm chặt dây dắt của nó. Cô dẫn nó vào nhà và tháo vòng xích ở cổ nó

ra. Khi cửa vừa đóng lại, nó hít ngửi khắp nơi trong phòng, đuôi ve vẩy.

Kim đứng dựa vào cửa. “Ôi chúa ơi, tôi vừa làm cái gì thế này?”

Nỗi hoang mang ào tới ngay lập tức. Nhà của cô đã bị xâm chiếm bởi một sinh vật sống khác. Cảm giác hối hận vì hành động đó trở nên rõ ràng trong cô. Cô chỉ vừa đủ khả năng chăm sóc cho bản thân với những nhu cầu cơ bản, không quan tâm những thứ khác. Cô ăn khi đói, ngủ khi cơ thể ra lệnh và rất hiếm khi rèn luyện thân thể một cách tự nguyện.

Cô chống lại bản năng muốn tổng chú chó trở lại xe và mang trả nó. Cô hiểu cảm giác đó. Cô hít một hơi thật sâu và tiến lên phía trước, chủ động nắm quyền kiểm soát.

“Được rồi, chàng trai.” Barney dừng những việc nó đang làm khi nghe thấy tiếng nói của cô. “Nếu chuyện này tốt đẹp, thì chúng ta cần có một vài quy tắc. Ừm... Ta không biết bây giờ những quy tắc đó ra sao nhưng đầu tiên là tuyệt đối không được trèo lên ghế sofa, hiểu chưa? Sàn gỗ, thảm trải nhà và giường của mày đều được. Còn sofa là của ta.”

Thật lạ, Kim cảm thấy tốt hơn, như được hiểu. Cô đi quanh nó để đi về phía bếp. Barney tiếp tục cuộc thăm dò của mình nhưng ít nhiệt tình hơn.

Pha cà phê xong, Kim ngồi xuống và nhìn nó đi tha thẩn quanh cô, đuôi nó ve vẩy một cách thỏa mãn. Cô dành một khoảnh khắc tự hỏi không biết nó đang nghĩ gì. Liệu nó có thực sự dễ dàng khi chuyển chỗ ở như vậy không hay đang cần trọng đề phòng? Liệu nó có hoài nghi rằng nó chỉ đang đi nghỉ, rời khỏi khu nhà cho chó và chắc chắn sẽ bị trả lại?

Barney lại gần và ngồi xuống bên cạnh bàn cà phê, ngược nhìn cô. Nó quay đầu, dò xét chiếc cốc, rồi sau đó lại quay ra nhìn chăm chăm vào cô. Cô không làm gì còn nó thì lặp đi lặp lại những hành động đó.

“Mày đang đùa ta sao, chó?”

Đuôi nó vụt đứng đưa chạm sàn nhà khi cô nói.

Cô cúi người về phía trước và nhúng một ngón tay nhỏ nhắn của cô vào cốc cà phê mát lạnh. Cái lưỡi ram ráp của nó liếm thứ chất lỏng đó rồi sau đó ngồi chờ. Kim cười, chỉ có cô mới chọn một chú chó thích cà phê giống cô vậy.

Cô rót một ít chất lỏng vào bát nước của nó và làm nguội bằng sữa. Lưỡi nó liếm láp cái bát cho tới khi cạn sạch. Nó ngẩng đầu, để lộ những sợi ria dính đầy kem.

Kim bật cười. “Không thêm nữa. Chó và cà phê không hợp nhau đâu.”

Cô mang chỗ đồ uống còn lại trở lại ghế sofa. Barney có thể đã nhận được thông điệp, nằm xuống sát chân cô, gần như chạm vào.

Cô ngả đầu ra sau lưng ghế sofa và nhắm mắt lại. Cô cần phải làm việc này. Cũng khó chịu như việc có một sinh vật sống khác đang cùng chia sẻ không gian, có gì đó thúc đẩy cô tiến về trung tâm chăm sóc chó đó. Ý nghĩ vứt bỏ nó một lần nữa khiến cô phát mệt.

Kim nhận thấy có chuyển động trên ghế sofa. Cô mở mắt và phát hiện chú chó đang ngồi ngay bên cạnh cô. Vẫn không chạm vào người cô.

“Barney, ta đã bảo mày...”

Chỉ bằng một động tác, tốc độ và sự khéo léo như một dải lụa, nó đã ngồi gọn trong vòng tay cô.

Được thôi, đã đến lúc phải chỉ cho chú chó cách thức duy trì mối quan hệ này. Sẽ có đồ ăn, nước uống, đồ chơi, một hoặc hai khúc xương, đi dạo buổi tối, nhưng chắc chắn là không phải việc này.

Khi cô vừa mở miệng, nó nhẹ nhàng dịch chuyển tới gần hơn, đặt đầu mình lên ngực phải của cô và nhìn sâu vào mắt cô. Ánh nhìn chăm chăm của nó tràn đầy nghi hoặc.

Bàn tay cô tìm đường đặt lên đầu chú chó, những ngón tay cô vuốt ve bộ lông mềm mại.

Nó thở dài và nhắm chặt mắt, Kim cũng vậy. Tuyệt, cô chắc chắn đã dạy nó rằng ai là chủ rồi mà.

Chuyển động nhịp nhàng khi vuốt ve bộ lông mềm của nó đưa cô vào trạng thái thư giãn.

Dần dần, cảm giác có một cơ thể nhỏ bé, ấm áp rúc vào mình gợi lên những kí ức có tác động mạnh mẽ, về một khoảng thời gian khác, nhiều năm về trước, của một thân thể nhỏ bé khác cũng ở bên cạnh cô kiếm tìm sự bảo vệ và dỗ dành.

Lần đầu tiên sau hai mươi tám năm, nước mắt chảy ra và lặng lẽ lăn dài trên hai má cô.

“Lạy chúa, Kev, bỏ nó đi,” Stacey nói, rẽ trái ra khỏi bãi đậu xe. “Nó giống như lòng bàn tay của anh vậy, nên vứt nó đi.”

Kev lơ cô và tiếp tục nhắn tin bằng điện thoại. “Biến đi, Stacey.”

Một nụ cười châm biếm xuất hiện trên khuôn mặt cậu ta trước khi cậu ta thành thạo dùng cả hai tay để nhắn tin.

Stacey dứt khoát không uống rượu để tỉnh táo lái xe đến nhà Dunn. Cô không cách nào tin tưởng Kev khi cậu ta lái xe trong tình trạng mất tập trung liên tục.

“Nếu tôi có một chú chim, tôi sẽ đặt tên nó là Dawson.” Cô quan sát.

“Stace, tôi không biết cô nghĩ cô biết gì, nhưng bất kể cô nghĩ cô biết gì thì cũng có chuyện của cô, hiểu chưa?”

Stacey nhún vai. Cô không cảm thấy bị xúc phạm khi cậu ta yêu cầu cô không được xen vào. Trên thực tế, cô hiếm khi cảm thấy bị xúc phạm. Cô đưa ra một ý kiến và cô không ngại dùng nó.

“Tôi biết anh đang gặp rắc rối, ranh con ạ.”

“Từ khi nào cuộc sống riêng tư của tôi trở thành đề tài bàn tán công cộng vậy?”

“Từ sau khi anh làm phiền tất cả chúng tôi để có được lời khuyên trong lần gần đây nhất cô ấy bắt gặp anh ngoại tình.”

Mặc dù điện thoại của cậu ta đang ở chế độ im lặng, nhưng cô vẫn nghe thấy tiếng rung nhẹ khi có tin nhắn đến.

“Tôi sẽ tiếp tục cuộc nói chuyện cho tới khi anh cắt điện thoại

vào túi.”

“Ý cô là bài hát của tôi làm cô khó chịu?”

“Đúng, tôi muốn nhắc lại, tôi đưa ra ý kiến và nó khắc ghi trong não anh.”

Cậu ta gửi thêm một tin nhắn.

“Anh sắp bị bắt gặp lần nữa rồi. Thật tốt khi cô ấy không làm việc cùng văn phòng với chúng ta.”

“Cô đang nói về vấn đề gì vậy, Stacey?” Cậu ta hỏi, những ngón tay dừng lại trên bàn phím.

“Tất cả chúng tôi đều biết anh đang nói dối, Kev. Anh là một gã khốn tự mãn nhất mọi thời đại nhưng bình thường anh có chút đáng yêu. Nhưng không phải bây giờ. Tôi thực sự không thích anh chút nào. Và anh sắp làm cho sếp không chịu nổi được nữa.”

Bất đắc dĩ, cậu ta ném điện thoại đi.

“A, mạng yếu sao, Kev?”

Cậu ta nhìn chăm chăm phía trước.

Stacey lắc đầu. Dù có tự nhận thức được hay không, thì cậu ta cũng lo sợ bị sếp phát giác nhiều hơn sợ vợ biết.

“Nhắc lại cho tôi, tại sao chúng ta lại đến nhà Dunn?” Cô hỏi.

“Hiện trường đã được khám nghiệm lần hai và sếp muốn chúng ta đến để hoàn thành.”

Stacey biết rằng đội công nghệ lại được cử đến để tìm kiếm các bằng chứng pháp y sau khi phát hiện ra khả năng có người thứ hai trong phòng khi Dunn lạm dụng con gái hắn.

“Bây giờ, tôi biết đây là lần đầu tiên cô làm việc với pháp y nhưng cô sẽ không làm tôi phải xấu hổ, đúng không? Ý tôi là, nó

không giống trò chơi điện tử, mà là người thật!”

“Ồ, Kev, tôi nghĩ tôi thích anh cứ nhắn tin bằng điện thoại thì hơn,” cô nói. Việc cô nghiện chơi trò World of Warcraft luôn là nguồn tiêu khiển của cậu ta.

“Đậu xe ở ngay đây đi, phía bên trái,” cậu ta nói, tháo dây an toàn.

“Tôi là một thám tử, Kev. Chiếc xe tải trắng to có vẻ sắp rời đi.”

“Thông minh đấy,” cậu ta nói, bước ra khỏi xe.

Cô khóa cửa xe và đi theo Dawson vào trong căn nhà. Nhịp tim cô tăng nhẹ. Cậu ta không biết rằng mình đúng.

Kể từ khi gia nhập đội cảnh sát điều tra mười tám tháng trước, chỗ ở của Stacey là văn phòng. Sếp và Bryant thường hành động cùng nhau. Dawson thường được cử ra ngoài một mình, còn cô thì làm bạn với máy tính.

Trong một khoảng thời gian ngắn, cô đã rất bực bội, nhưng cuối cùng cô thấy yêu công việc tìm kiếm thông tin và bằng chứng giúp đỡ các đồng nghiệp trong đội.

Và hiện tại, sếp làm một việc khiến cô bối rối và đẩy cô ra ngoài vùng an toàn. Vì thế, theo một cách nào đó, Dawson đã đúng. Cô không dám chắc phải hành động như thế nào và điều khiến cô đau lòng tương tự là phải nghe theo sự dẫn dắt của cậu ta. Vào lúc này.

Không có hoạt động nào trong phòng khách khi họ rảo bước qua ngôi nhà. Cô bước xuống tầng hầm. Ba người mặc áo trắng đang ở đó.

“Tất cả đã xong rồi chứ, Trish?” Dawson hỏi người ở giữa.

Stacey không bao giờ nghĩ hình dáng đó là một phụ nữ. Cô ta

kéo chiếc mũ trùm đầu màu trắng ra sau để lộ cái đầu được cạo sạch và hình xăm hoa hồng đằng sau tai trái.

“Trish, đây là Stacey, Stacey, đây là Trish,” Dawson giới thiệu. Trish dành cho cô một nụ cười mỉm. Stacey gật đầu đáp lại.

Dawson gặp giám định viên. “Vậy cô đã tìm thấy những gì?”

Trish di chuyển sang bên trái. “Cái bóng trong cảnh quay ở đây,” cô đứng cạnh cái tủ quần áo nói. “Máy quay được đặt ở vị trí này, và đèn chiếu ở đây.”

Stacey đi theo người phụ nữ bởi cô ấy xem mình như người đứng mũi chịu sào.

“Vì vậy, dựa vào phân tích toán học và cảm nhận chung, đối tượng của chúng ta đã đứng ở ngay chỗ đó. Nơi cô đang đứng ấy, Stacey.”

“Ôi, chết tiệt,” cô giật thót, như thể đang đứng trên than nóng.

Trish mỉm cười nhìn về vị trí của cô. “Không sao, anh ta giờ không còn ở đó.”

Stacey cảm thấy mặt mình nóng lên. Cô thật cảm tạ khi da mặt cô không để lộ điều đó.

“Đưa tôi cái đèn, Mo,” Trish bảo một giám định viên khác.

Chiếc đèn hồng ngoại được đặt lên tay cô như con dao phẫu thuật trong phòng mổ.

Mo ngay lập tức đi về phía công tắc, tắt đèn và căn phòng hoàn toàn chìm trong bóng tối. Ánh sáng xanh rọi trên mặt đất. Stacey biết rằng nguồn ánh sáng pháp y là công cụ tốt nhất để phát hiện ra dịch cơ thể: tinh dịch, dịch âm đạo và nước bọt, tất cả chúng đều có tính huỳnh quang tự nhiên. Từ kiến thức căn bản của cô, nó cũng có thể phát hiện dấu vân tay, tóc, sợi vải và dấu giày.

Trish bước lên trước và đánh dấu khu vực. Một vùng nước nhỏ, không thể quan sát bằng mắt thường, lúc này hiện rõ ràng trên mặt bê tông.

“A... chết tiệt,” Kev kêu lên kinh tởm. Dấu vết không cần giải thích thêm.

Stacey bước lùi về sau và suýt ngã bởi xung quanh cô đầy những vật cản. Đúng, cô đã xem ảnh chụp. Cũng đã xem đoạn phim. Lúc này cô đang đứng trong căn phòng nơi một bé gái 8 tuổi bị tước đi tuổi thơ của mình mãi mãi. Daisy Dunn đã đứng giữa căn phòng, sợ hãi và cô đơn, run rẩy, hoảng loạn.

Stacey cảm thấy mắt mình ướt nhòa. Khi có ánh sáng trở lại, cô lùi lại hai bước, hạ thấp thân mình ngồi xuống.

Một bóng người xuất hiện bên trên cô. “Lần đầu phải không?” Trish kín đáo hỏi.

Stacey gật đầu, cảm thấy không tin tưởng bản thân để có thể nói ra.

“Sẽ rất khó khăn đấy. Nhưng đừng bao giờ để mất sự kết nối đó. Nó sẽ giúp cô nhiều trong công việc đó.”

“Cảm ơn cô.” Stacey đáp, nén hai dòng nước mắt chảy dài.

Trish chạm nhẹ lên vai cô. “Dù sao đi nữa, tôi cũng có một món quà nhỏ.”

Cô ấy cầm một túi nhỏ từ khay chứng cứ trên bàn lên. Đã được bỏ vào túi, gắn lại và dán nhãn gọn gàng.

“Tôi tìm được một sợi lông mu’.

“Sếp, cô biết mà, cô đang làm khá tốt ở đó,” Bryant nói, khi họ rời khỏi Tòa án hạt Dudley.

Kim nhún vai xem nhẹ lời khen. Không giống những cảnh sát khác, cô không bao giờ sợ những ngày hầu tòa không tránh khỏi. Cô chưa từng nói dối khi làm chứng trước tòa hay thậm chí phóng đại sự thật, vì thế cô không có gì phải sợ.

Luật sư bào chữa là Justin Higgs-Clayton, một tên chó săn nhiều sự - kẻ đã kiếm được ngôi nhà bốn phòng ngủ, ba phòng tắm, một gara ô tô kếp từ những món tiền hậu hĩnh sau khi bào chữa những vụ gian lận nghiêm trọng.

Cô nhận được đơn khiếu nại từ gần mười hai tháng trước và đã thực hiện điều tra một vụ chống lại thân chủ của hắn. Người đàn ông bị nghi ngờ sử dụng thẻ tín dụng giả dưới danh tính của tổ chức từ thiện AIDS nơi anh ta làm việc và ăn trộm được tròn hai trăm nghìn đô.

Chính người luật sư biện hộ này biết khi nào vụ án trở nên nghiêm trọng, để chuyển hướng tập trung sang tiến trình điều tra của cảnh sát, với nỗ lực tìm ra lỗ hổng hòng lách luật một cách chuyên nghiệp.

“Cô có mang theo cuốn Luật cảnh sát và chứng cứ hình sự không?” Bryant hỏi cô.

Luật Cảnh sát và chứng cứ hình sự năm 1984 đưa ra mọi quy định và nguyên tắc hành xử cho lực lượng cảnh sát.

“Không, nhưng tôi nghĩ gã luật sư có.”

“Cô cá gì?”

“Sẽ bị kết là có tội.” Kim biết khi cô hoàn thành mọi việc cô có thể đảm bảo rằng những kẻ có tội sẽ phải vào tù. Câu đố của cô đã được giải trong vụ án gian lận. Nhưng trong vụ của Dunn, cô không chắc chắn điều đó.

“Rẽ vào đây,” cô nói khi họ đi qua quán rượu Brewers Wharf nằm ở rìa khu phức hợp Waterfront. Đó là nơi tập trung các quán bar, nhà hàng và văn phòng được xây dựng trên dòng kênh. Địa điểm này trước đó từng là khu liên hiệp thép Round Oak nổi tiếng, thuê 3.000 nhân công trong giai đoạn hưng thịnh và 1.200 người tại thời điểm đóng cửa năm 1982.

“Cô muốn uống gì à, thưa sếp?”

“Tôi muốn một ly cà phê. Anh mời.”

Bryant lầm bầm và đỗ xe. Quán rượu đang trong lúc yên tĩnh giữa buổi chiều sau giờ ăn trưa và trước khi mọi người tan làm.

Kim chọn một bàn cạnh cửa sổ, trông về phía cây cầu sắt đen trắng bắc qua con kênh.

Bryant đặt hai cốc cà phê lên bàn. “Cô biết không, sếp. Tôi phát hiện ra rằng, sau từng đó thời gian làm cùng nhau tôi chưa từng thấy cô động đến một ngụm rượu nào bao giờ.”

“Đó là bởi vì tôi không uống, Bryant.”

Anh ngả người về phía trước, tò mò. “Thậm chí một ly rượu vang nhân dịp đặc biệt cũng không?”

Cô lắc đầu.

“Uống dịp Giáng sinh?”

Cô cụp mắt. Anh biết cô ghét Giáng sinh.

“Thôi, được rồi. Vậy cô chưa từng ném thử rượu sao?”

“Tôi không nói vậy.”

“Vậy là cô không thích mùi vị của nó?”

“Không, cũng không phải. Bỏ qua chuyện đó đi.”

Anh kéo ghế lại gần. “Ồ không, tôi không làm được. Ngay khi cô muốn tôi không nói tiếp chủ đề nào đó có nghĩa là chủ đề đó cần được nói tới.”

Tuyệt, cô đã bị cuốn vào câu chuyện. “Thực ra, tôi có uống tới lần thứ hai. Tôi không thích mùi vị của nó.”

Bryant xoa cằm. “Không, tôi không tin.”

“Bỏ đi, Bryant.” Thịnh thoảng anh không chịu từ bỏ. Chỉ có anh mới có thể dồn ép cô như vậy.

“Có thể là vì cô không muốn mình biến thành kẻ ngốc bởi khả năng kiềm chế của cô không được tốt. Cô có thể trở thành kẻ nghiện rượu.” Anh ngừng lại. “Cô nghiện rượu à?”

“Không, tôi không.”

“Thế sao cô chưa từng nhấp một chút?”

Kim quay lại đối mặt với anh và buộc anh phải nhìn vào mắt cô. “Bởi vì nếu tôi bắt đầu, tôi sẽ không bao giờ ngừng lại được.”

Chết tiệt, cô đã không định nói vậy.

Cô quay đi nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Vào cái đêm bia mộ Mikey được dựng lên, cô đã trừng phạt bản thân bằng một chai vodka lớn và một chai Coke nhỏ.

Men say cho cô kí ức về sự lãng quên. Trong mấy tiếng đồng hồ, nỗi đau và sự mất mát đều tan biến, tâm trí cô như thoát khỏi cảm giác tội lỗi và lòng căm thù. Kim không dám đi đến nơi hạnh

phúc đó một lần nữa, vì cô sợ mình có thể không bao giờ trở lại được nữa.

“Bánh mì gà?” Một người đàn ông dò hỏi, tay đang bưng hai đĩa trên cao.

Bryant gật đầu và cảm ơn ông ta.

“Bryant,” cô cầu nhàu.

“Cô không ăn sáng và chúng ta đã ở tòa sáu tiếng, vì thế tôi biết cô chưa ăn gì.”

“Anh cần phải thôi hành xử như mẹ của tôi đi.”

“Được thôi, hãy bắt đầu tự chăm sóc bản thân và tôi sẽ không phải vậy nữa. Giờ thì cô đang nghĩ gì?”

Kim nhìn anh cắn phần đuôi giòn tan của chiếc bánh mì rồi bắt chước theo, ngạc nhiên trước sức ảnh hưởng của tình bạn. Nó giống như một sợi dây đàn hồi, có lúc kéo dài hết giới hạn, căng lên và sau đó bật lại, trở về đúng vị trí ban đầu.

“Tôi vẫn cảm thấy day dứt về vụ của Ruth Willis.”

“Chết tiệt. Việc riêng sao, thưa sếp?”

“Sao vậy?”

“Rõ ràng cô đã không dành nhiều thời gian cho Alex Thorne. Cô không thích cô ấy, có phải cô luôn có cái nhìn tiêu cực về cô ấy?”

Kim cũng tự hỏi bản thân câu hỏi tương tự, nhưng Bryant đã sai một điều. Cô không phải không thích bác sĩ, mà là không có bất kì cảm xúc nào cả.

“Trực giác của tôi đang cố muốn nói với tôi điều gì đó.”

“Thường thì tôi tôn trọng trực giác của cô nhất, nhưng tôi nghĩ nhân dịp này có thể nó đã bị nhiễu rồi.”

Kim định mở miệng nói, nhưng rồi lại thôi. Cô cắn một miếng bánh khác trong khi Bryant đã ăn xong.

“Sếp, tôi thực sự rất tò mò, trên áo khoác của cô có lông chó gớm ghiếc hay cái gì vậy?”

Cuộc trò chuyện trước đó đã kết thúc. Kim biết, nếu cô muốn đào sâu vấn đề để tìm ra những điều khiến cô phiền muộn về bác sĩ Thorne, cô sẽ phải làm việc đó một mình.

“Được rồi anh em, cập nhật thông tin về vụ Dunn, Dawson?”

“Mẫu tinh dịch và sợi lông mu đã được đưa đi xét nghiệm. Vẫn đang chờ kết quả.”

Kim gật đầu. Có ích, nhưng chỉ đến khi họ tìm ra kẻ tình nghi.

“Cho đến nay, tôi đã nói chuyện với hầu hết đồng nghiệp của hắn. Có vẻ không thể ép buộc người quản lí của Leonard Dunn. Nơi làm việc cuối cùng là chi nhánh của chuỗi phụ tùng ô tô ở Kidderminster. Tôi đã đến hai lần nhưng người quản lí không ở đó.”

Kim quay về phía Bryant. “Ghi lại đi.”

Dawson tiếp tục. “Tôi đã nói chuyện với tất cả các thành viên trong gia đình hắn, và hầu hết nhà Wendy. Không gì ngoài việc ghé thăm Leonard Dunn. Anh trai hắn bảo vệ dữ quá và không cho phép tôi vào nhà. Nhưng anh ta đã thể hiện thái độ rõ ràng ngay trước cửa nhà.”

Kim quay sang Bryant. Anh đang ghi lại.

“Tập trung vào hàng xóm xung quanh, Kev. Tôi muốn biết mọi chuyện về những vị khách đến ngôi nhà. Hãy kiếm một chỗ do thám kín đáo gần đây và tự thưởng cho mình một cốc trà đi.”

“Còn Stace?” Kim hỏi.

“Không có tin nhắn mới trên Facebook từ khi bị bắt giữ. Có mười chín người đã hủy kết bạn và chặn tài khoản hắn. Tôi sẽ điều tra những tài khoản hắn đã bỏ đi để xem liệu có thông tin

nào hữu ích không.”

Trong góc, Kim thấy Dawson lôi điện thoại ra khỏi túi và quay lưng lại với cô.

Bryant ho to và Stacey đá cái bàn gỗ giữa họ.

Kim giơ tay ra dấu im lặng, khoanh tay trước ngực... và chờ đợi.

Căn phòng tĩnh lặng trong gần một phút khi Dawson quay lưng về phía các cộng sự.

“Cậu đang ở cùng chúng tôi sao, Dawson?” Cô hỏi.

Với sáu con mắt không khoan nhượng nhìn chăm chăm vào mình, mặt cậu ta đỏ bừng ngay lập tức.

“Tôi xin lỗi, thưa sếp, là bố vợ tôi. Ông ấy...”

“Kev, thôi đi. Đừng khiến bản thân càng thêm hổ thẹn. Cuộc nói chuyện tiếp theo của chúng ta sẽ rất khác biệt. Tôi sẽ không cảnh cáo cậu thêm lần nào nữa. Rõ chưa?”

Cậu ta gật đầu và nhìn chăm chăm về phía trước.

“Tốt, được rồi, mọi người hãy làm việc của mình đi.”

Dawson là người đầu tiên bước ra cửa.

Kim vẫn ngồi ghế mọi khi cô vẫn ngồi nhưng ném chìa khóa xe của cô cho Bryant.

Anh nhìn cô và sau đó là Stacey.

“À. Bryant, biến khỏi đây ngay đi,” anh tự nói với mình.

Kim mỉm cười khi anh đi lướt nhanh qua cô.

“Stacey, đừng quá lo lắng,” Kim nói với nụ cười trên môi, khi chỉ còn lại hai người. “Cô không làm gì sai cả.”

Và đó là sự thật. Cảnh sát điều tra tập sự hiếm khi làm gì sai.

“Tôi cần cô làm vài thứ cho tôi. Chỉ là để đầu óc tôi có thể thoải

mái một chút. Cô có thể điều tra một chút về vị bác sĩ không?”

“Ý cô là bác sĩ Thorne?”

Kim gật đầu. Nó không phải là một mệnh lệnh chính thức.

“Đặc biệt điều tra về điều gì?”

Kim nghĩ một chút. “Ừm, tôi muốn biết em gái cô ta chết như thế nào.”

Kim lái chiếc Golf dừng lại trước kho phụ tùng ô tô. Bryant đang nghỉ ngơi và kiểm tra chỗ bị thương.

“Trời ạ, sắp, tôi rất ghét khi cô lái với tốc độ có thể bắt kịp tốc độ suy nghĩ của não.”

“Một chút chấn thương chẳng làm hại ai,” cô nói và ra khỏi xe trước khi anh kịp phản ứng lại.

Cổng vào ngôi nhà là loại một cánh, dạng đẩy bằng kính nặng nề, dẫn tới quây lễ tân nhỏ. Khu vực này khá sạch sẽ và gọn gàng với một chiếc bàn cao ngang bụng cô. Chiếc ghế sofa hai chỗ ngồi bằng da được kê bên phải bàn.

“Um... ngồi đi,” Bryant nói.

Đó là mùi mà Kim có thể nhận ra. Mùi dầu hỏa trộn lẫn với dầu nhờn và chất bôi trơn. Với cô, nó khá dễ chịu.

Một người đàn ông bước qua ô cửa, mang theo một chiếc phanh trước cần lắp ráp, rồi đặt nó lên trên bàn lễ tân.

Kim đoán anh ta chừng ngoài 40 với mái tóc hất ra sau, cố để che đi kiểu tóc ngắn, vuốt nhọn chỉ phù hợp với một cậu trai tuổi teen. Anh ta mặc chiếc áo xanh sáng sạch sẽ bất chấp điều kiện làm việc. Biển tên đề ‘Brett - Quản lí’ cho biết họ đã tìm được người khó gặp mặt.

“Tôi có thể giúp gì các vị?” Anh ta nói, rồi nhìn từng người. Nụ cười được huấn luyện để phục vụ khách hàng của anh ta đến chỉ một giây sau lời nói, cứ như anh ta đang thực hiện các công việc

đã được lên danh sách trong đầu vậy. Chào đón. Mỉm cười.

Bryant chìa thẻ cảnh sát và giới thiệu cả hai.

Không còn cần thiết, nụ cười đã biến mất. “Có người đã đến đây hai lần và nói chuyện với mấy gã. Tôi không biết tôi có thể nói cho các vị điều gì.”

“Có lẽ anh có thể nói cho chúng tôi biết chút ít về Leonard Dunn.”

Đặt câu hỏi mở với người đàn ông này giúp họ có cơ hội đánh giá anh ta khi anh ta trò chuyện thoải mái.

“Anh ta đến với chúng tôi thông qua một đề án của chính phủ. Chúng tôi được trả tiền để cho anh ta đến đây làm việc. Anh ta bắt đầu tại các cửa hàng nhưng anh ta mắc quá nhiều lỗi.”

“Anh có bị yêu cầu để anh ta ở lại một thời gian?” Kim hỏi.

Đã có nhiều đề án quay lại làm việc được khởi xướng bởi chính phủ để giảm số lượng người thất nghiệp. Và tất cả họ đều vậy. Chỉ một thời gian.

Brett mỉm cười với cô. “Vâng, tối thiểu là mười hai tháng, nhưng chẳng đi đến đâu.”

“Các anh đã làm những gì để giải quyết điều đó?” Bryant hỏi.

“Đương nhiên là nói chuyện với anh ta. Không có bất kì sự tiến bộ nào, vì thế chúng tôi để anh ta lái xe.”

“Và?”

“Tôi hai lần nhận được lời phàn nàn về thái độ làm việc của anh ta và một lần về mùi cơ thể của anh ta.”

Kim cố giấu nụ cười. “Gì nữa?”

“Tôi đề nghị trả lại chính phủ số tiền họ trả chúng tôi.”

“Anh đề nghị hoàn lại tiền?” Bryant hỏi.

Kim thường không thích việc con người bị coi là vật sở hữu, nhưng đối với trường hợp của Leonard Dunn thì khác, cô vui vẻ coi đó là ngoại lệ.

“Có thói quen nào kì lạ nữa không?” Bryant hỏi.

Anh ta lắc đầu. “Anh ta thừa cân và có vẻ đã chăm tắm rửa hơn chút, nhưng không có gì đặc biệt đáng chú ý.”

Và rõ ràng không phải là một kẻ lạm dụng trẻ em, Kim nghĩ, biết rằng không có chuyện như vậy.

Giả như bọn chúng có thể được phân biệt bởi kích thước hộp sọ, hoặc bởi khoảng cách giữa hai mắt; một ý tưởng về dấu hiệu của tội phạm. Mọi thứ cô cần chỉ là một đoạn thước dây, một cuốn sổ tay và tất cả bọn chúng đều phải đứng trước vành móng ngựa.

“Anh ta có người bạn nào ở đây không?” Kim hỏi.

“Không, và tôi đã mất một số vì chọn anh ta.”

“Mất cái gì?” Kim hỏi.

“Các chương trình thuê nhân công,” anh ta cúi kính trả lời.

Bryant cau mày thay cho cô. “Tôi nghĩ chính phủ đã đề xuất anh ta đến đây.”

“Đó là bởi vì tôi đã đề nghị việc đó... sau khi gặp anh ta ở một câu lạc bộ sách chết tiệt.”

Bryant liếc nhìn cô. Cô không có phản ứng gì.

“Được rồi, Brett, cảm ơn anh đã dành thời gian cho chúng tôi.”

Kim gật đầu với anh ta rồi hướng ra phía cửa.

Khi quay trở lại trong xe, Kim gõ những ngón tay lên vô lăng.

“Thật lãng phí thời gian,” Bryant càu nhàu.

“Anh nghĩ vậy à?”

“Anh ta chẳng đưa cho chúng ta thêm thông tin gì.”

“Tôi không đồng ý với anh, Bryant ạ,” Kim nói với vẻ suy nghĩ.
“Tôi nghĩ chúng ta cần có cái nhìn sâu sát hơn về câu lạc bộ sách này.”

Barry dõi theo vợ, con gái và em trai mình đi qua khu vườn phía trước và bước vào ngôi nhà của gã qua khung cửa được gã xây và thiết kế theo kiến trúc mái vòm.

Gã chỉ có ý quan sát, nắm bắt ánh nhìn thoáng qua của Lisa và Amelia, để tìm kiếm dấu hiệu, biểu hiện của nỗi đau họ đang chịu đựng, trước khi đưa ra bất cứ quyết định nào. Nhưng, bây giờ đứng đó, gã biết rằng mình không thể quay trở lại. Adam nghĩ hẳn là cái quái gì? Đó là gia đình của gã, và em trai gã không có quyền cướp họ khỏi gã. Mọi thứ Barry yêu quý đều ở trong ngôi nhà đó và gã không sẵn sàng để họ đi mà không đấu tranh. Gã nợ Lisa rất nhiều. Alex đã đúng.

Barry gõ cửa, hơi cúi khi gã buộc phải nhận được sự cho phép để vào chính căn nhà của mình, nhưng điều đó sắp thay đổi rồi.

Cánh cửa từ từ mở ra và gương mặt gã hăng mơ ước trong bốn năm qua chào đón gã một cách kinh hãi.

Chỉ một giây, không ai nói lời nào.

“Barry, anh đang làm gì ở đây? Anh biết...”

“Anh đã về rồi, Lisa,” gã nói, lướt qua cô.

Gã bước vào phòng khách, bỏ mặc Lisa không có lựa chọn nào khác, phải đóng cửa và đi theo gã.

Trong tâm trí Barry, căn nhà vẫn như trước và điều khác biệt duy nhất là Adam thế chỗ gã, nhưng bây giờ, gã thấy đó không phải là vấn đề. Căn phòng ít nội thất hơn trước. Chiếc ghế sofa ở

góc phòng gã mất ba năm để chi trả đã không còn. Một chiếc ghế ba chỗ ngồi và một chiếc ghế hai chỗ ngồi xếp thành hàng bên tường. Phía trước tivi, chỗ ngồi quan trọng nhất, vị trí của gã, là một khoảng trống lớn, sẵn sàng để đặt một chiếc xe lăn.

Barry thừa nhận rằng Lisa cần những thay đổi ngắn hạn để phù hợp với Adam, nhưng nó không lâu dài. Nó vẫn có thể quay trở lại như trước. Sớm thôi, gã sẽ có một công việc và có thể trang hoàng lại ngôi nhà.

Lò sưởi bằng gạch và lửa bằng khí đốt được thay thế bằng một màn hình điện tử cố định, ngang bằng với bức tường, trưng ra ngọn lửa giả.

Một lần nữa, không có gì là không thể thay đổi.

“Ai vậy, em yêu?” Adam nói vọng ra từ trong bếp.

Khi vào phòng, Barry mơ hồ nhận ra sự thấp đi của bề mặt và vật dụng trong bếp, nhưng mắt gã đột ngột dừng lại trên những lọn tóc vàng rối của con gái mình. Gã thấy khó thở. Con bé thậm chí đẹp hơn nhiều so với hình ảnh mà gã còn nhớ.

Một chút sợ hãi thoáng qua đôi mắt của Adam, anh ta đưa cánh tay ra trước bảo vệ Amelia.

Ôi, thật đau đớn. Gã là cha con bé và con bé không cần phải phòng vệ trước gã.

Một luồng khí lạnh truyền qua đôi mắt của em trai gã. “Anh đang làm cái quái gì ở đây?”

“Tất nhiên, tôi ở đây để gặp gia đình của mình,” Barry trả lời, một cách đơn giản. Gã không cần phải tỏ ra thù địch với em trai mình. Barry sắp quay lại cuộc sống của gã và sau đó, Adam sẽ phải rời khỏi đây. Adam xứng đáng nhận được sự cảm thông của

gã.

“Amelia, vào phòng đi con.”

Con bé nhìn cái bát và bột bánh trộn đã sẵn sàng trên mặt bàn.
“Nhưng bố à...”

Là ‘chú’ chứ, Barry nghĩ nhưng không nói ra. Điều đó không quan trọng. Con bé sẽ sớm biết ai mới là bố mình.

“Amelia, đi nào,” Adam nhẹ nhàng yêu cầu.

Con bé gật đầu và đi về phía cánh cửa.

Barry xoa đầu con bé khi con bé đi qua chỗ gã. Con bé tránh sự động chạm của gã. Gã hiểu điều đó và không trách con bé. Con bé không biết gã. Nhưng rồi nó sẽ biết.

“Anh không được ở đây. Anh biết điều đó mà.”

Vợ gã đứng khoanh tay trước ngực.

Gã đến chỗ cô. “Lisa, chúng ta cần nói chuyện.”

Cô bước lùi về sau. “Về cái gì?”

“Chúng ta.”

Barry nghe thấy tiếng xe lăn gằn động cơ khi Adam đi vào từ phòng bếp. Âm thanh đó như khẳng định rằng Alex đã đúng khi khuyến khích gã về nhà. Lisa đã không thể có được hạnh phúc.

Nó đã xây nên một nhà tù trong cô và bây giờ nó phải trả tự do cho cô.

“Barry, không có chúng ta ở đây.”

“Em yêu, chúng ta có thể bắt đầu lại...”

“Đừng gọi tôi như vậy,” Lisa ngắt lời.

“Đã đến lúc anh phải đi rồi,” Adam đề nghị.

Barry quay sang em trai. “Tao không có gì để nói với mày. Đây

là chuyện của chúng tao.”

Adam với lấy điện thoại bên phải sofa. Barry quay sang và giật lấy điện thoại, kéo ra khỏi bức tường.

“Barry, chết tiệt...”

“Có là quá nhiều khi yêu cầu một chút riêng tư với chính vợ mình không?”

“Cô ấy không phải của anh...”

“Chúng ta đã li hôn, Barry, anh không nhớ sao?” Lisa nhẹ nhàng nói.

Barry quay lưng lại với cô, điện thoại vẫn trên tay. “Anh hiểu tại sao em như vậy, Lisa. Anh biết anh đã sai. Anh đã phải trả giá vì điều đó.”

Lisa trông buồn rầu, hối tiếc. “Một triệu năm cũng không đủ cho anh để trả giá cho những gì đã làm với chúng tôi.”

“Nhưng chúng ta có thể làm lại từ đầu. Hãy cho anh một cơ hội để cho em thấy...”

Lisa hất đầu về phía Adam. “Không, tôi và anh ấy mới là ‘chúng ta’.

Barry tiến về phía cô và nắm chặt cánh tay cô. “Em không thể giam cầm mình với hắn mãi mãi để bù đắp cho những gì anh đã làm. Em không thể ở với một người đàn ông chỉ vì thấy có lỗi.”

Cô nhăn mặt và cố thoát ra khỏi gã. “Đó là những gì anh nghĩ.”

“Nhìn anh này,” Barry quát, “Hắn là một thằng què khốn nạn và anh sẽ không để em phải từ bỏ cuộc sống của mình khi em biết chúng ta thuộc về nhau.”

“Thằng khốn chết tiệt,” Adam quát.

“Đừng có xen vào, thằng bất tài.”

Lisa thoát khỏi tay gã. Mùi hương quen thuộc của cô quần lấy gã. Cô ấy là vĩnh cửu.

Vợ gã đứng cạnh em trai gã. Giọng cô ân cần, đầy tình cảm. “Barry, đã đến lúc anh phải vượt qua nó. Chúng ta không còn là của nhau. Anh cần một cuộc sống mới.”

Giọng nói thật nhẹ nhàng, kiên nhẫn, tông giọng ấy thường được dùng để dỗ trẻ con ăn rau.

Gã bắt gặp cái nhìn nghiêm túc của cô.

Đột nhiên, gã quay ra và nhìn thấy cái gã đã bỏ lỡ khi bước vào đây. Bức ảnh. Phía trên lò sưởi là bức ảnh gia đình. Góc chụp khéo léo đã ngụy trang chiếc xe lăn nhưng bộ tuxedo và bó hoa như nhảy ra khỏi bức tranh một cách rõ nét như phim 3D. Lisa mỉm cười. Gã biết đó là nụ cười.

Gã nhìn lại.

Lisa đứng cạnh Adam, tay cô đặt lên vai anh ta. Không có nỗi đau, không nuối tiếc, không cúi đầu, không lời xin lỗi. Đó là sự thật.

Bàn tay Adam siết chặt tay Lisa. Sự thể hiện cảm xúc của tình yêu, sự hòa hợp. Bàn tay khác của Lisa, với chiếc nhẫn vàng, nhẹ nhàng đặt trên bụng như bảo vệ nó.

Bây giờ, toàn bộ thế giới của Barry đã sụp đổ. Tất cả hi vọng Alex trao cho gã đã chết trong tâm trí. Gã cảm thấy cơ thể mình giống như cái vỏ sò, không có xương, không có cơ hay bất cứ bộ phận nào. Không có gì cả.

Alex đã sai.

Barry nhìn hai người họ, bên cạnh nhau. Em trai gã, người có

mọi thứ đã từng thuộc về gã: nhà của gã, vợ gã, con gái gã. Người em trai què của gã đã cướp đi toàn bộ cuộc sống khỏi tay gã. Xóa bỏ gã. Barry có thể tưởng tượng họ nằm trên giường buổi tối, cười với nhau khi gã vẫn coi cô là vợ mình.

Cơn tức giận quen thuộc bao phủ tâm trí Barry và gã chào mừng nó trở lại như một người bạn cũ. Gã hoàn thiện kỹ thuật trong nhiều năm để tránh xa nó, hoặc để kiểm soát nó một cách tốt nhất. Và giờ đây, gã ôm trọn lấy nó.

Mọi thứ bên ngoài bốn bức tường này hòa tan vào không khí. Ngay tại đây, ngay bây giờ, đó là tất cả. Sự hủy diệt đã đến và không có gì còn sót lại.

Barry di chuyển về phía họ thật chậm, chìa tay về phía Adam.

Barry nhận thấy sự căng thẳng lộ rõ trên cơ thể em trai gã. Adam biết mọi chuyện rồi sẽ qua. Barry cũng vậy. Adam đưa tay chấp nhận cái bắt tay.

Với một luồng sinh khí của một huấn luyện viên tàn nhẫn trên sàn đấu boxing, tay phải của Barry kéo Adam rời khỏi xe lăn và thả anh ta ngã nhào trên sàn. Một cú đá chính xác vào thái dương khiến anh ta bất tỉnh.

“Đồ khốn chết tiệt,” Barry quát lớn.

Lisa thở hổn hển trước khi bàn tay trái Barry nắm cổ cô, bịt miệng cô lại. “Và cô là một con chó cái dối trá.”

Gã đẩy cô vào bức tường và nhìn thẳng vào mắt cô. Giống như một người bị chết đuối, toàn bộ cuộc sống bên nhau của họ diễn ra trong tâm trí gã.

Đôi mắt cô ánh lên sự sợ hãi và hận thù. Tốt.

Sự khiếp sợ của vợ gã khiến cho cơn thịnh nộ thấm vào từng tế

bào trên cơ thể gã. Từng dây thần kinh trên ngón tay gã yêu cầu được thỏa mãn. Cả hai đều phải chịu đựng những gì gã đã làm để tồn tại.

Bàn tay gã ôm lấy cơ thể mà gã từng vuốt ve, hôn, cắn.

Gã nhổ vào mặt cô, “Đồ giả dối, con điếm ghê tởm. Cô đã làm điều này với tôi.”

Căn hộ nằm trên một khoảnh đất nhỏ bên ngoài khu phức hợp mua sắm Merry Hill. Căn nhà ba tầng có không gian bao quanh đẹp, nhìn được lối vào khu ăn uống ở phía tây và đường Pedmore hai chiều nhộn nhịp ở phía đông.

Kim không khỏi tò mò về chiến lược marketing.

“Tốt hơn bất cứ tòa nhà nào chúng ta từng ghé thăm, nhỉ?” Bryant nói.

Bất kì tòa nhà nào không có những lời tục tĩu và mùi nước tiểu đều tốt hơn hầu hết những khu nhà họ đã ghé thăm.

Bryant gõ cửa và chờ đợi.

Kim nghe thấy tiếng lách cách của vật gì đó va vào tường và tiếng chửi thề.

Dây xích sắt khóa an toàn được kéo ngang và cửa mở để lộ ra người đàn ông mà cô hầu như không nhận ra.

Chris Jenks đang mặc quần thể dục màu nhờ nhờ nước cống. Áo thun của trường đại học với logo mờ tịt khó nhận biết. Bộ râu mọc lên lởm chởm, tối màu và rậm rạp.

Khuôn mặt anh ta thể hiện rõ nét ngạc nhiên khi nhận ra sự có mặt của họ.

Bryant cúi người về phía trước. “Chúng tôi có thể...”

“Tất nhiên... tất nhiên rồi...,” Jenks nói, đứng lùi lại và mở cửa rộng hẳn ra.

Kim bước vào một hành lang hẹp, hai người đi ngang qua nhau

sẽ không tránh được động chạm. Ánh sáng từ một bóng điện làm mờ tiết kiệm năng lượng không bù lại được việc thiếu cửa sổ và ánh sáng tự nhiên. Hai cánh cửa đóng kín khiến cho không gian nhỏ hẹp này hoàn toàn bị cô lập.

Kim cẩn thận bước quanh đám đồ chơi trên sàn với kích thước không tương xứng với diện tích của căn hộ. Cô tiến thẳng tới căn phòng sáng đèn ở cuối hành lang mà cô đoán là phòng khách.

“Xin mời... ngồi xuống...,” Jenks nói, di chuyển hai cuốn sách tô màu và một hộp bút dạ.

Kim ngồi xuống chỗ vừa mới được dọn trống. Bryant ngồi ở phía cuối còn lại của ghế sofa nhưng dịch chuyển hơi không thoải mái trước khi lôi được cái điều khiển từ xa ở ngay bên dưới chỗ anh ngồi lên.

Jenks cầm lấy cái điều khiển và vẫn đứng.

“Anh chị uống gì... cà phê... trà...?”

Kim lắc đầu.

“Có phải về việc điều tra ban đầu không?” Anh ta hỏi, siết chặt hai tay.

“Không, có chuyện khác,” Bryant nói.

Họ không liên quan tới phiên tòa kỉ luật. Cả Jenks và Whiley đều bị tạm dừng điều tra chính thức và việc đó do cấp trên của họ thực hiện.

“Anh đã đến nhà của Leonard Dunn vì có báo cáo bạo hành gia đình đúng không?” Bryant hỏi.

Jenks ngồi trên chiếc ghế đơn nhưng vẫn chỉ ngồi mép ghế. Anh ta gật đầu, tay vẫn giữ cái điều khiển từ xa.

“Đúng, khoảng vài tháng trước đó. Tại sao?”

Kim mừng vì đã để Bryant xử lý. Cô nhìn xung quanh căn phòng.

Đây là căn nhà bị xối tung lên vì sự xuất hiện đột ngột của trẻ nhỏ. Cái lò sưởi bằng đá thạch anh đã bị che lại bằng mắt lưới bảo vệ. Những bình hoa để dưới sàn chắc hẳn trước đây dùng để trang trí khu vực lò sưởi giờ đang nằm ngổn ngang trên giá sách ở hốc tường. Bộ sưu tập sách và đĩa nhạc nằm lộn xộn trong đồng chai lọ Calopl, một túi tã bỉm và hai cái xúc xắc.

“Có thêm một kẻ khác cũng tham gia lạm dụng hai đứa nhà Dunn.”

Miệng Jenks há hốc ngạc nhiên và nhìn Bryant rồi lại quay sang cô hai lượt.

Bryant tiếp tục. “Chúng tôi không biết mức độ liên quan, nhưng chúng tôi biết rằng người đó có mặt lúc hấn quay phim.”

Jenks đưa tay lên vuốt tóc và dừng lại bóp trán. “Khốn kiếp.”

“Chúng tôi cần biết liệu có thêm điều gì anh thu thập được vào đêm đó, bất cứ điều gì có thể giúp chúng tôi tìm cho ra kẻ đó là ai.”

Hai mắt Jenks dán xuống sàn nhà và anh ta bắt đầu lắc đầu.

“Không có gì. Ý tôi là, đó chỉ là đi tuần như mọi ngày... nó...”

“Hãy nói cho chúng tôi biết về vụ việc,” Kim gợi ý.

Anh ta gật đầu. “Chúng tôi nhận được cuộc gọi lúc khoảng 7 giờ 30 tối, phàn nàn từ hàng xóm rằng có tiếng ồn. Khi đến đó chúng tôi có thể nghe thấy tiếng Dunn hét to khi đứng ở cổng. Chúng tôi gõ cửa...”

“Hấn hét cái gì?” Kim hỏi.

Jenks nghĩ. “Tôi không định rõ được nội dung từ vị trí đó,

nhưng tôi cho rằng họ nói điều gì đó về giáo viên ở trường học.”

Kim gật đầu và ra hiệu để anh ta nói tiếp. Chắc hẳn phải là nỗ lực đầu tiên của giáo viên khi trao đổi với cha mẹ về hành vi của Daisy. Từ những gì Kim được biết, người phụ nữ đó đã ba lần trao đổi riêng với phụ huynh trước khi gọi điện báo cảnh sát. Kết quả điều tra có sự giúp đỡ của đội Công tác Xã hội nhưng vẫn mất gần hai tháng cho tới khi thực hiện được lệnh bắt.

“Dunn cho chúng tôi vào nhà. Chắc cô cũng biết lúc đó hẳn vẫn còn tức giận. Mẹ Dunn thì đang nói chuyện điện thoại.”

“Anh có biết mẹ ta nói chuyện với ai không?”

Jenks gật đầu. “Một Robin nào đó. Em trai của mẹ, tôi nghĩ vậy. Whiley dẫn lão Dunn tới phòng bếp và tôi đi vào phòng khách với mẹ Dunn. Tôi yêu cầu mẹ ta dừng điện thoại và nói chuyện với tôi.”

“Mẹ nói gì?”

“Rằng chồng mẹ không hài lòng với cách hành xử quá hăng hái của người giáo viên. Mẹ không nói gì thêm.”

Trường học can thiệp quá nhiều vào cuộc sống của học sinh. Hai cảnh sát đã tách được hai người để làm dịu tình hình.

“Khi chúng tôi đến đó thì vụ việc được dàn xếp tương đối nhanh. Tôi hỏi bà Dunn liệu có bạo lực xảy ra không và mẹ khẳng định không. Tôi hỏi liệu mẹ có muốn kiện chồng mình không và mẹ từ chối. Mẹ luôn khẳng định đó chỉ là một cuộc tranh luận vượt hơi quá giới hạn thôi.”

Kim nhớ lại lời của nhân chứng, người giáo viên. Kim biết đó hẳn là lần đầu tiên cô ấy cố gắng nói chuyện với nhà Dunn. Cô ấy không có nhiều cơ hội nói lên mối quan tâm của mình về đứa trẻ

trước khi bị Leonard Dunn yêu cầu rời khỏi nhà họ bởi hắn điên tiết lên khi thấy cô giáo đưa hai đứa trẻ về nhà.

Jenks tiếp tục nói. “Whiley cũng nói chuyện tương tự với Leonard Dunn ở phòng kia. Chúng tôi chỉ ở đó tối đa mười lăm phút. Mọi việc yên ắng khi chúng tôi rời đi.”

“Hai đứa bé có ở đó không?”

Lần đầu tiên nhìn thấy Jenks biểu lộ sự đau đớn khi anh ta gật đầu. “Chúng ngồi cạnh nhau trên ghế sofa. Daisy choàng tay ôm cô em gái.”

Cô nghe tiếng điện thoại của Bryant rung lên trong túi áo của anh. Anh đặt tay lên nó. Điện thoại của cô báo có tin nhắn. Chết tiệt thật, đội của cô biết cô đang ở đâu.

Điện thoại của Bryant lại báo một lần nữa. Cô hát đầu về hướng hành lang. Bryant đứng lên rồi rời khỏi phòng.

“Vậy, có còn điều gì...?”

“Sếp, cô biết đấy. Có một hình ảnh trong đầu tôi rằng tôi không thể cứ thế mà ra về,” anh ta nói. Đôi mắt anh ta vẫn nhìn vào con gấu bông ở giữa phòng. “Bây giờ khi nghĩ lại, cô bé đó cứ nhìn chăm chăm vào tôi. Bé Daisy. Ánh mắt rất mãnh liệt... như thể nó cố gắng muốn nói với tôi điều gì đó. Và tôi thậm chí không biết liệu tôi có đúng không hay tôi chỉ tự tưởng tượng ra ánh nhìn nó khi lúc này tôi đã biết mọi chuyện.”

Trong giây lát Kim đã muốn nói với anh ta rằng anh ta đúng. Cô cũng nhận được ánh nhìn tương tự.

Nhưng Jenks đấu tranh giành lại công việc của mình, sự nghiệp của mình và cần câu cơm để chu cấp cho gia đình nhỏ. Tiền lương được trả khi bị đình chỉ không dễ dàng vun vén. Anh ta đã

đánh một nghi phạm và sẽ có hậu quả. Đánh anh ta tới chết trong khi anh ta suy sụp sẽ chẳng thay đổi được gì. Jenks đã biết rằng anh ta nên đọc vị tình huống giỏi hơn và Kim cũng không thể khuyên anh ta điều gì.

Cô nghe tiếng Bryant chửi thề trong hành lang. Anh xuất hiện trong tầm mắt và ra hiệu cho cô đi theo.

Cô gật đầu chào Jenks và đứng lên.

“Chuyện gì?”

“Chúng ta phải đi.”

“Có chuyện gì...?”

“Có vụ xảy ra ở trung tâm đậu xe đa năng tại Brierley Hill.”

Kim lấy điện thoại ra. Tổ báo cáo nghĩ cái quái gì vậy, sao lại gọi cô và Bryant?

Bryant đặt một tay lên tay cô. “Toàn bộ lực lượng hiện đang dính vụ điều hành ở Dudley.”

Gần đây, có nhiều vụ đụng độ bạo lực giữa Lực lượng bảo vệ nước Anh và cư dân Hồi giáo ở Dudley, vì kế hoạch xây dựng một nhà thờ Hồi giáo mới.

“Tệ thật. Nó tràn ngập mạng xã hội rồi. Cả hai bên đều kêu gọi thêm những người ủng hộ tham gia cuộc nổi loạn. Đã có bảy người bị thương.”

Kim lẩm nhẩm trong miệng.

Bryant nhướn mày. “Tôi không có ý xúc phạm, nhưng sếp, chúng ta được giao một vụ cố tự tử. Cô có thực sự nghĩ rằng họ sẽ yêu cầu cô đi nếu họ có lựa chọn khác không?”

Cô quay sang Jenks, này giờ đang đứng sau cô.

“Thôi được, Jenks, chúng tôi phải đi bây giờ. Nếu cậu nghĩ...”

“Tôi không thể ngăn việc đó lại, đúng không, sếp? Ý tôi là tôi không thể làm gì khác, đúng không?”

“Tôi sẽ lái,” cô nói, nhanh chóng đi vượt anh.

“Trong tình huống này tôi cũng thực sự muốn đề nghị như vậy.”

Kim khởi động xe và lái ra khỏi bãi đỗ xe trên một chiếc xe cảnh sát. Cô vượt qua mọi vật cản trên đường, bật đèn chiếu và nhấn còi, họ đến khu Brierly Hill với khoảng thời gian ngắn kỷ lục.

“Tránh đường, tránh đường,” cô hét lên khi đi gần tới chiếc Range Rover màu đen do một phụ nữ đang vừa lái vừa nói chuyện điện thoại.

“Tôi biết cô sẽ muốn phạt ả đó, sắp, nhưng phải ưu tiên việc gấp, đúng nhỉ?”

Kim điều khiển chiếc xe vòng qua xe phía trước và đỗ lại ở trước hàng rào cảnh sát hiện đang được canh giữ bởi hai cảnh sát mặc cảnh phục. Qua đánh giá nhanh thì Kim biết họ cũng vừa mới tới đây.

Tòa nhà bốn tầng mới khoảng sáu tháng tuổi và là một phần trong kế hoạch cải tạo thị trấn với mong muốn lôi kéo khách hàng từ bãi đỗ xe miễn phí tại khu phức hợp mua sắm gần đó. Lối ra vào của xe cộ nằm ở phía trước nhưng hàng rào cảnh sát được thiết lập ở đầu đoạn đường đi qua toàn bộ chiều dài của bãi đỗ xe ngay bên phải.

Kim chen qua đám đông đang hỗn loạn và chạy dọc con đường

tối om, dừng lại ở giữa đường.

Kim nhìn lên vùng tối, và nhờ có ánh đèn đường một chiều, có thể dễ dàng nhìn ra hình dáng một người đang đứng trên hàng rào thép ở tầng cao nhất của bãi đỗ xe và đang treo người lơ lửng ra phía ngoài.

Bryant bắt kịp cô. “Bốn nhân viên hỗ trợ cảnh sát cộng đồng cũng vừa mới đến. Hai người đang tiến về lối vào và hai người còn lại đang đi khắp bãi đỗ xe để đảm bảo rằng mọi người đã được sơ tán. Nhân chứng nói rằng tên kia ở vị trí này được khoảng hai mươi phút rồi.”

“Chính xác chứ?”

Bryant gật đầu. “Đúng, cô nhân chứng đã ghi hình trên điện thoại.”

Tất nhiên rồi. “Gã có đòi gặp ai hay bất cứ cái gì không?”

Bryant lắc đầu nhưng bị ngăn lại khi người đàn ông ăn mặc bình thường hét lên về phía họ từ phía hàng rào. Tốt, đúng thứ họ cần.

“Hãy đến xem tên đó cần gì.”

Bryant tiến tới phía hàng rào khi cô cân nhắc những chiến thuật có thể giữ người đàn ông ở nguyên vị trí cho đến khi người thương thuyết đến. Có cảnh sát được huấn luyện đặc biệt để có thể thuyết phục với những người định nhảy lầu tự tử từ bỏ ý định mà không gây ồn ào. Kim biết nếu cô mở miệng nói thì gã sẽ mất ý chí muốn sống và nhảy xuống ngay lập tức. Cô còn hầu như không biết cách nói chuyện với mọi người không có ý định tử tự nữa kia mà, vì thế tốt nhất là không nên hành động.

“Sếp, đây là David Hardwich, từ Hardwich House. Anh ấy biết

người này.”

Người đàn ông này cao hơn cô khoảng bốn xen-ti-mét, dáng vẻ trầm ngâm và đang thở hổn hển. “Chuyện dài hay ngắn?”

“Chà, anh ta đã ở trên đó khoảng mười lăm phút tính đến hiện tại, vì thế tôi nghĩ là ngắn thôi.”

Bryant vỗ vào cánh tay cô. “Tôi sẽ đi tới đó xem tình hình thế nào,” anh nói, gật đầu về phía hàng rào. Hai xe cảnh sát và một xe cứu thương nữa vừa mới tới.

“Anh ta tên là Barry Grant. Anh ta gọi cho tôi khoảng một giờ trước nói rằng anh ta sẽ không quay lại và sẽ thu vén chuyện riêng của mình. Anh ta nói anh ta không đáng sống nữa sau những gì anh ta đã làm.”

“Anh ta đã làm gì?”

Người đàn ông nhún vai. “Tôi cũng chưa biết, nhưng một trong những người ở tòa nhà nhớ lại sáng nay anh ta có đề cập đến nơi này là vị trí lí tưởng để tự tử, vì thế tôi đi thẳng tới đây để xem liệu tôi có tìm được anh ta không. Tôi cố gắng gọi nhưng điện thoại của anh ta đã tắt rồi.”

Kim nhìn lên. “Thử tiếp cũng không tác dụng đâu, anh ta không thể trả lời được. Anh ta có chuyện gì?”

“Mới được ra tù khoảng vài tháng trước. Bị đi tù vì tội cố ý hành hung gây thương tích cho cậu em trai vì lăng nhăng với vợ anh ta. Anh ta đã khiến người em trai phải ngồi xe lăn cả đời còn lại.”

“Gớm nhỉ.”

“Anh ta là cựu vận động viên đấm bốc vì thế anh ta biết cách gây thương tích. Anh ta mãn hạn tù mà không gặp thêm rắc rối nào trong đó và có vẻ thực lòng hối lỗi vì những gì anh ta đã làm.

Đó là lí do vì sao chúng tôi chấp nhận cho anh ta ở Hardwich House.”

Kim không chắc Hardwich House là chỗ nào nhưng cô nhận ra cái tên đó đã xuất hiện ở đâu đó rồi.

“Anh ta có nói gì về việc muốn tự tử không?”

“Không. Anh ta thích nghi tương đối tốt với môi trường sống ngoài nhà tù. Chúng tôi đang dự định để anh ta quay lại nghề lái xe và anh ta có vẻ đã chấp nhận rằng cuộc sống trước đó của anh ta đã chấm dứt.”

“Vậy, điều gì đã làm anh ta thay đổi?”

David lắc đầu, tỏ vẻ bối rối.

Kim quay người và nhìn thấy Bryant đi về phía cô với một người khác.

“Anh đùa tôi đấy à?” Kim nói khi mắt cô nhận ra hình dáng quen thuộc của bác sĩ Thorne.

Người phụ nữ gật đầu hướng về phía này. “Thanh tra thám tử.”

“Bác sĩ Thorne,” Kim gật đầu đáp lại.

Bryant nhún vai và đứng cạnh Kim khi David bắt đầu nói chuyện với bác sĩ.

“Cô ấy nói anh ta gọi cho cô ấy. Rõ ràng cô ấy làm tình nguyện cho trung tâm bảo trợ hoặc kí túc xá cho những người mới ra tù hay đại loại thế.”

“Thật ư?” Kim hỏi, lộ vẻ ngạc nhiên.

Bryant gật đầu và nhún vai.

Kim bước ra chỗ khác. Bryant đi theo. “Thế nào rồi?”

“Ừm... người thương thuyết đang phải giải quyết một vụ khác ở

bên kia của Birmingham. Một tên nghiện rượu và có dao không cho phép vợ hắn ra ngoài.” Bryant nhìn đồng hồ. “Kể cả anh ta đi lúc này, thì với tình trạng giao thông hiện tại, chúng ta cũng phải chờ thêm ít nhất bốn mươi phút nữa.”

Đúng, đi xuyên trung tâm thành phố lúc 5 giờ 30 chiều không phải đơn giản. “Chết tiệt. Còn gì khác không?”

“Cảnh báo chí đang tới. Họ đang bận phỏng vấn nhân chứng, người duy nhất vui vẻ chia sẻ thông tin. Khu vực này vốn là chỗ khỉ ho cò gáy và có một công ty vệ sinh đang đến đây trong trường hợp chúng ta cần dọn gĩa kia đi.”

Bryant không nói như vậy với hàm ý nhấn tâm. Thực tế là người đàn ông đó có thể rơi xuống hoặc tự ý buông tay lúc nào không biết.

Qua đánh giá nhanh cho thấy cảnh báo chí và những người tò mò có thể nhìn rõ từ đoạn cuối con đường. Và hắn họ sẽ thất vọng nếu chuyện đó không diễn ra.

Cô nhìn biển người hào hứng đứng sau hàng rào cảnh sát. Cô dự định cứ để họ đứng đó và nếu họ may mắn được chứng kiến cảnh toàn bộ thân mình gĩa kia rơi xuống và tiếng xương gãy răng rắc vỡ vụn như mẩu bánh mì giòn tan thì họ cũng sẽ vui mừng khi cảnh tượng đó sẽ ám ảnh giấc mơ của họ hàng tháng. Chỉ có qui định mới ngăn cô không thực hiện như vậy.

“Bryant, chúng ta cần thêm một hàng rào thứ hai. Hãy đuổi những người kia lùi lại phía góc đường.”

Bryant đi cách xa cô vài bước rồi truyền đạt lại lệnh của cô cho hai người cảnh sát mặc áo phản quang.

“Hãy để tôi đến nói chuyện với anh ấy,” Alex nói, hướng về phía

cô cất tiếng đầu tiên.

“Cô tự kê đơn thuốc ngu ngốc cho mình đấy à?”

Kim dám chắc Bryant sẽ có phản ứng chuyên nghiệp hơn nhưng cô không có thời gian.

Alex nhìn quanh và mỉm cười. “Tôi không thể ngừng nghe lỏm. Lúc này có vẻ như cô không còn lựa chọn nào. Tôi biết Barry. Anh ta sẽ nghe lời tôi.”

Kim phớt lờ lời của bác sĩ và quay đi.

Bryant quay trở lại bên cạnh cô. “Chúng ta cần cái gì đó để đỡ khi anh ta ngã xuống.”

Kim gật đầu và rồi có một ý tưởng. Cô đã đọc một báo cáo gần đây về việc cảnh sát thuê một cái đệm hơi tốt và bơm phòng lên để giảm ảnh hưởng. Vì anh ta đang đứng trên rìa tường chạy dọc nhà đỗ xe nên chỉ cần một chút xê dịch năm xen-ti-mét là anh ta tiêu đời.

“Bảo mấy cảnh sát tới các cửa hàng gần đây. Thu lượm càng nhiều mô hình vọng lâu càng tốt.” Cô nhìn ước chừng chiều cao. “Nếu có đủ, ta có thể xếp chồng chúng lên dọc bờ tường. Tòa nhà này không cao lắm, vì thế nếu anh ta có rơi thì chúng có thể giúp làm giảm tác động.”

“Ranh giới mong manh giữa chết và sống.”

“Chính xác.”

Bryant nói lại chỉ thị qua loa phóng thanh tới những cảnh sát đang đứng ở phía hàng rào bảo vệ.

“Chuyên gia đằng kia đề nghị được đi tới nói chuyện với anh ta. Cô ấy biết anh ta và cũng biết chuyện của anh ta.”

Bryant nhìn quanh. “Tôi không thấy chúng ta thực sự có nhiều

lựa chọn, sắp. Không còn nhiều thời gian.”

Kim không thấy lựa chọn đó hấp dẫn, nhưng cô cũng không còn lựa chọn khả thi nào khác.

“Thorne thậm chí còn chưa đăng kí với chúng ta, Bryant. Anh có thể tưởng tượng chuyện gì...”

“Lúc này tôi đang nghĩ tới cảnh cô nói với ban thẩm tra rằng cô đuổi cô ấy đi.”

Đôi lúc Bryant chính là người cô cần.

Kim nhìn quanh. “Bác sĩ, cô đi lên và tôi sẽ lên cùng cô.”

“Thanh tra thám tử, sẽ tốt hơn nếu...”

“Không được, giờ đi thôi.”

Kim trèo qua rào chắn và tăng tốc hướng đến chiếc cột ở trung tâm của bãi đỗ xe nơi có thang máy và cầu thang, Alex chạy song song với cô. Điện chạy thang máy đã bị tắt để ngăn mọi người đột nhập từ tầng thấp nhất và chạy lên tầng thượng. Các nhân viên hỗ trợ cảnh sát cộng đồng tránh đường cho cô đi.

Cô tiến tới chỗ cầu thang bộ và nhảy hai bước một. Bác sĩ cũng bắt kịp cô dễ dàng.

“Chiến lược của cô là gì?” Kim hỏi.

“Tôi vẫn chưa có. Tôi thậm chí còn không biết chuyện gì đẩy anh ta đến bước đường này, vì thế tôi chỉ muốn gặp anh ta. Cô đừng nói gì nhé. Cho dù tôi có nói gì, thì cô cũng đừng lên tiếng.”

Kim nghiêng chặt hai hàm răng. Cô không thích bị nói phải làm gì, nhất là lúc này và chấp nhận việc đó từ người phụ nữ này thì hoàn toàn không thể tha thứ được.

Khi họ đi hết hành lang dẫn tới sân thượng của tòa nhà đỗ xe, Kim có chút sốc vì cơn gió lạnh cóng ập tới cùng với dấu hiệu của

mưa tuyết. Cô cho phép người bác sĩ điều khiển tình huống và tiến đến vị trí cô có thể nhìn thấy thân người trên của Barry Grant. Anh ta đứng quay lưng lại phía cô, nhìn ra lối vào khu đỗ xe, hai chân trên gờ tường rộng mười hai xen-ti-mét và hai tay quặt ra sau lưng tóm lấy thanh chắn bằng thép. Kim nhận ra rằng nhờ những khối cơ trên cánh tay võ sĩ nên gã mới đứng vững được.

“Chào Barry, anh sao rồi?” Alex hỏi, đặt hai tay lên hàng rào mà gã trèo lên.

“Đừng có lại gần tôi.”

Alex đưa tay lên cao. “Tôi hứa. Nhưng, nghe này, nếu anh muốn có thời gian ngồi riêng với tôi đến thế, thì anh chỉ cần nói ra và tôi sẽ sắp xếp thời gian mà.”

Kim ngạc nhiên bởi giọng nói bình tĩnh, nghe như tiếng hát của người bác sĩ. Không một gợn run run, không chút nào ám chỉ rằng cuộc sống của người đàn ông có thể đang lơ lửng, hay nói đúng ra, nằm trong tầm kiểm soát của cô ta.

Kim dành chút thời gian đánh giá tình huống từ bên ngoài. Thanh chắn mà gã đã leo lên cao tới ngang vai gã. Giả sử Kim có tóm được gã thì cô cũng không đủ khỏe để kéo gã vào trong vượt qua cái rào chắn cao bằng cô. Điều tốt nhất cô có thể làm là ôm lấy gã và hi vọng rằng cô có thể giữ được tư thế đó, nhưng trọng lực sẽ không đứng về phía cô.

“Vây, chúng ta nói về ngày hôm nay của chúng ta nhé? Tôi sẽ nói trước nhưng có vẻ như ngày hôm nay của anh có nhiều chuyện để nói hơn của tôi.”

Barry vẫn không nói gì, tiếp tục nhìn chăm chăm về phía trước.

“Thôi nào, Barry, đừng nói với tôi rằng tôi đi hết những bậc cầu thang kia chẳng được tích sự gì. Ít nhất, hãy cho tôi biết về chuyện đó trước khi anh nhảy xuống. Nếu hình ảnh cuối cùng của tôi về anh là các mảnh xác tan tành dưới kia thì tôi ít nhất cũng muốn biết chuyện gì đã xảy ra.”

Không có lời nào đáp lại.

“Ý tôi là, hãy nhìn tôi này. Áo quần cũ kĩ, không trang điểm. Tôi chưa bao giờ ra khỏi nhà vì một người đàn ông trong bộ dạng như thế này đâu. Hãy nhìn xem.”

Barry làm như lời cô ta nói và Kim ghi lại rằng bác sĩ đã thiết lập giao tiếp bằng mắt, loại bỏ ánh nhìn chăm chăm của gã vào nền đất cứng bên dưới. Thật thông minh.

“Vậy, chuyện gì đã xảy ra kể từ lần cuối chúng ta nói chuyện?”

Barry không trả lời nhưng gã không nhìn đi chỗ khác.

“Thôi nào. Ngay cả trong tình huống này tôi hứa sẽ không nói chuyện kiểu bác sĩ tâm thần.”

Barry mỉm cười yếu ớt và Kim đoán đó là một chuyện cười riêng tư chỉ hai người họ hiểu.

“Tôi đã về nhà,” gã nói, rất nhỏ, và Kim cho phép mình thờ phào một cái. Ít nhất gã cũng bắt đầu nói.

“Anh có gặp họ không?”

Barry gật đầu và lại nhìn xuống đất. “Hết tất cả rồi.”

“Anh thấy gì?”

“Tôi thấy cô ấy. Cô ấy đang dọn dẹp vườn trước, chỉ là nhổ cỏ dại và mấy thứ. Cô ấy trông rất ổn. Và rồi Amelia đi ra và thu vén mọi thứ lại. Nó thật xinh đẹp, quá đáng yêu. Tôi quan sát họ ở bên kia đường một lúc và họ đó, gia đình tôi. Như thể họ cũng

đang chờ tôi về vậy. Tôi nhớ điều cô nói về...”

“Anh không làm gì ngu ngốc đúng không, Barry?”

Từ những mảnh thông tin vụn vặt có được khi nói chuyện với David, Kim đang cố gắng lắp ghép và theo được diễn biến của các nhân vật, vì thế cô đoán gã đã quay lại nhà và cố gắng đoạt lại gia đình. Nhưng không ai đề cập tới đứa bé cả.

“Tôi không thể cho phép chuyện đó tiếp tục, Alex ạ. Tôi đã phá hủy gia đình mình. Chúa ơi, làm sao tôi có thể...”

Kim có thể cảm nhận được cảm xúc trong giọng nói của gã vì toàn bộ lời nói đều bị gió cuốn đi. Alex có vẻ đang phải nắm thanh chắn chặt hơn. Kim thực mong vị bác sĩ hiểu mình đang làm gì. Gã trông không ổn định nhất kể từ lúc họ đến đây.

Kim nghe tiếng di chuyển đằng sau cô, không cần quay đầu lại cô cũng biết cảnh sát đồng phục đã chạy lên để hỗ trợ. Alex hẳn cũng cảm nhận được điều đó, vì cô ta quay lại và lắc đầu nhẹ một cái. Kim đưa tay ra hiệu cho nhóm cảnh sát dừng lại sau lưng cô.

Người đàn ông vẫn ở trên gờ tường, tới giờ mọi chuyện vẫn ổn.

Alex nhìn theo chỉ dẫn của cô. Kim vỗ nhẹ tay lên môi, mong rằng Alex sẽ có cách để gã tiếp tục nói chuyện.

“Barry, chẳng cần phải có cảm giác tội lỗi. Cố gắng lấy lại cuộc sống của mình là điều dễ hiểu.”

Barry lắc đầu. “Không, cô không hiểu. Cô không biết tôi đã làm gì đâu. Họ đều chết cả rồi.”

Âm điệu trong câu nói cuối khiến Kim sợ hãi. Cô lặng lẽ lùi lại và đi xuống hành lang cầu thang bộ. Cô lôi điện thoại di động ra.

Bryant trả lời sau hồi chuông thứ hai. “Bryant, anh có nghe bộ đàm thông báo có vụ gì ở gần đây không?”

“Có, cảnh sát báo có vụ đốt nhà ở khu Sedgley. Một chết, một đang hấp hối.”

“Chỉ hai người thôi à?”

“Đúng, mà sao?”

“Tôi dám chắc vụ đó là cố ý giết người và thủ phạm là anh chàng trên đây. Hãy kiểm tra thông tin chi tiết và gọi lại cho tôi. Tôi đoán còn một đứa bé nữa.”

Kim quay trở lại tầm nhìn của Alex. Người bác sĩ quay đầu một chút sang bên để Barry vẫn trong tầm nhìn và Kim cũng có thể nhìn thấy cô ta.

Kim đưa ra dấu hiệu duy nhất mà cô nghĩ Alex có thể hiểu: một ngón tay xoẹt ngang cổ cho biết có người chết. Hi vọng cô bác sĩ hiểu được ý này. Cô ta không phản ứng gì, nhưng quay đầu hoàn toàn về phía Barry.

Điện thoại trong túi Kim bắt đầu rung lên. Cô lùi lại chỗ hành lang.

“Chỉ có hai thôi sếp,” Bryant xác nhận.

“Vậy đứa bé biến đi đâu rồi?”

“Đứa trẻ nào?” Bryant hỏi.

“Tôi đang ở trên hành lang của tầng trên cùng, lên đây đi.”

Kim có thể nghe thấy tiếng chìa khóa va leng keng khi anh nhẹ nhàng leo lên các bậc cầu thang.

“Chuyện về đứa bé là sao?”

“Anh chàng ngoài kia quay trở lại gặp vợ cũ, hiện đã kết hôn với cậu em trai tàn tật và cố níu kéo cô ấy trở lại. Việc không thành - nhưng cũng còn một cô con gái ruột của gã.”

“Chúa ơi...”

“Hãy gọi anh chàng David để xem anh ta có biết Barry đi xe hiệu gì và tuổi của đứa bé. Tôi sẽ rà soát nhanh quanh tầng này xem có gì không.”

“Ý cô là đứa bé con đang ngồi một mình trong xe sao?”

Kim biết chuyện dài khó hiểu nhưng cô không thể đứng giải thích mà không làm gì. “Này, tôi là người vô cùng tiêu cực trong chuyện này.”

Kim ra khỏi hành lang và rẽ phải, tìm kiếm ở khu vực xa nhất tính từ điểm này. Từ vị trí này, cô không thể nhìn ra chiếc xe phù hợp mô tả trong khu vực gần Barry nhất. Cô không mong muốn cắt ngang câu chuyện của vị bác sĩ và người đàn ông đang đứng trên rìa tường, nhưng nếu cô cần lại gần hơn để tìm đứa bé đang mất tích, thì chắc chắn gã sẽ nhảy xuống.

Cô xem xét toàn bộ không gian bên mạn phải chỉ trong vòng ba

phút và quay trở lại hành lang. Thanh tra thám tử Evans đứng cạnh Bryant lúc này đang nói chuyện điện thoại.

“Cô muốn tôi lục soát hay đứng giám sát ở đây?” Evans hỏi.

Họ có cấp bậc ngang nhau nhưng cô đến đây trước. Vậy nên hiện trường là của cô.

“Anh đứng đó đi. Tôi sẽ lục soát.”

Anh chỉ vào hai cảnh sát thu mình nép lại ở phía bên kia của tường kính. “Tôi sẽ cố và để Pinky cùng Perky tiến lại gần hơn nhờ tiếng gió che đi tiếng động. Hai người họ có thể có cơ hội kéo gã trở lại qua rào chắn. Cô có nghĩ người bác sĩ kia đủ thông minh để hiểu một vài ám hiệu bằng tay không?”

“À, có, cô ấy hiểu đấy.”

Bryant dừng nghe điện thoại. “Chúng ta đang tìm kiếm một chiếc Montego cũ màu tối. Có cốp. Bé gái 4 tuổi. Và nữa, sếp, nhân chứng cũng suýt bị đâm khi gã rẽ vào bãi đỗ xe. Cô ta nói không nhìn thấy đứa bé nào trong xe cả.”

“Chết tiệt thật.” Hoặc đứa bé đang ở chỗ khác hoặc nó đang ở trong thùng xe, thiếu ô-xi. “Được rồi, hãy truyền tin đi. Họ có thể kiểm tra tầng 1 và 2, tôi sẽ lục soát tầng 3.”

“David đã đưa em của Barry đến, Lynda, theo ghi chép là người họ hàng. Cô ấy đang ở đây rồi.”

“Cứ để cô ta đứng yên đã. Chúng ta chẳng có gì cho cô ta cả.”

Kim đi xuống các bậc cầu thang dẫn xuống tầng dưới. Bryant đuổi kịp sau khi báo tin xuống dưới.

“Tôi rẽ phải, anh rẽ trái,” cô ra lệnh.

Kim đi dọc các lối đi, vượt qua hết cốp xe này đến cốp xe khác.

Sự im lặng kì quái làm cho các giác quan của cô căng lên. Đứa

bé phải ở đâu đó quanh đây. Cô biết điều đó. Nhưng ở đâu thì cô không biết.

Khi cô đi dọc lối đi, cô phát hiện một chiếc xe tối màu, có cốp ở trong góc. Cô rảo bước nhanh hơn. Khi tới gần hơn, cô nhận ra đó là một chiếc Mondeo. Nhưng là một chiếc xe mới. Khi thật, cô đã nghĩ cô tìm ra. Nhưng vẫn còn vài xe khác ở tầng này.

Cửa vào bãi đỗ xe mở tung và bốn cảnh sát đi vào. Hai người đi thẳng về phía cô và hai người rẽ sang hướng khác.

“Các tầng khác còn trống một nửa, thưa sếp. Không có gì cả,” Bryant nói, xuất hiện bên cạnh cô.

Chết tiệt thật, cô bé phải ở đây - ở chỗ nào đó.

“Hãy bắt đầu từ hành lang và kiểm tra lại lần nữa,” cô ra lệnh.

“Sếp, ở tầng này,” tiếng Hammond hét lên.

Kim chạy nhanh hết sức về góc phải phía xe của sàn đậu xe, trong bóng tối của nền nhà thoải thoải.

Cậu ấy đứng bên cạnh một chiếc Montego màu xanh hải quân với biển xe kí hiệu X. Ra rồi.

“Hammond, đưa tôi dụng cụ!” Người cảnh sát không biết làm gì.

Anh ta lấy hộp phá khóa từ trong túi ra nhưng bỏ qua nó và lôi một cái búa nhỏ từ một túi khác. “Chính xác hay tốc độ?”

Cô gạt đầu hướng về chiếc búa. “Lùi lại, mọi người.”

Chỉ hai cú, cửa sổ vỡ tan, mảnh vỡ rơi đầy trên ghế ngồi của người lái. Hammond với vào bên trong và mở cửa. chỉ trong chớp mắt anh ta vô hiệu hóa khóa xe và khởi động.

Anh ta nhìn lại cô. Kim gạt đầu, và anh ta nhấn nút.

Cốp xe mở toang.

Kim nhìn vào đôi mắt đang hoảng sợ của cô bé con. Thân hình nhỏ bé của nó đang run lên vì sợ hãi, cuộn tròn trong lòng cốp xe bẩn thỉu.

Kim thở phào. Sợ hãi nhưng vẫn còn sống. Nó sẽ vượt qua thôi.

Bryant bước tới. Đứa bé cất tiếng khóc thút thít. Nỗi sợ trong mắt nó giờ mới được thoát ra.

“Lùi lại, Bryant. Để tôi.”

Kim bước tới che thùng xe, để đứa bé không nhìn thấy cái gì khác. “Chào cháu yêu. Tên cô là Kim. Tên cháu là gì thế?”

Đứa bé nhìn xung quanh cô, hai mắt đảo nhanh, cố gắng tìm kiếm sự an toàn hoặc cái gì đó thân quen để nó có thể bầu vịu. Nước mắt chảy thành hai dòng trên hai gò má.

Kim quay lại phía hai cảnh sát và Bryant. Cô ra hiệu cho họ rời đi chỗ khác. Cô quỳ xuống để mặt cô có thể song song với mặt cô bé.

Kim mỉm cười và hạ giọng nhẹ như thì thầm. “Nhìn cô này, bé con. Mọi thứ đều ổn rồi. Không ai làm đau cháu đâu, được không.”

Kim nhìn cô bé. Một chút hoảng loạn đã mất đi.

Thò đầu vào trong cốp, Kim nhắc miếng giẻ đầy dầu mỡ khỏi tóc cô bé. Cô bé không thu người lại nhưng hai mắt quan sát mọi cử chỉ.

“Cháu yêu, dì Lynda đang tới đây với cháu. Bây giờ cháu cần nói cho cô biết cháu có bị đau ở đâu không?” Không có dấu hiệu nào nhìn thấy được rằng cô bé bị đánh nhưng cô phải chắc chắn trước khi nghĩ tới việc bế đứa bé ra khỏi xe.

Đầu cô bé lắc nhẹ, hầu như không nhận ra vì cô bé vẫn còn run, nhưng như vậy là vẫn có giao tiếp.

“Tốt lắm. Cháu có thể cử động ngón tay và ngón chân không? Cháu có thể lắc lắc chúng cho cô xem không?”

Kim nhìn vào trong cốp xe và nhìn thấy những ngón chân tay của cô bé chuyển động.

Cô nhìn cô bé. Nỗi kinh hoàng đã bớt đi. “Cháu có thể cho cô biết tên cháu không, cháu gái?”

“Amelia,” cô bé nói nhỏ.

“Nào, Amelia, cháu làm tốt lắm. Cháu mấy tuổi rồi?”

“Bốn tuổi rưỡi ạ.”

Ở độ tuổi của Amelia, chữ rưỡi đó thực sự quan trọng đấy.

“Cô nghĩ cháu phải sáu tuổi kia. Nào, bây giờ thì cô có thể bế cháu ra ngoài không?” Cảnh tượng cô bé nằm đó, giữa đồng dụng cụ đầy dầu mỡ và đồng vải bẩn thỉu khiến Kim khó chịu.

Amelia gật đầu một cách chậm chạp.

Kim cúi người vào cốp xe và nhẹ nhàng đặt hai tay xuống bên dưới thân cô bé rồi nhắc thân hình bé nhỏ lên và ôm vào lòng. Amelia theo bản năng quàng hai tay qua đầu Kim, hai chân cô bé quặp lấy phần hông. Đầu cô bé vùi vào cổ Kim.

“Ổn rồi, Amelia. Mọi thứ sẽ ổn thôi,” cô nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô bé. Và cô hi vọng con bé sẽ ổn.

Nước mắt của cô bé thấm đẫm cổ cô. Cô tự hỏi cô bé đã nghe được những gì.

Kim nghe tiếng cửa hành lang mở ra. Hai cảnh sát, người đàn ông từ khu nhà kí túc và một phụ nữ tóc vàng hoe chạy về phía cô.

“Amelia, cô phải đi bây giờ đây.”

Amelia cố níu lại bằng thớ cơ như của loài trăn nhiệt đới vùng châu Mỹ.

“Sẽ ổn thôi, bé yêu. Dì Lynda đã đến rồi.”

Kim dùng hết sức lực để kéo cô bé bốn tuổi đang dính chặt vào thân cô ra và đưa trả vào vòng tay đang chờ đợi của người thân.

Kim bắt tay người phụ nữ tóc vàng.

“Thanh tra thám tử, cảm ơn...”

Kim đã chạy xuyên khu đỗ xe. Toàn bộ quá trình tìm kiếm và giải cứu cô bé chỉ diễn ra trong khoảng ít hơn mười một phút nhưng cảm giác như nó kéo dài hàng giờ.

Cô bước hai bậc cầu thang một lượt. Thanh tra thám tử Evans vẫn đứng nấp ở chỗ cô đứng lúc trước.

“Con bé ổn chứ?” Anh ta thì thầm.

Cô gật đầu. “Tầng dưới đã kiểm tra chưa?”

“Giống như một bữa tiệc ngoài vườn chết tiệt. Còn khoảng ba mét ở góc cuối chưa được lục soát. Mấy nhân viên vô dụng nhất của tôi đang đứng đó rồi. Họ sẽ kiểm soát được cú nhảy của anh ta.”

“Bác sĩ đang giữ cái gì vậy?”

“Dụng cụ an toàn. Nugent lia nó vào chân cô ta khi cô ta đang nói chuyện. Chúng tôi đánh tin rằng cô ta biết phải làm gì với nó và chỉ đang chờ cơ hội tròng nó vào người tên kia hoặc sẽ chẳng còn gì để cô ta tròng vào cả.”

“Ở đầu kia là cái gì?”

“Thắt lưng của Nugents.” Evans nhún vai. “Hoặc anh ta khiến

gã đó không nhảy xuống được hoặc anh ta sẽ bị kéo theo khi gã nhảy.”

“Chuẩn bị xong hết chưa?” Kim hỏi.

“Mấy cái vọng lâu chết tiệt ấy hả?”

“Hiểu ý đồng đội đấy.”

Đôi lúc bạn chỉ cần xoay xở với những gì bạn có. Nếu bạn làm sai bạn phải đối mặt với phiên kỉ luật, và nếu làm được bạn sẽ trở thành anh hùng.

Kim xem giờ. Theo cô tính toán, anh ta đã đứng đó được bốn mươi lăm phút. “Gã không chịu được lâu nữa đâu.”

“Tôi sẽ xuống tầng dưới lấy trà và bánh nướng.”

Anh ta lùi bước và Kim đứng thế vào vị trí của anh ta. Tốc độ gió tăng lên có nghĩa là cô chỉ có thể nghe lờm bõm cuộc chuyện trò giữa họ.

“Chuyện gì tốt... nhảy xuống... Amelia?”

Kim không thể nghe được lời đối đáp của Barry nữa.

“Một khi... giải thích... thẩm phán... hiểu.”

Đó sẽ là một ngày lạnh lẽo trong ngục, Kim nghĩ.

“Anh... Amelia... cuộc sống... cùng nhau.” Đột nhiên có một khoảng thời gian trời lặng gió. Không gian tĩnh lặng bị cắt đứt bởi tiếng chiếc móc rơi từ tay Alex xuống nền đất.

Barry lưỡng lự, suýt thì tuột tay khỏi rào chắn. Gã cố xoay người lại và nhìn qua phía hàng rào. “Cái gì thế? Ai ở đằng đó?”

“Không có gì đâu, Barry,” Alex trả lời rất bình thản. “Tôi vừa làm rơi điện thoại thôi.”

Trong lúc nói Alex di chuyển để hai cảnh sát có thể quay lại vị

trí Kim đang đứng nấp, nín thở chờ đợi.

Họ nhìn cô để xác nhận. Cô gật đầu. Âm thanh đó đã làm Barry kinh hãi và gã trông như thể có thể nhảy xuống ngay tức thì.

Hai cảnh sát trở lại vị trí ban đầu ở sau Kim.

Barry vẫn đang cố gắng để xoay người lại. Alex ra hiệu cho họ lùi lại thêm một chút.

Lúc này Barry đã hoàn toàn xoay người lại và đối mặt với Alex qua hàng rào. Nếu họ không dịch chuyển thì gã có thể dễ dàng nhìn thấy cả ba người họ đứng nấp cách đó chừng ba mét.

Kim thực sự mong người bác sĩ biết cô ta đang làm gì. Giờ là lúc để kiểm chứng những kỹ năng của cô ta, nhưng cô ta lại đang có một mình.

Và giờ họ đứng mặt đối mặt. Nỗi thất vọng thứ hai của Alex đến một cách kín đáo và riêng tư. Hardwick House thật sự trở thành một nỗi khó chịu. Vừa mới đây thôi Shane còn nằm yên ấm áp ở Featherstone, thì giờ đây một kẻ thất bại khác đang cố gắng thu hút sự chú ý của cô ta.

Alex nhận thấy rằng qua ba lần nói chuyện riêng biệt cô ta có thể lờ Barry vượt qua hàng rào quay vào trong nhưng cô ta vẫn chưa kết thúc. Cô ta muốn câu trả lời.

Vị trí của Kim đằng sau bức tường khiến Barry không nhìn thấy được, nhưng Alex vẫn có thể trao đổi bằng mắt với thám tử nếu cần thiết. Rốt cuộc người phụ nữ này đứng quá xa nên sẽ không nghe thấy và đó là điều cô ta muốn. Cô ta không muốn có bất cứ một trở ngại nào.

“Họ đã tìm thấy Amelia,” cô ta nói.

Barry chột bối rối. “Nhưng tại sao lại tốn thời gian như thế? Tôi đã nói ngay cho cô biết con bé ở đâu.”

Ồ đúng thế, gã nói rồi. Chắc hẳn nó đã lướt qua tâm trí cô ta. Tất nhiên gã đã nói với cô ta ngay lập tức nhưng Alex khá thích thú xem họ loanh quanh tự tìm dấu vết để tìm ra cô bé. Cô ta có thông tin mà Thanh tra thám tử Stone cần nhưng chọn không chia sẻ. Alex chưa bao giờ chia sẻ chúng.

“Đúng, giờ họ đã tìm thấy cô bé rồi.” Cô ta gần như không thể thiếu quan tâm hơn nữa.

“Nó ổn chứ?”

“Barry, tôi nghĩ anh cần tập trung vào bản thân mình trước. Chúng ta sẽ nói về Amelia sau.”

“Tôi muốn nhìn thấy nó.”

Và lại một cơ hội khác để kéo gã vào phía trong rào chắn một cách an toàn. Nhưng cô ta vẫn lơ đãng.

Đây là cơ hội đầu tiên để cô ta đặt câu hỏi cho đối tượng nghiên cứu sau khi đối tượng hành động. Lời thú nhận đáng thương của Ruth đã cướp mất cơ hội đó của cô ta. Cô ta hành xử cẩn trọng khi Kim ở gần kề. Điều quan trọng với cô ta là nhận được sự tôn trọng của thám tử. Nhưng bây giờ khi họ nói chuyện riêng với nhau, việc thu thập dữ liệu là ưu tiên hàng đầu của cô ta.

“Anh cảm thấy thế nào, Barry?”

Gã trông xanh xao ra mặt. Đối với Alex, sự kiện mới diễn ra vượt xa giấc mơ hoang dại nhất của cô ta; sự thật rằng những lời nói mang tính điều khiển của cô ta đã đủ mạnh để kích động những hành vi bạo lực ở mức cao cấp đó là điểm A+ dành cho cô ta. Kết quả sẽ hoàn hảo hơn nếu đứa bé cũng bị giết, và Barry không tạo nên màn kịch tự sát cao cấp này, nhưng Alex sẽ xoay xở với những gì cô ta có.

“Tôi không nhớ đã làm thế.” Gã lắc đầu. “Tôi biết tôi đã làm gì nhưng tôi không thể nhớ nổi mình thực sự đã làm thế. Tôi nhớ đã kéo lê Amelia ra khỏi ngôi nhà. Vì nó khóc nên tôi đã dọa nạt và đặt nó vào cốp xe. Sau đó tôi quay trở lại và phóng hỏa. Tôi chỉ muốn hủy hoại tất cả mọi dấu vết của những chuyện đã xảy ra. Chúa ơi, tôi không biết tôi đã nghĩ gì khi đó nữa.”

Mắt gã gặp mắt cô ta và trong ánh nhìn đó, cô ta thấy bóng dáng

nụ cười của hi vọng: “Họ đã chết, đúng không?”

“Ồ đúng thế, Barry. Họ đã chết.” Theo dấu hiệu của thám tử điều tra thì người nào chết chưa được xác định nhưng có ai đó đã chết. Alex thích rằng gã không có lí do gì để sống nữa.

“Vậy, điều gì làm anh muốn tự tử? Có phải là nỗi sợ bị bắt và trừng phạt không?”

Làm ơn nói rằng đúng, cô ta cầu nguyện. Nỗi sợ bị bắt là mối lo duy nhất về kết quả của những hành động gã đã làm. Nó ảnh hưởng đến gã thế nào. Cảm giác thực sự hối hận là một điều hoàn toàn khác biệt.

Gã suy nghĩ khoảng một giây và cô ta đã phải đấu tranh để che giấu sự chờ mong của mình. Cô ta gần như muốn lời tuột câu trả lời ra khỏi mồm gã. Tất cả những gì cô ta cần là một kết quả tích cực.

Gã gật đầu và Alex suýt nữa thì chạy đến và hôn gã. Barry đã làm điều đó. Gã đã chứng minh quan điểm của cô ta. Gã đã thực hiện một tội ác ghê tởm mà không có bất cứ cảm giác tội lỗi nào. Những thất bại, tuyệt vọng trước đây, tất cả đều đáng giá.

Barry tiếp tục nói.

“Ban đầu đúng là thế. Tôi vẫn hoảng sợ về những gì tôi đã làm và không thể chịu đựng được ý nghĩ rằng mình sẽ lại bị vào tù. Nhưng khi đến đây, những kí ức bắt đầu quay trở lại. Tôi có thể nhìn thấy vẻ mặt của Lisa, đầy sợ hãi và căm ghét, hỗn hển cố đớp lấy không khí để thở.”

Một giọt nước mắt rơi từ mắt trái của hắn xuống má. Rồi những giọt nước mắt nối tiếp nhau chảy xuống và trong khoảnh khắc hắn khóc như một đứa trẻ.

Cô ta thấy ghê tởm. Chỉ trong khoảnh khắc, gã đã là chiến thắng của cô. Gã là kết quả mà cô ta tìm kiếm. Trong một thời gian ngắn gã đã chứng minh cô ta đúng, nhưng bây giờ mặc cảm tội lỗi đang hiển hiện trong mọi nét mặt của gã.

“Ồ Barry, điều đó thật đáng xấu hổ.”

“Tôi không biết tại sao tôi đã làm điều đó với cô ấy. Tôi yêu cô ấy. Và Adam là em trai tôi. Sao tôi có thể để họ ở đó chờ chết? Tôi là loại người nào mà lại làm như vậy với những người tôi yêu? Amelia sẽ trưởng thành không có mẹ ở bên là do tôi.”

Alex hầu như không có ý đó. Nỗi thất vọng của cô ta là về biểu hiện thất bại của gã nhưng cô ta bỏ qua nó, với niềm hi vọng về một kết quả tích cực.

Đây là lần thứ hai nghiên cứu của cô ta bị hủy hoại bởi kẻ thù chết tiệt của cô: mặc cảm tội lỗi.

Ôi Chúa ơi, cô ta đã căm ghét sự thất vọng như thế nào.

“Không, con bé sẽ không, Barry.”

“Gì cơ?”

“Amelia sẽ không trưởng thành mà không có mẹ ở bên.”

Tia hi vọng nức cười lan rộng trong mắt gã. “Ý cô là Lisa không...”

Alex lắc đầu. “Ý tôi là Amelia sẽ không trưởng thành. Cô bé chết trong cướp xe. Anh cũng đã giết con gái của anh, Barry. Họ chết cả rồi.”

Những lời cô ta nói thật mềm mại và dứt khoát.

Sự tuyệt vọng hoàn toàn hiển hiện trên nét mặt của gã.

Gã nhìn vào mắt cô ta, tìm kiếm sự thật. Cô ta gật nhẹ để gã biết câu trả lời và để cho sự lạnh lẽo trong mắt cô ta minh chứng mức

độ nghiêm trọng mà những hành động của gã gây nên.

Gã buông người khỏi lan can và rơi xuống đất.

“Barry, không,” cô ta khóc, với tay về phía gã. Đó là một cử chỉ vô nghĩa. Cô ta mừng vì gã từ bỏ.

Kim chạy về phía cô ta. “Chuyện chết tiệt gì xảy ra thế?” Cô nhìn qua lan can hét lên.

Alex di chuyển khỏi rìa tường của bãi đỗ xe và khung cảnh phía dưới. Cô ta chọn trưng ra biểu hiện của trạng thái bàng hoàng.

Kim nắm chặt cánh tay cô ta và quay cô ta lại mặt để họ có thể mặt đối mặt. Cơ thể Kim run lên vì tức giận. “Nói với tôi, chuyện chết tiệt gì vừa xảy ra?”

“Ôi Chúa ơi... ôi... tôi không thể tin được... Ôi Chúa...”

“Anh ta nói gì? Tại sao anh ta nhảy xuống?”

Alex siết chặt đôi tay run rẩy của mình. “Tôi không biết, tôi không biết việc gì đang xảy ra. Tôi nghĩ anh ta đã nhận ra mình đã làm gì và không thể chịu đựng được điều đó.”

Alex có thể thấy rằng người thám tử không hoàn toàn tin điều đó.

“Nhưng anh ta biết việc mình đã làm. Tôi nghe anh ta kể với cô là anh ta đã làm gì vào khoảng một giờ trước. Sao giờ anh ta lại nhảy xuống?”

Alex nặn ra vài giọt nước mắt. “Tôi không biết.”

Kim mở miệng nhưng âm thanh của chuông điện thoại dừng cô lại.

“Bryant, sao?”

Cô nghe vài giây và rồi nhìn qua lan can. “Anh đừng đùa. Chúng

có tác dụng hả?”

Cô lắng nghe câu trả lời của anh và rồi tắt máy, bỏ vào trong túi áo khoác.

“Mái che của vọng lâu đã đỡ được anh ta. Anh ta không chết. Vẫn chưa chết.”

“Cám ơn Chúa,” Alex thở ra, trong khi tâm trí của cô ta hét lên. Chết tiệt. Chết tiệt. Chết tiệt.

Kim nắm lấy cánh tay cô ta. “Cô đi với tôi. Chúng ta đều có các câu hỏi để trả lời.”

Alex cho phép vị thám tử dẫn cô ta đi. Chỉ một lần này thôi.

Nhà của cảnh sát Whiley là một căn chung tường ba phòng ngủ được xây dựng từ những năm 1950. Một mái hiên gọn gàng chìa ra khỏi ngôi nhà với những bông hoa khô được sắp xếp làm đồ trang trí.

Thời tiết khô ráo và khu vườn phía trước còn vương lại dấu vết và mùi cỏ được cắt đầu tiên trong năm.

Kim đồ rằng bà Whiley đã buộc chồng sử dụng thời gian rảnh vào mục đích tốt. Rèn luyện cho thời gian nghỉ hưu sắp tới của chồng bà.

“Thật tốt khi được trốn khỏi văn phòng, nhỉ?” Bryant nói, gõ lên cánh cửa.

Kim gật đầu đồng ý. Sự vụ với Barry kéo theo một núi giấy tờ khiến họ bận rộn gần như cả ngày.

Một người phụ nữ mặc quần vải bông màu xanh tím than và áo thun len ra mở cửa. Vài cọng cỏ ướt vẫn còn đang bám vào gấu quần bà ta. Có thể bà ta chưa huấn luyện được chồng gì hết.

Khuôn mặt bà ta tròn và trông dễ chịu, với kiểu tóc bob màu nâu lục nhạt dài tới dưới tai.

“Tôi có thể giúp gì cho anh?”

“Trung sĩ cảnh sát, Thám tử Bryant. Thanh tra thám tử Stone. Chúng tôi có thể nói chuyện với chồng bà được không?”

Khuôn mặt bà ta có chút biến sắc.

“Ông ấy đang trong kì nghỉ.”

Bryant không dừng lại.

“Chúng tôi chỉ có một vài câu hỏi liên quan đến vụ án...”

“Barbara... để họ vào,” giọng của Whiley vọng ra từ phía cuối hành lang.

Kim bước vào và đi tới chỗ Whiley ở đằng sau ngôi nhà. Phòng khách thứ hai được đặt ngay cạnh bếp. Căn phòng nhỏ nhưng gọn gàng, một chiếc ghế đơn để hướng về phía cửa sổ với chiếc ghế tựa hai chỗ ngồi ăn nhập với nhau, ngăn cách căn phòng với bếp.

Cô và Bryant cùng ngồi xuống một lúc. Vừa khít cho hai người ngồi.

“Ông chưa nói với bà ấy ông đang bị đình chỉ à?” Bryant hỏi ngay khi Whiley đóng cánh cửa kế bên.

Whiley lắc đầu và ngồi lên chiếc ghế đơn. “Không cần thiết. Tôi không muốn bà ấy lo lắng.”

Ông ta tháo kính đọc sách ra và đặt chúng xuống chiếc bàn nhỏ phía bên trái chiếc ghế ông ta ngồi.

“Barbara làm công việc của người dọn dẹp bốn mươi năm nay. Bà ấy đếm từng ngày cho đến khi tôi nghỉ hưu. Khoản cầm cố đã được trả cùng với lương hưu của tôi, và một chút chúng tôi dành dụm được, nên chúng tôi cũng ổn.”

“Ông có thể giấu được sự thật này bao lâu?” Bryant hỏi.

“Không biết. Tôi hi vọng họ sẽ sớm nhận ra rằng sự việc không liên quan đến tôi. Vì có vẻ như tôi không thể ngăn anh ta lại.”

Kim kinh ngạc trước thái độ bình tĩnh của ông ấy. Whiley quan ngại nhiều về ảnh hưởng từ vợ của mình hơn là kết quả của phiên điều trần kỉ luật.

Bryant rướn người hướng về phía trước khi cánh cửa mở ra.

Barbara bước vào. “Trà... cà phê...?”

Bryant lắc đầu.

“Cà phê sữa, không đường, làm ơn.” Kim nói. Whiley muốn vợ của mình bận rộn khi cuộc trò chuyện diễn ra.

Cô cảm thấy tội cho người cảnh sát này. Ông ta đã cống hiến cả cuộc đời làm việc của mình cho lực lượng cảnh sát và việc nghỉ hưu của ông ta gặp khó khăn chỉ bởi hành động của một ai đó.

Barbara rời bước sang cánh cửa gần kề đang mở. Whiley đứng lên đóng cửa lại. Một vệt bóng nắng chạy qua khung cửa.

“Ha, cô gái trẻ, con không thể đi ra ngoài trong bộ dạng như thế này,” Whiley nói, nhìn ai đó một lượt từ đầu xuống chân.

Kim nghển cổ và nhìn thấy một cô bé khoảng 18 tuổi đang bước xuống cầu thang. Chiếc váy của cô bé bó chặt, màu đen và vừa vặn bằng chiều rộng của một chiếc khăn uống trà. Tất đen, áo khoác da và lỗ đeo hoa tai ở dái tai nhét một chiếc khuyên tròn giúp hoàn thiện phong cách của cô bé.

Kim đã nhìn thấy những trang phục còn tệ hơn và từ cái nhìn khinh bỉ như muốn giết người mà một cô bé dành cho bố mình, thì cô bé cũng vậy.

Cô bé không nói gì với Whiley, lăm bắm gì đó với mẹ và đi ra bằng cửa chính.

Whiley thở dài trước khi đóng cửa và ngồi vào chiếc ghế đơn.

Kim kinh ngạc khi biết rằng ngoài kia, trên những con đường của Black Country, Whiley được kính trọng và nghe lời. Là một nhân viên thừa hành luật pháp, ông là hiện thân của chính quyền. Nhưng trong chính ngôi nhà của mình, ông nói dối vợ và

không kiểm soát được con gái.

“Nào, chúng tôi cần biết thêm về buổi tối ông đến nhà Dunn,” Kim nói, chuyển cuộc nói chuyện đúng hướng.

Ông ta nhăn mũi. “Không có gì để kể, thật sự. Chỉ là một vụ bạo hành gia đình thường gặp.”

Kim đợi ông ta nói thêm. Không có gì cả.

“Có thêm một người nào đó liên quan đến việc này và chúng ta cần....”

“Anh có ý gì khi nói có thêm người nào đó?” Whiley hỏi, nhòai người ra phía trước.

“Trong tầng hầm. Khi Dunn lạm dụng Daisy.”

Miệng ông ta phát ra tiếng hít gió. “Chúa ơi.”

Bryant trượt về phía trước trên ghế sofa. “Ông có thể chỉ tường thuật lại cho chúng tôi nghe về cái đêm cách đây hai tháng khi ông đến nhà Dunn. Chúng tôi đã nói chuyện với Jenks. Anh ta kể với chúng tôi họ đã tranh cãi về một giáo viên nào đó. Ông có thể nói gì nhiều hơn với chúng tôi không?”

Whiley nhìn lên trần nhà khi Barbara bước vào với một cốc cà phê đầy cho Kim. Barbara gật đầu đáp lại lời cảm ơn của Kim trước khi rời khỏi căn phòng và đóng cửa lại.

“Chúng tôi nhận được cuộc gọi vào thời gian nghỉ uống trà hoặc trước sau quăng đó. Jenks lái xe. Cậu ấy biết nhà họ ở đâu và chúng tôi đến đó sau vài phút. Tôi biết Dunn vẫn la hét khi chúng tôi tới.”

“Có phải ông đưa hần vào trong bếp?”

“Đúng, theo lệ thường.” Ông ta nói, một cách đề phòng.

“Tất nhiên.” Bryant nói. “Hần nói gì khi ông ở trong đó?”

“Chỉ giận dữ về người giáo viên đã cố gắng nói có điều gì đó không ổn với Daisy. Tôi có thể thông cảm với hấn. Chúng tôi được cho biết rằng Laura của chúng tôi đang có nhiều khó khăn trong học tập và đó là một đồng rác rưởi. Một số giáo viên can thiệp quá sâu vào việc của người khác. Nên, tôi chỉ làm hấn bình tĩnh, nói với hấn rằng tôi đồng ý với hấn.”

“Jenks nói bà Dunn đang nói chuyện điện thoại khi ông đến?” Bryant hỏi.

“Đúng, không biết bà ta đang nói chuyện với ai. Jenks đối phó với bà ta và những đứa trẻ cho đến khi tôi mang Dunn quay trở lại căn phòng.”

“Jenks nhắc đến ánh mắt của Daisy. Anh ta nói anh ta nghĩ rằng cô bé đã cố gắng nói với anh ta điều gì đó. Ông có chú ý thấy điều gì không?”

Whiley đảo mắt. “Chỉ là anh ta tưởng tượng ta thôi. Tôi là người đưa chúng vào giường đi ngủ và tôi không thấy bất cứ điều gì.” Ông ta cười, một cách khoan dung. “Jenks là một đứa trẻ, nghĩ rằng mình thấy tất cả mọi điều. Hai cô bé đã có một chút căng thẳng vì tiếng la hét nhưng không có gì bất thường.”

Kim đứng dậy. Họ không thu thập được thông tin nào.

Bryant cũng đứng lên. “Tốt, nếu có bất cứ điều gì ông nghĩ đến...”

“Anh biết đấy, tôi chợt nhớ ra điều này. Lí do mà Dunn đã thật bối rối. Đó là bởi vì người giáo viên đã đến tận nhà. Đúng rồi, đúng là thế. Hấn tức giận vì người giáo viên đưa các cô bé về nhà.”

Khi ra ngoài, Kim quay lại nói với Bryant.

“Dawson đã gặp nói chuyện riêng với người giáo viên trong suốt cuộc điều tra, đúng không?”

“Tất nhiên.”

“Tốt, tôi nghĩ chúng ta nên đến gặp cô ấy một lần nữa,” Kim nói, cảm thấy tinh thần tốt hơn.

Rất cục, họ đã thu nhặt được chút gì đó.

Kim gần như biết rằng Wendy không phải là người trong tầng hầm nhưng nếu người giáo viên đã bày tỏ sự quan tâm của cô ấy trong chuyến thăm đầu tiên, thì có phải người phụ nữ đó đang che giấu cho chồng mình? Và nếu thế, liệu mẹ có biết người đã ở trong căn phòng đó không?

Đó là câu hỏi cần lời giải đáp.

Kim đỗ xe và ngồi đó một lúc, gắng sức chống lại cơn gió đang rung chuyển chiếc xe của cô từ bên này sang bên kia.

Từ ngày đầu tiên của khóa học, Kim đã có một niềm tin vững chắc rằng kẻ thủ ác phải trả giá cho tội ác mà chúng thực hiện. Trong sự nghiệp của cô, bất cứ vụ việc nào nếu không được giải quyết sẽ như một vết thương hở nằm trên da. Cô không tin tưởng vào các tình tiết giảm nhẹ. Rất rõ ràng; bạn trả giá cho những gì bạn làm.

Cô biết rằng Bryant nghĩ cô bị điên vì đã nghi ngờ bác sĩ Thorne liên quan đến vụ án mạng của Allan Harris, và về mặt nào đó cô phải đồng ý với anh. Nhưng vụ của Barry Grant không được dự tính trước trong suy nghĩ của cô.

Sẽ không có cuộc điều tra nào về cô hết, vì mọi người đều nghĩ cô đã làm tất cả ‘các bước hợp lí, khả thi để đảm bảo có kết quả tích cực’. Về cơ bản, ý tưởng dựng nên vọng lâu tại vườn đã cứu cô và cả Barry.

Người bác sĩ đã đạt được hiệu quả mong muốn khi khéo léo giữ Barry trên gờ tường đủ lâu để một vọng lâu được dựng lên trong vườn cho vụ đó.

Khách quan mà nói Kim có thể hiểu điều này. Nhưng cô cũng có mặt ở đó và cho đến cuối đoạn hội thoại giữa Barry và bác sĩ, anh ta nói nhiều và đầy sức sống. Đó dường như không phải là cách cư xử của người chuẩn bị kết thúc cuộc sống của mình. Cô

đã từng tiếp xúc với những người có ý định nhảy lầu khác và mỗi giây phút đều quan trọng. Cô chưa bao giờ thấy một người đứng chờ cả tiếng đồng hồ và cuối cùng vẫn nhảy xuống.

Cô quay lại với chú chó ở ghế sau. “Được rồi, Barney, như thế này nhé. Hãy sửa nếu mày thấy có ai đến nhé.”

Cô ra khỏi xe, trèo qua cánh cổng kim loại để đi vào nghĩa trang. Ánh đèn đường mờ nhạt dần khi cô đi bộ lên đồi. Cô tiếp tục đi cho đến khi tới chiếc ghế dài cô đã ngồi cùng Alex một tuần trước đó. Họ đã tiến lên một vài bước, nên Kim bắt đầu tìm kiếm ở đó. Cô lấy đèn pin từ túi áo và di chuyển theo các dãy bia mộ, cảm thấy buồn cho cuộc sống ngắn ngủi.

Cô đi qua đến tận cuối đồi và đi lên lần nữa, chậm hơn, để chắc chắn. Khi cô quay trở lại dãy bia mộ có cùng vị trí với chiếc ghế dài, cô biết rằng không có bia mộ nào của người chết dưới 10 tuổi và chắc chắn cũng không có nơi an nghỉ của một người đàn ông và hai cậu bé.

Cô gửi một nụ hôn gió lên đỉnh đồi về hướng ngôi mộ của em trai cô.

Cotswolds đã không còn hấp dẫn Alex. Được ghi dấu là “nơi có vẻ đẹp nổi bật,” nhưng cô ta đã thay từ ‘vẻ đẹp’ bằng từ ‘buồn chán’ sau khi đi qua hết ngôi làng buồn tẻ này tới ngôi làng buồn tẻ khác. Hành trình của cô ta kết thúc tại Bourton-on-the-Water. Alex nhớ đã đọc ở đâu đó rằng khu vực này có nhiều hóa thạch. Và hầu hết chúng giống như vẫn sống tại đây, cô ta nghĩ thế khi nhìn thoáng qua khu trung tâm ngôi làng.

Những ngôi nhà bằng đá nối tiếp nhau hai bên đường, tất cả các cửa hàng thuộc sở hữu cá nhân chắc chắn đã hoạt động cả hai trăm năm nay. Bằng đánh giá ngắn gọn, cô ta khẳng định rằng nơi đây không có chuỗi cửa hàng, ngay cả Costa hoặc Starbucks cũng không. Với Alex, điều đó nói lên tất cả. Làm sao những người đó có thể tồn tại ở nơi quái quái này?

Nếu không có gì khác, thì chuyến đi năm mươi dặm đã hoàn toàn giúp xóa sạch nỗi thất vọng của cô ta về Barry Grant. Ban đầu, cô ta đã mong đợi quá nhiều đối với thông tin gã cố gắng giết người vợ yêu quý và em trai mình.

Trong một vài giây, khi đứng trên đỉnh của bãi đỗ xe trong cơn gió lạnh thấu xương, Alex đã cảm thấy gã có thể là người duy nhất. Một người thực sự mắc chứng rối loạn nhân cách phản xã hội có thể không bao giờ hiểu được trách nhiệm đạo đức; không bao giờ có thể từ chối bản năng tự nhiên của mình và cảm thấy tội lỗi. Nhưng thử nghiệm của cô ta chỉ đòi hỏi một thành công duy nhất. Một kẻ có thể chống lại bản năng đích thực và trong

giây lát, Barry đã là thành tựu của cô ta.

Và rồi gã mở miệng lần nữa.

Sự rên rỉ, than vãn thảm hại về ‘tức giận mù quáng’ và cảm giác tội lỗi tràn ngập của gã đã xúi giục cô ta đẩy gã về phía trước mình. May mắn là lời nói dối của Alex về con gái gã đủ để kích động hành động cô ta mong muốn.

Cô ta đã ngạc nhiên khi thấy gã vẫn còn sống sau cú ngã, nhưng chỉ điều đó thôi. Gã được kết nối với thiết bị duy trì sự sống, giữ tính mạng bằng những chiếc máy. Và, mặc dù không chết, gã cũng không thể đi xa hơn. Các bác sĩ không hi vọng có bất cứ sự hồi phục nào. Đủ tốt rồi.

Nỗi thất vọng của cô ta về Barry được xoa dịu bằng sự kích động với Kim. Người nữ thám tử này là một dự án đầy kích thích mà cô ta buộc phải đầu tư nghiên cứu sâu hơn. Niềm hứng thú của cô ta đối với Kim đã đẩy cô ta đến nơi khi họ cò gáy tòi tàn tù túng này.

Alex đi đến địa điểm gặp gỡ định sẵn, một sự kiện cần đến chất dinh dưỡng cho cả ngày dài: bữa sáng, bữa nửa buổi, bữa trưa, trà chiều, cà phê, và cô ta tưởng tượng về chúng với những phát minh mới kì lạ của cà phê sữa Ý và bánh paninis.

Cô ta bước vào qua cánh cửa cao đến ngang thắt lưng và chú ý thấy chiếc bàn duy nhất ở bên ngoài đã có một người đàn ông bệ vệ đang ngồi, hói hoàn toàn nhưng có một vài cọng tóc ở phía sau được vắt từ bên tai này sang tai khác. Ông ta đeo kính trên chóp mũi và cầm đầu vào chiếc máy Kindle ông ta đang cầm. Trên tay trái là một điều thuốc lá, giải thích lí do tại sao ông ta đứng ở bên ngoài.

Alex cảm thấy đó có vẻ là người cô ta cần gặp và cô ta tiến về phía chiếc bàn. “Henry Reed?”

Người đàn ông nhìn lên và mỉm cười. Ông ta đứng dậy và đưa tay ra. “Bác sĩ Thorne?”

Cô ta cười thay cho câu trả lời.

Ông ta ngồi xuống. “Tôi hi vọng cô không phiền nếu chúng ta nói chuyện ở đây. Tôi nghiện chất nicotin một cách vô vọng, điều giờ đây khiến tôi thành người bị xã hội ruồng bỏ.”

Alex có thấy phiền. Mặc dù những cơn gió đã dịu đi nhờ vài tia nắng lạc lõng, vẫn có chút lạnh thấu xương. Tuy nhiên, cô ta muốn một điều gì đó từ người đàn ông này nên cô ta sẽ tạm thời hòa theo ông ta.

“Tất nhiên. Tôi có thể lấy cho ông đồ uống khác không?”

“Một cà phê Latte, cảm ơn cô.”

Alex tiến vào trong và mua hai ly cà phê Latte. Cô ta trả tiền, và được cho biết đồ uống sẽ được mang ra. Cô ta ngồi xuống khi người bạn đồng hành của cô ta để thiết bị đọc sách trên bàn.

“Sách của Dickens* cũng được điện tử hóa rồi, hỏi trước ai dám nghĩ đến chuyện đó chứ?”

Alex mỉm cười, dù sao cô ta cũng không quan tâm.

“Nên, bác sĩ Thorne, chính xác là tôi có thể giúp gì cho cô?”

Alex cho rằng lời tặng bốc sẽ rất có hiệu quả trong tình huống này. “Tôi đang nghiên cứu một chủ đề riêng biệt và tôi tìm đến cuốn sách của ông, được nhắc đến như một sự hiểu biết sâu sắc trong lĩnh vực này. Mọi bài phê bình tôi đọc đều khẳng định cuốn sách của ông đã phá vỡ các nguyên lý tại thời điểm đó.”

Chỉ duy nhất một phần là sự thật. Cô ta chẳng tìm ra bài phê

bình nào cả. Alex đã nghiên cứu tên của Michael Stone và học được rất nhiều từ các bài báo. Một phần nhỏ trên Wikipedia cho biết rằng trước đây một phóng viên trẻ đã tự xuất bản một cuốn sách miêu tả các sự kiện, nhưng cô ta đã không thể tìm thấy được bản sao ở bất cứ đâu. Vì không thấy sách nên Alex quyết định tiếp cận tác giả của nó. Mẫu báo là một chuyện nhưng, 28 tuổi, người đàn ông trước mặt cô ta đã phỏng vấn những người có liên quan tới vụ việc trong khi các sự kiện vẫn còn mới nguyên.

Biểu hiện của ông ta như có vẻ vừa lòng với những lời cô ta nói, và lắc đầu. “Theo ý kiến của tôi, đó là một câu chuyện cần được kể, mặc dù cộng đồng đọc sách không tiếp nhận nó và cuốn sách chỉ bán được bảy trăm bản.”

Alex gật đầu khi người bồi bàn đặt những chiếc cốc cao bằng thủy tinh trên chiếc bàn sắt.

“Vậy thì, tôi có thể giúp gì cô, bác sĩ?”

“Gọi tôi là Alex thôi, làm ơn,” cô ta nói, với một nụ cười. Cô ta muốn lược lật các thông tin nhiều nhất có thể từ người đàn ông này. “Tôi có một bệnh nhân - hiển nhiên tôi không thể nói chi tiết, nhưng cô ấy đang phải chịu đựng loại tổn thương tương tự với loại được ghi nhận trong cuốn sách của ông và mặc dù nó được viết hơn hai mươi năm trước, tôi nghĩ ông có thể có khả năng giúp được tôi.”

“Tất nhiên, nếu có bất cứ điều gì tôi có thể làm.”

Alex nhận thấy đôi má hồng hào của ông ta đã rục màu hơn. Tốt, ông ta đang cảm thấy hân diện.

“Cô muốn tôi bắt đầu từ đâu?”

“Bất cứ đoạn nào ông cảm thấy thoải mái để bắt đầu.” Alex sẽ

định hướng ông ta nếu ông ta đi lạc tiến trình do cô ta đặt ra.

“Khi đó tôi 23 tuổi, làm việc cho trụ sở tờ Express and Star tại Dudley. Vào Chủ nhật thứ hai của tháng sáu, tôi đang viết bài về người thắng giải xổ số tại một buổi hội hè trường học ở Netherton và ngày tiếp theo tôi đang che giấu vụ bỏ rơi trẻ em kinh khủng nhất mà Black Country chưa từng thấy. Hai ngày sau đó, những câu chuyện đã bị đánh bật khỏi chu kì tin tức bằng một vụ hỏa hoạn tại nhà máy ở Pensnett đã cướp đi mạng sống của ba nhân viên cứu hỏa.”

“Nhưng ông đã không bỏ qua sự việc quá nhanh?”

Ông ta lắc đầu. “Lúc đó tôi còn đủ trẻ, tràn đầy lí tưởng báo chí. Tôi nghĩ có rất nhiều các câu hỏi cần được trả lời. Tôi muốn biết cách mà sự việc được phép xảy ra: ai hoặc cái gì chịu trách nhiệm về sai lầm đó. Nên, khi tôi có thể, tôi nói chuyện với hàng xóm, bạn bè và bất kì nhân viên xã hội nào sẵn lòng nói với tôi. Tôi thu thập báo cáo từ các bác sĩ tâm thần và kết nối toàn bộ câu chuyện với nhau.”

“Phiên tòa xét xử không vang dội và chỉ nhận được một ít sự chú ý của báo chí, sau đó thì dường như không có ai đặc biệt hứng thú. Không có sức ép dư luận về việc điều tra và điều này hợp ý những người có thẩm quyền. Tôi nhận ra rằng tất các tài liệu tôi thu thập được có thể làm thành một cuốn sách. Không nhà xuất bản nào có hứng thú và tôi tự xuất bản câu chuyện.”

Alex cảm thấy cô ta đã đủ khoan dung. “Ông có thể kể với tôi về vụ án?”

Ông ta uống nốt đồ uống của mình và bắt đầu nói lần nữa.

“Patricia Stone là một đứa trẻ rắc rối. Bố của cô ta là người gốc

Romany và lấy một người vợ người Gorja. Vào lúc Patty 5 tuổi, bố cô ta đã bỏ rơi gia đình và quay trở lại với cộng đồng người Gypsy. Khi 17 tuổi, Patty bị chuyển đến một nhà thương điên gần Gromsgrove vì đánh người tùy tiện trên đường phố. Cô ta được cam kết bởi người mẹ, bà mẹ cứ thế bỏ lại cô ta ở đó, trong lòng thờ phào đã bớt đi một miếng ăn. Cuối cùng cho khi các bác sĩ tới chữa trị, cô ta được chẩn đoán mắc chứng tâm thần phân liệt. Đã mất tới năm năm để ổn định tình trạng của cô ta và tìm kiếm các hợp chất thuốc hiệu quả nhất. Vào lúc đó, Patty đã 22 tuổi.

“Một thời gian ngắn sau khi cô ta được chẩn đoán, một sự kiện không may đã xảy ra dưới chế độ Thatcher. Dịch vụ chăm sóc trong cộng đồng được thả trôi trong khoảng hai mươi năm phát triển nhanh chóng. Rất nhiều các cơ sở từ thiện đóng cửa và một số người ốm yếu bị loại bỏ vào một cộng đồng chưa được chuẩn bị để chấp nhận họ.”

Alex không nói gì. Cô ta đã biết ơn chế độ đó. Nó bảo đảm một nguồn cung cấp không giới hạn những tâm trí đã mất sự cân bằng; dù như thế nào, những nơi giống như nhà thương điên lỗi thời đó đã chứng minh sự hữu ích của chúng trong việc đáp ứng người nuôi nấng phục vụ cho mục đích nghiên cứu.

Khi Arthur than vãn về các chiến lược của Chính phủ, cô ta nhớ lại cuộc thí nghiệm được thực hiện trong các vùng phụ cận vào thập niên 1950 tại Mỹ. Tiến sĩ Ewan Cameron đã nhận được tài trợ từ CIA để nghiên cứu học thuyết ‘tẩy não’. Mục đích của ông ta là xóa bỏ tâm trí và các kỉ niệm của những cá nhân, khiến họ quay trở về như những đứa bé rồi sau đó xây dựng lại tính cách của họ theo cách mà ông ta chọn. Phương pháp của ông ta bao gồm cả thuốc hôn mê và điện giật cao áp. Nhiều đến mức có đến

360 cách cho mỗi người.

Thêm đó, ông ta còn thực hiện ‘điều khiển tâm linh’, đối tượng bị buộc bằng dây da và bắt đội vào chiếc mũ sắt tối đen với mục đích tước đoạt các giác quan, và mở một thông điệp ghi âm qua chiếc loa sẵn có mười sáu giờ một ngày, đến một trăm ngày sau đó.

Mặc dù tất cả các đối tượng đã bị hủy hoại vĩnh viễn bởi cuộc nghiên cứu, Alex cảm thấy những cơ sở từ thiện đã cung cấp sự giúp đỡ vô giá qua từng ấy năm.

Alex quay lại với người bạn đồng hành của cô ta, người vẫn còn đang lải nhải.

“... Lợi ích không lớn hơn chi phí bỏ ra. Một số bệnh nhân tiếp tục sống một cuộc sống ‘tương đối’ bình thường, trong khi một số khác sống để giết người, hiếp dâm và thực hiện hành vi tội ác.” Ông ta gật đầu với Alex. “Tuy vậy, chúng ta sẽ thảo luận về chuyện đó vào lúc khác. Patty được phóng thích vào cộng đồng với đánh giá không còn là mối nguy hiểm đối với chính bản thân cô ta hay bất kì ai khác nữa. Cô ta được xếp vào ở trong cư xá trong một tòa nhà cao tầng tại Colley Gate và đơn giản là biến mất khỏi hệ thống.

“Mọi bệnh nhân đáng lẽ phải được giám sát, nhưng những người phụ trách hồ sơ không có cơ hội để đánh giá mỗi người, nên bệnh nhân nào trầm tính hơn, ít gây rắc rối hơn sẽ rơi qua các kẽ hở.

“Trong vòng một năm, Patty có thai. Không ai biết bố đứa trẻ là ai. Patty được biết đến như là một người hơi lập dị, ‘người điên bản xứ’, nếu cô thích gọi như thế. Có một người hàng xóm có tình cảm với Patty và đảm bảo rằng sẽ không có ai mang đến cho

Patty rắc rối nữa. Cô ấy giống như một người bạn thân nhất mà Patty từng có; người duy nhất đến thăm khi Patty sinh đôi.

“Cô ta có một con trai và một con gái - đặt tên là Michael và Kimberley. Bởi vì quá khứ của mình, cô ta được đặt dưới sự giám sát. Cô ta rời bệnh viện và thông tin trong vài năm sau thì sơ sài, nhưng được ghi nhận rằng những đứa trẻ ‘đôi khi’ bị đặt vào ‘rủi ro’ khá nhiều lần. Sự thiếu thốn những tiếp xúc cơ thể giữa người mẹ và con cũng được ghi nhận như là sự ảnh hưởng đến tốc độ chậm phát triển của cậu bé, cả về thể chất và tâm lí.

“Họ thoát khỏi sự giám sát trong vài năm đến khi người ta phát hiện ra những đứa trẻ chưa được đi học. Những người có thẩm quyền đã nhúng tay vào thêm một lần nữa và những đứa trẻ bắt đầu đến trường muộn hơn hai học kì so với các bạn đồng lứa. Bé gái nhanh chóng đuổi kịp, và mặc dù lãnh đạm, nó là một đứa trẻ thông minh. Bé trai được giữ lại ở lớp của các học sinh chậm phát triển.

“Người ta đã làm báo cáo về những đứa trẻ: cân nặng, tính sạch sẽ, sự từ chối tương tác. Bé gái có nhiều điều để hỏi nhưng không nói chuyện. Cô bé chỉ đứng đó và nắm tay em trai mình.”

“Ông có một sự hồi tưởng đáng kinh ngạc về những sự kiện,” Alex lưu ý. Sự thật là đã gần ba mươi năm rồi.

Ông ta thừa nhận bình luận của Alex với một nụ cười buồn. “Tôi sống và thở với vụ án trong khi tôi đang nghiên cứu để viết sách. Câu chuyện của hai đứa trẻ đó, chưa bao giờ rời bỏ tôi.”

“Những người có thẩm quyền không làm bất cứ điều gì ư?” Alex hỏi.

“Bé gái không nói chuyện. Tôi đã phỏng vấn cô Welch, một

trong những giáo viên ở trường đã dạy Kimberly. Cô ta nói về một sự việc, khi ống tay áo của đứa trẻ đó được vén cao lên, để lộ ra một vết sưng đỏ bao quanh cổ tay. Đứa bé đó nhìn vào mắt người giáo viên trong vài giây, và như cố gắng để gửi gắm thông điệp, trước khi im lặng kéo ống tay áo xuống.

“Trong giờ nghỉ cô Welch tìm Kimberly và cố gắng hỏi cô bé về vết thương nhưng, như thường lệ, đứa trẻ không nói bất cứ điều gì.”

“Bé gái đó không có người bạn nào à?” Alex hỏi, với sự hứng thú.

“Hình như không. Mỗi giờ nghỉ cô bé sẽ tìm em trai và nắm lấy tay cậu bé. Chúng ngồi hoặc đứng cùng nhau ở nơi nào đó trong sân chơi. Những đứa trẻ có thể vô cùng tàn nhẫn và chúng bị bắt nạt không thương tiếc vì rất nhiều lí do: chúng lười thôi, chúng có mùi hôi, đứa bé trai chậm phát triển và nhỏ bé nhiều hơn những đứa trẻ khác còn quần áo thì không vừa người một cách thảm hại. Quá đủ để trở thành nạn nhân ở trường tiểu học.”

Ông ta nhìn Alex với xúc cảm thương tiếc trong mắt.

Ôi Chúa cứu tôi trước sự tốt bụng, quan tâm đến mọi người này, Alex nghĩ.

“Và cô có biết, cô bé đó không trả đũa dù chỉ một lần. Cô bé đơn giản là nắm tay em trai chặt hơn và bước đi, xóa mờ những kẻ bắt nạt ra khỏi tâm trí.”

Điều này giải thích tại sao chương ngại của Thanh tra thám tử Stone hình thành từ lâu. Hứng thú của Alex lớn dần. Cô ta nhìn Arthur thở một hơi sâu, háo hức chờ ông ta tiếp tục.

“Kì nghỉ giữa kì mùa xuân năm 1987 đến và đi. Những đứa trẻ

không quay trở lại trường học. Nỗ lực để liên lạc với Patty đã không hề có kết quả. Một nhân viên xã hội, người ít quan tâm về các luật lệ hơn, đã thuyết phục một người hàng xóm giúp cô ta phá vỡ cửa.”

Ông ta cúi thấp đầu xuống nhưng vẫn tiếp tục. “Tôi đã xoay xở để phỏng vấn người hàng xóm này: một kẻ buôn bán ma túy người Nigeria cao 1,8m, anh ta đã khóc khi kể với tôi những gì họ tìm thấy. Trong phòng ngủ, đằng sau một cánh cửa khóa khác là hai đứa trẻ, bị trói vào ống tản nhiệt. Michael bị trói trực tiếp vào cái ống còn Kimberly thì bị trói vào vào cậu bé. Thời tiết tuần đó rất ẩm áp và cái ống tản nhiệt vẫn đang chạy. Trên sàn nhà có một túi bánh quy kem đã hết và một chai Coca đã khô lại.

“Cậu bé đã chết còn cô bé hầu như không còn ý thức. Cô bé nằm cạnh xác cậu bé cả hai ngày. Cô bé mới 6 tuổi thôi.”

Biểu cảm ghê sợ hiện trên khuôn mặt Alex, trong khi cô ta thật sự cảm thấy kích động.

“Sau đó ông có theo đuổi vụ án nữa không?”

“Tôi đã cố gắng làm thế, nhưng những người tôi rất muốn trò chuyện lại không thật sự nói gì nhiều vào thời điểm đó. Hội đồng thành phố chỉ đạo một cuộc điều tra nội bộ, cái mà thực ra không có gì hơn một bài tập chỉ ngón tay, không đưa ra được một kết luận thực tế nào. Đừng quên, tin tức thời đó không giống bây giờ. Người ta mua báo, đọc nó, quảng nó trong thùng và quên nó đi. Không có sức ép dư luận đòi hỏi câu trả lời và điều này quả thực rất hợp ý các cơ quan dịch vụ xã hội thời đó. So sánh ra thì vụ án của Victoria Climbié đã nhanh chóng thúc đẩy một cuộc điều tra công khai và là chất xúc tác cho những thay đổi trọng đại trong chính sách bảo vệ trẻ em trên toàn đất nước.”

“Điều gì xảy ra với Kimberly Stone sau phiên tòa xét xử?”

“Theo hiểu biết của tôi thì cô bé đi từ nhà bố mẹ nuôi này đến nhà bố mẹ nuôi khác. Như cô có thể tưởng tượng ra, đứa trẻ đáng thương ấy bị hủy hoại một cách đáng kể và cần một gia đình rất đặc biệt mới có thể biết cách làm thế nào để giúp cô bé. Tôi không biết đứa trẻ này giờ ở đâu nhưng tôi vẫn nghĩ về cô bé và chỉ hi vọng rằng cô bé đã tìm được hạnh phúc, trong một chừng mực nào đó.”

Tốt thôi, Alex biết Kim ở đâu và rất nghi ngờ việc hạnh phúc thật sự có xảy đến với cô ấy hay không. Cô ta nhớ về một đoạn trong bài thơ *Thiên đường đã mất* của Milton; “Tâm trí có chỗ của riêng nó, và nó có thể tự mình tạo ra thiên đường của địa ngục, và một địa ngục của thiên đường.” Alex tự hỏi tâm trí của Kim đã tự tạo nên điều gì.

Phán đoán rằng không thu được điều gì khác nữa ngoài những lời than vãn đầy cảm xúc, Alex chạm xuống túi cầm tay của mình. Cô ta đứng dậy và chìa tay ra.

“Cám ơn ông rất nhiều vì đã dành thời gian, đây là một sự giúp đỡ vô cùng hữu ích với tôi.”

Henry cúi xuống và lấy ra một cuốn sách. “Của cô đây, bạn thân mến, tôi vẫn còn một vài cuốn khác. Rất vui lòng đưa nó cho cô nếu nó có thể giúp được trường hợp của cô.”

Alex một lần nữa cảm ơn ông ta và rời đi. Người đàn ông này không biết rằng cô ta đã có bước tiến trên con đường đang đi nhờ có các chi tiết trong hồi ức của ông ta. Cái ông ta cho Alex như là một kho vũ khí đạn dược và cô ta không thể chờ đợi để bắt đầu một thử thách lớn nhất từ trước đến nay.

“Cô ở đó ổn không, sếp?” Bryant hỏi, đẩy cánh cổng trường học.

Thậm chí thông qua các bộ phận kín khít của chiếc xe ô tô, vẫn có thể nghe thấy âm thanh tại sân chơi trong trường học. Nó là một bản giao hưởng vũ trụ tiến hành trên toàn thế giới.Ồn ào, tiếng huyên náo từ các nhóm đông người xê dịch và thay đổi như thủy triều. Chơi đùa, la hét, đuổi nhau trong vài phút tự do trước khi bắt đầu một ngày học.

Những nơ cổ đã được nới lỏng, những chiếc ba lô bị bỏ rơi trong góc được nhặt lấy trên lối vào.

Cô biết cái sân chơi này rất rõ. Cô nhìn vào cây sồi vẫn chiếm cứ góc trên bên phải sân. Cô có đôi chút mong chờ nhìn thấy mình ở đó, chơi trò đuổi bắt với Mikey xung quanh cái cây. Chỉ hai bọn họ.

Đúng lúc đó, tiếng chuông kêu làm cô giật mình. Chiếc cửa ra vào giống như một cái máy hút bụi khi nó ngập tràn các cơ thể nhỏ bé ở bên trong.

“Chậc, trông cô như vừa thấy một con ma,” Bryant nói.

Cô không cần thiết phải nhìn thấy ma. Nó sống trong cô mỗi phút giây. Cái cô không cần đến là sự quen thuộc xung quanh đây. Điều đó lý giải tại sao lúc đầu cô đã cử Dawson đến phỏng vấn người giáo viên, và cũng giải thích nguyên nhân họ đề nghị cô Browning gặp họ ở cổng. Chỉ để họ không làm phiền những đứa trẻ.

“Sếp, có phải cô...”

“Hình như đó là cô gái của chúng ta,” Kim nói, mở cửa xe ô tô. Và khi cô bước tới, Kim nhận ra việc miêu tả về cô ấy như một cô gái chính xác một cách đáng sợ.

Người này mặc một chiếc váy chữ A màu xanh tím than dài qua đầu gối. Đôi chân thon gọn được bao bọc trong quần tất màu đen phủ kín toàn bộ xuống giày cao gót. Phần trên cơ thể mặc chiếc áo khoác của hãng The North Face được kéo khóa đến tận cổ. Mái tóc vàng buộc đuôi ngựa và một chút trang điểm khiến khuôn mặt cô ấy thêm duyên dáng. Nếu không kể đến sự hiểu biết về vẻ bề ngoài của mình, thì cũng chẳng có gì có thể che giấu nét đẹp tự nhiên đặc trưng của cô ấy.

“Cô Browning?” Kim hỏi.

Người phụ nữ mỉm cười và biểu hiện ấy khiến cả khuôn mặt cô ấy bừng sáng. “Đừng lo lắng, tôi già hơn vẻ bề ngoài mà cô thấy đấy.”

Kim cười to. Cô ấy sẽ cảm thấy biết ơn điều hạn chế này trong cuộc sống sau này.

Kim giới thiệu bản thân và Bryant đứng cạnh cô, tay anh để sâu trong túi áo khoác.

Làm như vậy, cô đã nói rõ với người cộng sự của mình rằng cô dự định chỉ dẫn người này. Tốt hơn là chống đỡ với những kí ức đang chạm tới cô.

“Tôi biết rằng Thám tử, trung sĩ Dawson đã nói chuyện với cô vài lần trước khi chúng tôi bắt đầu cuộc điều tra về việc lạm dụng trong nhà Dunn.”

Cô ấy gật đầu.

“Cô có thể nói với tôi điều gì khiến cô nghi ngờ ngay từ đầu?”

“Việc ngộ ngậy khi cô bé ngồi vào chỗ. Đầu tiên tôi nghĩ rằng Daisy chỉ hiểu động nhưng dường như việc đó xảy ra rất nhiều lần. Đặc biệt khi cả hai bàn tay cô bé để trên bàn học.”

Kim cau mày. “Tôi không hiểu được ý nghĩa...”

“Ngứa, Thanh tra thám tử. Một trong các triệu chứng cơ thể của việc bị lạm dụng, cùng với đau đớn, chảy máu, sưng tấy.... Không nhận ra điều đó nhưng Daisy đã cố gắng để chà sát bộ phận riêng tư xuống ghế nhằm làm dịu đi cơn ngứa.”

Một phát hiện sâu sắc, Kim nghĩ.

“Nên, tôi đã bắt đầu quan sát kỹ hơn sự thay đổi trong cách cư xử của cô bé. Có sự suy giảm trong việc tham gia học tập tại trường và những thành tích đạt được. Cô bé tương tác với các bạn đồng lứa ít hơn và điểm số cũng hạ từ điểm A trừ xuống điểm C cộng.

“Còn có bất cứ dấu hiệu nào khác nữa không?”

Cô Browning gật đầu. “Một dấu hiệu chỉ dẫn phổ biến nữa của việc bị lạm dụng là sự thoái lui tới một trạng thái trẻ con hơn. Ba ngày liên tiếp, tôi nhìn thấy cô bé mút ngón tay cái của mình.”

Kim không thể không ấn tượng bởi sự thận trọng của người phụ nữ này.

“Cô đã cố gắng nói chuyện với cô bé chứ?”

“Ồ vâng, rất nhiều lần, nhưng cô bé quá khép mình đến mức tôi khó có thể lấy được một từ từ cô bé.”

“Cô bé có nhắc đến người nào khác không? Kể cả trước lúc cô bé khép mình.”

Dawson đã không hỏi điều này trước đây. Họ luôn chỉ tập trung

vào Dunn.

Người giáo viên nhanh chóng vẽ một đường kẻ vào giữa các dấu chấm.

“Còn có ai khác liên quan đến việc lạm dụng không?”

Kim gật đầu.

Cô Browning nhắm mắt lại và lắc đầu, tiếp thu các thông tin.

“Mỗi một lần tôi cố gắng nói chuyện với cô bé, cô bé rất trầm lặng. Theo nhu cầu, cô bé có thể dựng lên bức tường này và tôi không thể vượt qua nó. Có một lần tôi chỉ chạm vào vai cô bé một cách nhẹ nhàng và cô bé ngay lập tức gạt ra. Một lần khác tôi cố gắng nói chuyện với em cô bé nhưng Daisy không để tôi lại gần em mình ở bất cứ đâu.” Người phụ nữ tiếp tục lắc đầu. “Những cô bé đáng thương.”

Kim hỏi câu hỏi mà cô cũng rất muốn trả lời.

“Khi cô đưa hai cô bé về nhà, cô có bày tỏ sự lo lắng của mình với bố hoặc mẹ cô bé không?”

“Không, dù chỉ một câu. Ngay khi ông Dunn mở cửa và nhìn thấy tôi, hắn ấn vội các cô bé vào trong nhà và đóng sập cánh cửa vào mặt tôi.

“Bà Dunn thì sao?”

Cô ấy nhún vai. “Tôi còn không biết bà ta có ở nhà hay không.”

Vì thế, giả định đã bị phá hủy. Từ những gì họ được biết, Kim nghi ngờ rằng Wendy Dunn đã rất bức mình về cách cư xử dốt nát của ông chồng với người giáo viên.

Kim đột nhiên có một suy nghĩ.

“Tại sao cô đưa các cô bé về nhà vào ngày đó? Điều đó không hẳn theo lệ thường đúng không?”

Người phụ nữ mỉm cười. “Không, nhưng tôi muốn nói chuyện với bố mẹ chúng. Thông điệp tôi gửi đi về sự quan ngại của tôi trong việc không tiếp cận được chúng.”

“Ai là người cô đã gửi thông điệp?”

“Em trai của bà Dunn, Robin.”

“Em trai của bà ta đón Daisy ở trường học?”

“Vâng, đúng, anh ta luôn đến đón cả hai cô bé.”

Kim liếc nhìn Bryant, người đang nhướng lông mày khi nghe câu trả lời. Có điều gì đó họ chưa biết và nó quả nhiên là một chi tiết sáng tỏ.

Kim gỡ bỏ cổ áo. Barney đi đến bên đĩa súp của mình và húp hai miếng.

Đó là lúc sau nửa đêm và họ vừa mới quay trở lại sau một chuyến đi bộ dài. Kim thay đổi những bài tập luyện khác nhau; một số đêm họ đi bộ trên những con phố, một số lần khác cô đưa nó tới công viên và để cho nó chạy trước.

Sự tỉnh mịch buổi đêm xoa dịu cô. Cô đã học được từ sớm rằng Barney không thích các trò chơi. Cô quăng một quả bóng tennis cho nó và nó nhìn cô như thể nói rằng “tốt thôi, trọng điểm hành động này để làm gì?” Cô tự lấy lại quả bóng và cố gắng chơi vài lần nữa. Việc đó đã trở thành một hình thức tập luyện tuyệt vời đối với cô, và không nhiều lắm cho chú chó. Rốt cuộc cô phát hiện ra rằng Barney rất thích bắt chước. Nếu cô đi bộ, nó đi bộ. Nếu cô chạy, nó cũng chạy.

Họ đã đi bộ gần một tiếng rưỡi trong buổi chiều tối. Cô cảm thấy giờ đây nó hẳn rất đói.

“Đi tiếp thôi, cố gắng thêm chút nữa.”

Nó rúc đầu vào trong ghế sofa.

Cô thở dài. “Mày biết đấy, Barney, mày gần như là người đàn ông duy nhất trong cuộc đời của tao không làm theo những gì tao nói. Và tao kính trọng mày vì điều đó.”

Món bánh Quiche hạ cánh xuống chiếc thùng với một tiếng thịch.

“Được rồi, ăn một cái đi.”

Tất cả nỗi sợ hãi bị lãng quên, nó nhảy xuống và nhón lấy miếng táo cứng giòn từ tay cô. Điều làm cô lo lắng là khi nhận thấy nó dễ dàng dung nhập với lối sống của cô như thế nào. Cảm giác cơ thể nhỏ bé, ấm áp của nó khi nép vào cô đã mang trở lại những xúc cảm có thể nhấn chìm cô; cảm giác tội lỗi vì đã không chết cùng với em trai mình, cơn giận dữ của sự bất lực trong việc ngăn chặn cái chết này và cơn thịnh nộ với người mẹ đã làm điều đó với họ.

Trong giây lát cô như quay về căn buồng đó với kí ức về hơi thở cuối cùng của em trai mình, nhưng cô đã kéo mình trở lại. Quá khứ là nơi mà cô có thể đến thăm trong một thời gian ngắn để nhớ về khuôn mặt cười mở, chân thật của Mikey. Cô cố gắng chỉ hồi tưởng duy nhất về nụ cười của cậu hoặc cảm giác của đôi bàn tay bé nhỏ nằm trong tay cô, nhưng chắc hẳn tâm trí cô đã đẩy cô nhanh chóng chuyển tiếp đến vài ngày cuối cùng.

Cô chưa bao giờ nói về nó và cô sẽ không bao giờ. Cả thế giới của Kim phụ thuộc vào nó.

Cô lấy một tách cà phê vào trong gara ô tô và ngồi giữa những mảnh vỡ phân tán trong kế hoạch của mình. Tiếng sáo chơi Bản giao hưởng thứ hai của Beethoven vang lên.

Cô tự cho mình thời hạn cuối cùng là tối nay để quyết định xem liệu có nên đi xa hơn với người bác sĩ đó.

Kim có lòng tin mơ hồ rằng cuộc gặp gỡ của họ tại nghĩa trang đã được sắp đặt, nhưng cho mục đích gì? Và làm thế nào mà cô ta biết được Kim sẽ ở đó? Trừ khi cô bị theo dõi.

Chúa ơi, cô tự khiển trách mình. Nếu còn tiếp tục lâu hơn, hẳn

cô sẽ khép tội ám sát Kennedy cho Alexandra Thorne.

Cô cười bản thân khi điện thoại cô rung trên kệ bếp. Nó gần như là cuộc gọi đầu tiên trong buổi sáng.

Chiếc điện thoại sáng lên với một tin nhắn từ Stacey. Cô đọc nó với sự hào hứng.

Nếu cô dậy thì gọi cho tôi.

Kim ngay lập tức lo lắng. Stacey không bao giờ liên lạc với cô vào khoảng thời gian này nếu không phải là chuyện khẩn cấp.

Cô bấm nút quay số ngay lập tức. Stacey trả lời vào hồi chuông thứ hai.

“Cô ổn chứ, Stace?”

“Ổn, thưa sếp. Nghe này, về những thứ liên quan đến bác sĩ mà sếp nhờ tôi xem. Tôi đã làm nó ở nhà. Sếp biết đấy, nhỡ trong trường hợp...”

“Hoan hô, Stace.” Ở đồn có cả đồng nhân viên kỹ thuật canh giữ như chó.

“Em gái của bác sĩ, Sarah. Tôi tìm thấy một giấy khai sinh nhưng không thấy giấy chứng tử.”

“Nhưng cô ta tồn tại chứ?”

Kim có chút ngạc nhiên với sự thật này.

“Ồ có, cô ta tồn tại, cô ta còn sống, trong tình trạng tốt, và đang sống tại Wales.”

Kim giữ vững mình tựa vào chiếc bàn dụng cụ. “Cô chắc chứ?”

“Ồ chắc, đã kết hôn và có một đứa con. Một bé gái. Chuyển nhà khắp nơi nhiều hơn cả vợ quân nhân. Tôi có một vài dấu vết.”

“Stace, cô là một thiên thần. Tôi rất cảm kích.” Kim kiểm tra

đồng hồ đeo tay của mình. “Giờ thì ngủ thêm chút đi.”

“Vâng, thưa sếp,” Stacey nói, trước khi kết thúc cuộc gọi.

Kim đứng đó trong vài giây, quay vòng chiếc điện thoại trong tay. Tỏ ra tốt đẹp và thông minh sẽ không trái luật và Kim nhận ra rằng cô cần suy nghĩ thật cẩn thận về những bước đi tiếp theo. Bên ngoài cô được dựng lên hình ảnh cẩn thận và mẫn cán, từng lớp từng lớp, qua rất nhiều năm, nhưng cô chưa từng gặp một ai giống như Alexandra Thorne.

Chiếc điện thoại rơi xuống từ tay cô.

Về cơ bản, nó quay về một câu hỏi duy nhất. Cô đã chuẩn bị để bước vào vũ đài này và mạo hiểm linh hồn yếu ớt của mình để khám phá ra toàn bộ sự thật chưa?

Sau khi cân nhắc kỹ, đó thực sự có phải là một sự lựa chọn?

Kim tắt máy và bỏ mũ bảo hiểm ra. Ngôi nhà không mấy nổi bật trong dãy nhà ở đó. Thứ duy nhất để phân biệt giữa chúng là dòng chữ ‘Bán nhà’ nhô ra từ bức tường lưng chừng ngôi nhà.

Thêm dấu hiệu để nhận biết là nơi tọa lạc của nó. Llangollen được đặt ở vị trí cùng với A5, chỉ hơn một nửa đường giữa Black Country và Snowdonia. Thị trấn nhỏ này khép mình nằm dưới chân núi Llantysilio. Từ nơi cô đang đứng có một góc nhìn tuyệt đẹp về phía không gian giữa thung lũng Dee, dãy núi Clwydian và Berwyns.

Kim thường thức cảnh sắc khoảng ba mươi giây trước khi cô quay lại và gõ cửa.

Đôi mắt cô bị thu hút về phía trái khi hai ngón tay xuất hiện để tách khe cửa ra.

Cánh cửa được mở hé. “Vâng?”

“Sarah Lewis?” Kim hỏi, cố gắng nhìn kỹ vào khe cửa được mở ra hai inch.

“Cô là?”

Chúa ơi, cô đang nói chuyện với một cái cửa nhà. “Thanh tra thám tử Kim...”

Cánh cửa được kéo mở ra và Kim gần như bước lùi lại vì ngạc nhiên. Trước mặt cô là một người phụ nữ mang những nét nổi bật tương đồng với Alexandra Thorne. Nó không phải chỉ là một sự giống nhau mơ hồ trong gia đình. Kim sẽ nhận ra cô ta giữa

dòng người đông đúc.

Kim nắm lấy tay cô ta khi sự hoảng loạn vẫn làm căng miệng cô ta. “Không có điều gì nhằm lẫn cả. Tôi không phải cảnh sát địa phương, tôi đến từ Midlands, một vùng đất gọi là...”

“Cô tìm được tôi bằng cách nào?” Cô ta hỏi.

“Umm... điều đó có quan trọng không?”

Vai của người phụ nữ nhẹ nhàng chùng xuống. “Giờ thì không. Tôi có thể giúp gì cô?”

“Đó là về chị gái cô.”

“Biết ngay mà,” cô ta nói, không có cảm xúc.

Kim nhìn quanh, “Tôi có thể vào nhà không?”

“Cô thấy cần thiết không?”

“Tôi nghĩ là có,” Kim trả lời một cách thật lòng.

Sarah Lewis lùi lại và để cô bước vào. Cô đợi người phụ nữ đóng cửa lại rồi đi theo cô ta. Ngôi nhà đã từng có hai gian ở trên, hai gian ở dưới nhưng khi Kim bước theo, cô nhìn thấy một phòng bếp đầy đủ đã được thêm vào, mở rộng ngôi nhà khá lớn về phía sau khu vườn.

“Ngồi đi, nếu bắt buộc,” Sarah nói, tựa lưng vào mặt bàn bếp.

Bàn ăn bằng kính hướng ra phía ngoài, chiếu vào một không gian có một chiếc ván trượt, một chiếc xích đu và khu vực sân không có mái che với một vỉ nướng. Vài phần của con búp bê bị quăng trên cỏ. Những phần chân tay bị loại bỏ đó mang đến cho Kim sự so sánh mà tâm trí cô đang tìm kiếm.

Sarah thấp hơn khoảng hai inch và nặng hơn vài pound so với chị cô ta. Và như sự cộc lốc của cô ta bây giờ, cảm xúc thật sự được biểu lộ bằng những điểm đặc trưng đáng chú ý. Nếu họ là

đồ chơi, Alex sẽ là con búp bê làm bằng nhựa hoàn hảo với chiếc hộp bảo vệ. Sarah sẽ là con gấu trong bộ quần áo vải thô chấm bi được yêu thích và nâng niu.

Kim cảm thấy niềm mê hoặc đang tăng lên. Cô không thể ngừng tự hỏi sẽ mất bao lâu để chứng minh rằng hai chị em trái ngược nhau.

“Sẽ là hi vọng quá nhiều nếu nghĩ rằng chị ta đã chết đúng không?”

Kim bị ngăn cản nói câu trả lời khi thấy một cô bé đang chơi đùa trong phòng. Những lọn tóc quăn màu đen thò ra từ phía dưới chiếc mũ len và cái bảo vệ tai hình con hổ. Một cái khăn len đan tay được quàng một cách cầu thả quanh cổ cô bé và đôi găng tay treo lơ lửng từ ống tay áo khoác ngoài của cô bé.

Cô bé đứng sững lại và nhìn vào mẹ. Kim đã ngạc nhiên khi nhìn thấy ánh nhìn hoảng hốt, sợ hãi trong mắt đứa trẻ đó.

Biểu hiện của Sarah mềm dịu đi khi nhìn thấy con gái mình. Mọi thứ khác được lãng quên.

“Cô bé ngoan,” Sarah nói, quàng chiếc khăn hai vòng trên cổ đứa bé. “Con quàng khăn lên rất đáng yêu.”

Sarah lấy tay giữ khuôn mặt cô bé và phủ kín nó bằng những nụ hôn.

“Thế còn anh, anh có đáng yêu khi quàng khăn không?”

Một người đàn ông xuất hiện đằng sau đứa trẻ. Kim nhìn thấy một cái mũ len và chiếc khăn chấm bi trước khi anh ta nhìn thấy cô.

Sau đó anh ta cau mày và nhìn về phía Sarah.

Sarah lắc đầu nhẹ nhàng và đẩy họ về phía cánh cửa. “Có một

chuyến đi bộ vui vẻ nhé và đừng quên món bánh oggy thịt bò.”

Kim không biết oggy là cái gì nhưng cô có thể nghe thấy một lời thì thầm trao đổi ở cửa trước.

Khuôn mặt Sarah lại trở về như cũ một lần nữa nhưng Kim đã bắt được điều trọng điểm trong bức tranh toàn cảnh gia đình này. Sự ngạc nhiên trong mắt đứa trẻ. Sự quan tâm thể hiện trong cách mà người chồng nói.

Họ đứng cạnh nhau ở giữa phòng chờ không lâu hơn mười giây và Kim có thể nói rằng họ là một đơn vị, một đội, và họ hạnh phúc.

Nhưng có một mầm mống của nỗi sợ hãi tồn tại giữa gia đình này.

“Như vậy là... chị ta đã chết?” Sarah quay trở lại với câu hỏi ban đầu của mình.

Kim lắc đầu.

“Vậy thì tôi có thể giúp cô bằng cách nào?”

“Tôi cần biết nhiều hơn về cô ta.”

“Tại sao cô phải biết điều đó từ tôi?” Sarah hỏi, cắn môi vào nhau.

“Cô là em gái của cô ta. Chắc chắn là cô sẽ hiểu về cô ta hơn bất cứ ai chứ?”

Sarah mỉm cười. “Tôi đã không nhìn thấy chị gái mình kể từ khi cô ta dọn phòng và đi học đại học. Không một ai trong chúng tôi gặp được chị ta. Lời ước thiết tha nhất của tôi là không bao giờ nhìn thấy chị ta một lần nữa.”

“Cô không liên lạc một chút nào à?”

Sarah buông cánh tay xuống nhưng đôi bàn tay của cô ta ngay

lập tức tìm được chỗ trong túi quần bò của mình.

“Chúng tôi không thân thiết.”

“Nhưng chắc chắn là cô...”

“Nhìn này, tôi không biết tại sao cô ở đây nhưng tôi không thể giúp được cô. Tôi nghĩ cô nên...”

“Tất cả các vị đang sợ hãi điều gì?” Kim hỏi, không di chuyển dù chỉ một inch.

“Xin lỗi...”

Cô không cố ý biến câu hỏi thành nghe có vẻ quá trực tiếp, nhưng giờ đây nó được lôi ra và cô bắt buộc phải dính lấy nó.

“Con gái của cô không quen với khách đến thăm, đúng không?”

Sarah gần như tránh cái nhìn chăm chăm của cô.

“Chúng tôi chỉ là thích sống kín đáo, đó là tất cả. Giờ đây, nếu cô không phiền...”

Kim đẩy ghế ra và nhìn quanh. Cô đánh giá bộ sưu tập những tấm ảnh. Cả ba người bạn họ đứng trên chiếc cầu nằm vắt mình trên sông Dee mà cô đã lái xe qua. Đứa trẻ trong một chiếc xe ngựa kéo. Đứa trẻ và người bố trên đường ray tàu hơi nước chạy dọc theo bờ sông.

Kim quyết định tiếp cận theo một cách khác. “Vâng, tôi cũng muốn rời đi. Nơi ấy tòi tẹ đến mức...”

“Đó là một nơi tuyệt đẹp...”

“Vậy thì, sao cô lại chuyển đi, cô Lewis?”

Bàn tay của Sarah được nắm chặt lại trong túi quần.

“Vì công việc của Nick, anh ấy là...”

Kim đợi câu trả lời nhưng rõ ràng rằng Sarah đã nhận ra mình

nói hờ. Cô không suy nghĩ đủ nhanh chóng về một nghề nghiệp nên những gì còn lại nghe như thể một người phụ nữ không biết chồng mình làm gì để kiếm sống.

“Cô Lewis... Sarah, một người trong đội của tôi bình luận rằng kể cả những người vợ của quân nhân cũng không chuyển nhà nhiều như cô. Cô đang trốn chạy khỏi cái gì?”

Sarah di chuyển về phía cửa trước với những bước đi không vững vàng.

“Tôi thật sự muốn cô rời đi ngay bây giờ. Tôi không có thông tin nào có thể giúp được cô.”

Kim đi theo cô ấy qua phòng chờ.

“Tôi không tin cô. Cô bị làm cho khiếp sợ và cả gia đình của cô sợ hãi một điều gì đó. Câu đầu tiên cô hỏi tôi là về việc cô ta đã chết hay chưa. Tôi nhìn thấy sự lo âu của cô khi tôi xác nhận lại cô ta không chết. Tại sao cô không kể với tôi...?”

“Làm ơn, cô cứ về đi thôi.”

Bàn tay của người phụ nữ run rẩy trên cánh cửa.

“Sarah, cô đang sợ hãi điều gì?”

“Đi đi.”

“Tại sao cô không nói với...”

“Bởi vì nếu tôi nói với cô về chị ta, chị ta sẽ biết.”

Sự im lặng đột nhiên bao trùm lấy họ.

Kim nhận ra đây không phải là Sarah trước đó, người mà đã mở cửa cho cô. Người phụ nữ đó đã căm ghét, và hi vọng rồi lo lắng nhưng cuộc trò chuyện liên quan đến người chị gái đã khiến cô ta trở về chiếc vỏ yếu đuối của mình.

“Sarah...”

“Tôi không thể,” cô ta nói, nhìn chăm chăm xuống sàn nhà. “Cô không hiểu đâu.”

“Cô đúng. Nhưng tôi muốn hiểu. Tôi muốn đi vào trong đầu chị gái cô.”

Sarah lắc đầu. “Không, cô thật sự không hiểu. Đó không phải là nơi tốt đẹp gì để đi vào.”

“Tôi không biết cô ta có sức mạnh gì với cô nhưng đây thực sự là điều cô muốn ư? Cô muốn dạy con gái cô chạy trốn?”

Sarah nhìn lại, đôi mắt cô ta sáng rực khi nhắc đến con.

“Con bé không có nổi một người bạn, đúng không? Cô không ở đâu đủ lâu để con bé có sự ràng buộc, kết nối. Con bé bao nhiêu tuổi rồi... 6... 7 tuổi?”

“6.”

“Con bé cần ổn định cuộc sống, thế nên vì sao cô không thể nói?”

“Bởi vì chị ta sẽ tìm chúng tôi.”

“Sarah, tôi muốn giúp cô nhưng cô phải cung cấp cho tôi điều gì đó.”

Sarah mỉm cười. “Không ai có thể giúp tôi. Tôi chưa bao giờ nói với bất cứ ai, người mà...”

“Cô chưa bao giờ nói với tôi,” Kim nói, bước đi khỏi cánh cửa. “Tôi có nghi ngờ về hành vi của cô ta và nếu tôi đúng, tôi sẽ không ngại nghỉ cho đến khi cô ta bị bắt.”

Sarah nhìn cô với sự hứng thú. “Điều gì đã xảy ra giữa hai người?”

Kim cười. “Này, tôi hỏi cô trước.”

Sarah suy nghĩ về nó khá lâu. Cô ta thở một hơi sâu và đóng cửa lại.

“Nếu tôi cho cô xem cái này, cô sẽ rời đi và để tôi yên chứ?”

Kim gật đầu và đi theo cô ta quay trở lại bếp. Sarah gật đầu với Kim để ngồi lại xuống.

Sarah vươn tới ngăn kéo và lấy ra một chiếc phong bì. “Đây là lí do tại sao.”

Cô đưa lá thư cho Kim. “Đọc nó đi.”

Kim mở tờ giấy duy nhất của lá thư ra, đọc nó và rồi đọc nó lần nữa, trước khi nhún vai. Nếu đây là thứ tốt nhất cô có thể có về Alexandra Thorne thì cô ta che giấu thực sự tốt.

“Nó dường như là một bức thư tự nhiên hoàn hảo từ một người chị gái.”

“Tôi đã sống ở đây với chồng và con gái chín tháng nay. Lần này chị ta cũng mất từng đó thời gian để tìm được tôi.”

“Lần này?”

“Tôi đã chuyển gia đình đi năm lần trong bảy năm để che giấu con tôi với người phụ nữ này nhưng lần nào chị ta cũng tìm được tôi. Đọc lá thư lần nữa đi. Chú ý cái cách mà chị ta nhắc đến một cách chính xác ngôi nhà ở đâu, vị trí trường học của Maddie và kể cả mái tóc mới cắt của con gái tôi. Chị ta đang chăm chọc tôi. Chơi đùa với nỗi sợ hãi của tôi - bởi chị ta biết chính xác tôi sẽ làm gì tiếp theo.”

Kim đọc lá thư lần thứ ba, đặt Alex mà cô đang hoài nghi vào đằng sau những từ ngữ. Có sự đe dọa trong từng câu viết trong đó.

“Nhưng tại sao cô lại chạy trốn?” Kim hỏi.

“Cô không biết rõ chị ta như tôi đã hi vọng.”

Sarah lấy lại lá thư và thở một cách nặng nề.

“Chị gái tôi là một người rối loạn nhân cách phản xã hội. Cô đã biết rằng chị ta là người vô cùng cuốn hút, bí ẩn. Chị ta thông minh và hấp dẫn. Chị ta cũng tàn nhẫn và hoàn toàn không có lương tâm. Chị ta là một người nguy hiểm, không bao giờ dừng lại cho đến khi đạt được điều mình muốn.”

Sarah gấp lá thư lại và nhìn chăm chăm vào nó. “Khá đơn giản, chị ta không có khả năng để cảm thấy bất kì sự kết nối nào với những thứ đang sống.”

“Điều gì khiến cô nghĩ chị mình là người rối loạn nhân cách phản xã hội?”

“Bởi vì chị ta không bao giờ có một sự gắn bó tình cảm với bất cứ điều gì, bất cứ ai trong cuộc đời mình.”

“Thế còn về người chồng và hai đứa con trai của cô ta?” Kim hỏi.

Sarah cau mặt. “Chị ta chưa bao giờ kết hôn và dĩ nhiên không có con. Người rối loạn nhân cách phản xã hội nếu lấy chồng và có con như một chiến tích và một vỏ bọc thì cũng sẽ không có sự gắn bó tình cảm nào.”

Kim nhướn mày.

Sarah mỉm cười. “Cô thấy không? Cô không thể tin rằng một người có thể đối xử với con mình giống một vật tượng trưng cho trạng thái như một chiếc xe hơi mới hay một ngôi nhà lớn hơn và đó là điều người rối loạn nhân cách phản xã hội tin tưởng. Người như chúng ta không thể hiểu động cơ của họ, do đó tìm cách bào

chữa cho họ. Đó là cái cách họ che giấu.

Sarah lắc đầu buồn chán. “Và đó là lí do tại sao chị ta không bao giờ dừng lại.”

“Cô ta nói với tôi rằng cô đã chết,” Kim ướm lời.

Sarah không hề ngạc nhiên. “Tôi ước rằng đối với chị ta tôi đã chết. Có thể lúc đó chị ta sẽ để tôi yên.”

Người phụ nữ mang đến cho Kim một hình ảnh buồn chán đầy nhẫn nhục. Đây là cuộc sống của cô ta và không ai có thể thay đổi nó. Cô ta đã dành ra từng đó năm cố gắng vượt qua chị gái mình và con đường đó sẽ luôn như thế.

Sarah nhìn thoáng qua cửa trước. Cô ta đã chia sẻ lá thư và giờ đây đã đến lúc Kim rời đi.

“Sarah, tôi nghĩ cô ta đang sử dụng những bệnh nhân của mình cho mục đích thí nghiệm,” Kim thốt lên. “Và tôi muốn ngăn cô ta làm điều đó. Tôi muốn đặt chị gái cô đằng sau song sắt nhà tù.”

Sarah nghiêng đầu suy nghĩ và Kim phát hiện thấy một tia hứng thú le lói.

“Thôi nào, Sarah,” Kim nài xin. “Giúp tôi mang cuộc sống của cô quay trở lại.”

Kim nhìn thấy trong cô ta xảy ra một cuộc đấu tranh với sự do dự để thực sự đặt niềm tin vào một người mà cô ta còn không biết rõ.

Cô hi vọng cô đã nói đủ.

Sarah đưa tay ra với một nụ cười ánh lệ. “Thanh tra thám tử, tôi nghĩ chúng ta cần cà phê.”

Hai tách cà phê bốc hơi nóng để trên chiếc bàn giữa họ.

“Cô phải hiểu rằng điều này không hề dễ dàng với tôi,” Sarah nói, để khuỷu tay thư giãn trên chiếc bàn. “Trong suốt cuộc đời tôi đã biết rằng có điều gì đó thiếu sót với chị mình nhưng không một ai tin tưởng tôi.” Cô ta nhún vai. “Nên tôi chạy trốn.”

Kim hiểu điều đó. Mỗi nghi ngờ của riêng cô đang bị xem thường bởi những người đồng nghiệp và cấp trên.

“Cô là người đầu tiên không nghĩ rằng tôi hoàn toàn điên rồ,” Kim quan sát.

“Tôi cũng vậy,” Sarah nhăn nhó thêm vào.

“Vì thế, cô có nghĩ rằng có thể xảy ra... những gì tôi đã nói?”

“Có, tôi nghĩ nó rất có khả năng.” Sarah đan tay của cô vòng quanh cốc cà phê và nhún vai. “Tôi còn nhớ khi tôi vừa tròn 5 tuổi, tôi chú ý thấy Alex đã dành rất nhiều thời gian ở trong phòng ngủ của mình, chỉ đi ra khỏi đó khi đến giờ ăn và đi học. Một đêm, Alex vỗ tay đánh thức tôi dậy một cách hào hứng. Chị ta kéo tôi từ trên giường đến phòng của chị ta, đặt tôi ngồi ở thành giường và kéo một cuốn từ điển bách khoa toàn thư dày chặn trước cửa một cái lồng chuột đồng ra.

Con chuột bị kẹt giữa các thanh dọc của cái lồng, đã chết. Bên cạnh nó, trong tầm nhìn nhưng ngoài tầm với của con vật này, là nước và thức ăn. Nó đã chết mọi cái chết đau đớn trong nỗ lực gắng ngăn bản thân khỏi sự chết đói.”

“Chúa ơi,” Kim thốt lên, khiếp sợ.

“Lúc đầu tôi không thực sự hiểu. Tôi nghĩ chị ta đang chơi một số loại trò chơi cho đến khi chị ta bắt đầu giải thích với tôi về tiến trình dẫn đến cái chết của con chuột đồng, lúc chị ta cạy các thanh dọc trong lồng ra rộng hơn một chút. Chị ta đã hoàn thành việc lập biểu đồ và tất cả mọi thứ.”

Kim không nói gì.

“Chị ta quan sát nó nhiều ngày khi nó yếu hơn và đói hơn trước khi nhận ra sự cách biệt rộng hơn.”

“Nhưng tại sao?”

“Để thấy nó sẽ đi bao xa để đạt được điều nó muốn,” Sarah trả lời, nhắm mắt lại. “Tôi khóc rất nhiều. Khuôn mặt tuyệt vọng, thống khổ của con chuột đồng đó làm cho tôi mơ thấy ác mộng trong nhiều tháng.”

Kim thấy ghê sợ vì kí ức mà Sarah đã chia sẻ nhưng vẫn còn điều gì đó cô muốn biết.

“Cô ta có gần gũi với bố mẹ cô không?”

Sarah lắc đầu. “Mẹ tôi không gần gũi với Alex nhiều lắm. Giữa họ có tồn tại một sự lịch sự, thân mật, nhưng phải còn hai bước nữa mới giống mối quan hệ giữa mẹ và con gái. Tôi từ đó vẫn nghĩ là mẹ tôi biết trước bất cứ ai một cách chính xác rằng Alex sẽ trở thành loại người nào.

“Tôi nhớ một lần khi mẹ cù và thổi những quả mâm xôi trên bụng của tôi. Chúng tôi cười phá lên đến mức chảy cả nước mắt và rồi tôi nhìn thấy Alex đang đứng ở cửa ra vào. Tôi thề là tôi đã nhìn thấy mắt chị ta ánh nước nhưng chị ta quay đi và rời căn phòng trước khi mẹ tôi có thể nhìn thấy. Lúc đó chị ta khoảng 6

hay 7 tuổi nhưng tôi không bao giờ thấy lại vẻ mặt đó một lần nữa.”

“Nhưng cô ta muốn gì từ cô?” Kim hỏi.

“Giày vò tôi. Chị ta hiểu tôi sợ hãi chị ta như thế nào và nó mang đến cho chị ta niềm cảm hứng để đùa bỡn tôi. Tất cả những gì tôi biết là cho đến nay chị ta đã thỏa mãn bằng việc điều khiển nỗi sợ hãi của tôi như một con rối. Những lưu ý cảnh cáo của chị ta luôn luôn đủ.”

“Cô có nghĩ cô ta sẽ đi xa hơn không?”

“Tôi không biết nhưng tôi không muốn thử nghiệm nó. Chị ta ghét tôi và thích thú truy đuổi tôi khắp cả nước. Điều đó ổn thôi bởi vì khi chúng tôi di chuyển đi, chúng tôi an toàn.”

Sarah gặp ánh nhìn của cô, cười một nụ cười không vui vẻ gì. “Đáng thương, đúng không?”

Kim lắc đầu. “Tôi nghĩ cô mạnh mẽ hơn cô tưởng. Cô làm mọi điều cô có thể làm để giữ gia đình mình an toàn. Ngoại trừ chị gái cô ra thì cô có một gia đình dễ thương, một người chồng và một đứa con. Cô ta có thể đang thắng những trận đấu bé nhỏ nhưng cô là người chiến thắng cả cuộc chiến tranh.”

Sarah khẽ nở một nụ cười chân thật đầu tiên mà cô thấy. “Cảm ơn. Tôi trân trọng điều đó.”

“Chỉ một câu hỏi cuối. Sarah, tại sao cô ta lại ghét cô nhiều thế?” Kim hỏi, uống nốt tách cà phê.

“Bởi vì chị ta muốn tôi cùng hội cùng thuyền. Chị ta muốn tôi giống như chị ta. Khá đơn giản, tôi nghĩ chị ta muốn có một người bạn.”

“Được rồi mọi người, tóm tắt nhanh về vụ án Dunn trước khi chúng ta quay trở lại với nó.”

Cô quay về phía Dawson. “Thu được bất kì điều gì từ những người hàng xóm không?”

Cậu ta lắc đầu, “Một thứ cũng không. Cả một con phố chết giẫm đang ngột ngạt dưới những bức rèm kéo kín mít và tôi chán ngấy việc ngồi uống trà rồi.”

Cậu ta nói giống như đứa trẻ 6 tuổi bị bảo phải dọn dẹp đồ Lego của nó nhưng cô phải đồng ý rằng cậu ta đúng. Có một số công việc mà một người được trả tiền để uống trà hàng giờ nhưng không có nhiều thám tử đăng kí làm việc đó.

“Tài sản của Dunn. Chúng ta có khám phá ra điều gì ngoài các sợi và chất lỏng không?”

“Có, tôi phát hiện ra rằng Kev vẫn là đồ khốn.”

Không ai trong căn phòng nói gì.

Dawson nhìn cô và cả Bryant. “Ồ thôi nào, một trong hai người có thể không đồng ý với điều đó.”

Kim kiềm chế nụ cười. Cô tự hỏi liệu hai người họ có mảy may biết rằng họ đã là một đội tốt như thế nào hay không.

“Vẫn không có gì từ phòng thí nghiệm, thưa sếp,” Stacey nói.

Kim không ngạc nhiên. Cô đã đưa mọi thứ cho cái-máy-gì-đó mà họ vẫn thấy trên tivi, nó có thể dò ra chủ nhân của lông, sợi và chất lỏng chỉ trong vài giờ, thậm chí vài phút để phù hợp với một

tập phim truyền hình kéo dài bốn mươi bốn phút.

“Chúng ta biết gì về câu lạc bộ sách đó, Stacey?”

“Nó được điều hành bởi một người chủ cửa hàng tại Rowley Regis, Charles Cook. Họ gặp nhau vào thứ ba đầu tiên mỗi tháng ở Druckers tại Merry Hill. Một nỗ lực chẳng ra sao trên trang Facebook chỉ có ba lượt thích, hai người trong số họ viết bài trên đó nhưng bốn tháng nay không có bài đăng mới. Tôi đã gửi tin nhắn cho hai người đó.”

“Có được trả lời không?”

Stacey gật đầu. “Một người đi đến một cuộc họp mặt nhưng rồi sau đó vì thay đổi công việc nên không thể đi nữa. Người khác thì có ít hứng thú hơn. Anh ta cho rằng có điều gì đó không đúng về gã Cook này. Có vẻ như chuyện không dừng ở đó sau ba cuộc gặp gỡ.”

Kim mở miệng nhưng Stacey tiếp tục. “Tôi đã nhắn tin cho anh ta lần nữa để đào bới sâu hơn. Anh ta đọc tin nhắn của tôi hai giờ trước nhưng từ lúc đó cũng không thấy phản hồi gì.”

“Tôi đã nói chuyện với Cook và phát hiện ra nhóm có ít hơn mười hai thành viên. Và tôi sẽ tham gia cùng vì tôi là một phụ nữ.”

“Ôi, Stacey,” Dawson lên tiếng. “Lẽ ra cô phải nói với anh ta rằng chuyện đó thực ra không đáng để tâm đâu.”

Stacey trừng mắt về hướng cậu ta khi cậu ta nhếch miệng cười chính lời đùa cợt của mình.

“Và nếu mấy tên đó không muốn tiết lộ ra, tôi cho các anh biết thêm thông tin rằng lựa chọn sách của họ trong tháng này là cuốn Con đường dài nhất.”

Kim nhăn mặt. Tựa đề đó quen thuộc với cô nhưng cô không thể giải thích tại sao.

“Một cuốn sách nổi tiếng à, Stace?” Cô hỏi.

“Ừ, nằm trong danh sách mười cuốn sách bán chạy nhất trong bảy tháng.”

Thì ra là thế. Cô có thể đã nhìn thấy nó trên bảng xếp hạng hoặc cái gì đó.

“Jenks và Whiley không cung cấp cho chúng ta được nhiều. Chúng ta biết người giáo viên đưa các cô bé về nhà và từ ngày đó, em trai của Wendy thường đón chúng ở trường.”

Dawson nhướn một bên lông mày. Bất cứ người đàn ông nào có liên hệ với các cô bé cũng đều là một đối tượng tình nghi.

“Lấy địa chỉ nhà và nơi làm việc của anh ta,” cô nói với Stacey.

“Dawson, xem lại những hồ sơ cũ một lần nữa. Tìm kiếm bất cứ thứ gì chúng ta có thể đã bỏ lỡ. Và Bryant...,” Kim ngần ngại. Phải làm gì với Bryant, khi anh thường đi cùng cô. Nhưng không phải lần này. “Giúp Dawson. Tôi có một lịch hẹn với bác sĩ nha khoa.”

Cô tiến về phía góc phòng để lấy áo khoác trước khi khuôn mặt cô có thể nói lên điều gì khác.

Cuộc gặp gỡ này, chính bản thân Kim sẽ thực hiện nó.

Vào 9 giờ 30 sáng. Kim lái xe vào góc đường gần phòng điều trị của Alexandra Thorne, có cảm giác hơi giống nữ sinh lần đầu tiên trốn học. Đây là lần đầu tiên cô nói dối với Bryant khi nói với anh rằng cô có lịch hẹn với bác sĩ nha khoa và cô hi vọng sẽ là lần cuối cùng, nhưng với vụ án này, cô phải tự mình xoay sở.

Cánh cửa nhanh chóng được mở ra.

Vì đây là cuộc gặp theo yêu cầu của cô, Kim đoán rằng nó thích hợp để thể hiện một vài phép lịch sự.

“Cám ơn cô vì đã gặp tôi, bác sĩ Thorne.”

“Đương nhiên rồi, Thanh tra thám tử Stone,” Alex mỉm cười rộng rãi. “Mặc dù vậy, như mong đợi của cô rằng chuyến viếng thăm này không liên quan đến chuyên môn, tôi muốn cô gọi tôi là Alex.”

Kim gật đầu đồng ý và bước theo Alex vào văn phòng. Người bác sĩ này trông không chệ vào đâu được trong chiếc quần may màu kem và một chiếc áo sơ mi bằng tơ. Cô ta không đeo trang sức và có mái tóc tạo kiểu hoàn hảo.

“Làm ơn ngồi xuống bất cứ chỗ nào cô thích nhé.”

“Không có bệnh nhân vào buổi sáng sao?” Kim hỏi, nhận ra rằng những lời cô nói giống như một câu hỏi thăm vắn. Trong đầu cô có ý nói, “Tôi hi vọng là tôi không làm phiền cô.” nhưng nó có vẻ như tất cả các lối cư xử tốt đẹp của cô đều đã khô cạn.

“Không, đây là khoảng thời gian mà tôi thường dùng để quan

tâm đến các hóa đơn thanh toán.” Một vẻ uể oải chán ghét xuất hiện thoáng qua trên khuôn mặt cô ta. “Không phải phần yêu thích trong công việc, nhưng chúng ta đều buộc phải sống thôi.”

Và cũng tốt làm sao, Kim nghĩ, biết được người bác sĩ này thuê cả tòa nhà. Cô đoán rằng nó cũng không hề rẻ.

Kim biết cô phải nói điều gì về lần gặp gỡ cuối cùng của họ trước đây khi cô có thái độ không hẳn tốt về thành công của Alex trong việc giữ Barry Grant ở trên gờ tường.

“Nghe này, về đêm hôm trước...”

Alex giơ tay lên và cười to. “Làm ơn đừng nói gì. Tôi không chắc là tôi có thể chấp nhận bất kì lời khen nào từ cô.”

Kim ngạc nhiên trước kết luận của Alex về việc cô định khen cô ta. Tất nhiên rồi, Kim còn có thể định nói điều gì khác nữa?

Đây là một Alex khác với người cô thấy trước đó. Lần đầu tiên gặp gỡ, cô ta chuyên nghiệp và nghiêm khắc với một chút e lệ trước mặt Bryant. Tại nghĩa trang, cô ta có vẻ là người nội tâm và dễ bị tổn thương. Với Barry, Alex lại chủ động và kiểm soát. Ngay lúc này, cô ta lại dường như vui tươi và thích tán tỉnh.

“Tôi cần chắc rằng cuộc trò chuyện này sẽ không đi quá xa,” Kim nói rõ.

Để hấp dẫn sự tò mò của người bác sĩ, Kim đã nói với Alex rằng có vài vấn đề cô mong muốn thảo luận nhưng cô không thể có một chuyến thăm được đăng kí chính thức trong thời gian biểu của mình. Bất cứ chuyên gia về tâm thần học nào khác sẽ bảo cô đừng quan tâm, nhưng cô cũng không ngạc nhiên đối với sự hào phóng của Alex trong việc dành thời gian cô. Alex muốn ở cô thứ gì đó nhưng cô cũng không chắc đó là gì.

“Tất nhiên rồi, Kim. Đối với tôi thì buổi gặp gỡ này không có gì ngoài việc hai người quen nói chuyện phiếm về cà phê, rằng loại nào cô thích. Tôi đoán rằng đó là cà phê sữa, không đường?”

Kim gật đầu. Cô chợt nảy lên ý nghĩ là Alex đã tự lột chức danh của cô ra khỏi tên, thậm chí không cần xin phép. Rất ít người gọi cô là Kim. Nó khiến cô có chút không thoải mái nhưng dưới cái cớ của chuyến thăm này, cô không thể phàn nàn.

Lúc Alex đặt cà phê lên chiếc bàn ở giữa họ, Kim nhận ra rằng khi Alex mời cô ngồi, cô ta đang đứng trước chiếc ghế duy nhất còn lại, buộc Kim phải ngồi vào ghế của bệnh nhân. Kim biết cô sẽ phải cẩn trọng.

“Vậy thì, tôi có thể giúp cô điều gì đây?”

Kim lựa chọn từ ngữ một cách cẩn thận. “Khi chúng ta nói chuyện tại nghĩa trang, cô nói một vài điều làm tôi suy nghĩ.”

Kim nhướng mắt. Người nào đó ít mảnh khảnh có thể bỏ lỡ niềm hân hoan hiện lên giây lát trong biểu lộ của Alex, được nhanh chóng thay bằng một cái lắc đầu hối tiếc. Nhưng Kim ghi nhận tất cả.

“Tôi rất xin lỗi. Tôi không bao giờ nên nói chuyện với cô theo cách như vậy. Tôi không có ý làm cô cảm thấy không thoải mái. Tôi có rất ít bạn bè và tôi cho rằng một nơi như thế phóng đại sự yếu đuối trong cô.” Alex mỉm cười và nghiêng đầu về phía sau. “Ngoài ra tôi nghĩ cô là một người dễ trò chuyện.”

Một lần nữa với lời tăng bốc, Kim nghĩ. May mắn là cô đã tro với nó, đặc biệt khi cô tự biết mình sở hữu sự ấm áp và quyến rũ của một nhà độc tài Trung Đông.

Kim chỉ gật đầu và giữ im lặng, buộc Alex tiếp tục.

“Không ai trong chúng ta hoàn hảo cả. Tất cả chúng ta đều thiếu cảm giác an toàn, chúng ta thường xuyên che giấu sự yếu đuối với những người xung quanh với nỗi sợ hãi rằng nó có thể làm giảm sự tôn trọng của họ. Với bản thân cô, lấy ví dụ, bất cứ điều gì cô muốn thảo luận với tôi là cái mà cô hầu như chắc chắn sẽ không chia sẻ với những đồng nghiệp.”

Alex đã đúng. Cô sắp xếp cuộc gặp gỡ này với cái cớ để thảo luận về chứng rối loạn giấc ngủ và mặc dù nó không có gì hơn ngoài một mưu mẹo, đó là vấn đề của cô khi không thể chia sẻ với bất cứ ai.

Kim nhấp một ngụm cà phê, một lần nữa buộc Alex tiếp tục nói chuyện.

“Một người phụ nữ ở vị trí của cô, với quyền lực với một đội chủ yếu là nam giới, không thể để mình bày ra sự yếu mềm. Cô hầu như chắc chắn nghĩ rằng đội của cô sẽ kém tôn trọng mình nên cô làm việc chăm chỉ hơn để che giấu bất kỳ sự yếu đuối nào. Quan điểm của họ về cô có thể không ảnh hưởng đến khả năng cô làm việc nhưng sự công nhận và tôn trọng của họ là bắt buộc với cô vì nhiều lý do hơn những gì cô muốn thừa nhận.”

Kim nghĩ lúc này chắc hẳn là một ý kiến hay để ngăn người bác sĩ này tiếp tục nói. Học thuyết của cô ta cách quá xa sự an ủi.

“Cô đã nói về chứng rối loạn giấc ngủ. Tôi có thể sử dụng vài lời khuyên về nó.”

“Ồ, Kim, tôi rất tiếc. Tôi làm cô cảm thấy không thoải mái. Tôi xin lỗi. Bệnh nghề nghiệp, tôi e là thế.”

Kim phát hiện có sự thích thú nhiều hơn chân thành trong lời cô ta nói và nhận ra sự kích động đó như một lời khiển trách nhẹ

nhàng: Cô nhìn thấy chuyện gì xảy ra nếu cô buộc tôi tiếp tục nói rồi chứ?

“Không hề,” Kim nói, mỉm cười. Biểu hiện gượng gạo xa lạ hiện trên khuôn mặt cô vì vậy cô gạt phắt đi.

“Cô đã bao giờ tìm kiếm sự giúp đỡ cho vấn đề này chưa?”

Kim lắc đầu. Hiện giờ cô không phải tìm kiếm việc điều trị. Cô đã từ bỏ nó rất nhiều năm trước. Không, cô ở đây vì một lí do, nhằm xác minh tội lỗi của Alex hoặc bất kì sự liên quan đến một tội ác nào của cô ta.

Alex ngồi lại vào ghế của mình, vắt chéo chân và mỉm cười. “Được rồi, tin tốt là những người chịu đựng chứng mất ngủ có tỉ lệ trao đổi chất cao hơn và có xu hướng sống lâu hơn người ngủ bảy đến tám giờ mỗi đêm. Chứng mất ngủ trầm trọng được phân loại là ngủ ít hơn ba giờ rưỡi mỗi đêm.”

“Chính là tôi.”

“Cô đã bao giờ thử một trong các biện pháp khắc phục, như liệu pháp bóng tối hoặc liệu pháp nhận thức hành vi chưa? Cô có thực hiện việc vệ sinh giấc ngủ không?”

Kim lắc đầu. Cô đã đọc về tất cả những điều đó nhưng cô chưa bao giờ muốn thử. Nhờ giúp đỡ cho chứng rối loạn giấc ngủ không phải lí do mang cô đến đây.

“Cô thấy đấy, chứng mất ngủ có rất nhiều loại khác nhau. Khó khăn trong việc rơi vào giấc ngủ thường xuất phát từ sự lo lắng. Một số người ngủ được nhưng bị mộng du cả đêm còn những người khác thì thức dậy rất sớm bất kể thời gian họ đi ngủ lúc nào.”

“Tôi không thể ngủ.” Kim nói, một cách thành thật. Chẳng hề gì

nếu đưa ra một lượng nhỏ thông tin.

“Đó có thể là một triệu chứng rối loạn stress sau sang chấn. Có thể do tồn tại một ý định nghịch lí muốn cố gắng ngủ nhưng lại tỉnh táo.”

“Tin tôi đi, tôi muốn ngủ.”

Alex trầm tư. “Vấn đề xảy ra bao lâu rồi?”

“Nhiều năm trước đây,” cô trả lời một cách mơ hồ. Sự thật không có mốc thời gian.

“Cô đã bao giờ nghe về chứng sợ ngủ chưa?”

Kim lắc đầu và cố gắng giữ cho mình thờ ơ. Sau tất cả, có lẽ điều này không phải là một ý tưởng tốt như thế.

“Đó là một nỗi sợ hãi bất thường giấc ngủ, thường được hình thành trong thời thơ ấu sau một tổn thương.”

Kim có thể thề rằng giọng nói của người bác sĩ hạ xuống một nhẹ nhàng. Hoặc có thể chỉ là cô hoàn toàn tưởng tượng ra. Từ ‘thời thơ ấu’ và ‘tổn thương’ được cô ta nói chỉ hơn một lời thì thầm.

“Không, nó bắt đầu khi đại học, tôi nghĩ thế.”

Người bác sĩ nói không có gì.

Kim nói với một nụ cười nửa miệng. “Tuổi thơ của tôi khá bình thường; yêu đồ ngọt, ghét bắp cải, những cuộc tranh luận bình thường với bố mẹ vì ở ngoài quá muộn.”

Alex mỉm cười với cô và gật đầu.

“Tôi nghĩ nó có thể là sự căng thẳng của những kì thi.”

Đúng lúc đó, Kim nhận ra rằng người bác sĩ đã sử dụng kĩ thuật duy trì sự im lặng của riêng mình để chống lại cô. May mắn cô đã

nhận ra trước khi cô kịp tiết lộ bất cứ sự thật nào về thời thơ ấu của mình.

“Cô biết đấy, Kim, thật đáng ngạc nhiên về tần suất cô sử dụng từ ‘bình thường’. Hầu hết mọi người nói về thời thơ ấu của họ nhưng không hề có những điều như vậy, trừ khi cô sống trong một quảng cáo truyền hình. Bố mẹ của cô làm gì?”

Kim nghĩ một cách nhanh chóng và chọn cặp cha mẹ nuôi thứ sáu.

“Mẹ tôi làm việc bán thời gian tại Sainsbury và bố tôi là một tài xế xe bus.”

“Cô có anh chị em không?”

Miệng của Kim khô lại và cô chỉ tin tưởng bản thân mình. Cô lắc đầu.

“Không có mất mát lớn hoặc sự kiện chấn thương trước khi cô 10 tuổi?”

Một lần nữa, Kim lắc đầu.

Alex cười. “Thế thì cô thực sự đã có một tuổi thơ hấp dẫn.”

“Bao nhiêu lâu thì vấn đề về giấc ngủ của cô bắt đầu sau mất mát của gia đình?” Kim hỏi, chuyển hướng cuộc hội thoại. Có lẽ cô sẽ nắm bắt được điều gì đó nếu người bác sĩ bắt đầu nói về bản thân mình.

Alex ngạc nhiên trong giây lát, nhưng cô ta khôi phục tốt. Cô ta liếc nhìn bức ảnh trên bàn và giọng nói của cô ta chỉ vừa đủ nghe. Kim đã quan sát với mỗi quan tâm mới, biết rằng gia đình đó chưa bao giờ tồn tại.

“Mất đi Robert và các con trai gần như đã hủy hoại tôi. Robert là người bạn tâm giao của tôi. Không giống cô, chúng tôi đều có tuổi

thơ khó khăn và điều đó đã kéo chúng tôi đến với nhau. Chúng tôi bên nhau hai năm trước khi Mitchell ra đời. Nó là đứa trẻ trầm tính và nhạy cảm. Mười chín tháng sau, Harry được sinh ra và hoàn toàn trái ngược với anh trai mình.” Alex nhìn cô, đôi mắt đỏ lên vì nước mắt. “Tôi có một gia đình trọn vẹn và một ngày bị phá hủy bởi một tài xế xe tải mệt mỏi, ông ta thoát chết và chỉ bị gãy cổ tay.”

Một cách vô ý, Kim đã bị mê hoặc bởi Alex và không thể không nghi ngờ tất cả mọi thứ đã khiến cô thu xếp cuộc gặp gỡ này. Màn biểu diễn của cô ta tỏa sáng, là sự kết hợp của Paltrow, Berry và Streep. Và vẫn có điều gì đó cô đang bỏ lỡ. Giờ đây Kim chắc chắn hơn bao giờ hết.

“Không có bất kì ai trong gia đình ở đây ủng hộ cô ư?”

Alex lắc đầu và thu mình lại. “Bố mẹ tôi đã qua đời và tôi nghĩ rằng tôi đã đề cập đến việc em gái tôi đã chết khi tôi lên 9 tuổi.”

Nếu chưa được nhận thức về sự việc, Kim sẽ tin từng từ cô ta nói. Nhưng cô biết sự thật - và điều đó khiến màn biểu diễn của Alex khinh khỉnh hơn.

“Thật là khủng khiếp, tôi rất tiếc. Cô có gần gũi với...”

“Sarah. Tên con bé là Sarah. Con bé nhỏ hơn và bám theo tôi khắp mọi nơi. Một ngày tôi được thông báo rằng con bé bị lạc. Con bé đi đến ao và bị ngã vào đó. Mẹ tôi, ừm, hãy nói là, đang trí và đã không quan sát con bé. Đó là một nỗi đau khá sâu sắc khi mất đi một người chị em ở tuổi thơ dại thế, đặc biệt khi có một phần trong bạn cảm thấy rằng bạn đã có thể cứu họ.”

Kim nghiêng chặt quai hàm của mình và cố gắng bỏ qua cơn choáng váng đang đe dọa cô. Cô phải rời khỏi căn phòng này

trước khi cô mất khả năng thở.

“Nhưng cô sẽ không hiểu điều đó, với tuổi thơ bình thường của cô.”

Kim rút cuộc đã được cứu bởi những âm thanh của tiếng còi báo. Sự phiền muộn lóe trên khuôn mặt của Alex khi Kim đẩy mình lên để đứng dậy.

“Tôi thực sự phải...”

“Tôi xin lỗi, Kim. Cuộc hẹn lúc 10 giờ 30 của tôi sắp tới.”

“Cảm ơn cô đã dành thời gian, bác sĩ. Tôi đoán tôi sẽ tìm hiểu một số những kĩ thuật mà cô đã đề cập.”

“Xin cứ tự nhiên đến đây và gặp tôi một lần nữa. Tôi đã khá thích thú với cuộc trò chuyện nhỏ bé của chúng ta.”

Kim gật đầu để cảm ơn và theo người bác sĩ ra cửa. Cô liếc nhìn cô ta trong khi họ đi qua nhưng tập trung của cô là an toàn chui vào chiếc xe Golf của mình trước khi cô ngã quy.

Kim cố gắng giữ tỉnh táo để vào trong xe nhưng việc đưa chìa khóa vào ổ là một thử thách lớn và chúng bị rơi xuống chân cô.

Mặc dù Kim là người yêu cầu cuộc gặp, nhưng gần như chắc chắn rằng họ đã đi theo các chương trình thảo luận của Alex.

Kim đập tay vào vô lăng. Chết tiệt, đây không phải là cuộc gặp gỡ cô đã lên kế hoạch.

Vị bác sĩ này lại một lần nữa đã nói dối về cái gia đình không tồn tại và bịa đặt về một người chị em đã chết. Kim cảm thấy nôn nao trong dạ dày.

Kim đã biết rằng Alex là một đối thủ đáng gờm. Sự thông minh và thiếu tương tác cảm xúc của cô ta đã ban cho cô ta tính sắc bén. Mặc dù vậy, Kim đã chuẩn bị sẵn sàng để tham gia vào trận

chiến với những công cụ họ có ở đây và bây giờ. Một cuộc chiến đấu công bằng sẽ được diễn ra trong hiện tại.

Nếu Kim thậm chí chỉ đoán đúng một nửa về những mảnh khoe của Alex, hiểu biết cô có được về quá khứ của cô ta đã cho thấy một trận đấu hoàn toàn khác biệt.

Rõ ràng là Alex tìm kiếm quá khứ của cô vì một mục đích. Cô tự hỏi mình phải trả giá những gì để khám phá lí do tại sao.

Alex đề nghị cuộc hẹn tiếp theo của cô ta chờ đợi vài phút trong sảnh nhỏ trong khi cô ta trấn tĩnh lại. Cô ta vừa phát cáu vừa hân hoan. Đúng lúc cô ta đang cố gắng thì Jessica Ross lại không thể chọn thời gian tới tòi tệ hơn.

Cuộc gọi từ Kim ngày hôm qua là một điều bất ngờ và đến vào lúc cô ta cũng đang tự hỏi phải làm thế nào để thiết kế cuộc gặp gỡ tiếp theo của họ. Alex đã xuất hiện sớm để chuẩn bị, với sự căng thẳng phần khích na ná giống như buổi hẹn hò đầu tiên. Thực tế rằng Kim đã liên lạc với cô ta mà không cần bất kì sự can thiệp nào tiếp tục thuyết phục Alex về sự đồng cảm của họ.

Cô ta đã biết rằng mỗi cuộc gặp gỡ với Kim mang đến cho cô ta nhiều thông tin hữu ích và hôm nay cô ta đã có được rất nhiều. Một ý tưởng bắt đầu hình thành về việc làm thế nào mà người Thanh tra thám tử này có thể có vai trò phù hợp trong các kế hoạch của cô ta.

Alex đã rùng mình khi Kim phủ nhận tuổi thơ khủng khiếp của mình và nỗi đau hiển nhiên do các sự kiện đó gây ra. Rõ ràng rằng cô ấy đã không tìm sự giúp đỡ vì những con quỷ đang ám ảnh cô ấy và mặc dù Kim nghĩ cô ấy giấu được cảm xúc của mình đằng sau vẻ ngoài cứng nhắc, nhưng cô ấy không thể trốn chạy khỏi một người dành cả cuộc sống nghiên cứu con người và cảm xúc của họ.

Bởi vì Kim đã không thể đối mặt với nỗi đau thời thơ ấu của mình, nó kìm kẹp sự sáng suốt của người thám tử và sự sáng suốt

đó trở nên mỏng manh. Nếu đối mặt được, những kí ức vẫn sẽ mang lại cảm giác đau đớn và mất mát nhưng không còn các mối đe dọa bị nhấn chìm. Alex không thể không tự hỏi cô ta có thể đẩy Kim bao xa cho đến khi cô ấy rơi xuống vực thẳm trong trạng thái thần kinh mỏng manh của mình. Điều duy nhất giữ cho cô ấy an toàn chính là khoảng cách mà cô ấy cố gắng tạo ra giữa bản thân mình và những kí ức đau lòng.

Rốt cuộc thì, Alex biết các giao dịch của mình với người thám tử này sẽ thành công và mang lại tính giáo dục tốt nhất, nhưng nếu nó ở mức tồi tệ nhất, thì cũng thú vị.

Ngưỡng cửa của sự nhàm chán trong cô ta khao khát nhiều thử thách hơn. Người nào đó như Kim là một thách thức với cô ta. Có rất nhiều mâu thuẫn ở đó được phát ra như một ngọn hải đăng. Kim có nhiều vấn đề mà ngay cả bản thân cô ấy cũng không nhận thức được, và điều đó kích thích Alex. Kim là một món đồ chơi mới mà cô ta có thể chơi một thời gian rất dài.

Cô ta buộc mình dời đi suy nghĩ về Kim, hít một hơi thật sâu và đeo kính lên. Tâm trạng cáu gắt không phải là một đặc điểm tốt để bày tỏ với bệnh nhân của mình. Vì như thế không xứng đáng với số tiền bệnh nhân trả cho cô ta mỗi giờ.

“Cô Ross, mời cô vào,” cô ta nói, một cách nồng nhiệt, mở cánh cửa ra. Người phụ nữ đó lê bước vào mà không thực sự nhìn cô ta.

Một số bệnh nhân bị tòa án cưỡng chế chữa trị của cô ta thường bắt đầu theo cách ấy. Không đặc biệt hạnh phúc được nhìn thấy một bác sĩ tâm thần, nhưng không nhiều lựa chọn trong vấn đề này.

Cô ta nhanh chóng đánh giá người phụ nữ. Cô ấy vẫn có một chút phình nhẹ tại phần bụng nơi đã mang thai đứa bé và mặc dù

giờ đây đứa bé đã bảy tháng tuổi, Jessica Ross vẫn chưa thể trút bỏ trọng lượng dư thừa. Mái tóc cô ấy không theo phong cách nào và lộn xộn rơi xuống qua vai. Cô ấy di chuyển với dáng đi của một người vô gia cư, không có hi vọng. Việc không trang điểm và nước da phờ phạc đã khiến dáng vẻ 25 tuổi của cô ấy trông già đi mười năm.

Đây không phải là trường hợp gây hứng thú đáng kể cho Alex. Nó sẽ trả tiền cho chiếc máy tính xách tay mới mà cô ta muốn và có thể cho một dịch vụ trên chiếc xe hơi của cô ta nếu cô ta có thể kéo dài nó ra một chút.

Cô ta ngồi xuống ngay lập tức. Bệnh nhân này không có lí do để uống cà phê. Cà phê Colombia Gold đắt tiền.

“Nào, Jessica, cô bị tòa án cưỡng chế điều trị sau một vụ bạo lực xảy ra với con của cô?”

Mặc dù giọng của Alex ôn hòa, lời nói của cô ta châm chích và người phụ nữ hiển nhiên nhăn mặt. Alex hài lòng vì cô ta đã gây ra một chút đau đớn. Cảm ơn vì làm gián đoạn cuộc gặp gỡ của tôi, đồ khốn nạn.

Alex đặt bảng ghi chép trên bàn và ngồi lại xuống. Sẽ không hề đau đớn để bắt đầu kéo dài vụ việc này ngay từ ban đầu.

“Tôi có thể thấy rằng cô đang cảm thấy khá căng thẳng và khó chịu, vì vậy chúng ta không cần vội vàng. Tại sao cô không kể cho tôi biết một chút về bản thân?”

Vai Jessica buông lỏng nhẹ nhàng với sự khuây khỏa rằng không cần phải đi thẳng vào vấn đề ngay lập tức.

Alex nhắc. “Chỉ cần cho tôi biết về quá trình trưởng thành, gia đình, những điều kiểu như thế.”

Jessica gật đầu, đã cảm thấy biết ơn.

Chúa ơi, con người thật đáng thương, Alex nghĩ, dừng sự chú ý. Dễ thấu hiểu quá thành ra thiếu sự kích thích.

“... Những kì nghỉ là bình thường ở Blackpool. Tôi nhớ đến một lần trên bãi biển...”

Alex quay lại khi một nụ cười chậm lan ra trên khuôn mặt của Jessica. Lạy Chúa, cô ả đang hồi tưởng lại những kí ức đau yếu. Thỉnh thoảng Alex gật đầu, thúc giục Jessica tiếp tục trong khi nghĩ về những sự thất vọng của cô ta đã phải chịu đựng cho đến giờ.

Ruth, cho tới giờ, là nỗi thất vọng lớn nhất đối với cô ta - đặc biệt là vì khoảng thời gian được đầu tư vào cô gái. Ruth không phải là một ứng cử viên thích hợp như Barry, người cũng không có màn trình diễn giống như Alex mong đợi, mặc dù ít nhất gã có hữu ích trong việc sắp xếp một cuộc gặp gỡ bất ngờ giữa cô ta và Kim.

Shane lúc ban đầu đã từng là một ứng cử viên đầy hứa hẹn, nhưng tính không ổn định của nó đã được chứng minh xa hơn tại nhà Alex. Cô ta rùng mình với những kí ức. Không phải là sự sợ hãi lúc ban đầu cô ta đã cảm thấy khi thăng nhóc khiến cô ta giật mình, mà vì cô ta đã không nhìn thấy được điều đó đang tới. Shane sẽ có tác dụng như một lời nhắc nhở rằng những việc chưa giải quyết cần phải được hoàn thành.

Alex đã quyết định rằng Hardwick House không còn là một phần trong cuộc sống của cô ta nữa. Thời gian tốn nhiều mà lợi ích chẳng được bao nhiêu. Cô ta vốn hi vọng nơi đây sẽ cung cấp cho cô ta một nguồn ổn định của các chủ thể mà từ đó cô ta có thể kén cá chọn canh, nhưng cô ta đã đánh giá thấp chúng cả về

mặt chất lượng và số lượng. Trong một thời gian ngắn, thử thách của việc cảm dỗ David Hardwick trên người cô ta và khiến chuyến viếng thăm của cô ta tới căn nhà của những kẻ lập dị ít nhất còn chấp nhận được. Tuy nhiên, thậm chí thử thách đó cũng đã thất bại trong việc giữ cho cô ta niềm vui thích. Trò chơi mèo vờn chuột của David trở nên thật phiền hà.

Tới giai đoạn nào đó, cô ta sẽ gửi một bức thư cho David giải thích rằng các sự kiện gần đây đã ảnh hưởng đến cô ta một cách đầy cảm xúc và rằng cô ta không còn cảm thấy muốn phục vụ trong các điều kiện thuận lợi này. Trong khi chờ đợi, cô ta đã thực hiện một ghi chú trên sổ để chặn các cuộc gọi trên điện thoại của mình.

“... bỏ học đại học bởi nỗi lo lắng và hoảng loạn tấn công...”

Vẫn không có câu trả lời cần thiết đến từ Jessica và Alex đã phải dùng tất cả sức lực để không đảo mắt lên. Người phụ nữ này có sự yếu đuối, bị hại đáng thương dán đầy trên khuôn mặt. Alex cảm thấy rằng thử thách duy nhất mà cô ta sẽ phải đối mặt với người bệnh nhân đặc biệt này là việc không quăng cô ả ra ngoài.

Alex chợt hiểu tại sao cô ta thật khó chịu với người phụ nữ này. Có một phẩm chất của cô ấy làm Alex nhớ về Sarah. Alex viết một ghi chú khác vào bản ghi chép. Cô ta đã không kiểm tra các trang trực tuyến về môi giới bất động sản trong một vài ngày. Cô ta cảm thấy chắc chắn rằng giờ sẽ có một danh sách mới cho Llangollen. Đúng thế, một ngôi nhà mái bằng hai giường nhỏ xinh có lẽ đang được quảng cáo như là một ‘món hời hiếm có’ cho một cuộc mua bán nhanh gọn.

Thường chỉ mất một vài lá thư để kích động em gái cô ta hành động. Nếu không, Alex có một vài kế hoạch bí mật để thúc đẩy

Sarah chạy trốn. Với mục tiêu của em, chuẩn bị sẵn sàng, bây giờ thì chạy đi, em gái.

Mặc dù em gái của cô ta giờ đây khá dễ đoán, Alex tiếp tục trò chơi chỉ vì cô ta có thể và nó đã cho cô ta một vài chứng mực của sự tiêu khiển khi nhúng tay vào cuộc sống của Sarah. Một thực tế là, việc kẻ ngốc đáng thương đó đã cho phép mình được dời đi cứ mỗi vài năm, bản thân nó đã là sự giải trí rồi.

“... Nó bắt đầu một vài tuần sau khi sinh...”

Yada, yada, yada. Alex tự hỏi hẳn là sự nhầm chán của Jessica sẽ được giảm bớt khi cô ta bắt đầu nhổ những sợi lông mảnh từng cái một ra khỏi cánh tay của cô ả. Nó có lẽ sẽ ít đau đớn hơn.

Ôi Chúa ơi, xin miễn cho tôi sự tẻ ngắt này. Theo ý kiến của Alex, chứng trầm cảm sau sinh đã được biến thành phụ kiện thời trang cho hầu hết các bà mẹ mới sinh lần đầu và bị chẩn đoán bừa bãi. Không có hội chứng khóc lóc, ủ rũ sau sinh hoặc sự điều chỉnh chu kì nữa.

“... Tôi chỉ cảm thấy mình vô dụng và tôi muốn hiểu điều gì đã gây ra những cảm giác này...”

Có lẽ cái tôi tiềm thức của cô ta đang tỏ ra thành thật, Alex nghĩ khi cô ta gật đầu với nỗi đau buồn của người phụ nữ này.

“... Cảm thấy tội lỗi vì tất cả những suy nghĩ tiêu cực. Tôi cảm thấy như tôi đã làm chồng tôi thất vọng. Anh ấy đã rất hào hứng và thích thú với con và tôi đã không thể nói với anh ấy sự thật.” Cô ta lắc đầu, cố gắng không rơi nước mắt. “Tôi nghĩ rằng tôi chuẩn bị phát điên...”

Tất cả giống như trong sách giáo khoa, Alex nghĩ, mặc dù Jessica đến giai đoạn này nhanh hơn cô ta nghĩ. Giờ Alex sẽ buộc

phải chịu đựng sự đơn điệu của việc hỏi một số câu hỏi.

“Cô đã bao giờ có ý nghĩ muốn tự tử chưa?”

Jessica ngáp ngừng rồi gật đầu, lau nước mắt. “Điều đó chỉ mang đến cho tôi một suy nghĩ tội lỗi khác, tôi luôn trăn trở về việc rời bỏ họ.”

“Chuyện gì đã xảy ra ngày hôm đó?” Alex hỏi. Giờ đây cô ta muốn người phụ nữ vô dụng này biến đi. Nếu cô ta phải đoán, hẳn Jessica sẽ nói đứa bé không ngừng khóc và cô ả ôm siết nó quá chặt trong tay hoặc một số lí do tầm thường khác.

“Ngày nào?” Jessica hỏi.

Câu hỏi khiến Alex ngạc nhiên. Cô ta đã nghĩ rằng đứa bé chỉ bị bạo lực một lần và rằng cơ quan dịch vụ xã hội đã tham gia ngay từ đầu.

“Ngày đầu tiên,” Alex trả lời, đặt toàn bộ sự chú ý vào Jessica. Việc này bắt đầu trở nên thú vị.

“Đó là một trong những ngày tồi tệ nhất của tôi. Ngày trước đó, tôi đã cảm thấy như mình ở trên đỉnh thế giới, thực sự tốt, gần như quá tốt. Tôi tràn đầy năng lượng và hứng thú. Sau đó, rầm một cái, ngày hôm sau lại tồi tệ hơn tất cả những ngày còn lại. Tôi sợ hãi mọi thứ một cách kinh khủng. Ngay cả việc tắt ấm đun nước là đã đủ để rằng tôi va lập cập. Tôi nhớ rằng tôi không thể nhớ lại nơi mà tôi để bột giặt. Điều đó thực sự kì lạ. Tôi thấy mình tìm kiếm nó trong nhà kho trong vườn.

“Jamie bắt đầu khóc và lúc đầu tôi không thể tìm thấy phòng ngủ của nó. Thật là kì lạ. Chúng tôi đã sống trong ngôi nhà đó ba năm và tôi không thể tìm thấy căn phòng ngủ thứ hai.”

Alex đặt bản ghi ghép xuống và ngồi hướng phía trước. “Tiếp

đi,” cô ta hướng dẫn, đặt toàn bộ sự chú ý của mình vào người bệnh nhân mới này.

“Tôi đứng ở bên cũi của thằng bé và nó ngừng khóc. Tôi nhìn xuống và đột nhiên tôi nghe thấy những tiếng nói, rất bé lúc đầu, nói tôi rằng hãy véo nó. Chúng đã bị bóp méo, nhưng ngay sau khi nghe, tôi biết rằng mọi thứ sẽ cảm thấy tốt hơn nếu da của nó nằm giữa những ngón tay tôi và tôi siết chặt.”

Giờ đây Alex cảnh giác với từng từ một. “Và đó là những gì cô đã làm?”

Mặt Jessica ửng đỏ, những giọt nước mắt tràn đầy trong mắt cô ấy khi cô ấy gật đầu. Alex muốn vỗ hai tay vào nhau. Cơ quan dịch vụ xã hội đã gửi cho cô ta một món quà. Người phụ nữ này đã được chẩn đoán là bị trầm cảm sau sinh và phô bày tất cả các dấu hiệu của nó. Nhưng hiển nhiên là, Jessica đã trải nghiệm trạng thái phấn chấn tột đỉnh, sự bối rối và ảo giác lời nói. Jessica Ross đã đau khổ với chứng rối loạn tâm thần sau sinh, một loại rất khác của động vật và nó khiến Alex đột nhiên thấy thực sự rất thú vị.

“Ôi, tôi vừa mới nhận ra,” Alex nói, một cách ấm áp, khi đứng dậy khỏi ghế. “Tôi thậm chí còn chưa pha cho chúng ta một ly cà phê. Hãy kiên nhẫn trong khi tôi mở máy cà phê nhé.”

Cô ta mỉm cười trấn an với đối tượng nghiên cứu số bốn.

Bryant đỗ xe phía sau Tesco ở trung tâm của Blackheath.

“Cô biết là cô có thể đã lừa được họ, nhưng tôi không ngu ngốc giống vẻ bề ngoài đâu.”

“Anh không thể,” cô nói đùa.

“Tôi biết cô không ở cùng với bác sĩ nha khoa,” anh nói, nhìn chằm chằm về phía trước.

“Tôi có rằng, anh biết đấy,” Kim nói rõ, bập vào môi trên.

“Vâng, tôi đã nhìn thấy chúng xé toạc người đàn ông trưởng thành ra từng mảnh, nhưng đó không phải những gì tôi muốn nói. Trong ba năm cô chưa bao giờ đặt lịch hẹn khám trong giờ làm việc. Thậm chí không một lần.”

Sự tranh luận ở trên đầu lưỡi cô nhưng cô đã thay đổi suy nghĩ. Bryant biết cô đã nói dối và Kim biết anh biết cô nói dối. Cô không muốn làm cho mọi việc tồi tệ đi.

“Tôi chỉ cần chắc chắn rằng cô biết những gì cô đang làm,” anh nói, mà không quay mặt cô về phía mình.

Ham muốn đặt tay lên cánh tay của anh, để trấn an, đã cám dỗ Kim, nhưng cô đã không làm và khoảnh khắc ấy đã trôi qua.

“Thôi nào anh chàng hay lo lắng của tôi, chúng ta có một cái bóng để tìm đấy.”

Cửa hàng giày nằm trên đại lộ, nấu mình giữa một cửa hàng bán thịt và lối vào khu chợ trong nhà.

Một tiếng chuông vang lên lúc Kim giữ cửa mở cho Bryant.

Mặc dù mùi của các bộ phận xe ô tô rất hấp dẫn đối với cô, nhưng không gian chật hẹp này thì chẳng có gì cuốn hút cả. Không khí có mùi ẩm mốc, như thể những hàng hóa để tại đây đã nằm ứ đọng một thời gian dài; không có quá nhiều thứ được bảo quản.

Bảng giá viết tay tróc ra từ bức tường treo đầy những túi xách lạc hậu. Vị trí trung tâm treo một loạt những cái bóp và ví được xếp ngay ngắn. Đó là một cửa hàng với biểu hiện của chứng rối loạn đa nhân cách. Hoặc một cửa hàng chỉ cố gắng để sống sót.

Một người đàn ông xuất hiện từ văn phòng và đi vào phía sau quầy tính tiền. Kim đoán anh ta đang ở khoảng cuối của độ tuổi 40. Chiếc quần bò màu xám của anh ta nhăn nhúm với một chiếc thắt lưng giống như bị cái bụng anh ta nuốt chửng. Một chiếc áo phông màu đen nhìn thấy được vết mồ hôi ở nách. Cô không thể không thắc mắc liệu quần áo của anh ta có thay đổi với cùng tần số như cổ phiếu hay không. Với mức độ đắt khách của cửa hàng này, bối cảnh đã trở nên rõ ràng hơn. Thu hút ư? Không hề.

Bryant bước về phía trước. Kim đứng đằng sau và quan sát người đàn ông một cách cẩn thận.

“Chúng tôi muốn nói chuyện với anh về Leonard Dunn. Anh ấy là một thành viên câu lạc bộ sách của anh.”

Kim nhìn thấy một dấu vết đỏ mờ xuất hiện phía trên đường viền cổ chiếc áo phông của người đàn ông.

“Dĩ nhiên là anh biết, đúng không? Hẳn đã bị bắt vì lạm dụng hai con gái của mình.”

Mặc dù Bryant nói nhẹ nhàng, nhưng sự khắc nghiệt của câu hỏi vẫn còn.

Charlie Cook lắc đầu thật mạnh. “Tôi không biết dù chỉ một chút gì về chuyện đó. Chúng tôi chỉ vừa mới gặp và tiếp tục trò chuyện về những cuốn sách.”

Mắt anh ta nhìn vào khoảng trống giữa họ.

Bryant gật đầu đồng ý.

“Vâng, tôi đang ở tại câu lạc bộ sách, một mình. Thật tuyệt vời khi thỉnh thoảng được gặp gỡ các cậu bạn.”

Kim không thấy bất ngờ vì lời nói dối của anh ta.

Bryant bước về phía trước và tựa người vào quầy. “Các bà vợ nghĩ đó là một sự che đậy cho một điều gì khác.”

Mắt anh ta dần đỏ hơn.

“Không có sự che đậy nào... tôi thề... chúng tôi chỉ đọc sách... và sau đó thảo luận về chúng. Đó là tất cả những gì chúng tôi đã làm... thề với Chúa... Vâng, vợ của tôi nghĩ rằng chúng tôi chỉ ra ngoài đi vệ sinh.”

Charlie trông thư giãn. Anh ta mỉm cười và sắc đỏ giảm xuống một chút.

“Nhưng nhìn xem, sự việc là, chúng ta biết có ai đó liên quan tới những gì Leonard Dunn đang làm.”

Mắt anh ta đỏ bừng.

Charlie lắc đầu thật mạnh. “Không, giao cấu... không có cách nào. Không ai trong chúng ta. Không có cơ hội. Người bạn đời bệnh tật. Không, không phải những cô gái nhỏ... làm cho tôi bị bệnh. Tất cả những gì chúng tôi làm là nói về sách. Chỉ suy nghĩ đó thôi...”

“Được rồi, Charlie,” Bryant nói, giơ một tay lên. “Nhưng chúng tôi cần phải hỏi.”

“Ồ vâng... vâng... tất nhiên. Tôi hiểu rồi.”

“Thôi được, nếu anh nghĩ đến bất cứ điều gì có thể giúp chúng tôi, hãy cho chúng tôi biết.”

Làn da của Charlie bắt đầu quay trở về màu sắc bình thường của nó trong sự mong chờ vào việc họ rời đi.

Anh ta đưa một bàn tay run rẩy qua quầy và Bryant đủ dũng cảm để nắm lấy nó.

Kim đi về phía cửa. Bryant bước theo vài bước và quay lại.

“Ồ, câu lạc bộ của tôi đọc cuốn *Con đường dài nhất*, tháng trước,” Bryant nói, đọc tên cuốn sách mà Stacey đã nhắc đến.

“Vâng, vâng. Sách hay.”

Bryant nhún vai. “Chỉ thất vọng là kết truyện Amy Blake chết. Tôi thích nhân vật đó.”

Charlie gật đầu mạnh mẽ. “Vâng... vâng... một nỗi xấu hổ thực sự.”

Kim lắc đầu và tiếp tục đi đến cửa.

Bryant bất chợt xuất hiện bên cạnh cô khi họ tránh một nhóm học sinh.

Cô nhìn xéo anh. “Anh biết đấy, Bryant, có một lời khen trong hòng tôi, nhưng nó bị kẹt, ngay ở đây,” cô nói, chỉ tay vào cổ.

“Chúc mừng, sếp, cô sẽ thích nó đây. Câu lạc bộ sách cái quái gì chứ. Tôi đã đọc cuốn sách đó trong khi cô đang ở chỗ nha sĩ để tìm thông tin. Và không có nhân vật nào là Amy Blake.”

“Đáng lẽ nên nói không với điều này,” Dawson rên rỉ, trườn người tựa vào cánh cửa xe.

Stacey cười. “Ừ, cho tôi biết khi nào anh sẽ nói không với sếp. Tôi sẽ đặt chỗ, rồi bán vé, kiếm được cả đồng tiền luôn.”

“Ừ, tôi cho rằng đó sẽ là một đêm nghỉ ngơi của cô,” cậu ta nói.

Kim đã yêu cầu họ theo dõi Charlie Cook. Xem anh ta bận rộn với cái gì. Sau khi phỏng vấn anh ta hôm đó, họ nghi ngờ rằng có điều gì đó không đúng.

Anh ta đã bước vào căn phòng ngủ một giường trong cư xá của mình một tiếng rưỡi rồi và họ vẫn đang theo dõi từ đó đến nay.

“Cho anh biết, Kev. Có khi tôi sắp hẹn hò rồi đấy.”

Cậu ta quay lại nhìn cô trong xe.

“Không đời nào. Cô thực sự có một cuộc hẹn hò, một cuộc hẹn đích thực?”

“Có lẽ.”

“Thôi nào, Stace, tiết lộ đi. Nam hay nữ?”

Các đồng nghiệp biết cô là người lương tính, mặc dù cô không rêu rao bao giờ. Bố mẹ cô là người cổ hủ và bám vào một niềm tin chắc chắn. Bất cứ điều gì ngoài ham muốn tình dục với người khác giới đều là một lựa chọn không nên được đưa ra.

Nhưng cô không đến từ châu Phi. Bố mẹ cô là người gốc Phi. Nhưng nước Anh là quê hương duy nhất cô từng biết.

“Nữ “, Stacey trả lời.

Sự sáng tỏ hiện trong mắt cậu ta và phát triển thành một nụ cười châm biếm.

“Tôi biết đó là ai.”

“Đừng tức giận, chỉ bởi vì cô ấy thích tôi nhiều hơn anh.”

Cậu ta lắc đầu. “Không, một cuộc chơi công bằng, Stacey. Trish là một cô gái tuyệt vời.”

Stacey vẫn chưa quyết định một cách chính thức, nhưng cô đã ở gần ranh giới của việc nói “Phải.”

“Này, Cook đã di chuyển.”

Stacey đặt tay lên chiếc khóa xe ô tô.

“Từ từ đã,” Kev nói. “Có vẻ như anh ta chỉ đang đi bộ.”

“Khốn kiếp,” cô nói, khi cả hai bước ra khỏi xe.

Đây là con đường trung tâm của một khu nhà ở. Với những hẻm và rãnh xung quanh. Người bạn tốt nhất thời niên thiếu của Stacey sống cách nơi họ đứng hai trăm mét. Cả hai người họ đã dành nhiều giờ đi bộ không mục đích trên những con đường này.

Họ đứng đằng sau một hàng rào cây thủy lạp. Stacey thò đầu xung quanh. “Anh ta đang đi về phía một con hẻm dẫn đến dưới một cây cầu đường sắt.”

“Chúng ta có thể đi theo anh ta được không?” Dawson hỏi.

Stacey lắc đầu. “Nó không đủ dài. Nếu anh ta quay lại, anh ta sẽ nhìn thấy chúng ta.”

Ngay khi anh ta ra khỏi tầm mắt, họ lao qua đường. Stacey xem xét nhanh chóng. Không có đủ không gian giữa bọn họ.

“Con hẻm này dẫn tới đâu?” Dawson hỏi.

“Đường Sutherland. Nếu anh ta đi về bên trái, anh ta sẽ đi qua

một khu buôn bán. Phía phải là một dãy nhà bậc thang và đối diện là một cánh đồng và một công viên.”

Cô tiếp tục nhìn lại. Anh ta đã đi ra khỏi đầu hẻm.

“Chạy,” Stacey nói. Họ phải bắt được hướng di chuyển của anh ta.

Họ chạy hết tốc lực đến đầu hẻm. Stacey nhìn quanh. Nếu anh ta đi về phía trái hoặc phải, anh ta sẽ vẫn trong tầm nhìn của họ.

Cô bắt đầu băng qua đường. “Anh ta đi qua cánh đồng này. Nếu chúng ta tụt lại phía sau quá xa, chúng ta sẽ đánh mất dấu vết của anh ta và có tận ba lối thoát ra khỏi công viên.”

“Khốn kiếp,” Dawson nói.

Stacey hiểu ý của cậu ta. Họ không thể duy trì một khoảng cách an toàn như vậy. Không có sự trợ giúp của đèn đường, mục tiêu của họ sẽ sớm biến mất khỏi tầm nhìn.

Họ vội vã đi qua cánh đồng cho đến khi anh ta ở trong tầm mắt. Họ cách đằng sau anh ta không quá sáu mét khi bước chậm lại để phù hợp với Charlie Cook.

Dawson đưa tay ra và chạm vào cánh tay cô.

“Kev... chuyện gì vậy?”

“Stacey, nắm lấy tay tôi!”

Có nhất thiết phải làm thế không? Cô nghĩ. Thật ra, cô không biết cậu ta đang ở đâu.

Cô nắm lấy và siết chặt, mạnh, cảm nhận các xương ngón tay của cậu ta chà sát với nhau. Đáng khen là, cậu ta không gây ra tiếng động nào.

“Nó dẫn tới đâu?” Cậu ta hỏi, khi Cook đi về phía lối thoát đầu tiên của cánh đồng.

“Các ngôi nhà và một trường học. Thư viện ở cuối con đường và một vài cửa hàng ở phía bên kia.”

Anh ta bước vào ánh sáng rực rỡ của đèn đường. Họ ngay lập tức thay đổi tốc độ của mình. Tầm nhìn phía trước đã rõ ràng. Con đường chỉ có một lối rẽ phải.

Họ dừng lại trong bóng tối của cánh đồng khi anh ta bước đến cuối đường và rẽ phải.

Một lần nữa họ chạy rút ngắn khoảng cách.

Lần này Dawson nhìn quanh góc đường.

“Anh ta đi qua rồi,” cậu ta nói, tìm kiếm sự chỉ dẫn.

Stacey lục lọi suy nghĩ. “Có một quán rượu, tên là Xe đẩy và Ngựa, tôi nhớ thế, một cửa hàng điện và... ồ, chờ đã...”

“Gì cơ?” Dawson rít lên.

“Ngôi trường cũ, đồi Reddal, nó bây giờ là một trung tâm cộng đồng.”

“Anh ta đang di chuyển ra khỏi tầm mắt chúng ta,” Dawson nói.

Họ đi dọc vỉa hè nhưng ở phía đối diện của con đường.

Đi thêm khoảng mười lăm mét và Stacey có thể nhìn thấy lối vào ngôi trường cũ. Cook cách xa không quá ba mét và anh ta rẽ.

Stacey ngừng di chuyển. “Tốt thôi, giờ ít nhất chúng ta đã biết vị trí của anh ta.”

Dawson tiếp tục tiến về phía trước. “Cô dừng lại vì cái gì?”

“Vì chúng ta biết anh ta muốn đi đâu.”

Cậu ta cười với cô như hiểu rõ. “Ừ, nhưng chúng ta không biết anh ta đến đó để làm gì.”

Stacey tiếp tục di chuyển và bắt kịp.

Một phút sau đó, họ bước vào khu vực ngôi trường cũ. Một bảng thông báo được đặt bên trong.

Có những tờ giấy A4 nhiều màu sắc với một loạt các phong chữ và kích cỡ.

“Mẹ kiếp, nó đọc giống như một lịch trình cắm trại trong kì nghỉ,” Dawson quan sát.

Stacey đọc to một số các quảng cáo. “Đấm bốc, Karate, Người mẫu đường sắt, Câu lạc bộ video, Tập thể dục nhẹ nhàng. Ồ, và cho anh, Kev, họ có một số trò lô tô...”

“Nhìn vào các hoạt động cho tối nay đi, Stace.”

Cô nhìn vào ngón tay anh ta trên bảng.

Bảng hiệu này viết, Câu lạc bộ thanh niên.

Kim đỗ xe bên ngoài trung tâm bạn bè và gia đình tại Nhà tù Eastwood Park, một giờ sau khi cô gọi điện. Một vụ đâm xe liên hoàn gần Bristol đã buộc cô ra khỏi đường cao tốc và đi vào tuyến đường có phong cảnh tuyệt đẹp xuyên qua đồi Malvern.

Trước khi Kim tắt động cơ, cô hạ cánh cửa sổ phía tay lái một vài inch để đảm bảo Barney có đủ không khí khi cô vào bên trong. Dường như nó biết mình không được ra khỏi xe và lăn lộn hai vòng trước khi ngồi yên vị trên ghế sau.

Nơi này trước đây từng là trung tâm giam giữ các cậu bé vị thành niên và một tổ chức tội phạm trẻ trước khi thay đổi thành như một nhà tù nữ khép kín với khoảng 360 tù nhân. Tuy nhiên, dù cho bao nhiêu nỗ lực đã được bỏ ra trong việc đưa nơi này hòa nhập với vùng xung quanh, sự hiện diện của dây thép gai đã báo hiệu rằng nó có điều gì đó đáng để sợ hãi.

Trong tâm trí của Kim, nhà tù không nên trông đẹp đẽ. Không có chỗ cho hoa và bụi cây để làm mềm các góc cạnh. Xây chúng cao và vững chắc, đó là quan điểm của cô. Nhà tù được sinh ra để làm nhà của những người đã có hành vi phạm tội và ngăn chặn những người khác làm những điều tương tự. Những nỗ lực để làm cho nó trông giống như một dự án nhà ở cộng đồng là sai lầm và một trường hợp nghiêm trọng của sự quảng cáo sai sự thật.

Cô nhớ lại một chương trình Ross Kemp cô đã thấy về một nhà tù ở Nam Mỹ nhồi đầy những tên tội phạm tồi tệ nhất có thể tưởng tượng. Chính phủ gửi thức ăn và thực phẩm dự trữ hàng

tuần và rồi canh giữ nó từ bên ngoài, đảm bảo không cho ai trốn thoát. Vận hành không đắt đỏ bằng qui trình của người Anh, nhưng Kim cảm thấy, bằng cách này hay cách khác, hệ thống đó sẽ không bay vào một đất nước ‘văn minh’ hơn.

May mắn là, ở các trại tạm giam không yêu cầu phải đặt hẹn viếng thăm từ trước và cuộc gọi của cô cho thống đốc đã bảo đảm việc được miễn thời hạn báo trước 24 giờ. Kim xuất trình thẻ căn cước của mình ở cổng và cô khẳng định rằng cô không có gì ngoài một vài đồng tiền lẻ trong túi áo và đã được phẩy tay bỏ qua. Cô đứng một cách nghiêm túc trong khi những con chó được huấn luyện đã thực hiện một cuộc ‘dạo qua’ nhanh chóng và, tuyên bố không có đồ lậu, cô được dẫn vào phòng thăm gặp.

Thứ đầu tiên đến với cô là tiếng ‘nói chuyện rầm rì’. Mặc dù một số nhóm người dường như nói bằng một tông trầm lắng, nhưng một đám các nhân vật hoạt hình giả tấn công cô. Đó là một nhà tù, tuy nhiên vẫn xoay xở để rì ra được những rung cảm của một quán cà phê phố chợ vào một buổi sáng thứ bảy.

Dường như tất cả mọi người đều vui vẻ vì lợi ích của một ai đó khác. Các tù nhân nói chuyện với sự vui vẻ được thổi phồng vì họ không muốn bạn bè và người thân lo lắng về tình trạng của họ, và người đến thăm hành động như thể họ đang gặp nhau trong một bữa ăn ngoài trời bên bờ sông, như là không có nơi nào khác mà họ muốn ở hơn vào cuối tuần. Kim tự hỏi sau những cuộc gặp gỡ này liệu phải cần bao nhiêu khăn giấy cho những người bị cách biệt hai bên bức tường rào.

Cô nhìn thấy Ruth ngồi ở một cái bàn nằm giữa chừng phía bên trái. Kim gần như không nhận ra cô gái này khi cô ấy gật đầu với một sĩ quan đi ngang qua.

Một đánh giá nhanh chóng xác định rằng Ruth đã tăng cân một chút, bỏ đi vẻ bề ngoài hốc hác từ lần cuối cùng Kim đã nhìn thấy cô gái. Tóc của cô đã được gội, không đặc biệt được tạo kiểu, buông xõa và khỏe mạnh rơi qua vai cô. Việc bị tổng giam có vẻ phù hợp với Ruth. Cô nhìn như vừa trở về từ một dịch vụ spa vào cuối tuần.

“Thanh tra thám tử,” Ruth nói, đưa tay ra.

Kim thu xếp tạo một nụ cười trên khuôn mặt mình, một biểu cảm cô không bao giờ cảm thấy thoải mái, nhưng cô muốn để người tù nhân này hoàn toàn thư giãn, không lo ngại gì.

“Hôm nay không có ai đến thăm à?”

Ruth lắc đầu. “Hôm qua bố mẹ tôi đến rồi,” cô gái nói, như thể không có ai khác nữa.

“Họ ổn chứ?”

Ruth nhún vai. “Vì chuyện này mà họ đã phải trải qua khoảng thời gian khó khăn hơn những gì tôi phải chịu.” Cô ấy nhìn quanh. “Tôi có thể hiểu tại sao một số người yêu cầu gia đình của họ đừng đến. Vẻ mặt của mẹ tôi nói lên tất cả. Nhà tù là dành cho đứa con của người khác. Thăm viếng là phần khó khăn nhất trong tuần.”

“Dường như hầu hết mọi người đều tỏ ra thích thú.”

“Đây là điều chị nghĩ. Đó là vì lợi ích của người đến thăm nhưng sau đó có cảm giác đau khổ như trong địa ngục rằng mình đã làm điều gì đó để buộc những người mình yêu đến đây và dùng ngày nghỉ cuối tuần của họ làm điều này.”

“Cô có muốn một cốc cà phê không?”

Ruth gật đầu. “Vui lòng cho tôi sữa và hai viên đường.”

Kim đứng xa chiếc bàn, cảm thấy rằng tình hình có hơi kì quái. Cuộc đối thoại lịch sự và hòa đồng mặc dù trên thực tế Kim đã từng là sĩ quan bắt giữ Ruth trong vụ án của cô gái. Một chút của sự oán hận có thể là thích đáng, nhưng Kim không cảm nhận thấy gì. Thực tế là các giác quan của cô không bắt được gì ngoài sự chấp nhận.

Khi cô chờ đợi đồ uống được pha bên trong chiếc máy, Kim cảm thấy có ánh mắt nhìn cô. Cô quay lại và nhìn thấy một người phụ nữ thừa cân đang bị ba đứa trẻ trèo qua nhìn chằm chằm cô một cách gay gắt. Cô không nhận ra người phụ nữ này nhưng một số tội phạm dày dạn có thể nhận ra cảnh sát từ vị trí cách năm mươi mét.

Kim quay lại bàn và đặt đồ uống xuống.

“VẬY, cô đã đối phó như thế nào?”

Ruth nhún vai. “Ồn. Không mất nhiều thời gian để thích ứng với cuộc sống tù tội. Tất cả mọi thứ được kiểm soát: thức dậy, tập thể dục, khi nào tắm, khi nào ăn, khi nào đi ngủ. Có rất ít sự thay đổi mỗi ngày. Bạn dần quen các nhân viên, các tù nhân khác và các góc của căn phòng thuộc về bạn. Có rất ít thứ để lo lắng, không phải đưa ra quyết định nào cả.”

Kim phát hiện ra một sự lưu ý nhẹ nhõm trong câu cuối cùng.

Ruth nhìn quanh. “Mọi chuyện đã có thể tệ hơn. Tôi đã tham gia câu lạc bộ đi bộ buổi sáng sớm, tôi đã đăng kí cho một vài khóa học và có một buổi hoạt động xã hội vào chiều tối không thường xuyên.”

“Cô dường như đã thích nghi rất tốt.” Kim nói, nghĩ rằng cô đang nhận được phiên bản ‘du lịch’ tại nơi này. Mặc dù qua lời

của Ruth, nơi này như một người mẹ tốt và những đứa con nhưng kỳ thực nó là nhà tù có tỉ lệ tự sát cao thứ tư trong cả nước.

Ruth mỉm cười. “Tôi sẽ ở đây trong một thời gian rất dài. Sự lựa chọn của tôi có giới hạn. Và nếu đó là lí do tại sao cô lại ở đây, tôi có thể khẳng định rằng tôi có tội. Phần buộc tội như thế nào thì để cho các luật sư đối phó, nhưng tôi sẽ không chiến đấu lại với sự trừng phạt.”

Lời nói ra như thể cô ta đang nói về việc thua một ván cờ, không phải là những năm tháng của cuộc đời mình.

Ruth cười dịu dàng. “Tôi rất tiếc nhưng tôi dường như đã làm cho chị không nói nên lời.”

Đây không phải là cô gái đã bị cô bắt. Người ngồi trước cô bây giờ xuất hiện ổn định, cam chịu, bằng lòng.

“Nhưng cô có quyền được xét xử.” Đó là hệ thống tư pháp Kim tin tưởng.

Ruth lắc đầu. “Sẽ không có một phiên tòa nào cả. Tôi sẽ không đẩy gia đình mình và mẹ anh ta vào việc đó. Đừng quá sốc. Tôi không bị suy giảm tâm lí. Tôi đã thực hiện nó và tôi chuẩn bị cho hậu quả của các hành động của mình. Cướp đoạt một mạng sống không phải là điều không bị trừng phạt. Tôi phải trả món nợ mà xã hội yêu cầu và sau đó bắt đầu một lần nữa.”

Kim đã chờ đợi một thời gian dài để được gặp một ai đó, người hô ứng lại quan điểm của riêng cô nhưng cô không tưởng tượng được rằng đó là một người đã bị cô bắt giữ, và chắc chắn cô đã không lường trước chừng mực mơ hồ của sự khó chịu nó mang đến. Cô gái này này đã chấp nhận trừng phạt có chút quá dễ dàng và Kim không thể không cảm thấy cô ấy không phải là người duy

nhất phải chịu trách nhiệm.

“Tôi hi vọng tôi đã trả lời câu hỏi của chị,” Ruth nói, chuyển động chân để đứng dậy.

Kim lắc đầu. “Làm ơn hãy ngồi xuống, đó không phải là lí do tại sao tôi ở đây.”

Sự thận trọng điềm tĩnh xuất hiện ngập ngừng trong giây lát khi một cái cau mày cắt ngang trán cô ấy.

“Chúng ta có thể nói về bác sĩ Thorne được không?”

Ruth nheo mắt. “Tôi xin lỗi, tôi không hiểu.”

Kim biết rằng mình phải cẩn thận hơn. “Sẽ rất hữu ích nếu cô có thể cho tôi biết một chút về các buổi làm việc của các cô với nhau.”

“Lí do là gì?”

Kim nhận thấy sự cộc lốc đột ngột xuất hiện trong giọng cô ta.

“Nó sẽ giúp các Cơ quan công tố Hoàng gia hiểu rõ hơn.”

Ruth đã dường như không bị thuyết phục và khoanh cánh tay lại. “Tốt thôi, chúng tôi chỉ nói chuyện, như chị có thể đã biết. Chúng tôi đã thảo luận nhiều điều trong suốt thời gian chúng tôi ở cùng nhau.”

“Cô có thể nói cho tôi biết về buổi cuối cùng của cô được không? Nó sẽ thực sự hữu ích.”

“Chúng tôi nói chuyện một lúc và chị ấy đưa ra cho tôi một bài tập hình dung biểu tượng.”

Ruth trông không thoải mái và Kim có thể cảm nhận sự rút lui của cô ấy. Không phải bây giờ, cô âm thầm cầu xin. Cô cần phải biết một bài tập hình dung biểu tượng là cái quái gì. Trực giác mách bảo cô rằng trong trường hợp này nó không phải là điều gì

tốt đẹp. Để sự khôn khéo sang một bên, Kim biết cô phải làm điều đó nếu cô muốn tìm hiểu bất cứ điều gì.

“Ruth, có bất cứ điều gì trong buổi cuối cùng đã có thể cho cô cảm hứng để làm những gì cô đã làm không?”

“Tất cả là của riêng tôi. Tôi đã lấy con dao, tôi đã chờ anh ta, tôi đi theo anh ta và tôi đâm anh ta.”

Kim có thể nhìn thấy cảm xúc được xây lên trong cô gái đang ngồi đối diện.

Sự phấn khích đột ngột lan rộng khắp ngực Ruth và các cơ trên mặt cô căng ra.

“Nhưng cô không nghĩ rằng có thể là cô đã bị thao túng, bị lợi dụng bởi bác sĩ Thorne? Ý tôi là, bằng cách để cô tưởng tượng việc giết Allan Harris, bằng cách sử dụng một con dao trong các bài tập mang tính biểu tượng, đó có thể là bác sĩ đã cố tình...?”

“Đừng trở nên nực cười thế. Làm thế nào chị ấy có thể biết rằng tôi sẽ sử dụng những nỗ lực muốn giúp đỡ tôi của chị ấy để...?”

Lời của Ruth kéo lê đi khi cô ta nhận ra cô ta vừa xác nhận phỏng đoán may rủi của Kim. Tội ác phản chiếu lại những gì đã diễn ra trong buổi làm việc.

“Ruth, làm ơn hãy nói chuyện với tôi.”

Ruth lắc đầu kịch liệt. “Thanh tra thám tử, tôi sẽ không nói một lời chống lại bác sĩ Thorne. Chị ấy là một người có tay nghề cao, có trực giác, người đã giúp tôi vượt qua thời điểm tồi tệ trong đời. Tôi không biết chị nghĩ rằng chị ấy đã làm gì, nhưng tôi có thể nói với chị rằng chị ấy là cứu tinh của tôi. Tôi nghĩ chị nên rời khỏi đây và mang những cáo buộc kinh tởm của chị theo cùng.”

“Ruth...”

“Làm ơn rời khỏi đây và đừng quay trở lại.”

Ruth nhìn cô trừng trừng trước khi rời khỏi bàn.

Kim âm thầm nguyên rủa. Cô gái chết tiệt này nấu thân quá sâu trong hình phạt của riêng mình, cô ta thậm chí còn chẳng chịu tiếp thu ý kiến cho rằng có lẽ có thêm người để đổ lỗi cho tội ác. Cô ta tự quyết định tiêu hao sinh lực và sẽ không gì có thể thay đổi được cô ta.

Kim quay trở lại xe, giờ đây biết về những gì trước kia cô chỉ nghi ngờ: rằng Alex là kẻ thao túng Ruth. Những gì cô không biết, là lí do tại sao.

Kim đã bắn khoản liệu có phải người bác sĩ này đang chơi vài trò chơi quyền lực bệnh hoạn và nhìn xem cô ta có thể đẩy mọi người đi bao xa hay không? Nhưng Kim lại không nghĩ vậy. Cô nhớ lại lần đầu tiên cô gặp Alex sau cái chết của Allan và cô ta hỏi rằng cô ta có thể ghé thăm Ruth được không. Điều đó có phải là để che giấu dấu vết của cô ta hay còn điều gì hơn thế nữa? Nếu mục đích chỉ đơn giản là thao túng Ruth, sau đó biết những gì Ruth đã thực hiện thì hẳn cô ta đã có đủ thành công rồi, nhưng không phải. Thực tế là cô ta muốn đánh giá Ruth sau khi vụ án xảy ra.

Không, chuyện không hề đơn giản. Alex muốn nghiên cứu thứ gì đó và Kim phải cố gắng tìm ra chính xác đó là gì. Sẽ có một chuyến đi vào quá khứ của cô ta để tìm ra điều ấy.

Kim không thể lơ đi sức mạnh mà Alex đang nắm giữ trong tay. Cô ta có khả năng đi vào những nỗi kinh hoàng trong quá khứ của cô, việc đó khiến cuộc chiến giữa hai người trở nên không công bằng. Cô ta có thể kiểm tra các sự kiện một cách công khai và không bị rối trí. Nhưng Kim không có sự xa xỉ đó.

Alex có thể sử dụng mọi thực tế để kéo cô lại gần hơn với bóng tối và thậm chí Kim còn chưa chắc đã biết cách để chiến đấu trở lại. Những gì cô cần là một sự hiểu biết sâu sắc hơn về những gì cô chuẩn bị chống lại.

Cô ngờ rằng hiện nay chỉ có duy nhất một người có thể giúp cô.

Nhà Bardsley, bốn dặm về phía đông trung tâm thị trấn Chester, đã từng được sử dụng làm nhà thương điên cho tội phạm. Thành lập từ cuối những năm 1800, nó đã không bao giờ được đưa vào kế hoạch cho các chuyến du ngoạn trong ngày của đám nhà giàu, những chuyến đi qua chốn cư ngụ của những kẻ tâm thần như Bedlam ở London. Nhà Bardsley giữ bệnh nhân tách biệt, sau những cánh cửa đóng kín và tránh xa các đôi mắt tò mò. Theo bên ngoài, nó không có dấu hiệu của sự điên rồ bên trong.

Con đường sỏi nửa dặm chạy qua bãi cỏ dày, nhấp nhô và một công viên nuôi hươu rộng 700 mẫu trước khi kết thúc ở một công trình kiến trúc hùng vĩ vẫn giữ được vẻ bề ngoài đậm chất thế kỷ mười bảy.

Khi Alex đến gần lối vào, cô ta quyết định rằng nơi đây còn xa mới trở thành nơi tồi tệ để phát điên.

Khu vực lễ tân không giống như một tiền sảnh bệnh viện bình thường. Những chiếc ghế bành thoải mái đặt rải rác quanh sảnh, với vài chiếc bàn phân tán khắp nơi. Vết màu nước thể hiện cảnh quan địa phương lấp chấm trên các bức tường và tiếng kèn ống nhẹ nhàng từ chiếc loa nằm phía trên một camera CCTV.

Ngón tay của Alex đã để sẵn sàng trên chiếc chuông khi cửa mở ra và cô ta gặp một người phụ nữ thừa cân ở độ tuổi cuối ngũ tuần. Một đánh giá nhanh nói cho cô ta biết rằng người phụ nữ cũng có lúc rất suồng sã. Bà ta mặc quần dài màu đen chất liệu polyester pha trộn rẻ tiền, với một áo thun trắng bao phủ bởi một

cái tạp dề màu xanh trơn. Móng tay bà ta được sơn nhiều màu, và đồ trang sức mạ màu vàng sáng tô điểm cho cổ tay và cổ bà ta. Mái tóc ngắn của bà ta đã được nhuộm một màu tím sống động. Một bảng tên đơn giản ghi ‘Helen’. Không có danh hiệu hoặc vị trí, chỉ Helen.

Alex đưa tay ra. “Xin chào, tên tôi là...”

“Bác sĩ Thorne,” Helen nói để vào với một nụ cười rộng, cởi mở. Người phụ nữ này rõ ràng dễ tiếp cận và đáng tin. Đúng là loại người mà Alex yêu thích.

“Tiến sĩ Price nói với chúng tôi cô đang tới. Ông yêu cầu chúng tôi hỗ trợ cô bằng bất cứ cách nào chúng tôi có thể.”

Tất nhiên ông ta đã làm thế, Alex nghĩ. Tiến sĩ Nathaniel Price là bác sĩ thực tập chuyên khoa của bệnh viện và ‘tình bạn’ của họ bắt đầu lúc học ở trường y khi Alex nhận ra ông ta có một mối quan hệ đồng tính với một trong các trợ giảng. Bí mật của ông ta có một chút tác dụng với cô ta vào thời điểm đó và cô ta không dễ bị nghiêng về những ác ý phù phiếm. Nó phải có một lợi ích cho cô ta; ít nhất, sự giải trí của riêng mình. Khi đó, bí mật của ông ta có ảnh hưởng không lớn; chỉ đáng chú ý trong một hoặc hai tuần, rồi nhanh chóng bị nuốt vào vòng xoáy của thời đại học nông cạn. Nhưng giờ đây nó có ý nghĩa hơn, nhất là đối vợ ông ta và ba người con gái.

May mắn thay, Alex đã không cần thiết phải sử dụng sự đe dọa. Nó đã ở đó, di chuyển qua đường dây của chiếc điện thoại. Thế là đủ để ông ta hiểu rằng Alex biết hết, và nếu ông có trực giác như cô ta nghĩ thì ông ta cũng biết Alex sẽ sử dụng nó. Gần như Price đã giữ kín bí mật này. Thế nhưng cô ta chỉ cần lanh trí là phát hiện ra. Thêm một chút bảo hiểm không bao giờ thừa.

“Bà thật tử tế, Helen,” cô ta nói, mỉm cười và lắc tay bà ta nồng nhiệt. Người béo, xấu xí luôn luôn thích sự chú ý từ những người đẹp.

Helen dẫn cô ta từ tiền sảnh theo một hành lang ngắn và rẽ trái vào một văn phòng nhỏ ngăn nắp.

“Xin vui lòng ngồi chờ.”

Alex làm theo. Không gian thiết thực và nhỏ, với một cửa sổ nhìn ra một đài phun nước được trang trí công phu ở phía đông của khu đất. Miệng của con cá heo trông như thể nó đã phun nước trong năm mươi năm.

“Tôi là Quản lý Chăm sóc ở đây đã hai mươi hai năm, vì vậy nếu có bất cứ điều gì tôi có thể giúp cô, hãy hỏi tôi một cách tự nhiên nhé.”

Alex ngồi lại. “Tôi không biết Tiến sĩ Price đã nói với bà những gì?”

“Chỉ nói là tại thời điểm này cô có một trường hợp tương tự và rằng bất kì sự hiểu biết sâu sắc nào đều hữu ích.”

Alex gật đầu nuối tiếc. “Rõ ràng là tôi không thể đi vào chi tiết, nhưng nếu bà có thể thảo luận về Patricia Stone với tôi và nếu tôi có thể gặp bà ấy một chút, thì tôi nghĩ nó sẽ giúp tôi điều trị bệnh nhân của tôi hiệu quả hơn.”

Helen có vẻ hạnh phúc để chia sẻ. “Được rồi, tôi sẽ tiếp chuyện cô, nếu cô có bất kì câu hỏi nào thì hãy hỏi tôi thoải mái nhé.”

Alex lấy ra một cuốn sổ ghi chép. Helen nốc ừng ực một lon CocaCola ăn kiêng; vui vẻ nghĩ về cuộc đời của người phụ nữ kia.

“Chắc cô đã biết vừa đủ các chi tiết về cuộc sống trước đó của Patty. Bà ấy được đưa vào ở đây từ năm 1987, sau thảm kịch.”

“Bà ấy đã được chẩn đoán bị tâm thần phân liệt nhiều năm trước nhưng có phản ứng tốt với thuốc và được phóng thích trong thời đại của sự chống phá các cơ sở từ thiện.

“Khi bà ấy được đưa vào chăm sóc, bà ấy biểu hiện nhiều đặc điểm của bệnh tâm thần phân liệt. Bà ấy bị ảo tưởng, ảo giác, lời nói vô tổ chức và rối loạn tâm lí. Bà ấy bị rối loạn chức năng xã hội và các dấu hiệu đã kéo dài hơn sáu tháng. Việc loại trừ các nguyên nhân hữu cơ được biết đến đã được xác nhận.”

“Bà có thể nói cụ thể hơn về bản chất của sự ảo tưởng và ảo giác được không?” Alex hỏi. Những bài học y khoa của năm thứ nhất ngày càng mất dần giá trị do ảnh hưởng của thời gian.

“Vâng, ban đầu bà ấy nghe thấy những tiếng tranh cãi trong đầu, chúng hoàn toàn tách biệt với chính bản thân bà ấy. Bà ấy là trọng tài, nếu cô thích gọi bằng tên khác thì là ‘sứ giả hòa bình’. Những tiếng nói luôn muốn bà ấy đứng về phía một trong số chúng. Bà ấy cũng bị ảo tưởng nhận thức. Theo thông tin được ghi nhận, trước khi tôi đến, rằng khi một bệnh nhân khác đẩy bình nước về phía bà ấy trong bữa ăn trưa thì có nghĩa là các điều dưỡng viên đang cố gắng để giết bà ấy và bà ấy chỉ có thể tự bảo vệ mình bằng cách đi tiểu ở giữa phòng ăn.

“Không lâu sau khi tôi đến đây, Patty đã phát triển một nỗi ám ảnh về cửa sổ, sợ rằng nếu cửa sổ được mở ra, suy nghĩ của bà ấy sẽ bị hút ra khỏi tâm trí.”

“Bà ấy có trải qua bất kì sự kiện bạo lực nào không?”

Helen gật đầu buồn bã. Rõ ràng là người phụ nữ này cực kì mến Patricia Stone. Rất không chuyên nghiệp khi để phát triển cảm xúc như vậy với một bệnh nhân, Alex trầm ngâm.

“Không may mắn là có. Bà ấy không có bản năng bạo lực nhưng có những lúc rất khó để kiểm soát bà ấy.”

“Bà có thể cho tôi biết về sự cố đó được không?”

Helen chạm tới tập hồ sơ để bà có thể cung cấp chi tiết.

“Năm 1992, bà ấy tấn công một bệnh nhân, bà ấy cho rằng một người phụ nữ cao tuổi chột hiện ra chạy vụt qua tâm trí của bà ấy và bà ấy đã phải làm nó dừng lại. Trong tháng sáu năm 1997, bà ấy đã tấn công một bệnh nhân khác, nói rằng ông đã dự đoán cảm xúc của bà ấy. Một vài tháng sau, bà ấy khẳng định bệnh nhân này đang đọc to suy nghĩ của bà ấy. Sáu năm trước đây, bà ấy đã tấn công một người đến thăm, nói rằng ông ta đã đạt được sự kiểm soát tinh thần của bà ấy và đã làm bà ấy cào đầu gối của mình cho đến khi nó chảy máu. Và gần đây nhất bà ấy hạ đo ván một cô y tá trẻ vì tiêm nhầm linh tinh vào tâm trí bà ấy.”

Alex bị kích thích. Patty Stone đã gần như bao phủ toàn bộ phạm vi của các triệu chứng xếp hạng đầu tiên của Schneider*. Bất kì ai có một trong số đó sẽ biểu thị bị bệnh tâm thần phân liệt.

Helen đóng tập hồ sơ. “Xin đừng hiểu lầm. Những sự việc này thất thường khi có khi không. Mặt khác, bà ấy là một bệnh nhân mẫu mực; hợp tác và dễ chịu. Mỗi một lần như vậy thúc đẩy chúng tôi phải đánh giá lại thuốc của bà ấy. Lúc đầu, bà ấy được điều trị bằng thuốc chống loạn thần chlorpromazine nhưng bây giờ thì là thuốc clozapine.”

Clozapine thường được dùng cho bệnh nhân tâm thần phân liệt rất khó để điều trị. Thuốc uống có một vài tác dụng phụ.

“Có bất kì liên kết nào trong cách cư xử của bà ấy hoặc sự kiện

bạo lực với những cuộc viếng thăm của gia đình bà ấy không?”

“Patty không có một người nào đến năm trong từng ấy năm.”

Alex vờ ngạc nhiên. “Ồ, tôi nghĩ con gái bà ta...”

“Thật đáng buồn là không. Cô ấy gọi mỗi tháng và làm điều đó kể từ khi cô bước sang tuổi 18, nhưng cô ấy chưa bao giờ đến thăm.”

“Hẳn là rất khó khăn cho Patty.”

Helen xòe tay ra. “Chỗ của chúng tôi không can thiệp vào động lực gia đình. Chúng tôi chỉ đơn giản là chăm sóc tốt nhất cho các bệnh nhân trong khả năng của mình.”

“Có bất cứ hi vọng về việc Patty được phóng thích ở giai đoạn nào đó không?”

Helen trầm tư. “Đó là một câu hỏi khó, bác sĩ Thorne. Có những thời điểm Patty rất ổn định và không khó để tưởng tượng ra cảnh bà ấy khỏi bệnh và có một cuộc sống ngoài kia, nhưng bà ấy đột nhiên bùng nổ sự bạo lực làm cho khả năng đó khó xảy ra. Hãy nhớ rằng bà ấy đã được đưa vào sống tại cơ sở từ thiện trong hơn một phần tư thế kỉ. Có một sự an toàn, sự quen thuộc với cuộc sống của bà ấy tại đây. Chúng tôi không phải là loại tổ chức mì-ăn-liền. Mục đích của chúng tôi không phải là quay vòng nhanh. Chúng tôi cung cấp dịch vụ chăm sóc cho bệnh nhân cần nó và chúng tôi chấp nhận rằng đối với một số người đây có thể là một thời gian rất dài, và trong một số trường hợp là cho phần còn lại của cuộc đời của họ.”

Alex gật đầu tha thiết, nghĩ rằng nếu người phụ nữ này đã không chịu trách nhiệm viết các tài liệu quảng cáo, thì bà ta nên làm điều đó.

“Dù sao nó cũng là một dịch vụ chăm sóc đắt tiền. Ý tôi là, cơ sở này không giống như nhiều chỗ tôi đã đến thăm.”

“Chúng tôi có nhiều dạng bệnh nhân tự trả tiền để lưu trú ở đây; những người khác được tài trợ bởi các hệ thống chăm sóc xã hội.”

Tất nhiên họ là thế, Alex nghĩ, đặc biệt là các bệnh nhân bị bỏ rơi bởi hệ thống chăm sóc đó, họ tiếp tục bị bỏ mặc và chỉ nằm chờ chết.

“Cảm ơn, Helen. Bà đã giúp tôi rất nhiều. Rõ ràng bà là một phần không thể thiếu góp phần tạo nên chất lượng chăm sóc được cung cấp ở đây.”

Helen trông có vẻ dễ chịu với lời tăng bốc. “Tôi hiểu rằng cô muốn gặp Patty?”

Chuyện này dễ dàng hơn cô nghĩ. “Nếu có thể.”

“Tôi nói với Tiến sĩ Price là tôi sẽ không ép buộc bà ấy gặp cô. Như tôi đã nói, bà ấy chưa từng có ai đến thăm và nếu bà ấy cảm thấy không thoải mái hoặc không muốn gặp cô thì cuộc gặp sẽ phải kết thúc.”

Alex gật đầu ưng thuận một cách thoải mái. Bên dưới tất cả lớp mỡ đó, người phụ nữ này có sức mạnh.

“Và tôi sẽ đồng hành cùng với cô mọi lúc. Cô hiểu chứ?”

Alex gật đầu, cảm tình với người phụ nữ này ngày càng ít hơn.

Helen đứng dậy và ra dấu Alex nên đi theo. Một lần nữa cô ta trở lại trong hành lang với những cái kèn ống. Kì lạ là không có âm thanh nào khác. Helen không mang chìa khóa và mỗi cái cửa được mở bởi một mã truy cập, được nhập một cách nhanh chóng bởi thói quen.

Helen tạm dừng lại bên ngoài một cánh cửa gỗ sồi nặng nề. “Tôi mong rằng cô không đi vào khu vực sinh hoạt chung. Bệnh nhân của chúng tôi hiểu qui trình. Họ biết người viếng thăm đến theo thời gian định trước và tôi không muốn họ bị đảo lộn.”

Alex được dẫn vào một căn phòng rộng lớn, dường như nó không được trung tâm này cũng như những tù nhân của nó quan tâm đến.

“Xin mời ngồi. Tôi sẽ đi và nói chuyện với Patty.”

Alex cảm ơn bà ta nhưng không ngồi xuống ngay lập tức. Cô ta lang thang trong khoảng giữa hai bức tường với những cuốn sách trải dài từ sàn lên đến trần nhà. Bức tường thứ ba đã được lấp đầy với tác phẩm nghệ thuật mà cô ta nhận ra là của Gainsborough, van Dyck và Sir Peter Lely.

Alex chọn chỗ ngồi một cách cẩn thận. Cô ta đối mặt với cửa sổ với hi vọng Patty sẽ ngồi đối diện cô ta và không bị phân tâm bởi bất cứ điều gì khác bên ngoài. Bất chấp những lời của Helen, Alex tin rằng Patty sẽ gặp cô ta. Cuộc hành trình của bà ta xứng đáng với thời gian Alex bỏ ra. Thực tế rằng việc Kim chưa bao giờ đến thăm nhưng tiếp tục gọi điện mỗi tháng đã mê hoặc cô ta.

Alex không chắc liệu cô ta có thể tìm hiểu sâu sắc đến mức nào, nhưng cô ta háo hức muốn gặp người phụ nữ đã sinh ra Kim và là kẻ đóng vai trò hình thành mỗi đặc điểm nhân cách phức tạp của người thám tử đó. Gặp gỡ gia đình của Kim sẽ thắt chặt hơn mối quan hệ giữa họ. Alex đoán rằng không có ai trong số những người trong cuộc sống của Kim đã từng gặp người thân duy nhất của cô ta, và vì vậy đây sẽ chỉ là mối ràng buộc của riêng họ.

Cánh cửa mở ra và Alex giấu đi sự ngạc nhiên của cô ta trước vẻ ngoài của Patty Stone. Người phụ nữ này mảnh khảnh nhưng

không yếu đuối. Tóc bà ta bạc trắng và được cắt ngắn. Bà ta mặc quần bò chun và áo nỉ hoa. Bàn chân bà ta đi trong đôi giày sục đế cao su màu xanh nhạt. Bà ta được đưa từ phía vườn vào, nhưng không đội mũ và cầm theo giỏ hoa.

Alex mỉm cười khi người phụ nữ tiến đến, chú ý đến sự cứng nhắc, chậm chạp trong các cử động của bà ta.

“Xin chào, Patty. Hôm nay bà cảm thấy thế nào?”

Patty để cho Alex nắm tay. Nó ấm áp nhưng thiếu khí lực. Xét theo vẻ bề ngoài, người phụ nữ trung niên thanh tú này trông già hơn độ tuổi 58 của bà ta và khó có khả năng bùng phát bạo lực, nhưng Alex biết rằng người ta có thể bị đánh lừa bởi ngoại hình đó.

Bà ta ngồi xuống và nhìn chăm chăm vào Alex với một cái nhìn đáng sợ. Alex nhìn vào tròng mắt đen vô hồn mà Patty đã di truyền cho con gái bà ta. Đột nhiên, không chớp mắt hay cử động bất kì cơ bắp nào khác, Patty đập tay vào đùi của mình.

Alex bỏ qua động tác đó. “Bà Patty, sẽ ổn chứ nếu chúng ta nói chuyện một chút?”

Patty dường như đang lắng nghe, nhưng không phải với cô. Sau sáu hoặc bảy giây, Patty gật đầu.

“Tôi muốn nói về con gái của bà, Kimberly, nếu có thể.”

“Cô biết Kimmy chứ?” Một cái đập tay vào đùi một cách không ngần ngại nữa.

Alex liếc sang nơi Helen đang ngồi đọc tạp chí. Đủ xa để không can thiệp vào, nhưng cũng đủ gần để nghe tất cả mọi thứ được nói đến. Và để đo lường phản ứng của Patty, Alex phải chắc chắn rằng cô ta diễn đạt các câu hỏi của mình một cách cẩn thận.

Alex gật đầu và gặp cái nhìn chăm chăm của người phụ nữ này, bị sốc bởi xúc cảm mãnh liệt mà cô ta thấy ở đó, chỉ trong một giây, trước khi nó ngoan ngoãn trở lại trong nháy mắt.

“Gần đây tôi mới gặp Kim. Tôi tin rằng bà đã không nhìn thấy cô ấy một thời gian rồi.”

Patty nhìn lên phía bên trái của Alex, cau mày.

“Tôi xin lỗi, Patty. Bà chưa thấy Kimmy trong một thời gian rồi phải không?”

Một giọt nước mắt chảy dài trên má bà ta khi hai bàn tay bà ta bắt đầu cử động, đan vào nhau.

“Kimmy an toàn chứ?”

“Có, Patty, Kimmy an toàn. Cô ấy có một công việc rất quan trọng là một nhân viên cảnh sát.”

“Kimmy an toàn.”

Alex gật đầu mặc dù thực tế là ánh nhìn của Patty được cố định phía trên đầu cô ta.

“Kimmy gọi, tôi an toàn.”

Alex tiếp tục gật đầu. Thường là vô nghĩa để cố gắng tìm hiểu những lời nói vô tổ chức của một bệnh nhân tâm thần phân liệt. Alex chú ý thấy Helen không hề lật giở cuốn tạp chí bà ta đang cầm.

“Bà có thể cho tôi biết bất cứ điều gì về thời thơ ấu của Kimmy được không?” Alex thúc đẩy. Cô ta không nghĩ mình sẽ có được bất cứ điều gì hữu ích.

Hai tay bà ta bắt đầu đan vào nhau nhanh hơn. “Mikey an toàn, Kimmy an toàn. Ma quỷ đến, ma quỷ lấy đi.”

Patty sưng lại và quay đầu sang một bên, lắng nghe, mặc dù

không có âm thanh nào khác trong phòng. Ôi lạy Chúa lòng thành, người phụ nữ này, tiếp tục đi, Alex nghĩ.

Bà ta bắt đầu lắc đầu. “Không, bạn của Kimmy. Kimmy an toàn.” Bà ta dừng lại để lắng nghe một câu trả lời chỉ có trong đầu bà ta.

Patty ngừng đan tay trong một khoảng thời gian đủ để vỗ đùi một cái rồi sau đó lại tiếp tục đan tay vào nhau, một cách nhanh hơn.

“Không, bạn của Kimmy. Kimmy bạn bè. Kimmy an toàn không?”

Bà ta nhìn chòng chọc vào Alex với một cái nhìn cảm thấy có sức mạnh của một tia X. “Nó an toàn phải không?”

Đôi mắt buồn, đầy bí ẩn của Patty dường như nhìn thẳng vào tâm hồn cô ta. Alex gật đầu.

Với sự nhanh nhẹn của một con linh dương, Patty chồm phía trên cô ta. Phải mất một giây Alex để nhận ra tay của Patty ở trên tóc cô ta, móng tay bà ta cào vào da thịt. Một cách bản năng Alex giơ cánh tay lên đẩy Patty ra. Cô ta mơ hồ nhận thức thấy tiếng Helen hét lên bảo Patty dừng lại.

Tay của Patty ở khắp mọi nơi, cào mạnh vào da đầu của Alex. Một âm thanh từ yết hầu phát ra trong mồm bà ta. Nước bọt rơi trên má của Alex. Cô ta gần như phát nôn khi nước bọt chảy về phía môi. Cô ta cúi thấp đầu xuống để bảo vệ khuôn mặt mình, nhưng cô ta đã có thể cảm nhận đôi má và thái dương của cô ta nhức nhối.

Alex cố gắng một lần nữa để đẩy bà ta ra, nhưng người phụ nữ mỏng manh này có lợi thế vượt xa cô ta.

Alex nhìn thấy cánh tay của Helen vòng qua eo Patty từ phía sau để kéo bà ta ra. Tay phải của Patty đã nắm chặt lấy một nắm tóc. Khi Helen kéo Patty về phía sau, Alex hét lên đau đớn khi những sợi tóc bị giật tung ra khỏi da đầu. Tay còn lại của bà ta vẫn cố nắm lấy nhiều tóc của cô ta hơn một cách tuyệt vọng.

“Cô với tới nắm lấy tay còn lại của bà ấy và tôi sẽ kéo ra,” Helen kêu.

Alex đưa tay ra và tìm được bàn tay trái của Patty. Sức lực của bàn tay đang nắm lấy tóc cô ta quá mạnh. Đôi mắt của Alex ánh nước khi Patty kéo ra. Bà ta nới lỏng các ngón tay từng ngón một.

“Kéo!” Cô ta hét lên với Helen.

Cánh tay của Patty tiếp tục hướng về phía Alex một cách không kiểm soát ngay cả khi bà ta bị Helen kéo ngược trở lại.

Alex nhìn Patty được đưa ra khỏi phòng. Ánh nhìn thuộc về đôi mắt hoang dại ấy khiến Alex cúi xuống. Không còn là hình dáng nhỏ bé được dẫn từ vườn vào nữa mà thay vào đó là một động vật phun phì phì và hoang dã.

“Đợi ở đây và tôi sẽ cử một người nào đó để kiểm tra cho cô,” Helen nói, ấn vệt Patty ra khỏi cửa.

Khi cánh cửa đóng lại, Alex vuốt lại mái tóc của mình và tiến ra khỏi cửa. Cô ta không có ý định chờ đợi lâu hơn. Cô ta đã có đủ. Cô ta không định lấy bất cứ điều gì khác từ kẻ điên loạn này nữa.

Khi quay trở về xe của mình, cô ta xem xét những tổn hại. Một vết cào dài kéo từ thái dương xuống cằm. Nó đỏ lên nhưng không chảy máu. Những vết sưng tấy vì móng tay của Patty rải rác trên phần còn lại của khuôn mặt cô ta. Hầu hết các tổn thương nằm bên dưới mái tóc của cô ta.

Toàn bộ đầu cô ta cảm giác như đang bị lửa đốt.

Chuyến thăm đã mang đến cho cô ta nhiều hơn điều cô ta mong đợi và cô ta đã phải tự hỏi điều đó có xứng đáng hay không.

Có điều gì đó ở Patty khiến Alex cảm thấy không thích hợp. Cô ta lấy cuốn sổ ghi chép của mình.

Các rối loạn vận động được thể hiện khá rõ rệt, mặc dù đã được điều trị bằng thuốc. Sự biến đổi tâm lý có thứ tự của Patty đã trải qua phần lớn các triệu chứng bệnh xếp hạng đầu của Schneider, đó là điều Alex hiếm khi được chứng kiến. Những cơn kích động tuần hoàn xảy ra với một qui luật chính xác đã kích thích sự tò mò của cô ta, phải kể đến như những câu chữ rời rạc, mới nghe tưởng như vô nghĩa mà Patty vừa nói ra.

Alex gõ móng tay vào vô lăng. “Phải thế chứ,” cô ta tự nói với bản thân khi các mảnh ghép được xếp lại với nhau. Alex không thể không mỉm cười trước sự xảo trá của một bà già quý quyết khi các mảnh ghép cuối cùng rơi vào vị trí của nó.

Bất chấp thương tích, Alex không thể không thưởng thức sự thật trở trêu rằng người sâu sắc nhất mà cô ta gặp trong nhiều năm qua lại là một người hoang tưởng tâm thần phân liệt.

Khi cô ta lùi chiếc xe lại, Alex tự mỉm cười rằng sau tất cả, cuộc hành trình này đáng giá.

Tòa nhà hai tầng ở Brockmoor đã thay đổi một chút kể từ lần đến thăm cuối cùng của Kim. Cửa trước cần một lớp sơn còn cái nắm cửa bằng đồng thau đã mờ đục và tối sẫm lại ở nhiều chỗ. Cô không dám chắc rằng ông ấy vẫn sống và làm việc tại địa chỉ này nhưng cô vẫn phải thử.

Cô ngập ngừng trước khi nhấn chuông, không rõ chuyển viếng thăm của cô sẽ được nhìn nhận như thế nào, hoặc liệu ông ấy có nhớ cô là ai hay không.

Cô ngần ngại bấm chuông và nín thở. Những bước chân nặng nề và tiếng càu nhàu trầm thấp khiến khóe môi cô nhếch lên.

Một người đàn ông thấp và đậm người hơn so với trí nhớ của cô ra mở cửa. Những sợi tóc màu xám răn rỏi của ông dường như chia ra xung quanh, giống Einstein. Kính của ông được treo trên cổ. Ông hầu như không thay đổi gì.

“Tôi xin lỗi, thưa cô, nhưng tôi không mua...” Lời nói của ông nhỏ dần khi nhìn vào mắt cô. Ông đeo kính lên sống mũi. “Kim?”

Cô gật đầu, chờ đợi câu trả lời của ông. Cô đã không đến gặp ông nữa vì một lí do đơn giản: ông ấy làm quá tốt công việc của mình và bắt đầu đi sâu hơn chút nữa. Cô đã không cảm ơn, không giải thích và không tạm biệt.

“Vào đi, vào đi,” ông nói, lùi lại. Không có sự tức giận hoặc thất vọng trong giọng nói của ông. Đúng thế, đáng lẽ cô nên biết điều đó.

Cô đi theo ông qua phòng tư vấn và đã ngay lập tức bị ấn tượng bởi sự tương phản với phòng trị liệu của Alex. Bác sĩ Thorne mang đến ảo tưởng của sự an ủi. Những chiếc ghế đắt tiền, một tấm thảm phương Đông, cây nhựa, nệm, màn nhung tại những ô cửa sổ. Nhưng ngôi nhà này với những chiếc ghế cũ tạo cảm giác thoải mái khi sử dụng, hơi mòn nhưng sạch sẽ và chào đón. Rải rác quanh phòng là các cây bonsai tạo thế khác nhau. Không có chứng chỉ hét lên thành tích của ông trên những bức tường. Chúng không cần thiết phải thế.

“Dạo này cô thế nào, bạn thân mến?” Ông hỏi. Nếu người khác nói câu đó, nó sẽ là một câu hỏi sáo rỗng có ý nghĩa giống như một nghi thức lịch sự. Còn nếu là ông ấy, nó chứa đựng kiến thức và sự thấu hiểu.

“Tôi đi ngang qua, Ted.”

“Tôi sẽ cho phép sự tò mò của mình đắm chìm trong giấy lát, vừa đủ để làm cho cô một cốc cà phê.”

Cô theo ông vào căn bếp ở phía sau ngôi nhà. Căn phòng đã lỗi thời với chạn và những đồ vật bằng gỗ sồi già, làm tối đi căn phòng bé nhỏ. Những chiếc bát đĩa bằng sành sứ cộc cạch được để trên chiếc giá phơi.

“Ông không lấy vợ khác à?”

“Không, bạn thân mến, điều đó sẽ không công bằng. Không có người phụ nữ nào sánh được với Eleanor và nếu làm thế mọi thứ có thể trở nên tồi tệ. Tôi không bao giờ hạ thấp sự mong đợi của mình. Tôi đã thử hẹn hò yêu đương trong nhiều năm qua, nhưng mọi thứ luôn chứng lại vì tôi từ chối tiến tới mức độ tiếp theo.”

Kim không nói gì trong khi ông đổ nước sôi vào một cốc

Bromwich Albion và một cốc Aston Villa*. Ông đưa cho cô cái cốc in hình đội Aston Villa. “Cuối tuần trước Aston đá thua nên cái cốc không được yêu thích cho lắm.”

Cô nhận lấy thức uống và quay trở lại căn phòng thoải mái.

“Vây, chuyện gì đã xảy ra với cô kể từ khi cô lỡ hẹn với tôi hai mươi năm trước đây?”

Chắc, trí nhớ của ông thật sắc sảo. Một lời xin lỗi ở trường hợp này là vô nghĩa. Cô ngồi trong chiếc ghế quen thuộc với cô. Nó có cảm giác giống hết ngày xưa.

“Tôi đã đi học đại học, sau đó gia nhập vào lực lượng cảnh sát. Tôi thích công việc tôi làm.”

“Chức vụ cô đang có là gì?”

“Thanh tra thám tử.”

“Hmm... làm tốt lắm, nhưng tại sao cô ổn định tại vị trí đó trong chuỗi thức ăn?”

Chúa ơi, ở cùng người đàn ông này là một sự thử thách. Không một sự kiện dường như vô thưởng vô phạt nào không được chú ý. Đó là một trong những điều khiến ông trở thành một nhà tâm lý học xuất sắc.

“Ai nói tôi như thế?”

“Bởi vì nếu cô muốn ở vị trí cao hơn, cô sẽ làm được.”

Đó là một lời tuyên bố đơn giản và hoàn toàn đúng. Cô ở cùng ông chưa đến mười phút và ông đã có thể đọc vị cô giống như đọc một cuốn sách.

“Còn ông thì sao. Cuối cùng thì ông đã nghỉ hưu chưa hay vẫn còn chõ mũi vào việc của người khác?”

Ông mỉm cười. “Ồ, làm khá tốt đấy, bạn thân mến của tôi. Đánh

lạc hướng và nỗ lực hài hước có tất cả trong một câu. Cô đã đi một con đường dài, nhưng tôi sẽ để cho nó qua đi vì cô đã đến gặp tôi và lí do của cô cuối cùng sẽ trở nên rõ ràng.” Ông nhấp một ngụm cà phê. “Tôi cũng sắp nghỉ hẳn rồi. Thỉnh thoảng chỉ gặp hai hoặc ba bệnh nhân và đôi khi nhiều hơn nếu cần thiết.”

Kim đoán rằng ‘nếu cần thiết’ xảy ra khi các dịch vụ xã hội đề nghị ông. Ted đã luôn luôn làm việc cho chính quyền, chủ yếu về các trường hợp lạm dụng và bỏ rơi trẻ em. Kim có thể tưởng tượng ra những câu chuyện kinh khủng mà ông đã phải nghe, những hình ảnh đáng lo ngại ông phải chịu đựng.

“Ông làm điều đó bằng cách nào, Ted?”

Ông suy nghĩ trong giây lát. “Bởi vì tôi thích suy nghĩ rằng tôi đã làm một điều khác biệt. Bởi vì sau đó tôi có thể ngủ ngon mỗi đêm.”

Đó chắc chắn không phải là vì những phần thưởng tài chính, Kim nghĩ. Ông sống trong căn hộ hai phòng ở tầng trên. Ông thực sự là một trong những người tốt.

Ông tặc lưỡi. “Cô biết đấy, tôi nhớ có một lần, tôi đã gặp một cô gái bé nhỏ, cô ấy rất hung dữ, rất phòng thủ, mà cả ba phiên tư vấn, cô bé đều từ chối nói dù chỉ một lời. Tôi nghĩ lúc đó cô bé được 6 tuổi. Không gì có tác dụng. Tôi đã cố gắng thử kẹo mút, đồ chơi, một cuộc đi dạo vào khu vườn, nhưng cô bé chỉ đơn giản là từ chối nói chuyện.”

Kim cứng người. Đó là một nơi cô không muốn đi.

“Lần tiếp theo tôi gặp cô bé đó là vào lúc 9 tuổi và ở giữa những ngôi nhà của bố mẹ nuôi, không thể ổn định hoặc thích nghi. Khi tôi đưa bé một chiếc bánh Wagon Wheel, những từ đầu tiên tôi

nghe cô bé thốt ra là, “Có chuyện gì thế, bác sĩ, hết kẹo mút rồi à?” Và sau đó tôi nhìn thấy cô bé một lần nữa ở tuổi 15 khi cô bé thẳng thừng từ chối thảo luận về những gì đã xảy ra trong nhà bố mẹ nuôi cuối cùng mặc dù...”

“Ted, tôi cần sự giúp đỡ của ông,” cô ngắt lời. Cô tin tưởng khả năng của người đàn ông này mà không có bất cứ sự hoài nghi nào, nhưng cô không thể cho phép ông tiếp cận khu vực cấm. Ông quá giỏi trong lĩnh vực của mình.

Ông bắt gặp cái nhìn của cô và giữ lấy nó. “Tôi chỉ muốn cô cho phép tôi giúp cô. Cuộc sống của cô có thể...”

“Bác sĩ, xin ông đấy.”

Ông lấy một chiếc ống từ phía bên kia bàn và cuộn một điếu thuốc lá. Mùi lưu huỳnh tràn ngập căn phòng. “Cô có thể hỏi tôi bất cứ điều gì, Kim.”

Kim cảm thấy thư giãn. Ông chưa bao giờ gây khó khăn quá mức cho cô và cô rất biết ơn vì điều đó.

“Tôi đang điều tra về một vụ giết người. Ông có thể thấy nó trên mục tin tức hoặc đọc về nó.”

“Nạn nhân bị cưỡng hiếp?”

Kim gật đầu. “Điều này nghe có vẻ hoàn toàn vô lí, nhưng cô gái ấy đã được một bác sĩ tâm thần chăm sóc, vị bác sĩ đó rất hoàn mĩ và thông minh. Trong buổi gặp đầu tiên của chúng tôi, có một cái gì đó khiến tôi bứt rứt, nhưng tôi không thể chạm đến nó. Tôi nghĩ rằng bằng cách này hay cách khác, cô ta có liên quan.”

Kim thấy vẻ nghi ngờ trên khuôn mặt của Ted.

“Tôi biết, tôi biết nó có vẻ đáng ngờ. Nhưng sau cuộc gặp ban đầu, tôi gặp cô ta tại nghĩa trang. Tất cả dường như là ngẫu nhiên

nhưng lại giống như cô ta đã bố trí nó. Chúng tôi đã gặp nhau vài lần kể từ khi đó và sau mỗi cuộc gặp mặt tôi cảm thấy cô ta biết tất cả mọi thứ về tôi và rằng cô ta đã dành thời gian để nghiên cứu về tôi.”

“Có thể chỉ đơn giản là cô phản ứng quá mạnh mẽ với một người sâu sắc và có trực giác. Chẳng lẽ cô không tự hỏi rằng liệu có phải cô có ác cảm với những người như cô ta hay không? Cô đã bị nghiên cứu cẩn thận cả cuộc đời mình bởi những người có mong muốn phân tích cô.”

Kim nhún vai. “Em gái cô ta cho rằng Alex là một người rối loạn nhân cách phản xã hội, và có một phần trong tôi nghĩ cô ấy nói đúng, tại thời điểm này tôi không biết tôi đang đối mặt với cái gì nữa.”

Ted thốt ra một tiếng huýt gió dài. “Nếu cô ta đã làm như vậy, thì chính xác là tôi có thể giúp gì cho cô?”

“Tôi cần phải đi vào trong tâm trí của một người rối loạn nhân cách phản xã hội, theo đó tôi có thể thử và chơi trò chơi của cô ta.”

“Đó sẽ là một cuộc thám hiểm liều lĩnh với bất cứ ai, nhưng đối với cô nó rõ ràng là tự sát. Cô không được trang bị để đối phó với dạng phụ nữ này, Kim, và tôi có thể không chấp nhận kế hoạch của cô.”

Đôi mắt của Kim bùng lên dữ dội vì sự thiếu lòng tin của ông. “Vậy ông đang từ chối giúp đỡ tôi phải không?”

Ted suy nghĩ một lúc. “Nếu cô đúng về việc cô ta biết về quá khứ của cô, rồi động lực duy nhất của cô ta là có thể sử dụng những thông tin ấy để chống lại cô theo cách nào đó. Và sẽ thật

nguy hiểm nếu quá khứ cô đã chôn vùi bị động tới. Vậy nên, để trả lời câu hỏi của cô, tôi vẫn thường khuyên người khác hãy chạy đi, đừng dừng lại. Còn với cô, tôi muốn nói, chạy nhanh hơn nữa đi.”

Cô nhìn ông chăm chăm. “Tôi hỏi lại, ông từ chối giúp đỡ tôi?”

Ông bắt lấy ánh nhìn chăm chặp của Kim. “Vâng, bạn thân mến, tôi từ chối.”

Kim vớ lấy áo khoác của mình và lao ra khỏi cửa.

Kim đếm những con cá khi chúng bơi lượn vòng quanh ao tìm kiếm thức ăn.

“Moby đã chết,” Ted nói, đưa cho cô một tách cà phê mới pha. “Cô có nhớ không?”

Kim cầm lấy và gật đầu, nhớ lại một lần cô đã xông ra và hướng về phía vườn.

“Cô hỏi tôi tên chúng là gì và tôi đã nói với cô chúng không có tên. Ồ, cô không hài lòng với điều đó và nhất định cho rằng tất cả mọi thứ cần phải có một cái tên.” Ông cười thâm. “Nếu tôi nhớ là đó là Moby, Willy và...”

“Jaws.”

“Đúng rồi. Và sau đó những con chim cu gáy tới và cô muốn đặt tên cho mỗi...”

“Ted, dù sao chẳng nữa tôi sẽ làm điều đó, có hoặc không có sự giúp đỡ của ông.”

“Tôi biết.”

Cô quay người lại đối mặt với ông. “Vì vậy, ông sẽ giúp tôi chứ... làm ơn?”

“Ngồi xuống đây nào.”

Ông dẫn cô đến chiếc ghế đôi đặt dưới chiếc dù không bao giờ được hạ xuống, giữ cho ghế gỗ luôn khô, trong bất cứ thời tiết nào.

“Hãy chơi trò một được hai.”

Chắc, người đàn ông này không quên điều gì. Một trong những kĩ thuật của ông là để cho bệnh nhân của mình hỏi rất nhiều câu hỏi trước khi ông có thể hỏi bất kì điều gì. Con số là tỉ lệ của những câu hỏi.

“Một được ba,” cô nói.

Trong thời gian ngắn ngủi họ bên nhau, cô đã hiểu ông nhiều hơn ông từng hiểu về cô, hoặc đó là điều cô nghĩ vào thời điểm đó.

Cô biết tình yêu của cuộc đời ông đã mất sớm trong cuộc chiến với ung thư ở tuổi 37. Cô biết rằng ông thích làm vườn và mua những món được giảm giá khó hiểu từ những trung tâm nhà vườn giá cao ngất trời. Cô biết ông giấu bộ sưu tập những cuốn tiểu thuyết Terry Pratchett trong phòng ngủ để không làm các bệnh nhân rối loạn, và rằng ông thức nhiều giờ để xem chương trình đánh bài khuya. Cô cũng biết rằng ông là người gần gũi nhất cô đã từng cùng chia sẻ quá khứ của mình trong cả cuộc đời cô.

Ông gật đầu chấp nhận. “Được quyền bỏ qua câu hỏi một lần.”

“Ba lần.” Có những điều nhất định cô sẽ không bàn cãi gì thêm.

“Tôi chấp nhận luật chơi. Chúng ta hãy bắt đầu đi.”

“Được rồi, câu hỏi đầu tiên, người rối loạn nhân cách phản xã hội chính xác là cái gì?”

“Đó là một người không có lương tâm. Chỉ đơn giản là cấu trúc gen của họ bị khuyết thiếu. Họ không có khả năng cảm thấy quan tâm hay trao tình yêu cho bất kì sinh vật sống nào khác và trường hợp này hiện diện với tỉ lệ đáng ngạc nhiên, trong khoảng bốn phần trăm dân số.

“Những người này thường lôi cuốn, gợi cảm, và có một sự mê hoặc bề ngoài, điều đó cho phép họ dụ dỗ người khác.”

Kim nhớ lại lúc ban đầu Bryant đã bối rối sửng sốt như thế nào bởi sức lôi cuốn Alex tỏa ra và bản thân anh đã phải thừa nhận rằng bản thân mình bị hấp dẫn bởi người phụ nữ ấy.

“Đó chỉ là một lá chắn. Người rối loạn nhân cách phản xã hội không quan tâm đến các liên kết cảm xúc bất chấp năng lực thu hút mọi người của họ.”

“Họ hiểu sự khác biệt giữa đúng và sai chứ?”

Ted gật đầu. “Về mặt trí tuệ, tất nhiên, nhưng trong thâm tâm họ không có gì khuyến bảo họ tuân thủ nó. Lương tâm không phải là một hành vi. Nó là một cái gì đó chúng ta cảm thấy. Cô có những nhân viên cảnh sát dưới quyền báo cáo cho cô đúng không?”

“Tất nhiên.”

“Và sau một ngày làm việc nhiều hơn so với bình thường, cô làm những gì?”

“Nói với họ rằng lẽ ra họ nên làm việc nhanh hơn.”

Ted mỉm cười. “Buồn cười đấy, bạn thân mến của tôi, nhưng trả lời câu hỏi đi.”

“Mua cho họ bữa ăn tối và nói với họ đến muộn vào ngày hôm sau.”

“Tại sao cô làm vậy? Đó là công việc của họ mà.”

“Thì là thế đó.”

“Có phải cô làm thế vì muốn được nhiều người yêu thích trong đội?”

“Ồ vâng, vì điều đó nên đến đêm tôi chẳng ngủ được.”

“Chính xác. Đó là một quyết định làm theo lương tâm của cô. Đó là điều đúng đắn nên làm. Nó được sinh ra từ một cảm xúc gắn bó.” Ông giơ tay lên. “Ồ, tôi biết cô đang đi định tranh cãi về luận điểm đó, nhưng cô không phải là một người rối loạn nhân cách phản xã hội.”

“Cảm ơn vì đã xác nhận tôi không điên, bác sĩ.”

“À, người rối loạn nhân cách phản xã hội cũng không điên. Hành vi của họ là kết quả của sự lựa chọn. Họ hiểu sự khác biệt giữa đúng và sai, nhưng quyết định không tuân thủ nó. Cũng như một số người học cách sống thiếu tay hoặc chân, một người rối loạn nhân cách phản xã hội phải học cách sống không có lương tâm.”

“Nhưng ban đầu họ làm thế nào để trở thành người như thế?”

“Cái ác không tự gắn với bất kì chủng tộc, loại thể chất, giới tính hay vai trò xã hội nào. Và tôi nghĩ rằng tôi đã trả lời ba câu hỏi.”

Kim đảo mắt. “Nói đi.”

“Điều gì đã xảy ra trong nhà bố mẹ nuôi số hai?”

“Bỏ qua. Vậy nó được sinh ra hay là phát triển?”

Ted mỉm cười. Ông chờ mong điều đó. “Nghiên cứu cho thấy có lẽ cả hai. Có thể khuynh hướng dẫn đến tình trạng này là do di truyền nhưng môi trường ảnh hưởng đến việc nó biểu hiện ra ngoài như thế nào.”

Kim giữ im lặng, biết rằng ông sẽ nói chi tiết mà không cần cô đặt câu hỏi khác.

“Có một học thuyết cho rằng sự cực tuyệt tình mẫu tử có thể góp phần tạo ra một khuynh hướng rối loạn nhân cách phản xã hội. Học thuyết gắn bó tương đối mới, nhưng tóm tắt lại: rối loạn

trong sự gắn kết giữa cha mẹ và con trong những năm đầu đời có thể gây tác động rất lớn khi đứa trẻ trở thành người trưởng thành. Việc đó nằm ngoài chuyên môn của tôi, tuy nhiên có bằng chứng cho thấy rằng môi trường xung quanh đóng vai trò lớn hơn.”

Kim nghiêng đầu.

“Triết học phương Tây đánh giá cao việc theo đuổi tất cả những gì thuộc về vật chất.”

“Ý ông là ở xã hội phương Đông sẽ có ít người rối loạn nhân cách phản xã hội hơn phải không?”

“Câu hỏi thú vị. Ở những nước đó có rất ít hành vi của người rối loạn nhân cách phản xã hội, ví dụ như, Nhật Bản.”

Kim bối rối.

Ted tiếp tục. “Được rồi, chúng ta hãy giả sử rằng cô là một người chớm rối loạn nhân cách phản xã hội và để giải trí cô muốn chèn một quả pháo hoa vào trong mồm một con mèo con chỉ để xem máu nó bắn lên tường trông sẽ như thế nào.”

Kim rùng mình.

“Đúng vậy, kiểu như vậy đấy. Nhưng liệu cô có thiết tha thực hiện thí nghiệm đó nếu tất cả mọi người xung quanh cô tin rằng điều đó thật xấu xa? Sự rối loạn nhân cách phản xã hội chủ yếu là về hành vi. Bây giờ, đối với một người rối loạn nhân cách phản xã hội trẻ tuổi, vẫn là ham muốn mạnh mẽ thổi bay con mèo con ấy nhưng cách chọn hướng hành động có thể khác nhau dựa trên nền văn hóa tồn tại lâu đời.”

Kim nghĩ về những câu hỏi tiếp theo liên quan đến bản thân mình. Cô gần như sợ để hỏi. “Họ muốn làm gì?”

“Ồ, Kim. Tại sao cô không để tôi giúp cô tha thứ cho mẹ mình?”

“Tôi vẫn còn có một câu hỏi nữa nhưng câu hỏi của ông sẽ bị bỏ qua. Họ muốn làm gì?”

Ted lắc đầu. “Bạn thân mến, Indira Gandhi nói tha thứ là một phần của dũng cảm.”

“Và William Blake nói rằng sẽ dễ dàng để tha thứ cho kẻ thù hơn tha thứ cho một người bạn. Và nếu đó là mẹ của bạn, thì gần như không có khả năng. Câu hỏi cuối là của tôi nhé.”

“Nhưng nếu cô...”

“Tôi bỏ qua, Ted. Một người rối loạn nhân cách phản xã hội muốn gì?”

Ted xòe rộng hai bàn tay. “Họ muốn những gì họ muốn. Những người rối loạn nhân cách phản xã hội không phải là những con robot giống hệt nhau. Tất cả họ đều có những đặc điểm khác nhau. Một số có chỉ số IQ thấp và có thể cố gắng để kiểm soát một nhóm nhỏ những người khác. Một số sẽ có chỉ số IQ cao và khao khát quyền lực lớn lao.”

“Thế còn về kẻ giết người?”

“Rất ít người rối loạn nhân cách phản xã hội là kẻ giết người và chỉ có vài kẻ giết người là người rối loạn nhân cách phản xã hội. Việc giết người chỉ có thể xảy ra nếu ngay từ đầu người đó có khuynh hướng bạo lực. Mục đích duy nhất của họ là có được những gì họ muốn; trên thực tế, để giành chiến thắng.”

Kim nghĩ về Ruth. “Họ có thể kiểm soát tâm trí, như thôi miên?”

“Thôi miên không phải là kiểm soát tâm trí. Thuật thôi miên sẽ không thuyết phục ai đi ngược lại với niềm tin cốt lõi của họ.

“Ngoài ra, lời kéo xúi giục khác với thôi miên. Chuyện kiểm

soát toàn bộ tâm trí chỉ có ở trên phim, nhưng việc khai thác một tư tưởng, dù là ở rất sâu trong tiềm thức, lại là một điểm rất tài tình.”

“Tiếp tục đi.” Cô thúc giục. Nó sẽ không được tính là một câu hỏi.

“Để thuyết phục ai đó làm một việc hoàn toàn lạ lẫm là điều khá khó thực hiện. Ví dụ một ngày nọ sau khi bị ông chủ la rầy, cô tưởng tượng ra cảnh sẽ đổ một tách cà phê nóng hổi vào vạt áo ông ta. Những khoảnh khắc ấy có thể biến mất và cô không nghĩ về nó một lần nào nữa. Nhưng mặt khác, hai tuần sau đó, cô có thể sẽ bước vào phòng làm việc của ông ta và làm việc này.”

Kim cũng có thể đếm. “Câu hỏi tiếp theo của tôi đã sẵn sàng, nhưng cả hai chúng ta đều biết đã đến lượt của ông.”

“Đâu là nơi hạnh phúc của cô?”

Một câu ‘Bỏ qua’ nữa đã ở ngay trên đầu lưỡi của cô, nhưng dù những kí ức đó đau đớn đến mấy, chúng cũng không đến mức đe dọa tính mạng.

“Nhà bố mẹ nuôi số bốn. Keith và Erica.”

“Tại sao?”

Kim cười. “Tôi nghĩ rằng ông sẽ đưa ra một câu hỏi khác, nhưng tôi sẽ trả lời ông. Bởi vì họ đã không cố gắng uốn nắn tôi. Trong ba năm họ cho phép tôi được là chính mình, không trách móc hay kì vọng. Họ cho phép tôi chỉ sống như thế.”

Ted gật đầu hiểu biết của mình. “Cảm ơn, Kim. Câu hỏi kế tiếp.”

Kim kéo mình trở về hiện tại. “Ý ông là gì khi nói ”Mặt khác”?”

“Tức là, nếu tôi muốn, tôi có thể giúp cô hồi tưởng lại sự sỉ nhục khi bị ông chủ của mình mắng mỏ. Tôi muốn kích động cô để

làm cho cảm giác đó còn tồi tệ hơn, sau đó tôi sẽ giúp cô có được hình ảnh tưởng tượng về sự trừng phạt để cô có thể thưởng thức sự trả thù, và sau đó tôi sẽ đưa cho cô những lí do để biện minh cho việc cô làm điều đó, và bằng cách làm tất cả những điều nêu trên, tôi gần như cung cấp cho cô quyền được đi sâu vào tưởng tượng và thực hiện nó.”

“Nhưng sao nó không phải là sự kiểm soát toàn bộ tâm trí?”

“Bởi vì cô đã có suy nghĩ ngay từ ban đầu và hành động của cô đang được thực hiện một cách có ý thức. Cô thậm chí sẽ không biết rằng việc xúi giục đã diễn ra.”

Kim nghĩ về Ruth và mọi thứ bắt đầu có một chút ý nghĩa hơn. Tất nhiên Ruth đã tưởng tượng về việc đâm dao vào kẻ tấn công cô ấy. Những tư tưởng này đã tồn tại ở đâu đó trong tâm trí cô ấy và Alex biết điều đó. Nhưng cô không thấy sự liên hệ giữa Alex và Allan Harris, thế thì Alex cố gắng để đạt được điều gì?

“Những người đó hoàn toàn không có cảm xúc gì ư?”

“Họ có những gì chúng ta gọi là cảm xúc nguyên thủy: nỗi đau ngay lập tức hoặc niềm vui, nỗi thất vọng ngắn hạn và cảm giác thành công. Những cảm xúc cao hơn như tình yêu và sự đồng cảm không hiện hữu trong người rối loạn nhân cách phản xã hội. Việc thiếu trải nghiệm của tình yêu thương khiến cuộc sống của họ thu về một trò chơi vô tận của những cố gắng thống trị người khác.”

“Có phải đó là cách họ lấp đầy thời gian của mình?”

“Ồ Kim, cả hai chúng ta biết đã đến lượt tôi. Mặc cảm tội lỗi với Mikey, liệu cô có định để chúng qua đi hay không?”

Kim lắc đầu. “Không.”

“Nhưng cô không muốn...”

“Tôi đã trả lời câu hỏi, thưa bác sĩ.”

“Được rồi, để trả lời câu hỏi của cô, sự nhàm chán gần như là đau đớn, như một đứa trẻ cần sự kích thích liên tục. Điều đó tương tự với người rối loạn nhân cách phản xã hội. Cuối cùng thì các trò chơi cũng nhàm chán, sự giải trí dần suy giảm đi và vì vậy các trò chơi phải lớn hơn, hay hơn và phức tạp hơn.”

Kim nghĩ về việc Sarah liên tục chạy trốn khỏi chị gái. Không biết có bao nhiêu sự tiêu khiển mà Alex lượm lặt được từ trò chơi quyền lực nhỏ bé đó trong những năm qua?

Kim cảm thấy nỗi thất vọng của cô ngày càng tăng. “Nhưng phải có cách phơi bày chúng chứ?”

“VẬY, cô đang quan tâm đến vị bác sĩ tâm lý này. Cô nghĩ rằng cô ta có thể là kẻ dẫn đến vụ giết người. Bước tiếp theo của cô là gì?”

Ông chưa đến lượt hỏi nhưng cô vẫn trả lời nó dù sao chẳng nữa. “Lấy lệnh bắt?”

Ted cười thành tiếng. “Dựa trên căn cứ nào? Cô ta rất được tôn trọng trong lĩnh vực của mình, tôi chắc chắn. Tôi cá với cô là không có bất cứ một khiếu nại nào về tư cách đạo đức của cô ta. Cô gái trong trại giam không chắc sẽ phát biểu chống lại Alex, trừ khi cô có thể làm cho cô ấy nhận thức được mức độ cô ấy bị thao túng sâu như thế nào. Vì vậy, chính xác thì cô định lấy lệnh bắt bằng cách nào? Cấp trên sẽ nghĩ rằng cô hành động lỗ bịch và uy tín của cô sẽ hoàn toàn biến mất.”

“Cảm ơn, bác sĩ.”

“Tôi chỉ trung thực mà thôi. Người rối loạn nhân cách phản xã hội có thể có, nhưng cần đủ người đứng lên và chỉ điểm ra họ. Tôi

ngiht giống như Einstein đã nói, “Thế giới là một nơi nguy hiểm, không phải vì những kẻ xấu xa, mà bởi vì những người chỉ biết đứng nhìn và chẳng làm gì cả.”

“Họ có thể được chữa khỏi không?”

“Sao lại phải chữa trị? Trách nhiệm là một gánh nặng mà những người khác chấp nhận, nhưng họ không thể hiểu tại sao lại như vậy. Rối loạn nhân cách phản xã hội là một loại bệnh không gây cảm giác khó chịu cho bất cứ người nào mắc phải.”

“Nhưng việc tư vấn...”

“Cô đang hiểu sai vấn đề, Kim,” Ted nói, bực tức. “Họ hoàn toàn hài lòng với chính mình. Họ không có ý muốn thay đổi.”

“Nhưng họ không cảm thấy cô đơn ư?”

“Không có khung tham chiếu. Việc đó giống như yêu cầu một người đã bị mù suốt đời mô tả màu xanh da trời. Họ không có sự tham khảo để biết màu xanh là gì.”

Kim nghĩ đầu cô có thể phát nổ bất cứ lúc nào với tất cả mọi thứ Ted đã nói với cô.

Ông mở miệng định nói nhưng cô giơ tay lên ngăn ông lại. “Tôi biết đã đến lượt của ông, nhưng tôi còn một lượt bỏ qua nữa mà tôi chắc chắn sẽ sử dụng, vì vậy tôi sẽ không bận tâm đến việc làm ông mất thời gian và sức lực trong việc khuyên bảo tôi.” Cô mỉm cười để làm dịu những lời cô nói. Nếu cô phải chọn một người để chia sẻ quá khứ của mình, thì đó sẽ là ông.

“Cô luôn rất giỏi trong trò chơi này, Kim.”

“Vậy, có lời khuyên nào về cách đối phó với người phụ nữ này không?”

“Tôi lặp lại chỉ dẫn trước đây của mình. Tránh xa cô ta ra, Kim.

Cô không được trang bị để an toàn thoát ra khỏi vụ đó.”

Kim cảm thấy cuộc trò chuyện quay về điểm xuất phát. Cô để cốc cà phê của mình xuống và đứng lên. “Tốt thôi, bác sĩ, cảm ơn vì đã dành thời gian cho tôi.”

Ông vẫn ngồi. “Cô thậm chí sẽ không nghĩ về việc quay trở lại đây gặp tôi đúng không?”

Kim lắc đầu và hướng tới cổng phụ.

“Cô biết đấy, trong tất cả những đứa trẻ tôi gặp nhiều năm nay, tôi luôn xem cô như là thất bại tệ hại nhất của mình.”

Cô nói nhẹ nhàng, không hề quay lại. “Tại sao thế, bác sĩ - bởi vì tôi đã bị tổn thương đến nỗi không thể hàn gắn ư?”

“Không, chỉ đơn giản bởi vì tôi muốn giúp đỡ cô quá nhiều.”

Kim nuốt trôi những cảm xúc đang dồn nén nơi cổ họng. Một sự thôi thúc mạnh mẽ khiến cô muốn nói điều gì đó với ông.

“Tôi có nuôi một con chó.”

“Đó là một tin tốt, Kim. Tôi rất vui khi biết cô đã cho mình một con chó, bây giờ cô chỉ cần phải tìm ra tại sao cô làm thế.”

Kim đỗ xe và quay sang Bryant. “Lần này phải nghe tôi chỉ đạo. Chúng ta cần phải xử lý một cách cẩn thận.”

Anh giả vờ ho để che đi tiếng cười.

Cô đánh giá khối tài sản trước mặt.

Một dãy nhà ba tầng được xây trong khoảnh đất mà trước đây là hai ngôi nhà bằng gỗ. Ngôi nhà mới, xây bằng gạch màu cam nằm phía ngoài đối diện phần còn lại của khối bất động sản được hình thành từ cuối những năm 50. Trên lối đi là một chiếc Audi màu bạc sáng với một chiếc Corsa đỗ ngay phía ngoài mặt đường.

“Nora chết tiệt,” Bryant nói, tạt vào lề đường và cua vào khoảng giữa chiếc Audi cùng bức tường hướng tới khối tài sản tiếp theo.

Một người đàn ông mặc vest màu xanh đậm ra mở cửa. Chiếc cà vạt màu đỏ tía ở cổ áo được tháo lỏng. Hiện ra trên chiếc cằm mạnh mẽ của người đàn ông này chỉ là một vài chân râu màu bạc lờm chờm, có lẽ chúng có thể khiến bạn phải rùng mình cả ngày.

“Tôi có thể giúp gì không?”

“Thanh tra thám tử Kim Stone, và Trung sĩ Sergeant Bryant.”

“Chúng tôi có thể nói chuyện với ông về một việc...”

“Bước ra khỏi vùng sở hữu của tôi ngay, Thanh tra. Tôi sẽ không để cho các người tra khảo chị gái tôi thêm nữa đâu.”

Khuôn mặt anh ta bỗng dưng thay đổi sắc thái. Nụ cười khoan dung đối với những vị khách không mời đã thay thế bằng một bản mặt chán ghét.

Kim có thể hiểu được điều đó. Cô đã không hòa nhã cho lắm với chị gái của anh ta trong lần gặp trước đây.

“Anh Parks, nếu tôi có thể có một phút...”

“Thật ra là các người muốn cái quái gì vậy?” Wendy hỏi, xuất hiện ngay bên cạnh người em trai. Mặc dù Bryant đứng bên cạnh Kim, sự căm ghét rõ ràng là chỉ dành riêng cho cô.

Robin khoanh tay lên ngực và nét mặt thể hiện đôi chút sự đắc thắng.

Kim có thể thấy rõ rằng Wendy đã bị sứt cân. Cô ta trở nên gầy gò, và với mái tóc đen kéo ra sau để lộ ra khuôn mặt, Kim thấy được gợi nhớ đến Olive Oyl.

Sự căm giận đáng thương ánh lên trong mắt Wendy.

Kim nhanh chóng nhận ra rằng cô đã phải cân nhắc lại chiến thuật tra hỏi một cách nghiêm túc. Robin Parks hiển nhiên là một kẻ đáng ghét, không hề trả lời thẳng bất kì câu hỏi nào và xem ra Wendy lại có thể moi hết từ anh ta đơn giản như nói chuyện với một kẻ khờ. Nhưng cô phải vào được căn nhà này đã.

“Wendy, tôi đã gặp hai cô bé con,” cô mào đầu.

Thái độ căm ghét được thay thế bởi thái độ sững sốt và sau đó là sự quan tâm.

“Em tránh ra chút, Robin,” Wendy nói.

Anh ta không di chuyển nhưng hướng về chị gái của mình một cách hoài nghi.

“Chị điên à? Em sẽ không để những người này vào trong...”

Wendy cầm tay nắm cửa rồi mở ra.

Robin bước sang bên cạnh.

Kim theo bước Wendy xuyên qua một căn phòng trang hoàng rất thanh nhã và kết thúc ở một bức tường treo một chiếc tivi. Một chiếc sofa liền bằng da quây quanh căn phòng với một chỗ dựa ở phía cuối.

Wendy chọn một chỗ ngồi xa nhất, ngay sau khi Kim kịp nhận ra cô ta đã gầy đến mức nào.

Wendy khoanh chặt tay vào lòng. “Cô đã gặp các con tôi?”

Kim tiến đến để cả cô và Bryant có thể ngồi, mặc dù chưa ai mời họ ngồi cả.

Kim biết rằng người phụ nữ này rất muốn lao qua căn phòng và tự kết liễu bản thân nhưng mà hơn thế, cô ta cần phải biết thông tin về những đứa con của mình.

Kim gật đầu. “Chúng vẫn ổn,” Kim nói và cảm thấy cần phải nói thêm. “Daisy đã mặc một bộ đồ liền hình chó đốm và Lousia thì ăn vận như một chú cú.”

Wendy cố gắng ngăn những giọt nước mắt nhưng cô ta không thể kìm nén nổi, cô ta phải khóc òa lên và những giọt nước mắt lăn dài trên má.

“Đó là những thứ chúng thích. Tôi chắc chắn là tôi đã gửi cho chúng những đồ chúng thích.”

Căn phòng bỗng trở nên im lặng. Kim định mở miệng nhưng Wendy đã chặn họng cô.

“Tôi không quan tâm cô có tin điều đó hay không. Nhưng sự thật là, tôi không hề biết gì cả. Tuy hấn quá thông minh còn tôi lại vô cùng ngu ngốc, tôi vẫn biết được rằng thằng khốn đó sẽ không thể trốn được ở bất cứ chỗ nào trên thế giới này nữa đâu.”

Một vài giọt nước miếng bắn ra khi cô ta nói.

“Có lẽ cô không hiểu được điều này nhưng tôi thật sự cảm phẫn đến mức cảm thấy như bị bốc hỏa. Tôi chưa bao giờ có hành vi bạo lực trong đời nhưng tôi ước gì có thể lấy tay bóp chặt cổ họng của hắn và siết chặt hắn cho tới hơi thở cuối cùng. Đây là tất cả những gì tôi có thể nghĩ tới.”

Robin bước vào phòng và ngồi bên cạnh chị của anh ta.

Điều này không phải là kế hoạch ban đầu trong đầu cô, nhưng Kim biết làm thế nào để ứng biến trong hoàn cảnh này. Việc cố gắng tiếp cận để hỏi Robin Parks một cách trực tiếp có thể dẫn tới việc nhanh chóng bị tống ra khỏi căn nhà khi chưa kịp nhận được cái gì.

“Tôi có thể đánh đổi cả cuộc sống để quay trở lại và ngăn cản những gì đã diễn ra. Tôi có thể hi sinh bất cứ điều gì để đổi lấy nỗi đau của bọn trẻ và tin tôi đi, tôi sẽ dành cả phần đời còn lại của mình để cố gắng làm điều đó.”

Robin cầm lấy tay Wendy và bắt đầu an ủi.

Kim tin cô ta. Và hiểu ra rằng cô đã làm. Người phụ nữ này không hề biết điều gì.

“Wendy, còn có ai đó ở trong phòng.”

Kim giữ cho lời nói của mình thật nhã nhặn nhưng chúng vẫn tỏa ra khắp căn phòng như những viên đạn.

Wendy òa khóc và đôi mắt của cô ta ngập tràn sợ hãi. Kim muốn xác nhận rằng đó chỉ là một kẻ thích xem cảnh khiêu dâm, nhưng cô không thể mắc sai lầm thêm một lần nữa.

Cho dù cô đã nói chuyện thẳng thắn với Wendy, Kim đã nhìn thấy sự phản ứng của em trai cô ta. Cô biết rằng Bryant cũng đang quan sát anh ta như vậy. Cô không nghi ngờ gì về việc người

cộng sự của mình đã hiểu được chiều hướng của buổi gặp mặt.

Robin dừng không xoa tay Wendy nữa. “Em nghĩ chị nên...”

“Cô hoàn toàn chắc chắn chứ?” Wendy hỏi khẩn khoản.

Kim chỉ đơn giản gật đầu.

“Thật nực cười,” Robin nói, đặt tay lên ôm vai Wendy.

Kim không để tâm đến anh ta. Giây phút cô nói chuyện trực tiếp với anh ta, cô chắc chắn sẽ bị tổng ra khỏi đó.

“Cô nghĩ còn có ai nữa mà chồng cô có thể biết không...?”

“Tôi không thể tin nổi điều đó... Tôi thậm chí còn không thể nghĩ ra.... Tôi chỉ...”

“Tại sao chị gái của tôi lại biết cái nhân vật hư cấu này là ai nhỉ? Chị ấy nói với cô...”

“Nhân vật đó không hề hư cấu, anh Parks. Điều đó đã được xác nhận.”

Vẫn không có câu trả lời rõ ràng.

Dù chìm trong đau khổ, nhưng bản năng người mẹ của Wendy vẫn còn nguyên vẹn.

Môi cô ta run lên. “Daisy đã xác nhận điều đó. Đó là lí do tại sao cô đã gặp con bé đúng không?”

Kim gật đầu và hít một hơi thật sâu.

“Wendy, đó là một người mà con bé biết.”

Robin giậm chân bình bịch. “Không... không... không... tôi sẽ không nín nhịn thêm nữa. Chị ấy chẳng biết điều gì đâu, các người không hiểu à?”

Anh ta đi ngang qua căn phòng, nhắm thẳng về phía cô.

Bryant đứng dậy. “Tôi sẽ không làm điều đó đâu, anh Parks.”

Kim đứng dậy và nhìn quanh cả hai người. “Wendy, tôi làm điều này là vì con gái cô.”

Robin cố gắng với tay qua Bryant và chớp lấy cánh tay cô.

Cô giằng ra và bước một bước lại gần anh ta. “Anh có muốn thử lại một lần nữa không?”

“Đã đến lúc cô phải đi rồi đấy,” anh ta lúi lại nói.

Kim lờ anh ta đi và nói với Wendy. “Cô không muốn tôi bắt thằng khốn đã ở đó sao?”

“Robin, dừng lại đi,” Wendy khóc và đứng dậy. Cô ta hiểu ra và chậm rãi đi ra khỏi phòng.

“Nếu tôi nghĩ ra điều gì, tôi sẽ cho các vị biết. Thật sự bây giờ là lúc các vị phải rời khỏi đây và tôi mong sẽ không bao giờ phải gặp lại các vị nữa.”

Kim nhìn Robin, kẻ đang sẵn sàng lôi cô ra khỏi ngôi nhà và nhìn Bryant, người đang chờ cơ hội đương đầu với Robin.

Chuyện vừa rồi đã lấy đi của Wendy mọi sức lực để có thể đứng thẳng.

Đúng thế, cô đã ở quá lâu đến nỗi người ta còn không buồn muốn tiếp đón nữa.

“Lúc ở trong đó cô đã xử lý tốt, sắp à,” Bryant nhận định và đi về phía xe ô tô.

Kim không nói gì. Cuối cùng, cô đã đạt được mục đích khi đến đây.

Cảm giác như hàng tuần lễ kể từ lần cuối cô họp bàn công việc, trong khi thật sự thì chỉ mới vài ngày thôi.

“Được rồi, Stace, có thông tin mới gì từ Charlie Cook không?”

“Không nhiều, thưa sếp. Tôi vẫn giữ liên lạc với trung tâm cộng đồng nhưng họ chỉ giữ hồ sơ của những sự kiện nhất định. Hầu hết các hoạt động được tổ chức bởi bên thứ ba và cái trung tâm đó chỉ chuẩn bị địa điểm thôi. Vẫn đang làm việc với họ để xem liệu tôi có thể tìm hiểu xem Charlie Cook đã đi đâu hay không.”

“Có phải chúng ta vẫn nghĩ rằng đó là câu lạc bộ thanh thiếu niên không?” Bryant hỏi.

Kim nhún vai. “Tôi không thích điều đó,” Kim nói, một cách chân thành. “Bất kì người nào tham gia vào câu lạc bộ thanh thiếu niên đều phải qua quá trình kiểm tra của Ủy ban Công khai và Loại trừ, nhưng tất cả chúng ta đều biết các vấn đề rắc rối kéo theo nó.”

Ủy ban Công khai và Loại trừ được sinh ra để thay thế cho Cục Lưu trữ hồ sơ Tội phạm và áp dụng cho bất kì ai làm việc liên quan đến trẻ em. Nhưng việc đổi tên cũng chẳng lấp được lỗ hổng trong mạng lưới hệ thống.

“Thông qua chất lỏng và các sợi lông có phát hiện được điều gì không?”

Stacey lắc đầu. “Gửi cho họ lời nhắc vào sáng nay nhé.”

Kim thắc mắc chẳng biết bên phòng thí nghiệm thấy không

hiểu đoạn nào trong câu ‘Sớm nhất có thể’ nhỉ.

“Thế còn cái gã ở trung tâm phụ tùng xe thì sao hả sếp?”

Kim lắc đầu. Chắc phải có gì đó bị bỏ lỡ, nhưng vấn đề duy nhất cô nhận ra là anh ta thiếu phản ứng biểu cảm. Và như Bryant đã chỉ ra hơn một lần, cô không phải là người phán đoán tốt nhất trong vấn đề này.

Kim có thể cảm nhận được sự chán nản đang len lỏi khắp toàn đội của cô.

Tất cả họ đều hứng thú với một vụ việc có tính hợp lí, có thứ tự và chỉ cần một đầu mối để dẫn đến những manh mối khác. Nhưng không phải tất cả các vụ án đều như thế. Một số vụ rất lộn xộn, giống như việc bước vào vùng cát lầy với một đôi ủng cao su tới đầu gối. Cho dù điều tồi tệ nhất đã được điều tra lại và được xử lý. Họ đã phỏng vấn, hỏi cung nhưng chẳng làm sáng tỏ được gì cả. Điều đó giết chết nhuệ khí còn nhanh hơn cả việc không được tăng lương.

“Nghe này, mọi người, tôi biết các bạn đã phải làm việc vất vả thế nào để kiếm từng đồng. Tôi hiểu sự khó khăn của các bạn. Nhưng chúng ta sẽ làm được thôi. Đội này sẽ không bỏ cuộc.”

Họ đều gật đầu đồng ý với chỉ thị của cô.

“Nhưng cả đội còn cần phải có thời gian nghỉ ngơi. Nào rời khỏi đây và đừng quay trở lại cho đến thứ hai nhé. Và sau đó chúng ta sẽ bắt đầu. Nào, giải tán nào,” Kim gào lên.

Dawson là người ra về đầu tiên, ngay sau đó là Stacey.

Kim liếc qua phía sau cô. “Nghĩa là cả anh nữa đó, Bryant.”

“Cô cũng sẽ làm như vậy chứ, sếp?” Anh hỏi và với tay lấy chiếc áo khoác.

“Tất nhiên rồi,” cô nói, và quay đi.

Đây là lúc để chọc giận một số người đây. Có người biết nhiều hơn những gì họ đã nói ra. Đến lúc phải tìm ra điều gì đó rồi.

Đôi mắt của Alex hướng về phía cửa chính mỗi lần cửa mở, cô ta đang đợi người bạn thân mới của cô ta tới. Mỗi quan hệ của họ đã thay đổi từ lần gặp trước đó. Bây giờ họ đã gọi nhau thân mật hơn và kế hoạch đã diễn ra tốt đẹp.

Khi Kim gọi cho cô ta vào sáng sớm và đề nghị một cuộc hẹn uống cà phê, cô ta cũng đang suy nghĩ tới điều tương tự. Đó cũng là điều chứng minh cho sự tò mò lẫn nhau của hai người. Kim đã đưa ra đề xuất một quán cà phê cách văn phòng của Alex năm mươi bước chân và cô ta đồng ý một cách hào hứng.

Cánh cửa mở ra, Alex quan sát khi Kim tiến đến với bộ đồ màu đen đặc trưng.

Alex tự hỏi liệu người phụ nữ này có biết rằng mình đang chú ý đến cô ấy không. Bước đi của cô ấy rất kiên định và dứt khoát. Đôi mắt cô ấy hướng thẳng về phía trước và bước tới.

“Bác sĩ,” Kim nói khi ngồi xuống.

Alex để ý thấy rằng Kim đã thay đổi cách xưng hô. Trong suốt cuộc nói chuyện lần trước, họ đã gọi thẳng tên nhau và Alex không phải người thích quay lại như ban đầu.

Trừ khi Kim để ý đến vết xước nhẹ được giấu đi dưới lớp che khuyết điểm, còn nếu không, cô ta sẽ chọn không đề cập đến nó.

“Thật tốt khi được gặp cô, Kim. Tôi mạn phép lấy cho cô một ly Latte nhé.”

Kim xếp chân dưới mặt bàn. “Cảm ơn bác sĩ, nhưng hãy gọi tôi

là Thanh tra Thám tử và tôi có một vài câu hỏi cho cô.”

Không hề có lấy một nụ cười để làm dịu đi lời quở trách ấy và Alex cảm thấy thất vọng đến kì lạ. Bất kể sự viếng thăm ngẫu hứng của Kim tới văn phòng của cô ta có chân thành hay không, thì việc được chơi đùa với người phụ nữ này dưới danh nghĩa bạn bè vẫn sẽ khiến Alex cảm thấy thỏa mãn hơn. Nhưng không vấn đề gì cả, có sao làm vậy.

“Có nghĩa là lần này chúng ta không thảo luận về việc rối loạn giấc ngủ nữa phải không?”

“Tốt thôi, chúng ta có thể như vậy nếu cô muốn. Chẳng phải sự rối loạn giấc ngủ của cô cũng bắt đầu từ sau cái chết của gia đình hay sao?”

Alex nghiêng đầu và không nói gì cả. Câu hỏi của Kim nghe như một câu hỏi tu từ vậy.

“Ồ, tôi xin lỗi, tôi quên mất; họ không phải là gia đình của cô và họ cũng có chết đâu.”

Alex vẫn cố giấu sự ngạc nhiên. Cô ta ngưng lại một chút rồi quyết định để cho mắt mở to và nói một cách khẩn khoản về sự cô đơn, công việc và tất cả những nhu cầu cuộc sống, nhưng họ đã bỏ qua vấn đề đó. Kim đã không bị cuốn vào những lời cô ta nói, nên Alex chẳng phí công sức vào trò chơi này nữa. Cuối cùng, cô ta tự tăng bốc bản thân rằng Kim đã gặp khó khăn trong việc tìm ra sự thật.

“Đó là lời nói dối đúng không?”

Alex nhún vai. “Chỉ là lời nói dối vô hại thôi. Các bệnh nhân đều yên tâm với trình độ học vấn và kinh nghiệm sống của tôi.”

“Nhưng nó không phản ánh đúng con người của cô đúng không

bác sĩ?”

“Chỉ có rất ít người trong số chúng ta hoàn toàn là chính mình; tôi tưởng cô phải hiểu điều đó hơn ai hết chứ. Bức ảnh trên bàn của tôi là để cho mọi người đoán và họ cũng đã làm thế. Tất cả chúng ta ai cũng đều biểu hiện một vẻ bề ngoài ra với thế giới. Và ý muốn của tôi là giới thiệu về một gia đình. Kể cả với cô, Kim ạ.”

Mắt Kim bừng lên khi mà bị gọi bằng tên như vậy, nhưng cô đã kìm cảm xúc đó lại.

“Vậy, phải chăng đây là một mảnh khóe?”

“Đúng, tôi cho là vậy, nhưng như tôi nói đấy, nó vô hại.”

“Có phải tất cả những mảnh khóe của cô đều vô hại hay không?” Kim hỏi và nghiêng đầu đi.

“Tôi không hiểu ý cô là gì.”

“Cô có sử dụng mảnh khóe với bệnh nhân của cô theo cách nào khác không?”

Alex chậm chậm nhếch mép, thể hiện sự ngỡ ngác. “Thế chính xác là cô đang buộc tội tôi về điều gì?”

“Đó là một câu hỏi, không phải là một lời buộc tội.”

Vậy, nữ thám tử này đã phân tích mọi từ mà cô nói ra. Tốt. Tiếp tục đi, Alex nghĩ.

“Kim, tôi có rất nhiều bệnh nhân. Tôi thỏa thuận với các điều khoản trong suốt quá trình điều trị tâm lý, từ một cơn stress tới hoang tưởng tâm thần phân liệt. Tôi điều trị cho những người không bao giờ hồi phục được từ sự khủng hoảng tinh thần từ thuở bé. Tôi điều trị cho nhiều người với mọi kiểu tội lỗi trên đời, những người sống sót và nhiều thứ khác nữa.

Alex không chắc chắn cô ta đã ghi được bao nhiêu điểm, nhưng

lớp mờ hôi mỏng trên mu bàn tay Kim đã thể hiện rằng một hay hai cái phi tiêu độc đã trúng đích.

“Vây, nếu như cô quan tâm nhiều hơn đến chi tiết, tôi sẽ giúp cô bằng bất kì cách nào tôi có thể.”

“Ruth Willis.”

Alex đã bị kích thích tính tò mò bởi những gì mà Kim nghĩ rằng mình biết.

“Đôi khi, con người ta không thể hàn gắn được vết thương lòng, Kim ạ. Tôi nghĩ cô cũng từng gặp những vụ án không thể giải quyết; khi theo đuổi những vụ như thế, cho dù cô đã cố gắng hết sức, cô vẫn không thể có một kết quả thành công như ý. Theo ý tưởng ban đầu thì tôi muốn chuyển cuộc sống của Ruth sang một trang mới, nhưng cô ấy là một cô gái trẻ với rất nhiều rắc rối. Cô thấy đấy, đôi khi trong cơn giận dữ lại tồn tại cảm giác an toàn, và thường thì chuyện báo thù là chất kết dính liên kết chúng lại với nhau. Alex hạ ánh nhìn xuống. “Ruth sẽ không bao giờ thoát khỏi những gì cô ấy đã làm đâu.”

“Quả thật, cô gái ấy đã làm khá tốt,” Kim ám chỉ vào cô ta.

Như kì vọng, Alex đã biết được những gì cô ta muốn biết. Vị thám tử này đã gặp Ruth. Nhưng chuyện đó chẳng đáng bận tâm. Không ai có thể tin Ruth kể cả khi cô ta dám nói ra đi nữa.

“Đó là một sự vận dụng trí tưởng tượng thú vị mà cô đã sử dụng trong suốt cuộc gặp cuối cùng giữa cô và Ruth.”

Alex nhún vai. “Đó là một kĩ xảo được sử dụng rộng rãi bởi nhiều lí do: giảm stress, hoàn thành mục tiêu, và nó có hiệu quả trong việc xua đi những hành động tiêu cực. Nó chỉ mang tính tượng trưng thôi.”

“Hoặc một kế hoạch chi tiết cho sự mất tự chủ về lí trí?”

Alex cười. Đã lâu rồi cô ta không được cảm thấy tự thỏa mãn như thế này từ khi cô ta thuyết phục một diễn đàn đầy những người bị chứng thềm ăn rằng họ đang tận hưởng cuộc sống theo cách tốt nhất.

“Ôi, làm ơn đi, các kĩ xảo về mường tượng có thể bao gồm tất cả các kiểu trên đời nhưng người ta không thật sự đi ra ngoài và thực hiện chúng. Đó là một kĩ xảo, chứ không phải là một lời chỉ dẫn.”

“Và cô không biết rằng Ruth quá thiếu ổn định để thực hiện việc diễn kịch giả định trong điều trị bệnh nhân tâm thần đúng không?”

Alex nghĩ một thoáng. “Cô toàn tâm toàn ý tin vào sự chính trực trong nghề nghiệp của cô và tin vào mỗi cá nhân trong lực lượng cảnh sát đang duy trì pháp luật phải không?”

“Cô đang trả lời câu hỏi bằng một câu hỏi đấy, nhưng đúng là như vậy.”

“Đó là một hệ thống mà cô tin tưởng, bất chấp cả những thiếu sót đúng không?”

“Tất nhiên rồi.”

“Dù rằng trước khi cô tham gia vào lực lượng cảnh sát, chắc hẳn cô đã nghe về trường hợp của Carl Bridgewater. Một cậu bé bán báo 13 tuổi đã bị bắn chết tại một trang trại cách đây không xa. Lực lượng đặc nhiệm về tội phạm nghiêm trọng của khu vực Midlands đã theo dấu một nhóm bốn người đàn ông và rốt cuộc là họ đã kết án cả bốn kẻ đó nhờ những chứng cứ đau đớn kinh hoàng.

Theo các cuộc điều tra về lí do Lực lượng đặc nhiệm về tội phạm nghiêm trọng bị giải tán, giữa rất nhiều vấn đề, có thể thấy những chứng cứ giả tạo và những cáo buộc của họ đã bị lật tẩy. Những năm sau đó, nhờ quá trình chống án, ba người đàn ông bị kết án về tội giết Carl Bridgewater đã được thả tự do khỏi nhà tù.”

Alex nghiêng đầu sang phải. “Vậy, làm ơn nói cho tôi biết, phần nào của sự kiện đó khiến cô tự hào nhất?”

“Một trong số những người đàn ông đó đã khai ra hết sự thật.” Kim bảo vệ quan điểm.

“Đó là sau khi phải chịu những cuộc thẩm vấn khắc nghiệt và đáng ngờ. Tôi đưa ra sự kiện ví dụ này để cố chứng minh rằng, ở trường hợp xấu nhất, những viên cảnh sát ấy đã nhận ra rằng họ đã khép tội cho người vô can, và trong vụ án kiểu vậy thì hệ thống đó đã thất bại. Hoặc có thể họ đã rất tích cực trong quá trình điều tra nhưng bắt đúng người mà sau đó phải trả lại tự do cho người đó tại tòa; một lần nữa, hệ thống lại thất bại.”

“Ngành nghề nào cũng có đầy những mâu thuẫn. Các trường hợp ngoại lệ càng làm sáng tỏ thêm qui tắc này. Tôi rất tin vào những gì mình làm, nhưng tôi có nên chấp nhận rằng không phải tất cả mọi người sẽ cư xử theo cách mà tôi muốn họ làm không? Tất nhiên có chứ, bởi đó là bản năng tự nhiên của con người.”

Kim cau mày. “Vậy, theo ví dụ của cô, những viên cảnh sát đó đã cố tình bóp méo chứng cứ hoặc họ là những kẻ cực kì bất tài. Thế cái nào trong số những sự lựa chọn đó chịu trách nhiệm cho sự thất bại của cô với Ruth hả bác sĩ?”

Alex chặc lưỡi. Kim thật sự hành động như đang thách thức.

“Việc thất bại tất cả là do Ruth, tôi cam đoan với cô.”

Kim điều chỉnh lại bản thân với cái nhìn nguôi giận. “Nhưng đó là điều tôi không thể hiểu nổi. Hoặc là cô chủ tâm chọn một phương pháp điều trị mà cô biết rằng nó sẽ thôi thúc Ruth ra tay, hoặc cô đã mắc sai lầm khi vận dụng điều đó. Nói cách khác, cô phải chịu một phần trách nhiệm cho những sự kiện xảy ra sau đó. Cô đồng ý không, bác sĩ?”

Alex thở dài hết sức. “Đã có nghi phạm nào phải tự sát trong phòng giam chưa?”

Kim gật đầu.

“Tại sao? Sao chuyện đó có thể xảy ra?”

Kim không nói gì cả.

“Đưa nghi phạm vào trại giam là một phần trong quá trình xét xử nên cô phải làm việc đó. Cô không biết được rằng một người có thể sẽ có cơ hội tự kết liễu đời mình. Nếu cô biết thì cô đã không làm như vậy.”

“Có lẽ cô làm bởi vì cô muốn nhìn thấy phản ứng của họ.”

“Một người đã cống hiến cả đời cho sự nghiệp sức khỏe tâm thần học giờ đây không còn coi bệnh nhân là đối tượng cần quan tâm nữa.”

Lần đầu tiên Kim cười mỉm. “Cô cố ý nói chuyện bằng ngôi thứ ba.”

Thật thất vọng, Alex bắt đầu cảm thấy sự chán nản đang xâm lấn trong cô ta.

“Được rồi, Kim, tôi sẽ không sử dụng kiến thức và chuyên môn của tôi theo cách đó.”

Kim dừng lại, gõ gõ lên đầu “Hmm... em gái đã mất của cô có lẽ sẽ không đồng tình với việc này.”

Trong giây lát Alex giật mình khi thấy nhắc đến Sarah.

Cuộc nói chuyện với Kim về em gái cô ta là điều cô ta đã không tính đến. Cô ta muốn giữ chuyện đó cho riêng mình. Tuy nhiên cô ta lấy lại bình tĩnh rất nhanh.

“Em gái tôi và tôi không thân thiết cho lắm. Nó không phải nguồn cảm hứng lớn trong sự nghiệp nghiên cứu của tôi.”

“Vậy sao? Vậy mà bức thư của cô viết cho cô ấy cho thấy rằng cô muốn giữ cô ấy theo kịp với quá trình điều trị của cô.”

Alex cảm thấy chút căng thẳng. Sao ả lắm điều kia dám can thiệp vào đời sống riêng tư của cô ta chứ.

“Thực ra, cô ấy đã cảm thấy như bị cô tra tấn và bạo hành trong suốt nhiều năm.”

Alex cố gắng cười mỉm để che đi sự căng thẳng trên gương mặt. “Ghen tị là một tính xấu. Khi có anh chị em ruột thịt, sẽ luôn nảy sinh sự cạnh tranh. Tôi khá thành công trong sự nghiệp. IQ của tôi xuất sắc, tôi là đứa con được yêu quý, nên cô thấy đấy, nó có rất nhiều động cơ để cảm thấy ghen tức với tôi.”

Kim gật đầu đồng ý, “Đúng vậy, cô ấy kể khá là chi tiết về những năm tháng tuổi thơ các cô sống bên nhau. Chúng tôi còn nói về quan điểm khác biệt của cô về việc chăm sóc thú cưng.”

Alex cố gắng lắm mới nhin không làm bầm thành tiếng. Chúa ơi, con nhỏ đáng thương đó không hề quên một sự kiện nhỏ nào ư?

Alex không hề thích bị tóm được điểm yếu chút nào. Cô ta không muốn bị bất ngờ, khi bị dồn vào đường cùng, sự phòng vệ của cô ta biến thành sự tấn công. Alex liền đáp trả.

“Ồ, Kim, những mối quan hệ trong gia đình rất phức tạp. Nếu

Mikey không chết ngay trước mặt cô thì cô đã không phải biết những điều này, nhưng thật không may cho cô, tuổi thơ bị bạo hành và bị bỏ rơi của cô đã để lại cho cô nhiều thứ hơn là chỉ nỗi dằn vặt về sự sống còn. Cô là...”

“Cô chẳng biết gì về điều đó cả...”

Alex hả hê khi nhìn thấy cảm xúc ánh lên trong đôi mắt người phụ nữ kia.

“Ồ, nhưng tôi biết đấy,” Alex nói tiếp một cách khoan khoái. “Tôi biết rất nhiều về cô. Tôi biết nỗi đau của cô không hề chấm dứt hoàn toàn khi cô thoát khỏi mẹ cô. Chắc hẳn có rất nhiều thứ xảy ra tại trại trẻ mồ côi mà cô chưa từng chia sẻ với ai.”

“Cô làm tốt đấy, bác sĩ. 10 trên 10”

Nghe được sự chuyển giọng của người phụ nữ kia, Alex biết cô ấy đã bị giáng một đòn chí mạng.

“Ồ, nhưng tôi luôn muốn đạt điểm xuất sắc cơ Kim. Tôi biết thứ có giá trị duy nhất mà cô có đó là công việc. Tôi biết cuộc sống của cô rất đơn độc và lạnh lẽo. Khi ai xâm phạm đời tư của cô, cô cảm thấy khó chịu và phải tự giải thoát bản thân. Những mối quan hệ của cô đều dựa trên ý muốn của cô hoặc không gì cả.”

Mặt người thám tử biến sắc. Nhưng Alex hứng thú xoáy mũi dao sang một hướng khác.

“Bất cứ lúc nào cô cũng có thể rơi vào tình trạng tuyệt vọng, nó sẽ đeo bám theo cô từng ngày từng phút. Tôi biết có những ngày cô khát khao được cởi bỏ mọi ràng buộc và cho phép bản thân được chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình.”

Alex ngừng lại. Cô ta có thể nói thêm nữa, nhưng cô ta đã đủ để đạt được mục đích. Phần còn lại sẽ để sau.

Cô ta với lấy túi xách và đứng lên “Hẹn lần sau nhé, Thanh tra thám tử.”

Đôi mắt đen xoáy vào cô ta với sự căm phẫn. Alex cảm thấy không thể kìm nén được sự hài lòng sau cú đá xoáy cuối cùng.

Cô ta vòng ra đằng sau ghế của Kim, vươn người vào và hôn vào má Kim.

“À, Kimmy này, mẹ cô có gửi lời chào.”

Kim về nhà, cuộc gặp gỡ vừa rồi vẫn vang vọng bên tai. Cô đã lỡ hai lần đèn đỏ và vượt tất cả những thứ chặn đường cô. Sự lơ đãng đó không hề xua đi cơn giận trong người cô và cảm giác muốn đánh ai đó vẫn còn hiện hữu.

“Quý tha ma bắt mụ đàn bà chết tiệt đó,” cô gào lên, vứt áo khoác xuống bàn uống cà phê. Quyển tạp chí và hai chiếc ổ cắm rơi xuống sàn nhà.

Barney chạy tới chỗ cô, nó vẫy đuôi, và có vẻ không hiểu tâm trạng của cô lúc này.

“Nếu mày muốn yên thân, thì nên tránh xa ta ra,” cô khuyên.

Barney theo cô vào trong bếp như thể nó biết nó sẽ không bị hại. Và nó đã đúng.

Barney phản ứng với sự nhiệt tình như mọi lần cô trở về nhà. Vẫy đuôi vài cái rồi nó ngồi xuống trước cửa chiếc tủ thứ hai: tủ đựng thức ăn.

Kim đặt bình nước sôi và ngồi xuống bàn ăn. Cô định bước vào gara nhưng tâm trí cô đang đau đầu với những câu hỏi.

Barney ngồi và dựa vào chân cô như hồi trước nó vẫn làm khi cô tới thăm người chủ cũ của nó. Nhưng lần này cô lấy tay xoa đầu nó. Nó ngồi im tận hưởng những cái vuốt ve từ bàn tay của cô.

Cô thừa nhận rằng sự tức giận của cô không chỉ nhắm vào vị bác sĩ kia.

Chưa bao giờ cô thấy bế tắc như vậy. Hai vụ án liên tiếp khiến cô ngạt thở.

Cuộc sống riêng tư của Leonard Dunn đã được đem ra xem xét vô số lần. Họ đã phỏng vấn hàng ngàn người trong suốt cuộc điều tra trước đó để bắt giữ hắn và bây giờ họ đang theo đuổi trong vô vọng. Tất cả mọi người đều là những nghi phạm tiềm năng và cùng với sự kinh hãi, cô biết cô cần phải làm gì.

Cô lấy điện thoại ra và lưu một vài cái tên vào danh sách quan trọng. Brett Lovett của Car Spares National.

Charles Cook từ Blackheath.

Wendy Dunn.

Robin Parks.

Cô biết cô đang sa lầy trong cuộc điều tra về gia đình nhà Dunn.

Những vụ án mới đến dồn dập hàng ngày. Mỗi lần Woody muốn gặp cô, cô phải cố gắng giữ cho vụ án của gia đình nhà Dunn khỏi bị xếp xó. Cô sợ phải nghe lệnh từ ông. Cô biết cô sẽ không thể chống lại được.

Cô sẽ không dừng lại cho đến khi cô tìm được người đã đứng trong căn phòng đó chứng kiến đứa trẻ bị lạm dụng bởi chính bố của chúng.

Ít ra, có thể người đó rời khỏi căn nhà khi biết rằng việc này sẽ còn lặp lại nhưng không thể đến sở cảnh sát thông báo. Còn tệ nhất thì... không muốn nghĩ đến cảnh đó nữa.

Kim cử động miệng để làm dân cơ quai hàm. Sự căng thẳng đã kéo dồn lên mặt cô.

Không, cô không thể để mọi thứ như vậy được. Không thể cho đến khi cô tìm được ra kẻ khốn nạn đó.

Và đó là một vụ cô phải làm một mình.

Cô biết lần gặp gỡ tới sẽ không hề dễ chịu chút nào. Cùng lúc đó cô phải nghĩ ra cách bảo vệ bản thân trước Alex. Ted đã khuyên cô nên tránh xa ả đó. Ted nói rằng phải ‘chạy nhanh hơn nữa’.

Có vẻ như người phụ nữ ấy đã biết tất cả về cô. Rào cản giữa họ đã được tháo gỡ và một phần nhỏ nào đó trong cô cảm thấy nhẹ nhõm khi từ đầu đến giờ cô vẫn đứng về Alex. Bây giờ cô phải tìm cách chứng minh điều đó.

Kim mở Yahoo và tìm tên vị bác sĩ ấy. Mới đầu cô chỉ vào các trang web với những bài báo chính thức về Alex hoặc những bài báo do cô ta tự viết, nhưng cô lại tìm tiếp xuống phần kết quả và vào các website mà Alex được nêu tên.

Cô vào trang web, sau đó vào blog và phòng trò chuyện tìm kiếm những thứ liên quan đến vị bác sĩ kia. Bốn mươi lăm phút sau, Kim đã nghĩ đến việc phải trao giải Nobel cho Alex. Những quan điểm sắc nét, và nhiều trường hợp còn đáng nể.

Kim rút thêm cà phê và suy nghĩ, Chúa ơi, tôi đang cố gắng đánh gục một thiên tài. Cô quay trở lại xem xét và có một thứ làm cô chú ý.

Nó gần như bị giấu trong phòng chat được gắn link vào một website khuất tầm nhìn và chỉ đơn thuần hỏi rằng liệu có ai từng được bác sĩ Thorne chữa trị hay không. Kim đếm có mười bảy trả lời, tất cả đều tích cực, nhưng cô không thấy phản hồi từ người mở ra chủ đề này.

Kim thừa nhận đây không phải điều gì mờ ám, người đăng bài, DaiHard137, có lí do khi đưa ra câu hỏi đó. Sự thật là không có bài viết nào nói thêm về việc người đăng bài đã nhận được phản

hồi hay chưa. Nếu DaiHard137 muốn có lời khen bác sĩ, tại sao không có bài đăng thứ hai đồng ý với những lời tán thưởng đó?

Chút phấn khởi lóe lên trong lòng cô nhưng cũng vụt tắt ngay tức thì. Chẳng có cách nào tìm ra được lai lịch của DaiHard137. Đương nhiên, Phòng công nghệ thông tin luôn có những nhân viên có thể tìm ra người dùng là ai trong vòng vài phút, nhưng đề nghị tìm kiếm của cô sẽ bị kiểm soát ở văn phòng của Woody.

Cô lấy cuốn sổ tay mới ra và bắt đầu viết tất cả những liên lạc cô có với vị bác sĩ, cố gắng nhớ lại từng cuộc hội thoại diễn ra ở đâu. Chiếc bút của Kim lướt khắp các trang giấy trong khi cô hồi tưởng lại cuộc gặp gỡ tại phòng thực hành của Alex. Một bệnh nhân nữ lướt qua trên đường đi ra; chính là người đã xen ngang vào cuộc gặp mặt của họ. Có điều gì đó rất quen thuộc ở cô ấy. Kim cố gắng gọi lại các chi tiết từ trí nhớ nhưng cô bị làm cho rối trí. Cô có thể hình dung lại gương mặt lo lắng, sợ hãi nhưng cô không thể khắc họa được nó.

Kim rời bàn làm việc và bước vòng quanh căn phòng, nghĩ tới những khả năng xảy ra. Người phụ nữ đó không phải là một nhân chứng, Kim chắc rằng họ chưa từng nói chuyện với nhau, bởi vậy cô loại trừ khả năng gặp người phụ nữ đó trong những vụ án trước đây. Cô cho rằng mình đã gặp cô ấy trên phố, nhưng sau đó cô lại gạt bỏ suy nghĩ ấy đi.

Tòa án, một từ dội lại vào tâm trí Kim. Đó không phải một trong những vụ cô làm nhưng đột nhiên nó lại nhảy vào đầu cô.

Cô nhấn gọi số của Bryant. Anh trả lời ở nhịp chuông thứ hai. “Bryant, anh hãy lục lại trí nhớ về một vụ lừa đảo xảy ra khoảng vài tuần trước. Cùng lúc đó có vụ nào khác đang được xử không?”

Bryant sẽ biết về việc này. Anh đã phải nói chuyện với nhân

viên hỗ trợ nạn nhân. Bryant nói chuyện với tất cả mọi người.

“Ồ... một vụ cướp kinh khủng và một vụ bạo hành trẻ em.”

Chính là vụ đó. Người phụ nữ Kim thấy đi ra khỏi văn phòng của Alex đã gần như phải tham gia trị liệu tâm lý theo lệnh của tòa.

“Cảm ơn Bryant.”

Cô cúp máy trước khi Bryant kịp hỏi điều gì.

Sự hứng thú của cô bắt đầu tăng lên, và cả nỗi sợ hãi nữa.

Cô phải xử lý người phụ nữ đã làm hại chính đứa con của mình. Và việc đó xảy ra trước khi Alex bắt đầu ra tay với người đàn bà này. Cô thấy sợ hãi khi nghĩ đến việc Jessica có thể làm nên những chuyện gì dưới bàn tay của Alex.

Kim gục đầu vào tay. Sẽ chẳng ai tin cô cả. Cô phải làm gì? Cô theo dõi người phụ nữ đó như thế nào, và cô sẽ nói những gì?

Cô dụi mắt và liếc nhìn màn hình máy tính. Miệng cô há hốc. “Đùa tôi đấy à?” Cô kêu lên.

Barney tưởng cô nói với mình. Nó nhảy từ ghế sofa và ngồi xuống bên cạnh cô. Cánh tay bên trái của cô buông thong xuống và lơ đãng đưa lên vò đầu.

“Không thể nào,” cô thở mạnh, nhìn lần nữa vào cái tên của người đăng trong thư mục đó. Cô đã nghĩ DaiHard136 là một cái tên khá thông minh và nó rõ ràng là David Hardwick của Hardwick House.

Gương mặt người đàn ông ra mở cửa khá là lúng túng.

“Thanh tra thám tử?”

Kim đã nghĩ đến việc gọi cho Woody để cảnh báo ông về nỗi sợ của cô nhưng cô vẫn chưa có bằng chứng nào để đưa ra. Cô hi vọng mình có thể tìm được gì đó ở đây.

“Anh nhớ tôi ư?” Cô hỏi.

“Đương nhiên. Đó là một buổi tối đáng nhớ cho tất cả chúng ta. Có vấn đề gì không?”

Với những người sống kín đáo, Kim tin rằng cảnh sát đến gõ cửa nhà là một sự đe dọa.

Cô lắc đầu, “Tôi có thể vào được không?”

“Tất nhiên.”

Anh giữ cửa cho cô và cô bước vào. Mùi hương gỗ thông sạch sẽ tỏa ra từ làn da của anh.

“Vào phòng bếp đi.”

Cô đi theo anh và ngồi xuống. Anh đặt mình xuống phía bên kia của chiếc ghế gỗ cũ. Một chàng trai cao ráo xuất hiện ở cửa ra vào. Cậu ta mặc quần jean sáng màu và chiếc áo chui đầu có tên của một trường đại học. Mắt cậu ta nhìn lên phía bên trái và cậu ta gõ hai đầu ngón tay trở vào nhau.

“Dougie, đây là... xin lỗi, tôi không biết...”

“Thanh tra thám tử Stone.”

“Dougie, cô ấy là một nhân viên cảnh sát đến đây để... thực ra tôi cũng không rõ tại sao cô ấy ở đây, nhưng không có vấn đề gì chứ hả?”

Cậu ta gật đầu và bước ra chỗ khác.

“Dougie thường không thấy thoải mái với người lạ.”

Kim thấy phân vân. “Đây là kí túc xá cho những người từng phạm tội tập thích nghi với cuộc sống bình thường phải không?”

“Nghiên cứu tốt đấy, Thanh tra thám tử ạ.”

“Dougie đã làm điều gì?”

“Hmm... Dougie không phải là người cư trú chính thức. Thực ra cậu ấy không cần tập thích nghi.”

Kim cau mày. Điều đó có vẻ không hay.

“Tôi xin lỗi, điều đó nghe có vẻ tệ hơn ý tôi muốn nói. Ý tôi là Dougie sẽ ở với chúng tôi đến chừng nào cậu ấy muốn. Cậu ấy không nằm trong sách của chúng tôi, vì cậu ấy không phù hợp với tiêu chuẩn ở Hardwick House. Nhưng chắc cô cũng để ý thấy cậu ấy mắc chứng tự kỉ khá nặng và có mặt ở đây như một khoản chi linh tinh trong tài khoản của chúng tôi.”

“Tiêu chuẩn để được ở đây là gì?” Kim hỏi. Cô sẽ đề cập đến bài đăng trong một lúc nữa. Trước tiên, cô muốn hiểu cái gì đã thu hút Alex đến chỗ đặc biệt này.

“Kháng án lần một và có sự hối hận chân thành sau tội ác. Này, cô có ngại không nếu chúng ta ra ngoài đi bộ? Tôi phải tiếp tục làm vài việc.”

Kim bước theo ra cửa sau. Chiếc Jawa phân khối lớn 500 bị hỏng nằm dưới sân.

“Anh lái xe phân khối lớn à?”

Mặt anh đành lại. “Đã từng, nhưng nhiều va chạm làm ảnh hưởng đến đầu gối của tôi.”

Một mớ hỗn độn cảm xúc bộc phát từ anh: buồn, hối hận, khát khao. Thể thao rõ ràng đã từng rất quan trọng đối với anh. Anh ngồi lên tấm vải nhựa phủ xuống đất và bảo vệ chiếc xe khỏi cỏ ướt. Kim ngồi trên một chiếc ghế không tựa màu trắng.

“Xe đẹp đấy,” cô khen.

Anh cười theo kiểu ‘Cô thì biết cái gì’.

“VẬY, CHÍNH XÁC NƠI NÀY THỂ HIỆN ĐIỀU GÌ?” Cô hỏi.

“Chủ yếu là để hòa nhập trở lại. Tôi đổ cô kể tên cho tôi một thứ mà không hề thay đổi trong vòng mười năm vừa rồi.”

Kim nghĩ một lúc. “Thịt bò muối.”

David quay ra với sự thích thú trên mặt. “Cái gì cơ?”

“À, với những phát triển tiên tiến của công nghệ, tại sao vẫn còn tồn tại chiếc chìa khóa cũ giắt vào đáy của một chiếc hộp với phần nắp tự động bật ra khi xoay khóa?”

David cười phá lên.

“Thật đấy, tại sao không có ai nhắc đến những vấn đề đó nhỉ?”

David ngồi xuống, mặt anh thư giãn. “Cô biết đó, tôi hiểu ý của cô.” Anh dừng lại và bắt gặp cái nhìn của cô. Kim nhìn thấy sự hấp dẫn trong mắt anh và chỉ muốn nhìn đi chỗ khác, nhưng cô vẫn đứng yên.

“VẬY CÒN CHUYỆN CỦA CÔ, THANH TRA THẨM TỬ? SAO CÔ LẠI TRỞ THÀNH MỘT NHÂN VIÊN CẢNH SÁT?”

Cô sẽ không nói ra. Dù cô có thoải mái đến thế nào chăng nữa.

“Tôi muốn dẹp hết những kẻ xấu.”

“Được thôi, đó là phần kết thúc của cuộc đối thoại đó. Nào bây giờ cô sẽ nói với tôi tại sao cô ở đây chứ?”

Kim nhìn xung quanh để xem Dougie đi ra rồi lại đi vào phía cửa sau. David phớt lờ điều đó.

“Gần đây anh có gặp Barry không?”

David tái mặt. “Có. Anh ấy vẫn đang trong trạng thái sống thực vật.”

“Anh có biết rằng anh ta từng có ý định đi gặp vợ cũ của mình hay không?”

David lắc đầu. “Không, và nếu tôi biết tôi đã không ủng hộ việc đó ngay rồi. Tôi chỉ không hiểu những thay đổi đột ngột trong anh ta. Anh ta có vẻ hướng đến tương lai và tạo cuộc sống mới cho mình.”

Nghe có vẻ không giống một người đàn ông sẵn sàng giết cả gia đình mình, Kim nghĩ trong đầu.

“Tôi phải nói điều này, bác sĩ Thorne cũng đã thành công một cách ngoạn mục trong việc khiến anh ta nói chuyện cho tới chừng nào cô ta thích, anh nghĩ thế không?”

David gật đầu và nhìn xuống. Anh vẫn chưa hề chạm đến chiếc xe, chỉ toàn nhìn vào nó.

“Anh chắc phải sung sướng lắm khi có những nhà điều trị tâm lý đáng nể trong đội ngũ nhân viên của mình?”

“Alex đến với chúng tôi khoảng mười tám tháng về trước, sau cái chết của chồng cô ấy và hai đứa con trai. Họ bị giết bởi một gã tài xế say rượu, một kẻ phạm tội lần đầu nhận án tù năm năm vì cướp đi ba mạng người. Cô ấy biết toàn bộ lý thuyết về việc giúp đỡ những người phạm tội lần đầu và cô ấy nói rằng đó sẽ là một

cách làm họ thanh thản nếu cô ấy có thể giúp đỡ họ như giúp người đàn ông đã từng giết cả gia đình cô ấy.”

Rõ ràng lời nói dối này là một trong những lời quen thuộc của cô ta. “Và anh cảm thấy vui vì điều đó? Anh đã bao giờ nghe người ta nói rằng đừng vội mừng khi nhận được quà chưa?”

Kim cũng không chắc đó có phải câu trả lời trực tiếp hay không.

Dougie thở thán đi ra và đi vào nhà bếp hai lần.

“Cậu ấy nghe thấy tên Alex. Cậu ấy có năng lực thính giác khá tốt. Cậu ấy thần tượng Alex. Khi cô ấy ở đây, Dougie liền đi theo ngay lập tức.”

Việc Alex vẫn chưa thể tìm ra cách để khai thác điều đó vẫn là một bí ẩn với Kim.

“Rõ ràng anh dành một sự tôn trọng đáng kể cho cô ta.”

“Cô ấy là một chuyên gia tâm lý thành đạt và có tiếng tăm.”

Vẫn không có sự đồng tình thực sự nào, chỉ là những quan điểm về thực tế. Cuộc nói chuyện này đã được chuyển thành một điệu nhảy mà Kim không rõ ai là người dẫn dắt nữa.

“Hmm... tôi nghĩ điều đặc biệt về cô ấy, đó là cô ấy sẵn sàng cống hiến thời gian của mình mà không cần thù lao đúng không?”

“Tôi nghĩ bất cứ ai cũng có thể cống hiến thời gian của họ để...”

“Chúa ơi, hãy cho tôi một câu trả lời thẳng thắn được không?”

Kim quyết định cô sẽ dẫn dắt điệu nhảy này.

“Câu trả lời của anh cho câu hỏi của tôi được khéo sắp xếp để không thể hiện rõ một quan điểm rằng anh cần một bác sĩ để dọn dẹp cho anh.”

“Tôi không hề biết đây là một cuộc thẩm vấn.”

“Đây là một cuộc nói chuyện, David.”

“Tôi có cần một luật sư không nhỉ?”

Mắt anh màu xanh nhạt và ánh nhìn sâu sắc.

“Chỉ dành cho những người phạm tội để đối phó với sự thẳng thắn thôi.”

Anh cười mỉm. “Chính xác cô muốn biết những gì?”

“Tại sao anh phải nghi ngờ về khả năng và tay nghề của bác sĩ Alexandra Thorne.”

“Ai nói tôi như vậy?”

“Một bài đăng vô danh trong phòng chat Ngài DaiHard137.”

David ngồi xuống ghế. “Cái đó lâu rồi.”

“Không nhận được phản hồi như anh mong muốn đúng không?”

“Tôi không mong đợi bất kì một phản hồi cụ thể nào. Nó chỉ đơn thuần là một câu hỏi.”

“Nhưng tại sao?”

“Tại sao nó quan trọng với cô thế?”

Người đàn ông này thật khiến người khác phát bực. Có thứ gì đó ở đây và Kim cần tìm ra đó là gì.

“Liệu anh có bất ngờ không khi biết rằng gia đình của cô ta không hề chết trong tai nạn bởi vì họ chưa từng tồn tại?”

David cau mày. “Sao cô biết điều đó. Tại sao cô ấy phải bịa chuyện như vậy?”

“Tôi biết vì tôi đã đối chất với cô ta về điều đó và cô ta thừa nhận rằng chưa từng kết hôn. Tại sao thì là một câu hỏi hoàn

toàn khác, nhưng có chứng cứ cho rằng cô ta đang thao túng bệnh nhân của cô ta, khiến họ làm những việc họ không thường làm.”

Dougie bước vào khu vườn và nhìn chăm chăm vào cô vài giây trước khi quay đi.

“Cô cần nhỏ giọng xuống. Cậu ấy bắt đầu thấy kích động rồi đó.”

Kim gật đầu hiểu vấn đề và hạ giọng xuống. “Tôi không có chứng cứ trực tiếp để chứng minh những điều tôi đang nói với anh, nhưng tôi nghĩ anh cảm thấy rằng có gì đó cũng khá là không ổn. Tôi nói có đúng không?”

David trầm ngâm. “Tôi không nghĩ rằng mình có thể đưa ra thông tin gì hữu ích. Tôi đang đấu tranh để tin vào những gì cô đang nói và sau đó tôi không bao giờ có thể hoàn toàn thoải mái với cô ấy được nữa. Ở Alex có điều gì đó rất lạnh đậm; cô ấy quan tâm đến cảm xúc nhưng có vẻ không hoàn toàn hiểu rõ chúng. Nhưng nếu cô đã thấy câu hỏi của tôi ở trong diễn đàn, thì hẳn cô cũng thấy phản ứng từ những người được cô ấy đã điều trị.”

Kim gật đầu, cảm thấy bình thản. Ở đây chẳng có gì cả. Chỉ đơn giản là David cảm thấy rõ ràng vị bác sĩ này có gì đó không ổn nhưng anh không có bằng chứng xác thực về việc cô ta cố lôi kéo những người bị tổn thương tâm lí.

“Nếu điều cô nói là đúng, cô nghĩ cô ấy có khả năng đến mức nào?”

“Từ những gì tôi tìm hiểu được, cô ta có khả năng về bất kì điều gì cô ta để tâm đến. Vấn đề duy nhất của tôi là tôi không có cách nào để ngăn cô ta lại.”

Sự thất vọng ập đến cô. Cô sẽ không bao giờ có thể chứng minh được sự liên quan của người đàn bà này với cái chết của Allan Harris, chứ chưa nói đến việc vạch trần tội ác của bất kì tên tội phạm nào cô ta đều có thể là đồng phạm.

Đã đến lúc cô phải rời đi, nhưng cô còn một câu hỏi nữa. “David, tôi không thể không thắc mắc tại sao anh lại ngồi cạnh chiếc xe đó này giờ trong mười lăm phút đồng hồ và cũng không hề chạm vào cái gì. Tôi có thể giúp gì anh không?”

Anh ta lắc đầu một cách tùy tiện. “Umm... tôi không cố ý nhưng đặc thù máy móc của một chiếc xe đua hơi nằm ngoài...”

“Ồ, đó có phải vì chúng chỉ có một bánh răng và không có phanh không?”

Cái giọng của anh chọc tức cô. Không có gì đặc biệt, cô chỉ có ý giúp anh. Bây giờ cô đã gây sự chú ý của anh.

“Hay là do việc sử dụng methanol làm nhiên liệu làm tăng tỉ số nén tới động cơ, sản sinh ra nhiều năng lượng hơn là các loại nhiên liệu khác, khiến tốc độ cao hơn khi vào cua? Hoặc...”

“Hay là cô cưới tôi đi?” David đề nghị.

“Bây giờ anh có muốn nói cho tôi biết vấn đề là gì không?”

“Chỉ là chiếc xe không khởi động được. Máy tháng trước tôi vẫn nổ máy bình thường, nhưng dạo này nó không lên nữa.”

Kim suy nghĩ trong giây lát. “Có thể do bộ phận khởi động không phù hợp. Trước khi đổ tiền vào các bộ phận mới, phải thử chạy một đoạn đường để xem xét từ bộ phận khởi động cho tới khung xe chứ.”

“Cô không biết bây giờ tôi đang kích động như thế nào đâu.”

Kim cười lớn nhưng bị cản lại bởi sự xuất hiện của Dougie đứng

ngay cạnh cô. Rất nhẹ nhàng, cậu ta với tay xuống và chạm vào tay của Kim.

“Dougie...,” David cảnh báo, gặp phải ánh mắt đầy nghi hoặc của Kim.

“Cậu ấy không bao giờ chạm vào ai cả.”

Cậu ta và tôi đều thế, Kim nghĩ.

“Không sao,” cô nói. Da của cậu ta khá mát và mềm. Cậu ta trườn bàn tay to lớn của mình vào trong bàn tay nhỏ của Kim và vẫn không nhìn về phía cô.

Một giọt nước mắt lăn dài trên má cậu ta. Kim nhìn về phía David để xin một sự chỉ dẫn. Anh nhún vai, rõ ràng là không chắc chắn về sự thay đổi hành vi này.

Dougie nắm chặt tay của Kim và kéo cô đi. Kim không cảm thấy có gì ác ý hay nguy hiểm ở đây, chỉ là một sự buồn man mác.

Cô nói thầm. “Cậu muốn tôi đi với cậu sao Dougie?”

Cậu ta gật đầu trong khi vẫn nhìn lên trên và sang bên trái.

Kim thỏa hiệp và để cậu ta dẫn cô xuyên qua căn bếp và sảnh chính. Cái nắm tay của cậu ta rất chặt nhưng không hề nguy hiểm.

David cảm thấy khó chịu nhưng vẫn đi theo họ.

“Dougie, cậu làm gì vậy?” David hỏi, khi ba người họ theo cầu thang đi lên tầng 1.

Cậu ta không trả lời nhưng tiếp tục chú tâm đi về phía trước.

Cậu ta xoay nắm cửa phòng mình và đẩy cánh cửa mở ra.

“Dougie, cậu biết là phụ nữ không được vào phòng mà.”

Dougie buông tay cô ra để cô bước vào trong. Căn phòng giống

như của một đứa trẻ 12 tuổi vậy. Những bức tranh hình xe đua được dán thẳng hàng xung quanh căn phòng. Giường của cậu ta là loại giường đơn, với một tấm chăn hình xe đua. Một cái giá đầy những đĩa DVD ghi chương trình Top Gear*. Một khung ảnh của một người đang ngồi được đặt trên chiếc tủ đầu giường. Kim quay sang David, anh nhún vai.

“Cậu ấy mê Jeremy Clackson, tôi có thể nói gì đây?”

Chiếc giá nằm dưới chồng DVD chứa một bộ sưu tập những cuốn sổ bài tập. Một vài cuốn sổ rẻ tiền có thể được tìm thấy ở những cửa hàng văn phòng phẩm, những cuốn còn lại được đóng gáy đục lỗ với những hình ảnh màu sắc ở trang bìa.

“Cậu ấy thích viết lách. Những cuốn sổ rẻ tiền kia là tôi tặng cậu ấy và các cuốn khác cũng đều là quà tặng cả đó. Cậu ấy không dùng chúng đâu, cậu ấy chỉ thích có chúng thôi.

Dougie giậm chân hai lần khi David nói những từ đó, hẳn là sự không hài lòng. Kim thấy một chiếc bút chì cắm đằng sau khung ảnh.

“Anh có chắc là cậu ấy không dùng những cuốn sổ không?”

David nhìn với một sự khó hiểu như Kim. Kim quay sang hai người đàn ông đứng cạnh cô. “Dougie, cậu muốn cho tôi xem thứ gì đó đúng không?”

Dougie đếm chồng sổ bài tập và lấy ra ba cuốn từ bên trái. Cậu ta không nhìn vào các trang giấy nhưng đếm đến trang thứ bảy và mở ra, sau đó đưa cho Kim.

Chữ viết trong đó rất nhỏ. Cô mở to đôi mắt với thị lực 20/20 nhưng phải nhìn lác mắt cũng chỉ đọc được vài từ. Nó được viết hoa với một cái tên và sau đó là những dấu ngoặc kép.

Cô nhìn cuốn sổ và quay lại Dougie. Kim cảm thấy nổi da gà.

“Dougie, cậu có nhớ chính xác các hình ảnh trong kí ức không?”

Dougie không có sự phản hồi.

David cũng như cô đều bối rối. “Cái quái...”

Cô nhìn thêm một lần nữa.

“David, anh nghĩ Dougie bị bệnh tương tư. Anh nghĩ cậu ấy đi khắp nơi theo Alex bởi vì cậu ấy thích cô ta, nhưng cậu ấy đã ghi lại từng từ một.” Kim vỗ nhẹ vào đầu. “Trong này.”

Cô giở cuốn sổ ra. Những trang giấy được viết kín.

Cô nhìn lại cậu ta, há hốc mồm. “Điều này thật không thể tin nổi, một chàng trai thiên tài nhận ra bản chất của cô ta trước cả những người khác.” Kim bước về phía trước và chạm vào má cậu ta, một cách nhẹ nhàng. Cậu ta không đẩy cô ra. Một cảm giác thanh thản và biết ơn ngập tràn cơ thể cô. “Cảm ơn cậu vì đã cho tôi xem những gì cậu đã làm.”

Kim đọc một đoạn trong cuốn sổ, cảm thấy dâng lên sự giận dữ.

BỞI VÌ EM KHIẾN TÔI MẤT THỜI GIAN. EM BỊ TỔN THƯƠNG QUÁ LỚN NÊN EM SẼ CHẴNG THỂ CÓ MỘT CUỘC SỐNG BÌNH THƯỜNG. KHÔNG CÒN HI VỌNG GÌ CHO EM NỮA. NHỮNG CƠN ÁC MỘNG SẼ KHÔNG BAO GIỜ BIẾN MẤT VÀ MỌI NAM GIỚI TRUNG NIÊN HỎI ĐẦU ĐỀU SẼ TRỞ THÀNH ÔNG CHÚ CỦA EM. EM SẼ KHÔNG BAO GIỜ THÔI BỊ ÔNG TA ÁM ẢNH HAY THOÁT KHỎI NHỮNG HÀNH VI ÔNG TA ĐÃ LÀM VỚI EM. SẼ KHÔNG CÓ AI YÊU THƯƠNG EM VÌ EM ĐÃ BỊ Ô UẾ VÀ NỖI GIÀY VÒ NÀY SẼ SONG HÀNH CÙNG EM MÃI MÃI.

Cô rời mắt khỏi trang giấy. “David, Shane là nhân vật quái quỷ

nào vậy nhỉ?”

Hai ngôi nhà lớn đã được sửa thành bốn căn hộ có một phòng ngủ. Biển tên và chuông được đặt ở đường ra cửa.

“Nhanh nào Charlie,” Dawson rên rỉ. “Ngoài này lạnh quá.”

“Kéo cái khóa áo lên, Kev,” Stacey nói.

Cô ấn lên một nút bấm. “Xin chào, đó có phải bà Preece không? Anh có thể mở cửa không. Cảnh sát đây và chúng tôi tới...”

Stacey dừng nói khi tiếng chuông bị cắt. Cô chờ cho tiếng chuông trên cửa kêu trở lại. Nhưng nó không kêu nữa.

Dawson thúc khuỷu tay đẩy cô ra. Cậu ta ấn vào một nút khác. “Anh Hawkins, tôi giao hàng từ Amazon.”

Tiếng chuông kêu lên.

Stacey đi sau cậu ta. “Thế quái nào...”

“Tất cả mọi người đều đặt mua hàng từ Amazon.”

Cậu ta quay sang trái và gõ cửa. Không có tiếng trả lời. Dawson gõ cửa lần nữa.

“Người đàn ông này đang thật sự làm tôi khó chịu rồi đấy. Ông ta sẽ không thích cuộc phỏng vấn này nếu làm tôi cáu gắt.”

“Anh sẽ làm gì, trùm khăn đổ nước lên đầu ông ta hả?”

Dawson cười. “Stace, điều đó khá là vui đó.”

“Tôi không thích điều này, Kev,” cô nói, cúi xuống. Stacey nhìn vào trong hộp thư. Chiếc áo khoác và đôi giày Cook đã dùng vài ngày trước đang nằm trong tầm mắt nhìn vào hành lang của cô.

“Anh ta ở đó nhưng không nói gì. Tôi thấy không ổn.”

Họ cùng nhau gõ cửa và hét to.

“Chỉ lần này thôi, Stace, tôi đồng ý với cô. Tôi nghĩ chúng ta nên vào trong.”

“Chúng ta có nên gọi hỗ trợ không?” Stace hỏi.

“Không, chúng ta sẽ sử dụng công cụ thay thế.”

Dawson giơ cái bình cứu hỏa lên và nhắm thẳng về phía cái khóa.

“Cậu mang hàng đến cho tôi phải không?” Một giọng đàn ông có tuổi vang lên từ phía cầu thang.

“Người đưa hàng nói anh ta đã tới nhằm địa chỉ,” Dawson hét to.

Cậu ta đập mạnh vào cánh cửa với cái bình cứu hỏa. Nó mở tung ra vì sự va chạm. Stacey không thể giúp gì nhưng thấy rất ấn tượng.

“Này, các người làm gì ở dưới đó vậy?”

“Chúng tôi là cảnh sát,” Stacey hét lại trong khi Dawson gọi Charlie.

“Cô mang hàng đến cho tôi à?”

“Không, chúng tôi là cảnh sát,” Stacey nhắc lại to hơn rồi đi theo Dawson vào trong.

“Awww... khốn thật,” Dawson nói, đứng ở ngay cửa ra vào.

Stacey đến đứng cạnh cậu ta. Trong đầu cô nhắc lại đúng nguyên văn những gì cậu ta vừa nói.

Một người đàn ông béo phì thô thiển nằm dài trên giường, mặt úp xuống. Anh ta mặc chiếc quần đùi màu xanh sáng và đầu đội

chụp tóc. Chân phải của anh ta thông ra khỏi giường. Những vỉ thuốc Aspirin để kế bên cốc nước.

Stacey nhảy lên hành động. Cô chạm vào cổ của người đàn ông đó.

Cô không bỏ ngón tay ra khỏi cổ anh ta cho tới khi cô chắc chắn.

“Gọi cấp cứu đi, Kev. Anh ta vẫn còn sống. Nói với họ anh ta không nhận thức được nhưng vẫn còn thở.”

Dawson lấy điện thoại ra và gọi cấp cứu.

Stacey vồ lấy những cái hộp và bắt đầu đếm.

Dawson đọc địa chỉ và trạng thái của bệnh nhân.

“Tôi đếm được anh ta đã uống tầm 25 viên,” cô nói.

Dawson lập đi lập lại liều thuốc với đầu dây bên kia trước khi kết thúc cuộc gọi.

Họ đứng và nhìn nhau.

“Chúng ta không thể làm gì sao?” Stacey hỏi.

Dawson nhìn quanh. “Cô có thể cho anh ta uống một chén trà nhưng tôi không nghĩ anh ta sẽ uống đâu.”

Stacey lừ mắt với cậu ta.

Cậu ta dang tay ra. “Cô muốn tôi nói gì bây giờ? Không thể tiến hành hô hấp nhân tạo cho anh ta, cảm ơn Chúa. Anh ta vẫn còn thở.”

“Chúa ơi, Kev, thôi đi. Đây, không còn phản ứng nữa rồi.”

Cô tiến về phía cái giường và cúi người ghé vào tai anh ta.

“Charlie, tôi là Cảnh sát điều tra Wood và...”

“Ôi trời ơi, Stace, thật hay khi nói chuyện với một người sắp

chết đây.”

Stacey quay sang và lườm cậu ta khi Dawson bước qua cô để ép chặt tấm vai trần của người đàn ông. “Được thôi, Charlie. Kev đây. Tất cả sẽ ổn thôi. Đội cấp cứu đang trên đường đến. Họ sẽ ở đây trong vài phút nữa nhưng chúng tôi sẽ không rời khỏi đây cho tới khi họ đến.”

Đúng vậy, như thế tốt hơn, Stacey công nhận, nhưng chỉ đối với bản thân cô thôi.

“Có nên tìm sự giúp đỡ không?” Cô hỏi Dawson.

Dawson lắc đầu và bước đi, hạ giọng xuống.

“Không, đó là một sự xâm phạm nghiêm trọng. Anh ta gần chết rồi. Không gã nào muốn được tìm thấy trong hoàn cảnh này và sau đó sống sót để kể lại câu chuyện cổ tích đâu.”

Và trong lúc này, họ không biết liệu anh ta sẽ ra sao.

Chính xác là Charlie Cook đang trốn chạy khỏi cái gì?

Khi đổ cần sa Colombia Gold thơm tho ra, Alex thừa nhận rằng cô ta đã lên kế hoạch cho buổi gặp mặt này thật cẩn thận. Vốn dĩ cô ta muốn có nhiều thời gian hơn để làm việc với Jessica nhưng cô ta đã dần trở nên nóng vội tìm kết quả. Cô ta hi vọng một cách liều lĩnh rằng Jessica sẽ không làm cô ta thất vọng, như những người khác.

Đây là một canh bạc lớn nhất của tất cả bọn họ. Nếu kết thúc được vấn đề này thì cô ta có thể xóa được hết những thất bại của các đối tượng khác. Kim vẫn còn đang trong giai đoạn thực hiện nhưng Jessica đã ở một cấp độ hoàn toàn khác.

Nếu Alex muốn giúp Jessica một cách thích đáng thì cô ta đã cố gắng để khám phá ra quá khứ của người phụ nữ này, nhưng đó không phải là điều cô ta ưu tiên.

Thời gian của cô ta có hạn. Hầu hết phụ nữ mắc chứng rối loạn tâm lí sau khi sinh đều trải qua một giai đoạn về bệnh tâm thần nghiêm trọng.

Alex vẫn bất ngờ khi thấy những nhân viên xã hội chỉ coi nó là một sự suy sụp sau khi sinh nở chứ không phải chứng rối loạn tâm thần, dù rằng tỉ lệ mắc phải chỉ là một trên năm trăm. Ở Jessica, họ đã tìm thấy dấu hiệu của bệnh trầm cảm nhưng không thấy thêm dấu hiệu nào để có thể nâng lên thành chứng rối loạn tâm thần.

Jessica cũng đã được nhận định là có thiên hướng rối loạn tâm

thần, điên, suy nghĩ lung tung, có ý tưởng sai trái và luôn nghe thấy các giọng nói xung quanh. Các triệu chứng ban đầu đã được phát hiện nhanh chóng sau khi sinh con, tất cả đều cho thấy đây là chứng rối loạn tâm thần sau sinh; cô ấy phải được giám sát 24/7 bởi người trưởng thành có thẩm quyền.

Sự rối loạn tâm thần này thường dẫn đến việc mẹ sát hại con mới sinh và Alex cần phải thiết lập những tác động nghiêm trọng có thể khiến cho Jessica muốn làm hại con của mình. Cô ta đã nghiên cứu những trường hợp nổi tiếng của mỗi tình trạng bệnh và chúng đã được ghi sâu vào trong đầu cô ta, mọi thứ đã sẵn sàng.

Cô ta đặt cốc cà phê lên bàn. Cô ta thực sự cần phải bắt đầu.

“Tôi biết cô đã nói với nhà chức trách rằng cô chỉ lẩn phải Jamie khi nằm ngủ bên cạnh thằng bé. Chúng ta đều biết đó không phải là sự thật nhưng tại đây tôi muốn cô có thể chia sẻ một cách thẳng thắn.”

Jessica nhìn một cách nghi ngờ.

“Bất kì điều gì cô nói ở đây đều sẽ được giữ bí mật. Tôi ở đây để giúp cô và tôi chỉ có thể làm điều đó nếu được biết toàn bộ sự thật. Cô cho tôi biết mọi thứ càng sớm thì tôi càng nhanh chóng giúp được cô như cô mong muốn.”

Jessica lắc đầu và nhìn chăm chăm vào vạt áo của mình.

Alex đã đoán sẽ rất khó để thuyết phục người phụ nữ tiết lộ bí mật sâu xa nhất của mình. Không có người mẹ nào nghĩ giống Jessica, dù họ có phải chịu những gánh nặng thế nào đi nữa.

Nhưng Alex cần sự thành thực đó. Cô ta cần những lời nói đó.

“Chuyện này có liên quan gì đến chồng của cô không? Cô có tức

giận với anh ta không?” Alex nói một cách nhẹ nhàng và điềm tĩnh. “Việc trả thù giữa vợ chồng phổ biến hơn nhiều so với suy nghĩ thông thường của mọi người.” Cô ta dừng lại để tìm kiếm một kí ức đã được lưu trữ trong tâm trí.

“Một vài năm trước, một người đàn ông tên là Arthur Philip Freeman đã ném con gái 4 tuổi Darcy của ông từ cầu West Gate ở Melbourne trong một cuộc cãi vã về việc chăm sóc con. Người ta tin rằng ông ta làm vậy đơn thuần chỉ để khiến cho bà vợ phải đau đớn.”

Alex nghĩ động cơ này có thể không xảy ra với Jessica, vì cô ta đã không nói điều gì cho thấy bất kì sự dối đầu nào giữa cô ta và chồng. Nhưng có một cách dẫn tới sự điên rồ của cô ta.

“Có phải cô đã rất tức giận với chồng mình nên đã quyết định làm tổn thương anh ta bằng cách làm hại Jamie?”

Jessica chậm rãi lắc đầu. Tốt. Cô ấy không biện hộ rằng sự việc này chỉ là tình cờ. Đầu cô ấy vẫn nhìn xuống nhưng đôi mắt không còn nhìn chăm chăm vào vật áo nữa, chỉ nhìn vào đó thôi.

Cô ấy lắng nghe và đó chính xác là những gì mà Alex muốn. Jessica chưa sẵn sàng để thừa nhận mình đã sai. Việc gia đình cô ấy phải phục tùng những định kiến của xã hội đang giày vò cô ấy. Điều Jessica muốn là sự thông cảm, chấp nhận. Sự cho phép. Và muốn biết rằng cô ấy không đơn độc.

“Cho tôi hỏi việc sinh Jamie nằm trong kế hoạch mong muốn đúng không?”

“Ồ vâng,” Jessica trả lời ngay lập tức. Tốt, cô ấy khá nhanh nhẹn và có sự kết nối. Và rất cuộc, cô ấy đã chịu lên tiếng.

Alex đã nghĩ một cách không nghiêm túc rằng đây chỉ là một

trường hợp của tội ngộ sát, nhưng hành động tiếp theo của cô ta vẫn không có gì thay đổi.

Cô ta ngồi xuống ghế của mình và bắt đầu nói.

“Cô có thể không nhớ nhưng việc đó đã được nhắc đến trên tất cả các bản tin vào giữa những năm 90. Một phụ nữ ở Nam Carolina, hình như tên cô ta là Susan Smith, đã báo với cảnh sát rằng cô đã bị một người đàn ông da đen cướp xe cùng với hai đứa con trai nhỏ của cô vẫn còn trong xe.

“Chín ngày với những lời cầu xin đầy nước mắt diễn ra trên truyền hình để mong các con của cô ta được trở về bình an đã kết thúc khi cô ta thú nhận rằng chính mình đã để chiếc xe lăn vào một hồ nước gần đó và để những đứa bé chết đuối ở bên trong. Tất cả chỉ là để để giữ gã người yêu giàu có của ả.”

Không hề có sự rùng mình sợ hãi nào chạy qua cơ thể bệnh nhân của cô ta. Duy chỉ có cái đầu hơi nghiêng đi một chút, chứng tỏ Jessica vẫn đang nghe.

Tốt. Cô ta đã đạt được yếu tố đầu tiên trong ba giai đoạn. Thấu hiểu.

Jessica cần cảm thấy rằng cô ta không đơn độc.

“Thành thật mà nói, Jessica, vấn đề là ở chỗ nó phổ biến hơn mọi người nghĩ rất nhiều. Cô không phải là người đầu tiên tôi điều trị với tình trạng này và chắc chắn cô cũng sẽ không phải là người cuối cùng. Không có gì phải xấu hổ khi nói về cảm xúc của mình cả. Đó là một phần của con người cô và tôi hứa cô sẽ không phải nhận bất kì sự phán xét nào từ tôi trong căn phòng này.”

Cuối cùng, Jessica ngẩng đầu lên và họ đã nhìn trực tiếp vào mắt nhau.

Alex mỉm cười thông cảm và tiếp tục.

“Tôi hứa tôi có thể giúp cô nhưng cô phải cho tôi biết sự thật.”

Cái đầu chuyển động nhẹ. Tuyệt vời, họ đã tiến gần hơn theo hướng chấp nhận và Alex chỉ còn lại hai động cơ có thể xảy ra, sự vị tha hoặc sự điên rồ, cô ta có thể ra tay với bất kì trạng thái nào trong số đó. Từ cuộc nói chuyện lần trước, cô ta không còn nghi ngờ gì về sự điên rồ của Jessica. Vì vậy, chỉ còn lại lòng vị tha. Và để đi đến kết luận này Alex đã hướng Jessica vào một cuộc hành trình qua những vụ con giết mẹ và bây giờ người phụ nữ ấy đã lắng nghe.

Alex ngồi phía trước, chống khuỷu tay lên đầu gối của cô ta.

“Tôi nghĩ cô muốn bảo vệ đứa con của mình, Jessica.”

Một hàng nước mắt xuất hiện và rơi xuống má của cô ấy.

Ôi một lũ ngốc, Alex nghĩ đến các nhân viên xã hội. Nếu họ biết mức độ thực sự về căn bệnh của Jessica thì thằng bé con đã được tránh xa khỏi sự chăm sóc của ả. Nhưng điều đó hơi không phù hợp với Alex. Nếu người phụ nữ này xuất hiện với một cái nơ to và đỏ thì đúng là Dịch vụ xã hội chẳng thể gửi cho cô ta món quà nào tốt hơn nữa.

“Cô yêu Jamie rất nhiều, cô không thể chịu nổi khi nghĩ tới việc đứa bé bị tổn thương. Cô muốn bảo vệ thằng bé khỏi mọi điều tồi tệ trên thế giới này. Tôi nói có đúng không?” Alex nhẹ nhàng hỏi.

Jessica chậm rãi gật đầu.

“Thằng bé rất đáng yêu, hoàn hảo và ngây thơ; cô không thể chịu nổi khi nghĩ tới việc thằng bé phải trải qua bất kì tổn thương nào.”

Jessica gật đầu, rõ ràng hơn.

Alex chỉ cần một phần thông tin quan trọng cuối cùng trước khi cô ta có thể chuyển sang phần thứ ba của quá trình. Sự đồng thuận.

“Cô có nhớ những suy nghĩ đó bắt đầu từ khi nào không?”

Những giọt nước mắt khô dần khi Jessica dành thời gian suy nghĩ cho câu hỏi.

“Tôi thấy trên bản tin,” cô ấy bắt đầu một cách máy móc. Cô ấy đã được kê đơn thuốc có tác dụng làm mệt mỏi nhưng, dĩ nhiên, nó không phải là loại thuốc phù hợp cho tình trạng của cô ấy. Lithium hoặc điều trị sốc điện có hiệu quả nhất nhưng cần nói thêm rằng Alex không tiện chia sẻ chúng với các nhà chức trách.

“Tiếp tục đi.”

“Không lâu sau khi tôi trở về từ bệnh viện, đã có một bản tin về một vụ đánh bom ở Pakistan. Tôi nhìn những hình ảnh đó và cảm thấy sợ hãi về cái thế giới mà tôi đã mang Jamie tới. Lúc đầu tôi chỉ thỉnh thoảng xem các chương trình thời sự, nhưng sau đó tôi đã có các kênh hai mươi bốn giờ vào tất cả các ngày. Cuối cùng, cùng một lúc một tay tôi bế Jamie còn một tay thì kiểm tra các tin tức trên điện thoại. Nó giống như là một cơn nghiện vậy.”

“Lúc đó cô tìm kiếm điều gì?”

“Sự hi vọng. Nhưng cả thế giới lại tràn ngập chết chóc, sự hủy diệt và hận thù. Tôi không thể hiểu tại sao tôi lại không nhìn thấy tất cả những điều này trước khi tôi mang thai. Làm sao mà tôi lại có thể đưa thằng bé vào một thế giới khủng khiếp như vậy?”

Alex gật đầu thể hiện sự thông cảm của mình. Động cơ của Jessica là thường gặp nhất: lòng vị tha. Với vô số lí do, cô ấy thực sự tin rằng nếu đứa con của mình chết đi thì sẽ tốt hơn. Các điều

kiện thường biểu hiện ra bởi người mẹ cảm thấy mình không thể bảo vệ tốt cho đứa trẻ khỏi các mối đe dọa, cho dù là thật hay tưởng tượng.

“Cô có thể cho tôi biết một trong số những điều mà cô lo sợ không?”

“Một ngày tôi đã đọc về những vụ đánh bom, cả những gia đình đã bị tra tấn và giết chết ở các nước thế giới thứ ba. Ở đó là nạn đói, sự thiếu ăn, hạn hán, nội chiến. Tôi đã cố tự nhủ với bản thân mình rằng tất cả những điều này xảy ra ở đất nước khác nhưng sau đó tôi xem bài báo về vụ tai nạn xe hơi, trẻ em bị đâm chết bởi những đứa trẻ khác, một người đàn ông bị đánh đến chết vì một chai rượu vang, và tôi nhận ra rằng tất cả đang đến rất gần. Quá gần.”

Jessica nhìn chăm chăm vào khoảng không mà không hề chớp mắt khi kể lại tất cả những nỗi sợ hãi của mình. Và có khá nhiều thứ trong đầu cô ấy. Alex rất hài lòng vì cô ta không phải bận tâm gì nữa.

“Vậy, cô đã làm gì?”

“Tôi để Jamie trên chiếc ghế sofa bên cạnh tôi và đột nhiên tôi cảm thấy tràn ngập sự thôi thúc muốn cứu thằng bé; bảo vệ nó khỏi những con quỷ đang vây quanh. Tôi mừng tượng ra thằng bé đang ngủ và được an toàn. Tôi chỉ nằm xuống đối diện với thằng bé và nhắm mắt lại. Trong một lúc, tôi cảm thấy yên bình, tôi nghĩ tôi đã thật sự được bảo vệ con trai mình.”

“Điều gì xảy ra tiếp theo vậy?”

“Mitch đi làm về sớm để xem tôi thế nào. Tôi đã không nghe thấy tiếng anh ấy về. Anh ta đẩy tôi sang một bên, ôm lấy Jamie

và vội vàng đưa Jamie tới bệnh viện.”

“Vậy lúc đó cô cảm thấy thế nào? Làm ơn đi, vì sự phục hồi của cô, xin hãy kể một cách trung thực.”

Jessica nhắm mắt lại và lưỡng lự một hồi lâu, Alex thắc mắc có khi nào cô ta đang ngủ?

Alex giục. “Jessica, làm ơn đi. Tôi thật sự muốn giúp cô nhưng tôi chẳng thể làm thế nếu như cô không nói với tôi toàn bộ sự thật.”

Jessica thở dài thườn thượt nhưng vẫn không mở mắt. “Tôi cảm thấy thất vọng. Jamie còn không buồn đấu tranh. Như thể nó biết tôi đang cố gắng làm gì và hiểu điều đó. Thằng bé đã đi vào giấc ngủ. Tôi cảm thấy thật đúng.”

Alex kinh ngạc khi thấy việc đó diễn ra đơn giản đến vậy.

“Mitchell có hiểu điều đó không? Đã lần nào cô giải thích với anh ta chưa?”

Jessica lắc đầu. “Tôi đã không nói với anh ấy. Anh ấy hoàn toàn cho rằng tôi đã ngủ và lăn lên đũa bé. Đó là những gì anh ấy đã nói với nhân viên bệnh viện nhưng dịch vụ cộng đồng đã bị lôi vào chuyện này và khởi tố tôi về tội bỏ bê con đẻ.”

Alex nghe thấy sự hoài nghi trong giọng nói của Jessica. Trong ảo giác mơ hồ Jessica không thể nhận thức thấu đáo được rằng có ai đó thậm chí có thể nghĩ như vậy về cô. Sự thật rằng cô ấy đã nói dối chồng của mình cho thấy lòng tin vào động lực của bản thân vẫn ở trong cô.

“Thẩm phán đã yêu cầu tôi tìm một luật sư tư vấn cho mình và tôi đã làm như vậy. Tôi đã duy trì trò chơi đổ chữ bởi vì nó có vẻ là những gì mọi người muốn nghe. Cô là người đầu tiên mà tôi

thành thật đó.”

“Và cảm giác đó thế nào?” Alex hỏi ân cần. Tin tưởng là điều quan trọng.

“Khá hơn rồi. Mọi người xung quanh tôi có cùng một biểu hiện. Ngay cả mẹ đẻ của tôi cũng nhìn tôi với ánh mắt kinh hãi nếu tôi lại gần đứa bé trong khoảng ba mét.”

“Họ có đúng khi theo dõi cô quá sát sao không?”

Jessica lưỡng lự. “Tôi sẽ không bao giờ làm điều gì gây bất lợi cho con mình. Không đời nào.”

Alex viết lại trò chơi chữ. Đúng, cái động lực rõ ràng là vẫn còn ở đó. Alex buộc mình chậm lại. Vẫn vậy, Jessica đang tìm kiếm sự đồng tình để thực hiện những điều mà cô cho là đúng. Alex cố gắng nở một nụ cười.

“Kì lạ là người phương Tây tin rằng động cơ của cô là sai trái. Có một đức tin trong Phật giáo về kiếp luân hồi, người ta tin rằng một đứa trẻ bị chết sẽ được tái sinh trong một hoàn cảnh tốt hơn.” Alex nói tiếp.

Cô ta gật đầu với một cái nhìn ‘thật đáng ngạc nhiên nhưng đúng là thế đấy’ hiện lên trên mặt. Cô ta đã không giải thích rằng chỉ những người quá nghèo đến mức không thể nuôi được con của mình và cảm thấy những đứa trẻ có thể được hồi sinh trong một hoàn cảnh mà chúng không bị chết đói mới tin vào điều đó.

Jessica đã chăm chú gật đầu.

Alex thật sự nên cảnh báo trung tâm dịch vụ cộng đồng rằng người phụ nữ này vẫn còn là một mối nguy hiểm với con của cô ấy. Cô ta nên thông báo cho họ rằng Jessica đã không chịu đựng được chứng trầm cảm sau sinh. Cô ta nên nói với họ rằng thứ

thuốc cô ấy đang sử dụng không đúng với tình trạng bệnh.

Tuy nhiên, không một hành động nào trong số đó phù hợp với ý định của Alex.

Alex tháo kính ra và nhìn lên phía bên trái, tìm kiếm trong kí ức đã được sắp đặt, sẵn sàng và đang chờ đợi. Đôi mắt của Jessica không bao giờ rời khỏi khuôn mặt của Alex. Alex muốn cười phá lên. Cô ta diễn vở kịch này đạt đến mức không thể tốt hơn và sự hào hứng thật sự xuất phát từ đáy lòng cô ta. Jessica có thể chính là người cô ta cần.

Alex hướng mắt xuống để gặp một cái nhìn mong đợi của Jessica.

“Thật ra, khi nghĩ về nó, trường hợp của cô gợi cho tôi nhớ về một người phụ nữ Mỹ tên Andrea Yates. Cô ấy cũng có nỗi sợ giống cô, chỉ có điều cô ấy nhìn thấy quỷ dữ ở mọi nơi. Cô ấy rất tận tâm chu đáo và yêu những đứa con của cô ấy rất nhiều.

“Mỗi ngày cô ấy đều sợ rằng những con quỷ có thể bắt đi những đứa trẻ và rằng khi những đứa trẻ lớn lên cô ấy sẽ không thể bảo vệ chúng.

“Các nhà chức trách cảm thấy rằng không nên để Andrea một mình với năm đứa con của cô ấy. Giống như cô, cô ấy bị giám sát hàng ngày. Nhưng đến một ngày, chồng của cô ấy, đồng thời là một kẻ mộ đạo, quyết định rằng nhà chức trách đã nhảm và đặt niềm tin của anh ta vào Chúa để chăm sóc gia đình mình. Anh ta rời khỏi nhà đi làm trước khi người trông nhà tới và Andrea đã nắm bắt cơ hội của cô ấy. Cô ấy dìm chết những đứa con của mình từng đứa một trong bồn tắm.”

Alex tìm kiếm sự sống sót trên mặt Jessica nhưng cô ta chỉ

nhìn thấy sự chú ý hoàn toàn.

“Từ đầu đến cuối phiên xét xử của mình, Andrea duy trì suy nghĩ rằng cô ấy đã làm việc đó không chỉ vì tình yêu đối với lũ trẻ mà còn để bảo vệ chúng nữa. Xã hội phán xét cô ấy đã sai nhưng tôi muốn cô bỏ chút suy nghĩ về việc mình cảm thấy thế nào về trường hợp đó trước buổi gặp tiếp theo của chúng ta.”

Ngay khi có tín hiệu, tiếng chuông của chiếc đồng hồ của cô cũng kêu lên. “Ồn thôi, Jessica, ngày hôm nay thế là đủ.” Cô ta thở dài nặng nề. “Cuộc hẹn gặp kế tiếp của tôi là một đứa bé gái 5 tuổi mà khuôn mặt của cháu đã bị phá hủy sau khi bị một con chó tấn công.”

Alex lắc đầu. “Đứa bé đáng thương chỉ đang chơi đùa trong công viên.”

Alex rất thích chụp một bức ảnh về sự khiếp sợ trên khuôn mặt của Jessica. Cô ta dẫn bệnh nhân của mình tới cánh cửa và mở nó ra. “Tôi sẽ gặp cô vào tuần sau, cẩn thận nhé.”

Jessica gật đầu và đi ra khỏi cửa.

Alex đóng cửa lại. Cô ta hi vọng rằng sẽ không có buổi gặp tiếp theo vào tuần sau. Lần sau đó cô ta muốn thấy mặt của Jessica trên bản tin thời sự buổi tối.

Jessica Ross đi loạng choạng ra khỏi ngôi nhà. Cô phải quay trở về nhà. Jamie cần cô. Những người hàng xóm đã có một con chó và họ thường xuyên để nó ở trong vườn. Nó có thể nhảy lên hàng rào và chui vào nhà.

Cô cài số ô tô, thầm cảm ơn Chúa đã mang cô đến với Alex; người duy nhất hiểu cô đang phải trải qua những gì. Có thể cởi mở và hoàn toàn thành thật với Alex đã quét sạch hết những nghi ngờ mờ mịt của bản thân và những cảm xúc cô giữ kín trong lòng. Câu chuyện mà bác sĩ Thorne kể với cô về một người phụ nữ Mỹ, Andrea gì gì đó, luôn dội lại trong tâm trí cô. Cô đã hết thời gian rồi.

...khi chúng lớn lên cô sẽ không có khả năng bảo vệ chúng nữa.

Sự nguy hiểm ở khắp nơi. Những chiếc đèn đường mà cô đang chờ đợi rất dễ trục trặc, có nghĩa là những chiếc xe đang lao xuống đồi âm âm có thể lao vào bên cạnh chiếc xe Citroen của cô. Điều đó đã từng xảy ra ở Gornal hai năm trước và một cô bé đã bị mắc kẹt trong chiếc xe vỡ nát suốt một giờ đồng hồ.

Một chiếc xe bấm còi đằng sau cô. Đèn xanh. Jessica rẽ sang và hướng thẳng xuyên qua công viên trung tâm phía bên trái. Hai cô bé con đang cười đùa chạy quanh bãi đỗ xe. Chúng có thể dễ dàng chạy ra đường và bị tai nạn. Chỉ tháng trước thôi ở đoạn đường này đã có một thanh niên đi xe đạp đã bị tai nạn tử vong.

Cô vượt quá tốc độ cho phép nhưng vẫn giữ tốc độ ba mươi dặm

một giờ giữa khoảng đất hai bên. Nếu có gì đó chạy ra ngay phía trước thì cô có thể dừng lại kịp.

Chiếc xe đằng sau ra hiệu cho cô qua chiếc gương chiếu hậu. Cô thấy tay của người lái xe phía sau ra hiệu một cách thô thiển khi thanh cản phía trước xe anh ta chạm vào đuôi xe của cô. Cô tập trung vào con đường phía trước.

Cô cẩn thận lái xe dần vào lề để rẽ phải vào khu nhà của gia đình. Chiếc xe đằng sau bấm còi và vượt xe của cô từ phía trái tạo nên tiếng gió vụt qua.

Cô nhìn vào bảng đồng hồ. Khỉ thật, cô quên chỉ đường. Cô đi qua một người phụ nữ đang đẩy xe ngựa. Phía bên phải bà ta là người dắt một con chó Labrador màu nâu. Phía bên trái bà ta là đứa bé mới tập đi đang được bế trên tay. Con chó thì ở phía trong, phía gần những ngôi nhà còn đứa bé thì ở phía gần nhất với con đường. Bất cứ khi nào con chó nhìn thấy một con mèo và phản ứng lại, thì nó sẽ kéo cả gia đình ấy theo cùng. Tại sao người ta không thể nhìn ra điều này nhỉ? Ngay cả một chuyến đi đơn giản vào công viên cũng đầy rẫy những sự nguy hiểm.

Một cô bé năm tuổi... khuôn mặt bị tàn phá... bị chó tấn công.

Jessica đỗ xe ngay trước chiếc Ford Ka của em cô và hít một hơi. Cô bé con với một nửa khuôn mặt đã theo cô cả quãng đường về nhà.

Cô nhìn về phía ngôi nhà và cô biết mình phải làm gì.

Buổi gặp với Alex đã chỉ ra rõ những gì cô dường như đã biết.

“Xin chào, em gái, chị đã về.” Cô gọi từ phía cửa chính. Tiếng của Jamie đang khóc lọt vào tai cô.

Jessica đã kìm nén cảm giác muốn khóc ở trong phòng, bế đứa

bé lên và bảo vệ nó. Cô phải làm điều đúng đắn này. Đó là cơ hội duy nhất của cô. Emma đang đi quanh phòng, đung đưa Jamie trong tay. “Thằng bé lúc nào cũng khóc thế này. Em không thể dỗ nó được.”

Jessica đề nghị em cô những gì cô mong muốn là một nụ cười tươi và đưa tay ra. “Đây, để chị bế cho.”

Jessica bế đứa bé trong tay và rung nhẹ nhàng.

Cô cảm thấy cơ thể của đứa bé thoải mái trong vòng tay cô. Toại nguyện. Thằng bé biết. Jessica thấy được biểu hiện nhẹ nhõm đã vụt qua mặt của cô em. Cô phần nộ với sự thật là tất cả mọi người nghĩ mình sẽ làm hại đứa trẻ khi tất cả những gì cô muốn làm là bảo vệ đứa bé. Bất cứ biểu hiện nào của sự yêu thương dành cho đứa bé đều gặp phải những lời nói bóng gió sau lưng hoặc thì thầm trong góc.

“Buổi làm việc tốt đúng không?” Emma đang ngồi trên sofa lên tiếng hỏi.

Jessica gật đầu. “Gặp Alex thật sự rất có ích. Chị thấy khá lên rất nhiều rồi.” Cô vuốt tóc cậu con trai. “Phải vậy không, bé mèo con của mẹ?”

Cô tiếp tục đi xung quanh, đung đưa đứa bé trên tay. “Chị sẽ không bao giờ làm hại nó, Emma,” cô nói, trấn an người em của cô rằng những gì cô mong muốn là một cái nhìn rõ ràng.

Emma nín nhịn. “Em hiểu, Jess.”

Ánh nhìn của cô dịu dàng hơn. “Nhìn kìa, nó biết chị sẽ không bao giờ làm hại nó, phải không thiên thần?”

Đứa bé ậm ừ lại với cô. Emma bật cười.

Mắt của Jamie bắt đầu sụp xuống nặng nề. Jessica hôn lên trán

cậu bé và đặt cậu xuống chiếc nôi.

... Trước khi có bảo mẫu khác xuất hiện... hãy nắm bắt lấy cơ hội này.

Cô quay sang em gái của mình. Đã đến lúc nó phải đi. “À, chị sẽ đi tắm thật thoải mái thư giãn trong khi Jamie đang ngủ. Em có thể ngồi đây và đợi nếu em muốn.”

Cô bắt gặp Emma liếc nhìn chiếc đồng hồ phía bên trên lò sưởi. Nó đã có ba đứa con và còn rất nhiều thứ để làm.

“Mẹ sẽ đến đây trong vòng hai mươi phút nữa, Emma ạ. Chị sẽ ổn thôi mà.”

Emma nhìn có vẻ lưỡng lự.

Jessica cười trấn an. “Emma, chị thực sự ổn mà, chị hứa đó, chị cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.”

Emma nhìn ra chỗ khác. “Thế thì tốt rồi. Em sẽ đợi một lúc cho đến khi em bé ngủ say.”

Jessica nhún vai và tiến về phía cầu thang, mong rằng em gái cô sẽ rời đi. Thời gian đang sắp hết. Cô đang đi nửa chừng thì nghe thấy mình bị gọi.

“Gì thế, Emma?”

Cô thấy Emma ở bậc cầu thang cuối đang với lấy cái áo khoác. “Chị đúng đấy. Em nghĩ mọi việc ổn. Em tin chị.”

Jessica quay trở lại hành lang và ôm lấy cô em gái. Cuối cùng cô ấy cũng đi. “Chị thực sự ổn mà, Emma. Đừng lo nhé.”

Cô mở cửa trước để người em gái rời khỏi ngôi nhà.

Emma quay lại. “Chị chắc không đó?”

Jessica ôm cô lần cuối và gật đầu. “Bọn chị sẽ ổn mà. Chị chỉ

muốn những điều tốt nhất cho thằng bé thôi.”

Emma vừa bước chậm rãi đến xe ô tô, vừa nghi ngờ về quyết định của mình, nhưng Jessica cười rạng rỡ trấn an cô. Nếu Emma cố gắng gọi điện cho mẹ thì bà đang trên đường đến và cũng không thể trả lời được điện thoại vì đang lái xe. Nếu gọi điện cho Mitch thì cũng phải mất ít nhất hai mươi phút để về đến nhà.

Lúc em gái cô quay đi rồi, Jessica vẫy chào lần cuối và đóng cửa lại sau lưng Emma.

Lần thứ hai cô bước vào sảnh, sự yên ắng bao phủ khắp nơi chào đón cô. Tiếng tivi vang vọng ra phía sau.

Sau khi bàn bạc với Alex, cô không còn nghi ngờ gì về việc cô đã đúng từ đầu đến giờ. Lúc đầu, Jessica cũng tự nghi ngờ bản thân vì phản ứng của mọi người xung quanh cô và cô đã phải giả vờ, phải nhượng bộ, và cuối cùng cô là người duy nhất làm đúng.

Cuộc bàn bạc của cô với Alex không những cho cô sự tự tin vào sức thuyết phục của mình, nó còn giúp minh oan cho cô. Cô đã không còn cảm thấy tội lỗi với những suy nghĩ của mình nữa. Cô cảm thấy đúng đắn và tự tin.

“Đến với mẹ nào, con yêu,” cô thầm thì, vươn tay về phía cái nôi.

Thân hình bé nhỏ đang ngủ cựa mình một cái rồi tìm về phía cô; nơi an toàn của cậu bé.

Cô tìm một con dao ở ngăn kéo nhà bếp và bước lên cầu thang. Cô đặt Jamie nhẹ nhàng xuống giữa chiếc giường cô vẫn nằm với Mitch.

Trong phòng tắm riêng, cô đặt con dao lên thành bồn tắm và bật nước nóng lẫn lạnh để làm đầy bồn nhanh chóng. Con trai cô

không thể rời xa cô lâu được. Cô vào phòng của Jamie và mất một lúc để chọn quần áo cho cậu bé; và quyết định bộ quần áo liền màu trắng có hình khủng long màu xanh. Đó là bộ đồ yêu thích của cô.

Trở lại phòng tắm, cô tắt nước và cởi bỏ quần áo nhanh chóng, rồi chui vào chiếc áo choàng tắm màu trắng.

Lúc cô bước vào phòng ngủ, cô dành thời gian để quan sát con trai cô, đã tỉnh giấc, thích thú bởi những thứ mới lạ xung quanh. Bàn tay bé xiu của cậu bé túm lấy vỏ chăn. Jessica cảm thấy tràn đầy tự hào. Cô đứng một lúc chỗ cửa sổ phòng ngủ, quan sát thế giới ngoài kia, cái thế giới đang để những nguy hiểm đáng sợ đến gần hàng ngày. Cảm thấy hài lòng, cô đóng màn che lại và gạt đi mọi sợ hãi. Những thứ xấu xa rình rập sẽ không bao giờ có cơ hội làm hại con của cô. Căn phòng tối trở nên thân mật và an toàn.

Jessica cười với đứa trẻ trong lúc cô thay quần áo cho nó. Chân của đứa bé ngo ngoậy khi cô thay tã và mặc cho nó trang phục mới.

Jamie được an toàn rồi, chính ở nơi đây. Chưa có thứ gì có thể tổn hại đến thằng bé và bây giờ cũng không. Với tư cách một người mẹ, trách nhiệm của Jessica là phải bảo vệ đứa bé. Và cô sẽ làm như vậy.

Một đứa trẻ bị chết sẽ được tái sinh trong một hoàn cảnh tốt hơn.

Trong một thời điểm khác, thế giới không chỉ toàn những tội ác và bạo lực. Trẻ em cần được tự do lớn lên mà không bị sợ hãi và dọa dẫm. Ở một thế giới khác, con trai của cô sẽ được an toàn.

Jessica nhìn xuống đôi mắt của con trai trong lúc cô với lấy cái

gối.

Jamie âm ừ với cô, tay chân đứa bé dầm đá khắp mọi hướng; vui vẻ, thích thú.

“Mẹ yêu con đến đau đớn, con yêu à. Mẹ biết con sẽ hiểu rằng mẹ phải bảo vệ con khỏi thế giới này. Mẹ không thể cho phép việc con bị đau đớn hay tổn thương bởi bất cứ điều gì. Nguy hiểm ở khắp mọi nơi và mẹ phải giữ cho con an toàn. Mẹ biết con cũng cảm nhận được như vậy phải không, con yêu?”

Đứa bé kêu lên với sự vui thích và Jessica biết, vượt lên trên mọi nghi ngờ, cô đang làm điều tốt nhất và duy nhất để bảo vệ con cô.

Cô vươn về phía đứa bé và hôn lên đôi má bầu bĩnh, trán, chóp mũi của nó.

“Chúng ta sẽ được về bên nhau sớm thôi, con yêu, thiên thần của mẹ.”

Jessica hạ thấp chiếc gối và che phủ lên gương mặt của con trai cô.

Chết tiệt, Kim nghĩ, trong lúc cô thấy Jessica Ross đóng tấm màn che lại.

Lúc này đang có điều gì đó không ổn.

Cô đã đến phòng khám của Alex để đối chất với cô ta về cuộc nói chuyện được Dougie ghi lại, và đó là lúc Jessica rời khỏi tòa nhà. Kim không biết gì về buổi tư vấn nhưng cô biết một bệnh nhân không được phép rời khỏi cơ sở chữa trị của chuyên gia tâm lý với vẻ mặt trông như bị ác quỷ đuổi vậy.

Cách lái xe loạng choạng và biểu hiện trên gương mặt Jessica khi ôm chào tạm biệt người phụ nữ khác không hề làm dập tắt đi sự lo lắng đang dấy lên trong lòng Kim. Vẻ bình thản của Jessica khi nhìn ra ngoài cửa sổ trong phòng đưa con trai làm cô lạnh cả người.

Kim không phát hiện được động tĩnh gì và đoán rằng người phụ nữ đó giờ đang ở nhà một mình.

Cô nuốt nước bọt, cảm thấy nhịp tim đang đập nhanh dần. Cô không biết cô đang chứng kiến điều gì nhưng cô biết điều uẩn khúc gì đó từ khi Jessica rời văn phòng của Alex. Chúa ơi, cô nên gọi ai bây giờ... Bryant? Và nói gì? Một người phụ nữ đang đứng trước cửa sổ phòng ngủ, nhìn có vẻ thỏa mãn. Bryant đã vốn có đủ căn cứ để khiến Kim chịu thua rồi nên cô chắc chắn sẽ không tìm đến anh nữa. Cô có nên gọi các dịch vụ xã hội? Họ biết về quá khứ của Jessica nhưng họ hầu như không thể tiến hành phản hồi

ngay lập tức. Nếu Kim gọi như một công dân bình thường thì cô sẽ bị khuyến gọi đến cho cảnh sát.

Sự trở trêu trong hoàn cảnh này không gây thiệt hại gì cho cô. Nhưng cô không thể cứ ngồi đây. Chắc chắn có điều gì đó không ổn.

“Chết tiệt,” cô nói, biết rằng cô sẽ chỉ có một mình. Cô mở cửa ô tô phía tay lái và chạy hết tốc lực băng qua đường về phía nhà Ross, sau đó nhấn chuông và đồng thời gõ cửa.

Nếu Jessica trả lời và hỏi có chuyện gì thì Kim sẽ xin được cứu giúp khỏi một kẻ điên tay cầm mã tấu vừa biến mất không tăm tích.

Cô mở hộp thư để xem Jessica có đến gần cửa ra vào không nhưng ngôi nhà vẫn vọng lại sự tĩnh mịch làm cô ớn lạnh tận cùng. Không có âm thanh gì từ đứa trẻ hay bố mẹ. Khi gió, cô biết họ đều ở trong đó. Tại sao cô ấy vẫn không ra mở cửa?

Kim thử vào cửa bên cạnh ngôi nhà. Nó đã bị khóa. Cô nhìn xung quanh và để ý thấy một chiếc xe đẩy chứa toàn cỏ bồ công anh. Cô đẩy nó lên phía trước lối ra vào và dùng nó để giúp cô trèo vào trong. Phía bên cạnh của tòa nhà không có cửa sổ nào mở và không có ai ở bên trong.

Cô chạy về phía sau và cố xử lý cái cánh cửa kiểu Pháp. Nó đã bị khóa. Kim cảm thấy thời gian đang hết dần. Cô nhìn quanh khu vườn và với lấy cái xẻng. Cô vung nó về sau để lấy đà và đập vào ô cửa kính. Lần thử thứ hai, nó vỡ tan. Mảnh vỡ bay tung tóe xung quanh cô, một vài mảnh găm vào tay phải của cô. Cô phớt lờ đau đớn và kéo tay áo lên quá khuỷu tay và đâm một cú đủ mạnh vào cửa để cô chui vào.

Nếu Jessica không làm gì đáng ngờ ngoài việc đi tắm, thì Kim sẽ gặp rắc rối lớn. Lần đầu tiên, cô hi vọng như vậy.

Cô chạy ngang qua nhà bếp đến phía trước ngôi nhà, suýt thì trượt ngã bởi một cái thảm rải đồ chơi. Cô bước lên cầu thang hai bậc một lúc, máu đang sôi sục trong cô. Đến bậc thang cuối cô nhìn thấy một cánh cửa đang đóng.

Cô xông vào và chết đứng, đầu óc cô không kịp tiếp nhận cảnh tượng trước mắt cô.

Jessica mặc mỗi chiếc áo choàng tắm và đứng nhìn xuống chiếc giường, một chiếc gối đang đu đưa trên những ngón tay.

Hình hài bé nhỏ, vẫn mặc nguyên bộ quần áo liền hình con khủng long, trững trững, vô định nhìn lên trần nhà.

Jessica gạt đầu và cười với cô bình thản. “Nó an toàn rồi.”

Kim liên tưởng đến một cặp mắt khác ngậy thơ nhìn lên trần nhà, đẹp nhưng vô hồn, như một con búp bê hoàn hảo. Hồi đó cô đã không biết phải làm gì khi hơi thở cuối cùng của em trai cô vụt tắt. Cô chỉ có thể ngồi đó và lay em ấy, xin em ấy quay trở lại với cô. Cô đã cố gắng tất cả có thể, nhưng cũng không đạt kết quả gì. Lúc cô cảm thấy hơi ấm đang rời xa cơ thể em cô, cô phải vuốt đôi mắt em lần cuối và gửi em về với thiên đàng. Kim kéo mình trở lại thực tại. Cô cần một xe cứu thương nhưng cô không còn thời gian để gọi điện và thông báo chi tiết. Cô chạy đến bên cửa sổ, mở ra và gào lên thật to hết sức. Có ba người trên đường đều quay lại và nhìn.

“Làm ơn gọi xe cứu thương, có trẻ tử vong.” Cô nhanh chóng quay lại và đẩy mạnh Jessica tránh đường. Cô ấy ngã về phía sau, như đang bị thôi miên.

Kim thấy mất ý thức về mọi thứ xung quanh, khi cô giữ chặt bàn tay đang run rẩy. Cô lau dòng máu chảy từ vết cắt trên tay cô lên chiếc áo khoác trước khi đặt hai ngón tay lên cổ đứa bé để xác nhận những thứ cô biết là thật. Đứa bé tắc thở rồi. Nhưng cô không thể bỏ cuộc. Cô sẽ không bỏ cuộc.

Quỳ xuống bên cạnh chiếc giường, cô hít đầy miệng không khí, rồi che phủ lên miệng và mũi của đứa bé, thổi nhẹ vào phổi. Cô nhìn ngực đứa bé phồng lên theo phản ứng và đợi nó căng lên trước khi tiếp tục quy trình đó bốn lần nữa. Cô đặt hai ngón tay lên giữa ngực của cậu bé và ấn dút khoát xuống khoảng một phần ba chiều sâu của ngực. Cô làm thế ba lần và đặt tai cô lên miệng cậu bé. Không thấy gì. Cô dừng lại để lấy hơi, đấu tranh với nhịp tim yếu ớt. Với một người trưởng thành, cô đã có thể mạnh mẽ hơn.

“Thôi nào,” cô thì thầm trong giây phút của sự kìm nén.

Kim không biết cô đã làm việc bao lâu, nhưng một sự pha trộn của những tiếng còi thét lên từ phía xa.

“Thôi nào, bé yêu, cháu có thể làm được.”

Kim lấy hai hơi nữa và ngừng lại khi cái nhìn chăm chăm của cô dừng trên lồng ngực bé xiu đang tự phập phồng một cách rõ ràng.

Cuộc sống quay trở lại trong mắt cậu bé và một tiếng rên rỉ nhỏ phát ra từ cái miệng bé nhỏ đó. Đó là âm thanh tuyệt vời nhất mà Kim từng nghe được.

Tiếng khóc có vẻ làm kinh động đến Jessica - người đã mất kiểm soát từ trạng thái thôi miên và di chuyển về giường.

“Tránh xa ra khỏi thằng bé ngay,” Kim gầm gừ rồi ôm đứa bé

trên tay tạo nên một vòng tròn bảo vệ quanh cơ thể nhỏ bé đó. Máu từ cánh tay phải của cô dính vào tấm ga giường.

Jessica đứng sững lại và nhìn chăm chăm vào con của cô ta. Mặt của cô ta đầy ắp sự bối rối. Kim không hiểu hành động này của cô ta là cố giết con mình hay thắc mắc làm sao đứa trẻ còn sống.

Kim nghe thấy tiếng va chạm ở cửa trước bị sập xuống, theo đó là tiếng bước chân ầm ầm ở cầu thang. Cảm giác nhẹ nhõm tràn ngập trong Kim. Cô không thể chịu đựng được việc phải ở trong căn phòng cùng người phụ nữ này lâu hơn nữa.

Một nhân viên y tế nam và một cảnh sát cô không quen biết bước vào căn phòng. Người nhân viên y tế bước lại gần cô và cúi xuống xem xét đứa trẻ, đứa bé vẫn đang thở.

“Máu là từ tôi,” Kim nói, tránh đường cho anh ta.

Viên cảnh sát nhìn thẳng về phía Jessica, người đang ôm chặt chiếc gối vào ngực. Sau đó anh ta nhìn Kim để xác nhận bằng một sự sợ hãi tột tể nhất. Kim gật đầu.

“Thanh tra cảnh sát?”

Cô phớt lờ câu hỏi của anh ta. “Tôi sẽ viết báo cáo về toàn bộ sự việc sau, nhưng không phải bây giờ. Anh phải biết rằng người mẹ này rất bệnh hoạn và đang đè chiếc gối lên đứa con của mình khi tôi xông vào phòng.”

“Chúng tôi sẽ liên lạc với trung tâm dịch vụ cộng đồng để họ gặp chúng ta tại bệnh viện. Nhưng tại sao cô lại...”

“Để sau đi, hạ sĩ,” Kim nói, sự mệt mỏi chiếm lấy cơ thể cô và khi mà adrenaline trong cơ thể cô quay trở về mức bình thường.

Ánh mắt của nhân viên y tế và của Kim gặp nhau. “Cậu bé vẫn

còn yếu nhưng ổn định rồi.” Đôi mắt anh ta hướng tới vết máu nhỏ giọt trên tay Kim. “Để tôi xem...”

“Tôi ổn,” Kim ngắt lời, đút tay vào túi áo.

Với một cái nhìn liếc qua về phía chiếc giường, Kim quay đi và rời khỏi ngôi nhà.

Cuối cùng, không có nghi ngờ gì nữa về việc Alex đã xúi giục Jessica thực hiện một tội ác là một hành động ác độc, giống như những gì cô ta đã làm với Ruth, Barry và kể cả Shane.

Bây giờ cô cảm thấy quá đủ. Cần phải ngăn Alex lại. Bằng bất kì giá nào.

“Thưa sếp, xin ông hãy nghe tôi nói được không?” Kim khẩn khoản.

Woody đập nắm tay xuống bàn. Kim cũng muốn làm thế để tìm ra lối thoát cho sự thất vọng của cô, nhưng vết thương lại ngăn cản điều đó.

“Không, Stone, tôi không nghe. Cô đã dành quá đủ thời gian cho người phụ nữ này rồi đấy và cô không có bất kì bằng chứng nào chứng minh rằng cô ta đã làm sai.”

“Tôi có những quyển sổ. Dougie thuật lại tất cả...”

“Và cậu ta sẽ ra tòa làm chứng cho những điều đó chứ?” Ông ta quát tháo, nổi giận đùng đùng với Kim.

Điện thoại trong túi Kim đổ chuông. Cô lơ nó đi và Woody cũng vậy.

“Hãy tin tôi, cô ta đang làm hại người khác. Không trực tiếp, nhưng cô ta lôi kéo người khác làm những việc đó. Ruth Willis...”

“Sát hại Allan Harris vì muốn trả thù.”

“Nhưng Jessica đã lôi kéo...”

“Thật lố bịch. Jessica Ross đang bệnh rất nặng. Làm sao cô biết chuyên gia tâm thần học phải làm những gì với trường hợp như thế.”

Kim tự hỏi từ trước đến nay đã bao giờ ông ta để cô nói hết câu chưa nhỉ.

Điện thoại của cô vang lên tiếng chuông báo tin nhắn thoại.

Woody bực tức cầm lên một cái bánh răng.

“Tôi biết rằng cô ta dùng những bệnh nhân của mình cho một số điều bệnh hoạn như nghiên cứu...”

“Ở văn phòng của tôi nghe chuyện này đã lố bịch lắm rồi và nó nghe còn phi lí hơn nếu mang lên nói trước tòa.”

Điện thoại của cô báo có một tin nhắn mới và mặt Woody chuyển sang sầm sì.

“Stone, tôi đã cho toàn đội của cô về nhà nghỉ rồi và tôi khuyên cô cũng nên làm điều đó. Tôi sẽ không tranh luận với cô về vấn đề này thêm nữa.”

Cô đứng lên khi chiếc điện thoại lại bắt đầu đổ chuông.

“Và làm ơn, hãy trả lời cái điện thoại ngớ ngẩn của cô đi.”

Tất cả các kiểu chửi rủa của sếp cô đều thể hiện rằng ông ta sắp nổi điên lên. Câu tiếp theo sẽ báo hiệu sự chấm dứt sự nghiệp của cô. Cô phải từ bỏ. Ngay bây giờ.

Cuộc gọi đã ngưng ngay lúc cô đóng cửa rời khỏi văn phòng của Woody.

Hai cuộc gọi nhờ là từ David Hardwick.

Cô chuyển ngay sang phần tin nhắn.

Dòng tin nhắn đầu tiên lướt qua mắt cô.

XIN LỖI VÌ LÀM PHIỀN CÔ NẾU CÔ ĐANG BẬN

Nhưng dòng tin nhắn thứ hai nhảy ra trước mắt cô.

NHƯNG DOUGIE KHÔNG QUAY TRỞ LẠI SAU KHI ĐI DẠO

Kim ấn nút gọi và phi thẳng xuống dưới cầu thang. David trả lời ở hồi chuông thứ hai.

“Cảm ơn vì đã gọi...”

“Cậu ấy đã muộn bao lâu rồi?” Cô hỏi, dùng vai để đẩy cánh cửa chính ra ngoài.

“Hai mươi phút, nhưng cậu ấy không bao giờ về muộn...”

“Anh không nghĩ đó là do Alex?” Cô hỏi, cổ nuốt nổi bực tức đang dâng lên trong lồng ngực.

“Sau những gì chúng ta đọc được ư? Tôi vẫn không hiểu,” anh trả lời một cách chân thành.

“Nhưng cô ta không hề biết về những cuốn sách,” Kim nói. Cô không có cơ hội để đối mặt với cô ta. Cô đã quá bận vì phải theo đuôi Jessica Ross.

“Cô ta có thể biết điều đó,” David thừa nhận.

Đầu Kim bắt đầu choáng váng. Ôi không.

“Sau khi cô đi, tôi bắt gặp Malcolm đang nghe lén phía sau cánh cửa.”

“Ôi xong,” cô nói và tắt máy.

Kim khởi động xe máy và đặt tay lên tay ga. Cơn đau xuyên qua cả năm ngón tay và kéo lên tận vai cô. Cô lờ nó đi và điều chỉnh vị trí của bàn tay để chốt an toàn không thúc vào vết thương.

Khi cô cầm lấy áo khoác và chìa khóa của mình, một cuộc gọi nhanh chóng tới David đã cho cô biết rằng Dougie thường đi dọc theo kênh từ Netherton đến Brierley Hill sau đó rẽ ra và đi bộ về nhà, trên đường về có đi qua một cửa hàng bán đồ ăn vặt ở đê Quarry và họ thường tặng cho cậu một ống khoai tây chiên.

Họ thỏa thuận rằng David sẽ bắt đầu tại Netherton, cô sẽ bắt đầu tại Brierley Hill và họ sẽ gặp nhau ở giữa.

David đã nói là có lẽ không có gì phải lo lắng. Nhưng giọng của anh thì khác.

Cả hai đều biết nếu Alex bắt được Dougie, chắc chắn sẽ có điều gì đó phải lo lắng. Á bác sĩ không thích những cái kết hớ hênh, còn Dougie thực sự rất thiếu kín kẽ.

Kim dừng lại ở cột đèn trên đầu đường Thorns và lau tấm kính che mặt của mình.

Mùa đông không có tuyết rơi như năm trước nhưng cơn mưa đầu tháng ba lại là mưa đá.

Cô đi qua ánh đèn của các trung tâm mua sắm Merry Hill. Cây cầu David đã mô tả nằm ở phía trước của một tòa nhà màu sắc rực rỡ và bảy khối tháp mọc lên từ thân của nó.

Cô đỗ xe trên một khoảng đất nhỏ và bẩn. Găng tay của cô bị

nhét vào bên trong mũ bảo hiểm, sau đó đã được giữ yên ở chỗ của nó.

Cô bước qua chiếc xe để đi qua dốc xuống đường ven sông. Túi phế thải và giấy gói đồ mua về rải rác trên đường.

Mỗi bước đưa cô xa khỏi ánh sáng của đèn đường duy nhất. Chân trái của cô bất ngờ giẫm vào một quả bóng xì hơi. Cô loạng choạng, đưa tay ra để giữ thăng bằng, và cảm thấy một chút bị châm chích ở làn da.

Kim nguyên rủa nhẹ khi tiếp tục bước đi trong bóng tối.

Những tiếng ồn của đường phố đã cách xa.

Cô đi được khoảng hai mươi bước chân trước khi bước vào bóng tối. Cô không biết bóng tối kéo dài bao xa. Cô tiếp tục đi về phía trước vào khoảng đen hun hút. Đi chưa được bao lâu, cô đã không còn phân biệt được đâu là đường dẫn từ con kênh.

Cô di chuyển chậm chạp, đôi khi giật mình bởi dòng nước chảy. Kim đoán nó có thể là một con chuột.

Cô lấy điện thoại di động và chĩa xuống đất.

Không gian xung quanh cũng không tối hơn so với khi cô nhắm mắt lại. Ánh sáng từ chức năng Đèn pin giúp cô từng bước tiến về phía trước.

Kim bước tiếp và cô cảm thấy được nền đất dưới từng bước đi của mình. Đưa tay phải ra, cô hứng lấy chất nhờn trên những viên gạch. Cô đã đi đến đường hầm. Mùi khai của nước tiểu chế ngự cô, nhưng còn một mùi hôi thối u ám, khó chịu hơn nhiều.

Một ánh đèn đường le lói từ chiếc cầu soi sáng phía cửa ra của con đường, và có một chiếc thùng rác màu trắng đang mở, để lộ những tảng thịt đang thối rữa. Có vật gì đó nhỏ chạy nhón nháo

dưới ánh đèn của cô. Cô che mũi và di chuyển nhanh qua nó.

Một lần nữa cô đi vào bóng tối.

Alex lại bắt cô chơi trò mèo vờn chuột và ngay lúc này cô cảm thấy mình như một chú chuột đáng thương.

“Nào, Dougie, cậu ở đâu vậy?”

Dawson thả dài thườn thượt rồi tựa đầu vào bức tường phía sau cậu ta.

Stacy đi đi lại lại. Cô đã đọc tất cả những tấm áp phích trên bảng thông tin đến cả chục lần và giờ đã là người rất hiểu biết về triệu chứng của ít nhất mười lăm căn bệnh.

Cánh cửa mở ra bên cạnh. Stacey dừng lại còn Dawson ngẩng đầu trong hi vọng. Từ lúc đó họ cũng đã chờ đến hơn bốn tiếng đồng hồ rồi.

Người y tá gật đầu. “Hai người có thể gặp anh ta được rồi. Anh ta còn yếu nhưng vẫn sống. Nhưng các bạn không thể ở lại lâu.”

Stacey gật đầu đồng ý còn Dawson đứng dậy khỏi chiếc ghế của mình.

“Trời đất ạ, Charlie, anh làm chúng tôi chết đứng ngoài kia đấy,” Dawson nói khi họ bước vào căn phòng.

Stacey vô cùng ngạc nhiên trước hình dáng anh ta lúc này. Dù anh ta trông béo lên một cách đáng kinh ngạc, nhưng đó có thể là thứ đã cứu lấy mạng sống của anh ta. Cái chết gây ra bởi aspirin thường bị ức chế bởi một thành phần làm ảnh hưởng đến tỉ lệ trọng lượng cơ thể. Và anh ta đang tăng cân rất nhiều.

Màu da không có một sự liên hệ với nhịp tim của anh ta. Khuôn mặt ấy tái đi thấy rõ. Nhưng anh ta trẻ hơn so với suy nghĩ ban đầu của Stacey. Giờ cô đoán anh ta ở độ tuổi cuối ba mươi.

“Chuyện gì đang diễn ra thế Charlie?” Dawson hỏi, ngồi xuống

chiếc ghế bên cạnh giường. Stacey ngồi mé bên bậu cửa.

“Tôi đã trải qua quá nhiều chuyện rồi.”

“Anh có muốn kể điều gì với chúng tôi không?” Kev hỏi.

“Tôi không hiểu ý anh là gì.”

“Nào Charlie. Chắc chắn có điều gì đang xảy ra ở đây. Phải có lí do gì đó khiến anh muốn chết. Kể đi và chúng tôi sẽ giúp anh. Anh sẽ cảm thấy khá hơn khi kể với ai đó.”

Stacey thấy anh ta nuốt vội rồi lắc đầu.

“Charlie, chúng tôi biết đó là anh. Anh đã ở trong căn hầm với những cô bé đó, phải không? Anh đã nhìn khi bố chúng...”

“Không,” anh ta nói, nhắm chặt đôi mắt. “Tôi thề, không phải tôi.”

Dawson bước lại gần rồi hạ giọng. “Ôi Charlie, đừng nói nữa có được không? Chúng tôi đều đã biết sự thật về hội sách đó rồi. Anh thậm chí còn không đọc sách.”

Cuối cùng cũng có một chút màu sắc xuất hiện trên làn da trắng bệch ấy. “Tôi không có thời gian...”

“Anh hầu như không đến cửa hàng bao giờ. Charlie ạ, hãy tin tôi, anh sẽ cảm thấy khá hơn nếu anh chịu thừa nhận. Chúng tôi biết anh đến hội thanh niên ở trung tâm cộng đồng đêm hôm đó. Có mỗi sự kiện đó diễn ra hôm ấy thôi. Tại sao anh lại ở với một nhóm các cô bé 12 tuổi nếu anh ...”

“Tôi không ở hội thanh niên,” anh ta nói, nhắm mắt lại.

“Charlie, chúng tôi đã kiểm tra rồi. Không có...”

“Có những sự kiện khác nữa nhưng chúng không được thông báo ra ngoài.”

Stacey bắt đầu trước.

“Những kẻ nghiện rượu giấu tên,” cô lầm bầm.

Dawson quay lại Charlie. “Anh nghiện rượu à?”

Anh ta ngáp ngừng hồi lâu rồi để một dòng nước mắt rơi từ khóe mắt. Anh ta nhẹ nhàng lắc đầu.

Dawson nhìn Stacey và cô nhún vai đáp lại.

“Tôi nói với họ tôi như vậy,” anh ta thừa nhận.

Stacey tiến đến gần hơn. “Bởi vì họ không bao giờ đuổi ai đi.”

“Anh đến đó để tìm người bầu bạn à?” Dawson hỏi đầy ngờ vực.

Charlie gật đầu nhẹ, đầy xấu hổ.

“Và các câu lạc bộ sách? Cũng như vậy? Anh chỉ đến để gặp gỡ và nói chuyện với vài người một lần một tuần thôi à?”

“Họ đến từ khắp nơi, nhiều nghề. Họ có chuyện để nói. Tôi chỉ chủ yếu là lắng nghe.”

Dawson mệt mỏi trở lại ghế. Cậu ta thực sự hi vọng rằng họ tóm được đuôi Charlie, nhưng những gì họ thực sự có là một người đàn ông tuyệt vọng nhút nhát và cô đơn, người đã cố gắng nắm lấy bất cứ cơ hội nào để kết bạn.

“Tại sao lại như thế? Tại sao lại là lúc này?” Stacey tự hỏi bản thân.

Anh ta nhún vai. “Câu lạc bộ sách sẽ tỏ ra hết sức chặt chẽ nếu anh bắt đầu hỏi đến họ. Dù không nhiều nhưng cũng có lúc họ gần bó với nhau.”

“Anh cần tìm cho mình một người phụ nữ đi, bạn tôi ơi,” Dawson nói rồi đứng lên.

Charlie mỉm cười, nhưng trông tuyệt vọng. “Với vẻ ngoài thế

này ấy hả?”

Stacey đã ra tới cửa. Công việc của họ ở đây đã xong.

Charlie Cook không phải người họ cần.

Dawson tụt lại phía sau. “Anh có biết phòng tập thể hình ở Dudley?”

Charlie lắc đầu.

“Chỉ cần đi thẳng từ chợ ra là được. Tôi ở đó hầu hết các tối thứ hai và thứ tư. Tham gia đi và chúng ta sẽ làm gì đó theo nhóm.”

Stacey bước ra ngoài và Dawson đi theo.

Cô quay lại nhìn cậu ta và lắc đầu.

“Sao cô lại cười tôi, Stacey?”

“Không có gì đâu, Kev. Không có lí do gì cả.”

Cậu nhún vai và đưa tay vào túi của mình. “Cô đã kiểm tra điện thoại của cô chưa?”

Stacey lấy nó ra và kiểm tra, rồi cau mày.

“Có gì từ sếp à?”

Cô ấy lắc đầu.

Mắt họ gặp nhau và một tin nhắn đã được chuyển đi. Đã hàng giờ trôi qua kể từ lần cuối họ nghe được tin từ sếp. Và điều đó chưa bao giờ xảy ra.

Không nói gì, họ quay lại và đi về phía ga.

Alex mỉm cười vui vẻ với Dougie. Không khó để tìm thấy cậu ta. David đã nhiều lần nói với cô ta về chặng đường đi bộ của cậu ngốc này. Một sinh vật của thói quen, không bao giờ thay đổi tuyến đường của mình.

Hệ thống đập Delph là một dãy gồm tám con đập nối giữa đường kênh Dudley và Stourbridge. Mỗi đập dài hai mươi một mét và sâu hai mươi lăm mét. Một nơi phù hợp để Dougie kết thúc cuộc sống, với khoảng thời gian mà cậu ta đã dành cho nơi này.

Lúc đầu cuộc điện thoại đã khiến cô ta choáng váng, nhất là vì cô ta không nghĩ rằng Malcolm có số của mình. Nhưng bây giờ Alex thấy mừng vì việc đó. Cô ta nhận được bảy cuộc gọi nhờ khi đang nói chuyện với Jessica và vì tò mò nên cô ta đã gọi lại. Ban đầu Alex không tin ông ta. Làm sao một đứa trẻ ngu si vụng về như Dougie lại có thể thông minh như vậy, nhưng khi Malcolm nói, cô ta đã lắng nghe.

Đầu tiên cô ta tức giận với chính mình. Cô ta đã ngu ngốc gạch tên Dougie, cho rằng cậu ta quan tâm vì cậu ta thích cô ta. Con giận chỉ còn là sự khó chịu nhẹ khi cô ta nhận ra Dougie là một vấn đề có thể được giải quyết dễ dàng.

Sự ngạc nhiên ban đầu của Dougie khi nhìn thấy cô ta đã bị dập tắt bởi sự đảm bảo rằng Kim muốn nói chuyện với cậu ta. Nó là thứ giữ chân cậu ta ở đây lúc này.

Alex rất hài lòng khi thấy cậu ta lên nhìn qua bên phải rồi lại sang bên trái.

“Dougie, cậu có tin tôi không?”

Cô ta soi đèn vào mặt cậu. Một vài giọt mưa đã rơi xuống giữa họ. Dougie chớp mắt và đưa bàn tay đến trước đôi mắt của cô ta. Cô ta cười. “Cậu thật là buồn cười, đồ ngốc ạ. Cuộc sống của cậu gần như thay đổi rồi đấy. Không cần phải hoảng sợ đâu. Lần đầu tiên trong đời, cậu có cơ hội để trở thành người có ích. Cậu là người vô dụng và vô giá trị, nhưng cậu là phương tiện để tôi gửi thông điệp cho Kim yêu quý của cậu.”

Cô ta nhấn mạnh cái tên của Kim với cậu và lắc đầu.

“Tôi đã nghĩ rằng cậu hoàn toàn ngu xuẩn, và cậu ra tay khiến cho tôi hết sức bất ngờ, Dougie. Tôi không thích sự bất ngờ.”

Cô ta bước một bước lại gần hơn. Chiếu ánh đèn vào giữa họ.

Tia sáng từ chiếc đèn pin di chuyển thấp dần xuống người Dougie, cô ta cười lớn.

Cô ta soi đèn về háng cậu. “Ồ, Dougie, cậu ướt quần rồi kìa. Có thấy nhục nhã không?”

Cô ta thích thú bởi sự khó chịu của Dougie và khoái chí với sự sợ hãi của cậu.

“Có thể sẽ tốt hơn rất nhiều nếu cậu dốt đặc như một kẻ thiếu năng.”

Cô ta soi ánh sáng vào mặt cậu thêm lần nữa. Đầu Dougie ngửa về sau và mắt cậu ngược lên và rồi liếc sang bên trái. Miệng cậu lắp bắp cố nói lên một từ nhưng, với sự hiểu biết của Alex, cậu sẽ không bao giờ nói được.

Hai tay cậu lên siết chặt vào nhau như thể đang vò xé chúng ra.

Cô ta lấy tay kéo Dougie gần hơn tới bờ vực.

Cậu kháng cự một cách yếu ớt, Alex cảm thấy người cậu run rẩy.

Về mặt thể chất, cậu ta có thể thoát khỏi Alex bất cứ lúc nào cậu muốn, nhưng giống như German Shepherd, cậu đã không hề biết rằng mình to hơn và khỏe hơn. Trong đầu Dougie thì Alex rất mạnh mẽ và vì thế cậu không buồn phản kháng.

Chân cậu cào lên sỏi như thể cậu muốn cắm chúng xuống chỗ mình đang đứng. Việc này còn chẳng khiến Alex mệt bằng việc xách túi rác đi đổ.

“Ồ, nào Dougie, đừng khó khăn như vậy,” cô ta nói, lôi kéo cậu tiến thẳng tới phía bờ đập nước.

Cô ta chiếu ánh sáng xuống đập. Một tiếng khóc nhỏ phát ra từ môi Dougie. Alex ước lượng độ sâu phải đến chín mét trước khi chạm tới mặt nước.

Với nụ cười, cô ta đặt bàn tay giữa hai xương bả vai của Dougie.

Cô ta thúc cùi chỏ vào Dougie, bắt đầu xô cậu về phía trước.

Kim nghe thấy tiếng nước bắn lên từ xa. Nước phát ra rất nhiều tiếng động bên cạnh cô nhưng không có gì mạnh đến mức như vậy.

Cô đứng sững lại và lắng nghe cẩn thận nhưng âm thanh duy nhất cô có thể nhận ra lúc này là tiếng máu sôi sục quanh cơ thể cô. Cô tiến về phía trước một cách nhanh chóng. Phải đi theo con kênh vài dặm nữa mới tới được điểm hẹn của cô với David, có nghĩa là cô hoàn toàn chỉ có một mình. Không còn thời gian để đắn đo lựa chọn nữa. Cô cần phải tìm ra cái gì hoặc ai đã tạo ra tiếng động đó.

Khi cô rẽ vào một khúc quanh trong đường kéo tàu, mắt cô có thể nhận ra một thân hình đang cúi xuống, soi đèn xuống đập.

Nếu trước đây cô không biết Alex táo tợn đến mức nào, thì giờ đây cô chẳng còn băn khoăn gì nữa. Kẻ tâm thần đó đã đẩy Dougie xuống.

Kim có thể nghe thấy tiếng bàn tay khua trong nước.

Nếu cô cố cứu lấy Dougie, Alex có thể sẽ có nhiều thời gian để trốn thoát và Kim đang phải đối mặt với một tên tội phạm không tầm thường.

Cô có thể sẽ không bao giờ tìm thấy Alex nữa.

Kim nép vào một góc và nhanh chóng xem xét khoảng cách giữa họ. Mười lăm mét.

Một khi đã hành động thì cô phải ra tay thật nhanh, tận dụng

yếu tố bất ngờ, nhưng cô biết mình phải làm gì.

Nhanh chóng, cô cởi áo khoác và ném nó xuống đất.

Đôi giày cao cổ cũng phải để lại. Cô không còn thời gian nữa. Tiếng nước tóe lên đang trở nên im ắng dần.

Cô hít một hơi thật sâu, đếm đến ba và phi về phía xa.

Kim luôn để mắt tới Alex trong suốt thời gian đó. Cho dù cô không thể nhìn thấy mặt của cô ta, cô có thể đoán ra được thái độ sửng sốt. Tốt, đó là tất cả sự đánh lạc hướng mà cô cần. Ba mét, hai mét, và rầm!!! - Cô xô mạnh Alex xuống nước.

Kim lấy một hơi dài và lặn ngay đuổi theo cô ta.

Bryant đối mặt với Robin Parks qua cái bàn.

Anh không phải là người đưa ra phán xét chớp nhoáng hay đi theo những gì lòng mình mách bảo. Anh để việc đó cho sắp. Nếu Bryant không thích ai đó ngay từ đầu, anh sẽ cố gắng cho họ lợi ích của sự nghi ngờ.

Người đàn ông kia ngồi tựa vào cái ghế, nâng hai chân lên. Chân phải của anh ta gác lên đầu gối chân trái. Anh ta mặc quần bò tối màu và một chiếc áo len cổ chữ V.

“Anh Parks, cảm ơn anh vì đã nhận lời nói chuyện với tôi tối nay.”

Anh ta dang cánh tay ra một cách hào hiệp. “Tôi sẽ cố hết sức có thể để giúp đỡ anh.”

Bryant nghe thấy một nụ cười chế nhạo giả dối nhưng anh tự kiềm chế không phản ứng lại.

“Thanh tra thám tử Stone và tôi mới nói chuyện với anh...”

“Thanh tra thám tử? Ý anh không phải là một con chó Bull đó chứ? Cô ta không nên ra ngoài mà không có rọ mõm.”

Bryant đá mắt cá chân của mình dưới bàn.Ồ, điều này diễn ra không tốt rồi.

“Chúng tôi báo cho anh biết rằng chúng tôi đã phát hiện ra có người đã ở trong căn phòng ấy với anh rể của anh ít nhất một lần.”

“Anh đã đề cập đến chuyện đó trong lúc làm chị tôi khiếp sợ.”

Anh ta đừng đưa trên chiếc ghế.

“Anh có nghĩ đến kẻ nào khả nghi không, anh Parks?”

“Thật ra, tôi không nghĩ người đàn ông đó có thật. Tôi nghĩ đó là câu chuyện mà con chó Bull của anh bịa ra để cô ta có thể tiếp tục làm cho Wendy như sống trong địa ngục.”

“Và tại sao cô ấy phải làm vậy, anh Parks?”

Khốn kiếp, anh bị châm chọc.

Robin Parks đổ người về phía trước. “Bởi vì cô ta cần người, à đàn bà cô độc rõ ràng mong muốn cô ta được sinh ra là đàn ông và cô ta đang đổ mọi giận dữ của mình lên một người vô tội. Đó là lí do.”

Anh ta lại ngả tới ngả lui, và tuyệt đối hài lòng với bản thân.

“Đó có thể là quan điểm của anh, anh Parks,” Bryant nói, cố để giữ giọng điệu bình thản.

“Chắc chắn các người phải đồng ý. Cô ta thật thô lỗ, đáng ghét...”

“Và rõ ràng là không thể quên được, vì từ lúc ngồi xuống đến giờ, anh không ngừng nói về cô ấy.”

Anh ta không ngả về phía trước nữa nhưng Bryant đã tiến lên.

“Anh Parks, chúng tôi có chứng cứ pháp lí và một sợi lông. Và chúng không phải của Leonard.”

Hai chân trước của chiếc ghế đặt lại xuống đất. “Thật sao?”

Bryant gật đầu và sau đó bắt đầu nắm lấy cơ hội. “Đúng. Như anh đã biết, Daisy đã xác nhận rằng cô bé biết ai đã ở đó. Anh có muốn giúp đỡ gì thêm không?”

Không khí trong phòng đã thay đổi.

“Tôi đã ở dưới cái tầng hầm đó...”

“Nếu như anh muốn yêu cầu chúng tôi đưa ra mẫu xét nghiệm, chúng tôi có thể...”

“Không thay đổi được cái quái gì đâu. Tôi đã nhìn thấy các người làm việc thế nào rồi. Chỉ cần có thời cơ là sếp của các người sẽ khiến chị tôi cảm thấy tội lỗi.”

Robin Parks đẩy chiếc ghế ra sau và đứng dậy.

“Tôi ở đây là vì tôi muốn như vậy, đúng không?”

Bryant gật đầu. Anh không ngần ngại xác nhận điều đó.

“Tôi hiểu vấn đề rồi, vậy tôi sẽ rời khỏi đây ngay bây giờ.”

Bryant đứng dậy.

“Anh Parks, làm ơn. Chúng ta đang nói về những đứa cháu gái của anh đó. Tôi biết anh yêu chị gái của mình như thế nào nhưng làm ơn nhớ rằng cô ấy không phải là nạn nhân. Đừng để cho cơn giận của anh với sếp của chúng tôi làm ảnh hưởng đến cuộc điều tra.”

Bryant đã sững sốt khi nhìn thấy đôi mắt của người đàn ông đầy sự căm phẫn. “Các người không hiểu à? Tôi phải tức giận với ai đó. Đây là gia đình của tôi và tôi yêu những đứa trẻ như con mình vậy. Tôi có thể dành cả cuộc đời này để bảo vệ từng đứa. Tôi đã đấu tranh để tin rằng tôi đã không nhận ra thằng anh rể khốn nạn của tôi đã làm gì nhưng tôi dứt khoát từ chối tin tưởng rằng đã có ai đó khác. Tôi đáng ra phải biết chứ.”

“Anh Parks, tôi hiểu...”

“Các người có làm được cái quái gì đâu,” anh ta làu bàu, trước khi la lối khắp phòng.

Bryant quay trở lại với chiếc ghế. Liệu Parks có thật sự bỏ đi cái

tôi của mình trong cuộc điều tra này không? Anh ta không thể chấp nhận rằng bản thân đã không biết các cô cháu gái của mình bị hành hạ nhưng lại chẳng thể tiếp tục tranh cãi khi đối mặt với những bằng chứng. Liệu có phải anh ta buộc phải bỏ qua sự tham gia của một người khác hay không? Hay là anh ta đã từ chối thừa nhận điều có thể xảy ra vì một lí do nham hiểm hơn.

Đến lúc phải nói chuyện với sếp rồi.

Nước bắn vào mặt Kim như cả một dải băng.

Cô cảm thấy cánh tay trái và phải chân tay của ai đó khi cô rơi xuống nước, nhưng Kim không chắc chắn đó là của ai.

Từ phía bên trái, cô có thể nghe thấy tiếng nước bắn lên và có người đang di chuyển. Phía bên phải cô có thể cảm thấy chậm hơn nhiều, ít động tác điên cuồng nhưng cô không thể nhìn thấy gì.

Kim đánh liều đá về phía bên trái và bơi về phía bên phải.

Cô đã thành công với tiếng kêu rít lên vì đau của Alex. Cô nghĩ rằng sự di chuyển yếu ớt phía bên phải là từ Dougie, người đã mệt mỏi.

Nước của con kênh chảy vòng qua người cô. Kim giữ một giây để lấy tinh thần và bắt đầu hành động từ nơi mà chiếc đèn đã bị thả xuống. Cô bơi xuyên qua những khoảng rộng.

Thôi nào Dougie, cậu ở đâu?

Chân của cô bắt đầu vướng vào một mảnh kim loại và cô cố gắng để đá nó ra một cách bất lực. Cảm giác đó như thể là có mạng nhện xung quanh mắt cá chân vậy. Cô vươn ra dòng nước và kéo chân ra khỏi nan hoa của một cái bánh xe đạp.

Trên hành trình thứ ba của mình, cô bơi về phía hình dáng của Dougie, vừa đủ để nổi trên mặt nước. Cánh tay của cô vẫn tiếp tục quẫy nước theo kiểu bơi chó nhưng đầu của cô bập bênh phía dưới. Dougie không còn gây ra tiếng động nào nữa. Cô với và tóm

lấy cổ cậu, kéo người cậu lên và khiến cho mặt cậu vươn lên khỏi mặt nước, cậu ho và phì nước ra từ miệng. Nhưng thay vì thả lỏng, tác động của Kim lại như kích động cậu ta hoạt động trở lại, truyền cho cậu động lực để đấu tranh. Và thế là cậu ta chiến đấu với Kim bằng chính mạng sống của mình. Giỏi đấy, cậu ta lại còn nghĩ cô là Alex.

“Dougie, là tôi, Kim đây,” cô nói.

Cô giơ tay trái lên từ dưới nước và đặt tay một cách nhẹ nhàng lên má cậu trong khi chân của cô đạp dữ dội để giữ cho cả người nổi lên. Cô phải cho Dougie biết rằng cậu đã an toàn.

Cô có thể cảm nhận thấy toàn bộ cơ thể của cậu đã kiệt sức.

“Tốt rồi, Dougie, hãy lên đi. Đừng đánh lại tôi nữa.”

Hiểu ý ‘đồng đội’, cậu hoàn toàn thả lỏng người và Kim thầm cảm ơn cậu vì đã tin cô.

Cô đặt tay phải của mình dưới cằm cậu và bắt đầu vận động lưng. Chân cô hoạt động như một con tàu dưới nước. Đó là nguồn năng lượng duy nhất cô có để giữ an toàn cho cả hai.

Đỉnh đầu cô va vào gờ tường con kênh. Cô xác định vị trí của mình để họ cùng di chuyển dọc bức tường. Cô kéo Dougie bằng tay phải và mò đường bằng tay trái.

Cô biết ở các cửa đập đều có thang, nhưng có Chúa mới biết chúng ở đâu.

Một vài sợi bơi nữa và tay cô đã đập vào một thanh kim loại thẳng đứng.

Cuối cùng cũng thấy, cô đã tóm lấy được nhưng trước khi cô có thể kéo Dougie vào, cô cảm thấy như có gì đó chạm vào má của cô. Rất chậm rãi, cô nhận ra đó là da và sau đó cô cảm thấy bị đập

mạnh vào đầu bởi một cái gót chân. Cơn đau làm mờ đi tầm nhìn của cô một vài giây trước khi cô nhận ra đó là điều gì. Khốn nạn thật, Alex ở phía trên cô. Cô ta đang leo lên cái thang ra ngoài.

Kim không thể để cho người phụ nữ này thoát được.

“Dougie, khóa nước đi,” cô hét lên, ngay tức khắc buông cậu ra.

Cô vặn người lại và với lên trên. Tay trái của cô kẹp xung quanh phần mắt cá của chiếc tất lưới, cố giữ thật chặt. Kim kẹp các ngón tay xung quanh nó và giật mạnh xuống.

Cô nghe thấy tiếng Alex thở hổn hển và dù cô không thể lùi cô ta xuống hẳn khỏi cái thang thì cô ta cũng đã tụt xuống vài bậc.

Cạnh kim loại của chiếc thang tì vào má của Kim.

Cô với ra Dougie và chụp lấy cái mũ của cậu, nắm lấy cột thép và kéo cậu về phía cô. Toàn bộ các bó cơ của cô như bị đốt cháy.

“Trèo lên cái thang, tôi đi nhưng cậu không được rời khỏi đây, hiểu chứ?”

Cô cảm thấy cậu gật đầu vào tay của cô.

Khi chắc chắn rằng cậu đã bám vào thanh kim loại, cô cố gắng leo lên cái thang. Lúc người cô thoát ra khỏi mặt nước, từng lít nước từ trên người cô trút xuống, như muốn kéo cô trở lại.

Cô bám chặt vào rào chắn và cố gắng leo lên từng bước. Cô là người duy nhất di chuyển trên chiếc thang. Khốn nạn thật, Alex đã thoát ra rồi. Dường như việc trèo lên dài vô tận, những bó cơ của cô réo lên to hơn theo mỗi nấc thang.

Khi cô gần lên đến mặt đất, ánh đèn chiếu sáng một vài thứ nhưng không thấy dấu vết của Alex.

Cô lết ra khỏi cái thang. Chân của cô đã thấm mệt và nước trên quần áo của cô làm đẫm sau lưng nặng trĩu.

Cô bị trượt chân về phía trước nhưng vẫn níu giữ được. Bây giờ cô có thể nhìn thấy Alex chỉ cách ba mét, năm mét ngay phía trước.

Kim bắt chân mình phải di chuyển nhanh hơn. Cô đi nhanh qua thảm sỏi, tranh thủ lấy từng giây.

Cô đưa ra một cú đá cuối cùng và lao đảo về phía trước, hạ Alex xuống đất một cách dễ dàng.

Kim nhận ra rằng cô đã tính toán sai khi tay của cô ôm lấy cái quần sũng nước của Alex thay vì ôm vào eo cô ta. Nhưng cô đã nắm được thứ gì đó và sẽ không để tuột nó.

Alex thở hổn hển và ngã về phía trước. Kim bám chặt, tóm hết tay chân của Alex vào người cô, thật chặt như giành lấy quả bóng bầu dục vậy.

Alex quần quai dưới đất, cô ta cố kéo người lên phía trước và thoát khỏi sự ôm ghì của Kim.

Kim cảm thấy lớp vải của chiếc quần trượt ra khỏi cánh tay cô còn một cẳng chân mang tất lưới đập mạnh vào ngực cô. Kim cảm thấy thoải mái khi bỏ giày ra. Nắm chặt lấy mắt cá chân trái của Alex, Kim bẻ ngoặt nó về bên phải.

Alex thét lên đau đớn nhưng vẫn tiếp tục nhào về phía trước. Không có tác dụng, Kim phải làm điều gì đó khác.

“Alex... tôi... tôi có câu trả lời... mà cô muốn.” Kim cố thốt ra từng từ bằng những hơi thở ngắn và bén nhọn.

Alex ngừng chống cự trong một giây. Và đó là tất cả những gì Kim cần. Cô xoay lên lưng Alex và trèo lên người cô ta. Cô khóa đầu gối vào mạn sườn của Alex.

Họ vật nhau dưới ánh sáng tỏa ra từ đèn đường trên cây cầu.

Kim có thể cảm thấy chuyển động của lồng ngực Alex, như thể phổi của cô ta đã giãn ra, cố gắng chống chọi để hít căng buồng phổi. Sự tiếp xúc của cô với người đàn bà này để lại trong miệng

cô một cái vị còn tồi tệ hơn cả nước.

“Khốn kiếp... buông... tôi ra,” Alex hét.

Kim lắc đầu. “Không có cơ hội đâu... cô đúng là đồ tâm thần.”

Kim muốn dùng hết sức bình sinh đâm đá mù đàn bà đang nằm ở dưới, nhưng trước tiên họ cần phải nói chuyện đã.

Kim cảm thấy như họ đã bắt đầu nhảy cùng nhau trên sàn nhảy suốt hàng tuần nay rồi. Cô vén những sợi tóc ướt ra khỏi mắt.

“Tôi có câu trả lời mà cô muốn.”

“Cô đang... nói về điều gì vậy?”

Kim cười. “Tôi rời khỏi nhà của Jessica hai giờ trước.”

“Thì sao?”

Kim cười to. “Có phải thế không? Cô đã thua tôi. Cô đã khiến Ruth giết Allan Harris. Cô đã đứng sau hành động của Barry Grant. Jesssica Ross đến tìm cô yêu cầu giúp đỡ, nhưng tinh thần của cô ấy hỗn loạn hơn những gì mà nhà chức trách biết. Cô biết những điều cô ấy đã làm nhưng cô chẳng làm cái quái gì để ngăn cản. Chỉ vì cô muốn biết sau đó cô ấy cảm thấy thế nào. Phải không?”

Kim cảm thấy Alex cứng đờ người phía dưới cô.

“Cô có thấy thất vọng về Ruth như cô từng thất vọng về Shane không?”

“Tôi đã không gặp lại Ruth từ...”

“Cô không cần làm việc đó. Vì Bryant và tôi đã nói với cô những gì cô cần biết rồi. Cô không bao giờ yêu cầu gặp lại Ruth nữa.”

Alex không nói gì cả.

“Jessica, con mồi cuối cùng của cô. Người phụ nữ ấy đã rời khỏi

văn phòng của cô và về nhà để bóp chết đứa con của mình.”

“Ôi trời ơi, cô ta...”

“Dừng trò quái quỷ của cô lại, Alex. Cô muốn tôi có mặt trong trò chơi này và tôi ở đây, vậy đừng có sỉ nhục tôi. Tôi chẳng thể làm gì hơn và đó chính xác là những gì cô muốn.”

Kim buông cơ thể nằm ở phía dưới cô ra.

“Cứ cho là vậy đi.”

“Cô có muốn tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra không?”

Alex vẫn nằm im. Kim biết cô ta đã liều cả bản thân mình để làm rõ điều đó. Người phụ nữ này đã ướt như chuột lột, nằm ngửa trên lối của con kênh và cô ta đã không còn kháng cự nữa. Ồ, cô ta thật sự muốn biết.

“Hỏi đi và tôi sẽ nói.”

Kim có thể thấy quai hàm của cô ta nghiền lại.

“Nào, Alex. Hỏi đi.”

“Jessica cảm thấy thế nào?” Cô ta hỏi, một cách yếu ớt.

“Vấn đề đã được chứng minh. Cô thậm chí còn chẳng muốn biết đứa bé sống hay chết, đúng không? Tôi vẫn sẽ trả lời, dù cô chẳng thèm quan tâm đến chuyện đó. Jamie còn sống, Alex. Nhưng cô chỉ muốn biết Jessica cảm thấy như thế nào.”

Alex đang sôi sục trong tâm can với cái nhìn chăm chăm.

“Vậy, để tôi nói với cô. Cô ấy cảm thấy như địa ngục với tội lỗi mà mình gây ra.”

Alex chồm người dậy nhưng Kim đã chuẩn bị sẵn. Cô ấn toàn bộ trọng lượng cơ thể của mình vào bụng của Alex và đè xuống thấp, như thể điều khiển xe mô-tô, thay đổi trọng tâm cơ thể. Khi

những cánh tay khua khoảng kia muốn đánh vào mặt cô, thì cô chộp tay chúng và giữ chặt lại.

“Cả cuộc đời của cô, cô đã sống mà không hề có lương tri... không có trách nhiệm gì phải giải trình. Cô biết rằng người trong xã hội có thể không bao giờ bộc lộ lương tâm và cô muốn xoay chuyển chúng. Cô muốn có sức mạnh để vứt bỏ cái lương tri đó đi. Tất cả để cố thay đổi một con người bị tổn thương thành một người nguy hiểm, khiến họ có thể làm một việc vô lương tâm mà không hề có cảm giác tội lỗi.”

Khẩu hình của Alex thể hiện rõ thái độ căm hờn. Tất cả sự cố gắng chối tội đều biến mất.

Kim tiếp tục. “Cô biết cô có thể vận dụng những đối tượng thí nghiệm của cô vào những việc mình muốn, nhưng cô muốn họ phải làm mà không hề có cảm giác tội lỗi. Cô đã quá ngạo mạn khi nghĩ rằng mình có thể điều khiển được bản năng của con người. Chúc may mắn khi ra hầu tòa. Cô không còn...”

Giữa câu, Alex nhảy chồm lên phía trước và thoát ra khỏi đầu gối bên phải của Kim.

Kim cố để đẩy cô ta trở lại nhưng cô ta đã lườn lách bằng mọi cách cô ta có thể. Kim cố tóm lấy tay phải của Alex nhưng cô ta đã làm điều đó trước.

Túm lấy cánh tay bị băng bó của cô, Alex ấn sâu ngón tay của cô ta vào đó thật mạnh. Mắt cô hoa lên vì cơn đau buốt lên tận óc.

Cô cố để giằng tay ra nhưng Alex lại siết chặt nó.

Kim cảm thấy bụng cô ngày một khó chịu.

Alex siết chặt thêm nữa và Kim ngã lăn qua một bên trong cơn đau đớn cực độ.

Trong một động tác nhanh lẹ, Alex đã ngồi đè lên người cô và vị thế bây giờ đã bị hoán đổi.

“Được rồi, Kimmy, bây giờ đã đến lúc nói về cô.”

Bryant la lớn trong phòng của tổ.

“Các cô cậu có tin tức gì của cô ấy chưa?”

Dawson và Stacey lắc đầu.

Bryant rút điện thoại ra.

“Christ, Bryant đây, chúng ta thật sự đã làm điện thoại cô ấy hết pin vì những cuộc gọi nhờ rồi.”

Bryant bắt chấp gọi thêm một lần nữa. Khi tiếng chuông vang lên, anh cảm thấy có điều không ổn.

Một cảm giác lo lắng quặn lên trong bụng anh và hai người cộng sự kia cũng cảm thấy vậy. Anh có một cảm giác khó tả rằng anh đã đẩy cô vào nguy hiểm.

Anh đã biết rằng Kim đang điều tra bác sĩ Thorne, bởi vì cô không thể dễ yên được. Rất nhiều lần cô cố gắng nói với Bryant về sự nghi ngờ của cô và anh đã gạt nó đi; anh nói rằng cô chỉ tưởng tượng ra mọi thứ mà thôi. Anh biết anh đã đánh giá thấp sự quyết tâm của Kim. Trong thế giới của Kim, không ai có thể thoát được.

Và bây giờ không ai biết cô ấy ở đâu nữa.

“Chúng ta có nên đi tìm cô ấy không?” Stacey hỏi.

“Phải bắt đầu ở đâu bây giờ?” Anh hỏi.

Chuyện ba người họ chạy quanh West Midlands để tìm kiếm sếp của mình chắc chắn đã đến tai Woody, và đó là điều không hay cho Kim.

“Khốn thật, mọi người, chúng ta đáng lẽ phải tin cô ấy.”

Có khi nào, họ đang lo điều không đáng chắng. Cô ấy có quyền tắt điện thoại. Có không gian riêng dành cho ai đó. Đó là một suy nghĩ đáng yêu nhưng không phải là lí do mà anh thật sự có thể tin.

Anh chỉ biết rằng bạn của anh đang gặp phải rắc rối và anh chẳng thể giúp gì.

“Khốn kiếp, cô dám gọi tôi như thế sao,” Kim hét vào mặt cô ta.

Alex đáp lại bằng một nụ cười, tìm kiếm một tư thế thoải mái hơn nhiều. Cô ta thích ở vị trí trên đỉnh và nhìn xuống dưới.

Giờ đây cô ta đang sắp có một trò vui.

“Xin lỗi nhé, đó là một thuật ngữ chỉ có thể từ mẹ cô mà ra thôi.”

Alex được đáp trả một cách xứng đáng bằng sự căm ghét tột cùng mà cô ta thấy phản chiếu trong ánh mắt kẻ thù. Tình yêu, sự thù hận, hoàn toàn luôn song hành. Cô ta đã làm được điều đó.

Kim nhảy lên và đè cô ta xuống, nhưng cô ta có cơ đùi của một người chuyên đua ngựa và giữ chắc Kim lại. Như những gì Kim vẫn nói từ trước đến giờ, Alex biết nếu cô ta có thể lên được trên đỉnh, cô ta đã làm chủ cuộc chơi.

Bạo lực không bao giờ là điểm mạnh của cô ta. Và việc đánh lộn không phải điểm yếu của Kim. Alex cũng không mong mình có thể bẻ gãy xương của Kim. Bởi vì cuối cùng thì nó cũng sẽ lành và cô ấy cũng sẽ vẫn không ảnh hưởng gì từ trò chơi này. Không, nhược điểm của người phụ nữ này được gài trong quá khứ. Trò chơi với tư tưởng là nghệ thuật của cô ta và đây chính là thời điểm để hạ gục vị thám tử này.

“Cô đã gài bẫy tôi, Kim. Cô cực thông minh nhưng cô chỉ có một thân một mình. Cô không ngừng đối mặt với cuộc sống mà số phận đã an bài cho cô.”

“Quan điểm hay đẩy nhưng vào thẳng vấn đề luôn đi? Tôi còn có nhiều việc phải làm.”

“Mia mai châm biếm, Kim, đó là cách cô phòng vệ cho mình. Chẳng phải lúc nào cô cũng nghĩ về điều đó đúng không? Mỗi ngày cô đều chiến đấu chống lại ý nghĩ rằng cô nên là ai.”

“Và, tôi nên là người như thế nào, Freud*?”

“Một người nghiện rượu, một con nghiện ma túy. Sự thật là người duy nhất cô yêu thương đã chết nên thật là kinh khủng khi bên cạnh cô luôn là sự cay đắng, có nghĩa là cô tràn đầy sự thù ghét. Kinh nghiệm đầu đời của cô là sự xót thương người mẹ của cô...”

“Có phải cô đang cố ý phá vỡ cuộc chiến này không Alex?” Kim hỏi, quay người sang một bên.

Alex điều chỉnh lại vị trí của mình. Cô ta đổ người về phía trước, lấy tay ấn Kim xuống đất, đè Kim đang hai tay ra như hình thập tự.

Mặt của họ bây giờ sát nhau hơn bao giờ hết.

Alex tạm dừng việc thể hiện lòng căm hờn. Cô ta hạ giọng xuống thì thầm. “Tôi đã đọc cuốn sách và tôi hiểu cách sống của cô. Cô sẽ không bao giờ tin vào một người nào khác khi cô còn sống trên đời này, và ai có thể trách cô? Em trai cô chẳng...”

“Đừng có lời em ấy vào chuyện này, đồ khốn...”

“Mikey là người duy nhất mà cô từng yêu thương và cậu đã bị cướp đi bởi tay mẹ cô. Bà ta đã hành hạ và bỏ mặc cả hai cho tới khi cậu ấy không thể chịu đựng được nữa. Và sau đó cô vẫn có thể gọi điện cho mẹ của cô một lần mỗi tháng, đúng không, Kimmy?”

Alex cho phép bản thân cô ta tự thỏa mãn niềm vui chiến thắng

rằng cô ta đã nhìn thấu tâm can Kim. Người phụ nữ này quá buồn khổ sợ hãi khi bị khơi lại nỗi đau bởi quá khứ, điều khiến cô ấy có thể gục ngã mãi mãi.

“Lòng thù hận của cô đối với bà ta là điều khiến cả hai gắn liền với nhau. Mọi danh hiệu, mọi thành công đều chẳng có nghĩa lí gì với bà ta. Cô chưa từng hỏi tại sao bà ta lại làm như thế. Cô không có đủ khả năng để làm việc đó. Và nếu cô làm, có lẽ cô sẽ bị ép phải tha thứ. Vậy bà ta hẳn chắc chắn là một con quỷ rồi, đúng không?”

“Cô chẳng biết gì về...”

“Tôi biết mẹ của cô luôn lên cơn kích động bạo lực ngay trước những buổi họp xem xét về việc thả bà ta ra. Đúng thế đấy, Kimmy, mẹ cô đã tìm cách tránh xa cô. Đó là món quà duy nhất bà ta có thể dành cho con gái của mình. Vậy, nếu đem hành động đó so với hình tượng người mẹ mà cô đã gây dựng nên thì sẽ ra sao?”

Không có sự đáp lại từ mắt của Kim. Không chút rung động cũng chẳng hề chớp mắt.

Alex run lên khi những viên đạn của cô ta đã lần lượt găm trúng đích.

“Các vết bầm tím và bệnh lí được ghi lại. Sự ảo tưởng của mẹ cô đã làm cho bà ta tin rằng Mikey là một con quỷ và bà ta cố gắng giết cậu ấy bằng được. Cô luôn phải theo dõi bà ta chỉ để giữ lấy mạng sống của cậu ấy.”

Alex cười thầm khi đôi mắt gần sát mặt cô ta của Kim dần không còn cảm xúc. Kim đang trên hành trình quay trở lại với quá khứ và Alex hẳn là đã rất vui sướng khi đưa cô trở lại đó.

“Và cuối cùng thì cô cũng không thể làm được gì ngoài việc nhìn cậu ấy ra đi. Cô nằm bên cạnh cậu ấy với một vài chiếc bánh quy và một chút Coca. Cô chia những thứ đó ra; cho Mikey ăn và lấy một ít cho cô, nhưng nó vẫn không đủ đúng không? Cô nói với cậu ấy rằng sẽ ổn thôi, rằng ai đó sẽ tới, nhưng họ không bao giờ tới, đúng không? Và cô nằm đó, ôm cậu ấy còn cậu ấy nằm im và không còn muốn giành lại sự sống nữa.

Cô đã nằm bên cạnh cái xác của cậu ấy bao lâu trước khi có người đến cứu, Kim?”

Alex đã trông đợi đối phương có phản ứng nhưng vẫn không có cử động nào giữa hai đùi cô ta. Ánh mắt nhìn chăm chăm vô hồn mù quáng không còn để tâm vào cô ta nữa. Alex hiểu rằng cô ta đã làm tan nát trái tim của người phụ nữ này. Cô ta đã đùa giỡn với nỗi đau của Kim như chơi đàn violin vậy. Không một chút chuyển động hay biểu hiện gì từ Kim. Cô ta đã đưa Kim về quá khứ và để lại Kim ở đó. Alex cầu cho Kim không bao giờ có thể gượng dậy được.

Kim Stone sẽ không bao giờ có thể quay trở lại với chính mình nữa.

Kim giữ cái nhìn chăm chăm vào chiếc đèn đường khi ngón tay trở của cô tiếp tục cử động.

Chỉ... thêm... một chút... nữa thôi... là... được rồi. Chốt an toàn bật ra khỏi tấm băng gạc.

Mắt Kim định thần lại và nở một nụ cười. “Cô chỉ có thể thôi sao, bác sĩ?”

Cô thích thú với sự bối rối trên khuôn mặt Alex trong khoảnh khắc trước khi cô đập mạnh cánh tay bị băng bó từ dưới đất lên.

Cánh tay của cô đập vào cổ Alex. Kim cảm thấy chiếc ghim cắm vào da cô ta, cô ấn tay vào sát hơn, sâu hết sức có thể.

Alex thét lên trong đau đớn và ngã sang một bên, nhưng Kim đã kẹp chặt quanh cổ cô ta và xoay người thoát khỏi phía dưới cô ta.

Cô cố gượng dậy, kéo theo Alex đứng lên. Tay của Alex cào xé nhưng Kim không để cô ta làm vậy. Cô kìm chặt người phụ nữ này, giữ cô ta đứng thẳng khi cô nhìn sâu vào trong đôi mắt đầy sợ hãi.

“Tôi đã kì vọng nhiều hơn vào cô, Alex ạ.”

Alex cố gắng thoát khỏi tay của Kim một lần nữa.

“Nhưng tôi muốn cô đứng thẳng như thế này.”

Kim kéo tay trái lại và dùng hết sức đưa thẳng về phía mặt của Alex.

Sức mạnh của cú đấm làm Alex bật về phía sau, làm cánh tay bên phải của Kim văng tự do.

Kim loạng choạng về phía trước và vượt hẳn lên trên cô ta. Sẵn sàng, đề phòng trường hợp cô ta tỉnh lại.

Một sự chuyển động ở phía bên trái lọt vào mắt cô. Một dáng người đang tiến về phía cô.

“Kim... Kim... có chuyện quái gì xảy ra vậy...?”

David dừng lại ngay cạnh một hình dáng đang nằm trơ dưới mặt đất.

Chân của Kim mệt mỏi lão đảo và David đưa tay ra đỡ lấy cô.

Kim lắc đầu. “Hãy tìm Dougie, cậu ấy ở chỗ cái thang.”

David nhìn cô thêm một lần nữa và hướng về phía Kim chỉ.

Kim biết rằng Dougie đã làm chính xác những gì cô bảo cậu ấy làm. Nếu ra khỏi nước, cậu ấy có thể bị làm hại và Kim cần khiến Alex dồn tất cả sự chú ý vào cô.

Dougie có thể bị lạnh, ướt, sợ hãi và mệt mỏi. Nhưng cậu ấy còn sống.

Kim nằm vật ra đất bên cạnh Alex, quan sát với đôi mắt xanh mở to. Một dòng máu chảy xuống cổ và dính vào tóc của cô ta.

Cuộc chiến đã kết thúc.

Kim nhìn chăm chăm vào trong bóng tối, yên lòng khi thấy hai hình dáng xuất hiện.

“Cô biết tôi không bao giờ để cho cô thoát,” Alex nói khe khẽ.

Kim vừa nhìn David đưa Dougie lên trên mặt đất vừa đáp. “Và đó là điều cô không thể thực hiện được.”

Hai hình dáng kia xuất hiện bên cạnh cô.

“Alexandra Thorne, tôi bắt giữ cô vì nghi ngờ cô có liên quan đến việc cố ý sát hại Douglas Parry. Cô có quyền im lặng. Nhưng

quyền tự bào chữa của cô sẽ bị xâm phạm nếu cô không đề cập đến khi được hỏi ở tòa. Bất cứ điều gì cô nói đều có thể được coi là chứng cứ trước tòa.”

Kim chống chân đứng dậy. Càng nằm lâu dưới đất, cô càng thấy khó đứng dậy hơn.

Tiếng còi vang lên phía xa.

Cô nhìn về phía David. “Anh gọi đấy à?”

Anh gật đầu.

Điện thoại di động của cô vẫn nằm ở đâu đó dưới đáy con kênh.

Cô bước lại phía trước và đứng trước mặt Dougie. Kim đặt tay trái lên má của cậu. Cậu không quay mặt đi.

“Cảm ơn vì đã tin rằng tôi có thể cứu cậu. Tôi biết điều đó khó khăn như thế nào.”

Đôi mắt của cậu tiếp tục nhìn chằm chằm về phía bên trái nhưng tay phải của cậu đưa lên và áp vào tay của cô.

Một cảm xúc trào dâng trong cơ thể của Kim. Đó là quá đủ đối với cô rồi.

Sự kết nối bị phá vỡ bởi tiếng bước chân đến từ tất cả các hướng.

Các chùm ánh sáng của đèn pin chiếu lên họ. Kim che mắt.

“Sếp...”

Kim mừng rỡ khi gặp lại người bạn cũ - Trung sĩ Jarvis. Sự bất đồng tại hiện trường vụ hiếp dâm kia có vẻ như đã trôi qua từ lâu lắm rồi.

Kim chỉ về phía Alex. “Cô ta bị bắt quả tang tại nhà ga. Bị buộc tội cố ý giết người và đã được đọc quyền của mình.”

Anh ta gật đầu trong khi hai viên cảnh sát tới cúi xuống và kéo Alex đứng dậy.

“Và hai người này cần phải được đưa về nhà. Bất kì câu hỏi nào đều có thể chờ đến sáng mai.”

David bước về phía trước. “Kim... tôi không hiểu...”

Kim giơ tay lên. “Hãy đưa Dougie về nhà và lau khô người đi đã.”

David gật đầu và nở một nụ cười.

“Một cú móc trái tràn đầy sức mạnh đến không thể tưởng được.”

Kim nhún vai và giơ tay lên. Những khớp ngón tay đã sưng lên và đỏ tấy sau những cú đấm.

Cô nhìn chăm chăm vào tay của mình trong khoảnh khắc và cảm giác buồn nôn bắt đầu dâng lên.

“Ôi... khốn thật,” cô nói vu vơ khi hình ảnh của các bé gái nhà Dunn hiện lên trong đầu cô.

Bây giờ cô đã biết ai đã ở trong căn phòng đó.

Kim nhảy xuống khỏi xe và rên rỉ trong bóng tối. Ngày hôm nay trở thành một ngày không có hồi kết. Cô còn không thể nhớ lại lần cuối cùng cô nhìn thấy cái nhà ga nhưng ngay bây giờ nó tự dưng hiện ra một cách rõ ràng. Đó là khi một người đàn ông đứng chờ ở lối ra vào.

Bộ quần áo đầm nước vẫn bám sát vào cơ thể của cô, thi thoảng đem lại những cái rùng mình đến tận xương tủy.

Cơ thể của cô như rít lên với mỗi bước di chuyển về phía trước. Những vết tụ máu đã nổi lên trên bề mặt xung quanh cánh tay của cô.

Kim mơ về việc được tắm nước nóng rồi nghỉ ngơi trên sofa với Barney, nhưng bây giờ thì còn phải chờ.

“Chúa ơi, Kim...”

Cô cảnh báo về việc sử dụng tên của cô.

Anh nhìn cô từ trên xuống dưới và định mở mồm ra nói.

Cô giơ tay lên. “Thật là... không.”

Cô gật đầu và hàng trăm câu nói đùa về bộ dạng của cô chìm chìm trong mồm anh.

“Họ có ở đây không?” Cô hỏi khi anh đẩy cánh cửa ra.

Cô đã dùng điện thoại của David để gọi cho anh kèm theo các chỉ thị.

“Đúng, nhưng tôi vẫn không hiểu được là...”

“Anh sẽ hiểu thôi,” Kim cắt lời. Cô sẽ không giải thích đến lần

thứ hai.

Bryant nghe theo sự chỉ đạo của cô khi cô quay lại căn phòng cô đã đến trước đó.

Một lần nữa, cô đi theo mê cung, nhưng không như lần trước, hai viên cảnh sát kia đều đứng đó.

Cả hai đều mặc áo nỉ và quần jeans.

“Suýt chút nữa, các chàng trai ạ. Các anh suýt nữa thì làm cho tôi rối trí,” cô nói, nghiêng người về phía cái tủ. Cơ thể cô khá vui mừng với sự hỗ trợ.

“Nhưng chưa được đâu.”

Mặt của Jenks chuyển sang đỏ gấc. Đôi chân run rẩy trong chiếc quần bò của mình. Anh ta hạ người xuống chiếc ghế dài.

Một người già hơn, Whiley, nhìn chăm chăm vào cô. Sự uể oải đã hiện lên chiếc cằm của ông ta.

“Có phải việc đâm vào mặt hấn đã được tính toán từ trước? Để hấn không bao giờ phải ra hầu tòa?”

Jenks do dự một giây. “Không... tôi chỉ thấy màu đỏ... tôi nghĩ về những cô bé đó...”

“Im lặng, Jenks. Tôi không nói chuyện với anh.” Cô quay sang phía người cảnh sát đang hoàn toàn đối mặt với cô.

“Whiley, tôi đang nói chuyện với ông đấy.”

Tất cả các sắc tố không còn hiện lên trên mặt ông ta nữa.

“Jenks không phải là người đâm hấn, nhưng ông nhờ anh ta chịu trách nhiệm. Ông đâm hấn và bảo người đồng sự nhận tội thay vì chuyện nghỉ hưu của ông.”

Cô quay sang Jenks một lần nữa. “Có phải đó là lí do ông ta nhờ

anh làm thế? Có phải ông ta bảo rằng ông ta đánh hấn vì không thể kìm chế nổi bản thân khi nghĩ đến hai cô bé kia?”

Jenks gật đầu, lông mày của anh ta cau lại khi anh ta nhìn từ cô sang Whiley.

“Anh bị dắt mũi rồi, anh bạn ạ,” cô nói, lắc đầu. “Điều đó chẳng ảnh hưởng gì đến việc nghỉ hưu của ông ta. Ông ta làm thế vì ông ta đã ở trong căn phòng đó.”

Miệng của Jenks há hốc và bắt đầu lắc đầu.

Kim không còn sức lực để thuyết phục anh ta nữa.

Có một điều mà cô cần phải biết.

Cô lết về phía bên kia căn phòng và đứng cách Whiley mấy inch.

“Ông có động vào chúng không?”

“Tôi thề... không phải tôi... tôi không biết...”

“Mở cái tủ ra, Whiley.”

Sự thật bắt đầu hé lộ qua đôi mắt của ông ta.

Cô đưa tay ra. “Một là ông tự mở nó ra hoặc là đưa tôi chìa khóa.”

Bàn tay run rẩy của ông ta trườn nhẹ ra khỏi túi quần.

Kim lấy chìa khóa và tra vào ổ.

Mắc treo áo và những chiếc áo chui đầu được treo trên giá. Mặt sàn của tủ chất đống những đôi giày cao cổ và thiết bị dễ nhận ra. Nhưng cô phải với lên gần trên cùng mới thấy được thứ cô cần.

Tay của cô đặt lên một cuốn sách. Cô lấy nó ra và cho Bryant xem.

“*Con đường dài nhất,*” anh nói, đầu gật gù.

“Ông biết hử,” Jenks hét lên. “Hử gọi ông bằng tên thân mật khi chúng ta tới giải quyết vụ việc đó.” Sự hoài nghi trong giọng nói của anh ta đã sáng tỏ. “Tôi chưa bao giờ để ý chuyện ấy, nhưng rõ ràng là ông thân quen với hử.”

Jenks đứng dậy từ chiếc ghế dài nhưng Bryant đã ở bên cạnh anh ta rồi.

“Ông đúng là một thằng khốn,” Jenks hét ầm ĩ cạnh Bryant.

Kim ngoảnh lại về phía Whiley.

“Tôi hỏi thêm một câu nữa. Ông có bao giờ động vào chúng không?”

Kim nghĩ sự kích động trong cô đã giảm bớt. Nhưng khi cô chậm chậm đưa đầu gối về phía háng ông ta, cô biết rằng nó chỉ có hơn chứ không có kém.

“Có phải ông đã chạm vào...”

“Không... không... không...,” ông ta nói, lau đi những giọt mồ hôi từ cằm. “Tôi chỉ muốn xem. Tôi tò mò... Tôi thề tôi không...”

Kim bước đi, cơn buồn nôn đã dâng trào lên tận cổ họng của cô. Chỉ một từ nữa thôi là lộn mửa ra rồi.

“Trung sĩ,” cô gọi về phía cửa.

Một lần nữa, Trung sĩ Jarvis xuất hiện.

“Một buổi tối bận rộn, sếp nhỉ,” anh ta nói, với một nụ cười ẩn sau ánh mắt.

Cô cho anh ta một cái gật đầu thân mật. Bây giờ họ đã hiểu nhau.

“Hãy đem thứ này đi cho khuất mắt tôi.”

“Rất hân hạnh, thưa sếp.”

Kim ngồi sụp xuống cạnh Jenks trên chiếc ghế dài. Tay của anh ta vẫn run lên vì giận dữ.

“Anh sẽ nhận một cái phát vào mông cho phần lỗi của anh trong đó, Jenks. Nhưng sau đó anh sẽ giữ được công việc của mình.”

“Cảm ơn. Nhưng làm sao cô lại biết được điều đó?”

“Đúng, sếp, làm sao mà cô biết được vậy?” Bryant nhắc lại.

Cô cầm tay phải của Jenks và lật nó lại. “Anh đã lấy tay ôm đầu. Không sưng lên, cũng không dấu vết gì lúc tôi bước vào phòng thay đồ ngay sau khi sự việc xảy ra. Whiley thì nhét tay trong túi.”

“Chỉ thế thôi sao?” Bryant hỏi, tay cọ vào cằm.

“Không hẳn. Khi anh đề cập đến tên của cuốn sách đó, tôi biết mình đã từng nghe hoặc từng thấy nó ở đâu đó.”

Kim không đề cập đến cái kính đọc sách, hay sự thật là trong buổi ghé thăm để giải quyết vụ xô xát, Whiley đã phải nhanh chóng đưa Dunn vào bếp và tự ý đưa những đứa trẻ lên giường. Chẳng trách Wendy Dunn không bao giờ để ý chuyện đó. Vì ông ta là cảnh sát.

Cô quay lại phía Jenks. “Whiley đuổi theo tôi ở hành lang sau cuộc đụng độ, chỉ để củng cố thêm những gì ông ta đã làm. Ông ta còn nói bóng gió với tôi rằng anh biết nhà họ ở đâu. Tôi hiểu những đứa trẻ đã gặp một ai đó, và ngay khi tôi nhận ra rằng anh đã không hề đánh Leonard Dunn, thì tôi chỉ có thể đặt câu hỏi cho những hành động của người duy nhất còn lại. Whiley chưa bao giờ có hành vi bạo lực trong công việc và Dunn không phải là kẻ lạm dụng trẻ em đầu tiên ông ta gặp, vậy phải có nhiều hơn như thế.”

“Chắc, thưa sếp, nói về sự biến đổi bất ngờ của...”

“Tôi sẽ để anh tự tìm ra tất cả mọi chi tiết. Anh đi hỏi cung ông ta đi.”

“Đó hoàn toàn là niềm vinh dự của tôi.”

Kim đứng bật dậy. “Nhưng trước tiên anh có thể làm cho tôi một việc rất quan trọng được không?”

“Tất nhiên rồi.”

“Lấy xe của anh và đưa tôi về nhà đi.”

Kim đứng trước mộ của Mikey, tìm kiếm câu trả lời cho những câu hỏi vẫn rì rào xung quanh trong đầu cô.

Woody đã yêu cầu cô nghỉ một tuần. Và chỉ một lần này thôi, cô không đưa ra bất cứ lời tranh luận nào.

Mấy ngày đầu tiên cô chỉ ngủ và dặt chớ đi dạo. Cuối cùng Barney đã ngừng phản ứng với tiếng kêu chói tai của sợi dây và kiên quyết từ chối rời khỏi ghế sofa.

Ban đầu, cô không thể tập trung vào chiếc xe đạp và dành nhiều giờ để nhìn chằm chằm vào hướng dẫn sử dụng cũng như sơ đồ, không thể giải mã ngay cả những hướng dẫn đơn giản nhất. Ba ngày trước, cô còn xoay xở lấy những hạt vỡ ra khỏi ống xả xe ô tô.

Cuộc gặp gỡ ở bên con kênh đã để lại cho cô quá nhiều câu hỏi. Mọi thứ trong quá khứ của cô đã bị tách ra, bị đóng hộp và dán nhãn trong tâm trí cô. Đó là một góc của bộ não mà cô không muốn thăm viếng, nhưng Alex đã xông vào trong đó và phá hoại những lớp vỏ bọc đó, để lại xung quanh những kí ức và cảm xúc ngổn ngang.

Trong một khoảnh khắc ấy Kim đã bị cám dỗ. Một phần trong cô đã muốn đi theo Alex vào bóng tối. Để cho mọi thứ trôi qua, để từ bỏ cuộc chiến. Để hòa tan vào những kí ức về Mikey và sáu năm đầu tiên của cuộc đời mình. Nhưng rồi cô không làm thế bởi vì sau đó Alex sẽ ra đi.

Phải mất một thời gian để gói ghém tất cả mọi thứ vào và buộc lại sợi dây. Những ngày sau đó, Kim đã bận khoăn không biết sự giữ vững tinh táo trong cô mong manh thế nào. Cô đoán rằng đó là thời điểm đến để quyết định. Hoặc mở những ngăn trong tâm trí cô một cách hoàn toàn và kiểm tra những thứ bên trong, hoặc đóng chúng sâu kín hơn. Cô biết hậu quả của cả hai hành động này. Việc để chúng thoát ra sẽ thiêu rụi cô. Cô có thể sẽ không trở lại với cuộc sống mà cô đã biết.

Nếu cô ghì chặt những chiếc hộp đang đóng, cô sẽ được an toàn khỏi bóng tối; cô sẽ duy trì sự tinh táo của mình và được bảo vệ, nhưng bị phạt phải chịu một cuộc sống cô đơn và ngột ngạt.

Cảm giác của cô về Alex không ít phức tạp hơn. Cô ghét cô ta vì sự tàn nhẫn của cô ta trong việc chơi đùa cuộc sống và cảm xúc của người khác, thế nhưng cô lại bị thu hút bởi khả năng thực hiện nó của người phụ nữ này. Cô ghét cô ta vì đã phơi bày tất cả những nỗi sợ hãi đen tối nhất của cô, nhưng lại ngưỡng mộ kỹ năng của người phụ nữ trong việc gần như phá hủy cô.

Kim hít một hơi thật sâu và thu mình một cách chậm rãi bên cạnh khối đá lạnh lẽo. Bàn tay phải của cô lần trên cái tên của người em sinh đôi đã mất. Cảm xúc tích tụ trong cổ họng của cô khi cô gửi cho cậu một thông điệp thầm lặng.

“Em thân yêu, chị xin lỗi nhưng chị chưa sẵn sàng để em ra đi. Mỗi ngày chị vẫn nhớ em và khi chị đủ mạnh mẽ, chị hứa sẽ nhớ mỗi giây phút chúng ta ở bên nhau.”

Một chuyển động ở phía bên trái thu hút ánh mắt cô. Một hình ảnh quen thuộc đi bộ lên đồi về phía cô.

Giọng của cô không to hơn một lời thì thầm. “Nhưng bây giờ, chị muốn giới thiệu em với bạn bè của chị.”

Bryant tiến tới, giơ ra một cốc cà phê.

Kim gật đầu về phía bìa mộ. “Đây là em trai sinh đôi của tôi. Nó đã qua đời.”

Bryant quay đầu hướng về ngôi mộ.

Một trong những vốn quý nhất của Bryant là biết được khi nào nên đặt câu hỏi và khi nào giữ im lặng.

Cô rời khỏi ngôi mộ và ngồi trên băng ghế.

Bryant ngồi bên cạnh cô. “Kim...”

“Nói cho tôi biết công việc của chúng ta tới đâu rồi,” cô nói, nhấp một ngụm cà phê.

“Được rồi, Whiley thú nhận đã ở trong tầng hầm với Dunn. Ông ta khai đó là lần duy nhất và những cuốn băng ghi hình trùng khớp với lời ông ta nói. Với lời khai của ông ta cùng những bằng chứng khác, Dunn sẽ không thể thoát tội, dù là có vết đấm trên mặt đi chăng nữa.”

“Anh đã tới gặp Ruth chưa?”

Bryant gật đầu. “Lúc tôi kể cho cô ấy biết mọi thứ, cô ấy gần như cầu xin một cơ hội ra làm chứng chống lại ả bác sĩ kia. Một lời biện hộ đang được thực hiện có lợi cho Ruth. Cô ấy sẽ ngồi tù nhưng sẽ vẫn có cả một cuộc đời khó khăn còn lại để sống.”

Về Ruth, Alex đã đúng. Cô ấy sẽ không bao giờ phạm tội mà không có sự can thiệp.

Kim đã biết rằng Jessica được tái chẩn đoán với chứng rối loạn tâm thần sau sinh và bị tách khỏi gia đình để đưa vào chăm sóc nội trú. Như một đặc ân cho Kim, Ted đã đồng ý để chữa trị cho Jessica và Kim cảm thấy tự tin rằng cô ấy sẽ nhận được sự giúp đỡ tốt nhất có thể.

Cô đã tự gọi cho Sarah Lewis. Tấm biển ‘Bán nhà’ treo trước nhà đã được gỡ bỏ. Gia đình nhỏ này cuối cùng đã có thể an cư lạc nghiệp.

“Barry Grant đã thoát khỏi các thiết bị hỗ trợ sự sống nhưng vẫn trong chế độ chăm sóc đặc biệt. Các chẩn đoán bệnh được kết hợp với nhau. Bộ nhớ của anh ta đã bị suy yếu và trở trêu thay việc anh ta sẽ không bao giờ đi lại được nữa chẳng khiến ai đau lòng.”

Cô đã nói chuyện với David, người đã đến thăm Shane trong tù. Shane kín đáo và không tiết lộ gì về những sự kiện đã đưa nó trở lại nhà tù. Nó đã yêu cầu David không cần đến thăm nó thêm một lần nào nữa.

Trong cuộc trò chuyện của cô với David, anh đã không bỏ qua gợi ý tinh tế về niềm mong muốn được xem ‘con xe’ đang được sửa sang của cô. Mặc dù Kim chưa mời anh đến nhà, nhưng khả năng đó không thể hoàn toàn bị coi nhẹ.

Thế là, hầu hết các nạn nhân của Alex đang sống tốt, nhưng đối với chính mình, Kim không chắc cho lắm. Bên ngoài, cái lột của cô đã quay trở lại. Cô đã sẵn sàng để làm việc với các vụ án; cô đang mất ngủ nặng và uống nhiều caffeine hơn những thứ tốt cho cô.

“Được rồi, cảm ơn vì những tin mới, giờ thì biến đi và quay về với gia đình của anh.”

“Cô phải biết rằng chỗ này không phải của cô và cô thực sự không thể đuổi tôi đi.”

“Đúng thế, nhưng nếu tôi nói ‘làm ơn’ thì sao?”

“Tôi sẽ đặt cô ở tư thế hồi phục và gọi cho một nhân viên y tế.”

“Suýt thì buồn cười đấy,” cô rên rỉ.

Anh đứng lên. “Nhưng xét thấy sự thật là cô đề nghị tôi như một người bình thường. Tôi sẽ để cho cô yên.”

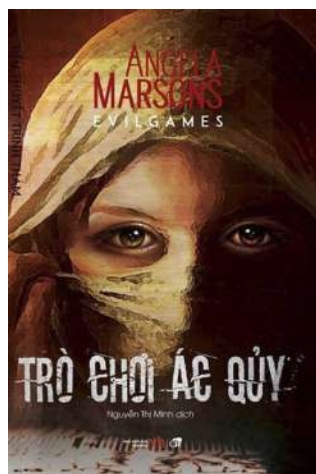
Anh bước hai bước và quay lại. “Kim, cảm ơn cô.”

“Ừ, cái gì cũng được, giờ thì biến đi.”

Anh cười to khi quay người và bước đi.

Cô đứng và nhìn bao quát toàn cảnh trái tim của Black Country. Không phải là một viễn cảnh đẹp. Chỉ là một lòng chảo với tỉ lệ nghèo đói và tội phạm ở mức trung bình.

Một nụ cười kéo mạnh trên môi cô khi cô nhớ rằng ở đâu đó dưới chỗ này, có một bé trai với trái tim vẫn còn đập mạnh trong bộ đồ ngủ khủng long của mình. Giống như Kim, bé Jamie đã chiến đấu trở lại từ bờ vực và sự chiến thắng.

Thư Từ Angela

Trước tiên, tôi muốn nói lời cảm ơn sâu sắc tới những độc giả đã chọn đọc Trò chơi ác quỷ. Tôi hi vọng các bạn sẽ thích phần thứ hai trong Chuyến hành trình của Kim. Đôi khi không phải lúc nào cô ấy cũng hoàn hảo, cô là một người mà bạn luôn muốn cổ vũ từ tận đáy lòng.

Nếu bạn hứng thú với nó, tôi sẽ mãi mãi biết ơn nếu các bạn viết lại nhận xét về cuốn sách. Tôi rất muốn được biết những gì các bạn nghĩ, và nó còn có thể giúp các độc giả khác tìm ra được một trong số những cuốn sách của tôi ngay trong lần đầu tiên. Hoặc bạn có thể giới thiệu cuốn sách này cho bạn bè và gia đình...

Một câu chuyện bắt đầu được hình thành từ một ý tưởng ban đầu bằng việc quan sát và lắng nghe mọi người xung quanh bạn. Mỗi cá nhân đều là duy nhất và tất cả chúng ta đều có một câu chuyện của riêng mình. Tôi muốn nắm bắt càng nhiều câu chuyện càng tốt và tôi hy vọng bạn sẽ đồng hành cùng tôi cũng như Kim Stone trên mọi chuyến hành trình; bất cứ nơi đâu họ có thể dẫn lối.

Nếu như vậy, tôi rất muốn được nghe từ các bạn - hãy giữ liên lạc với tôi qua Facebook hay trang Goodreads, twitter hoặc thông qua website của tôi nhé.

Và nếu bạn muốn cập nhật những thông tin mới nhất về tất cả những truyện xuất bản mới nhất, hãy đăng ký tại website theo đường link phía dưới.

Chân thành cảm ơn rất nhiều về sự đóng góp của các bạn với lòng cảm kích sâu sắc.

Angela Marsons

Chú Thích

Dudley là một thành phố ở miền tây nước Anh, nằm ở phía tây bắc của Birmingham.

Charles Dickens (1812-1870) là nhà văn hiện thực người Anh, được coi là nhà văn nổi tiếng nhất thời đại Nữ hoàng Victoria.

Kurt Schneider (7/1/1887 - 27/10/1967) là một bác sĩ tâm thần người Đức. Ông được biết đến với những bài viết về chẩn đoán và nghiên cứu về tâm thần phân liệt cùng rối loạn nhân cách.

Bromwich Albion và Aston Villa là tên hai đội bóng đá ở Anh.

Top Gear là loạt chương trình truyền hình của Anh chuyên về phương tiện ô tô, chủ yếu là xe hơi.

Sigmund Freud (1856 – 1939): tên một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển lĩnh vực nghiên cứu về phân tâm học.